

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΛΕΞΗΜΑΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΟΡΘΩΝ Γ' ΜΩΝ ΤΑ ΕΞ ΕΣΣΗΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ Ἑλληνοδιδασκάλου Γ' τάξεως ἐν Πειραιῶι.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΠΑΛΛΗΝΙΑΣ»

Ὁδὸς ἁγίου Μάρκου, ἀριθ. 28.

1880.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

1880.417

Δ. ΚΑΚΟΥΡΗΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΟΜΩΝΥΜΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

τελειοφόρου του Πανεπιστημίου
καὶ Ἑλληνοδιδασκάλου Γ' τάξεως ἐν Πειραιεῖ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

Ὁδὸς ἁγίου Μάρκου, ἀριθ. 28.

—
1880.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΤΩ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΤΡΙΤΟΝ ΜΟΥΣΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΑΡΧΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΤΙΤΛΟΙ

Γ. Δ. ΖΑΚΟΥΡΗΣ

ΤΩ,

ΕΝΤΙΜΟΤΑΤΩ ΚΥΡΙΩ

ΤΡΙΦΩΝΙ ΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΩ

ΔΗΜΑΡΧΩ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΠΡΟΣΤΑΤΗ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΓΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΦΟΡΟΝ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙ

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

Το παρόν βιβλίο αποτελεί μέρος της σειράς των βιβλίων για την εισαγωγή στην Παιδεία και την Επιστήμη, με στόχο την εξομάλυνση των μαθησιακών διαδικασιών και την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης των μαθητών. Η συγγραφή βασίστηκε σε διεπιστημονικές μελέτες και εμπειρίες από εκπαιδευτικούς και ερευνητές.

Η έκδοση αυτή περιλαμβάνει κείμενα, εικόνες και δραστηριότητες που στοχεύουν στην ενδυνάμυνση των μαθητών και στην προώθηση της μάθησης ως διαδικασίας. Οι δραστηριότητες είναι σχεδιασμένες να ενθαρρύνουν την ενεργή συμμετοχή των μαθητών και να τους βοηθήσουν να κατανοήσουν και να εφαρμόσουν τις γνώσεις τους.

Η συγγραφή βασίστηκε σε διεπιστημονικές μελέτες και εμπειρίες από εκπαιδευτικούς και ερευνητές. Η έκδοση αυτή περιλαμβάνει κείμενα, εικόνες και δραστηριότητες που στοχεύουν στην ενδυνάμυνση των μαθητών και στην προώθηση της μάθησης ως διαδικασίας.

ΕΣΤΙΝ 990

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ἑλληνική γλῶσσα δυσχερεστάτη οὕσα καθίσταται ὀσημέραι εὐχερεστέρα διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλίων πολλὰ τὰς δυσχερείας αὐτῆς ἀναπληρούντων. Ἐν τῶν βιβλίων τούτων τὸ καὶ συντελεστικώτερον ἴσως εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης εἶναι καὶ ὁ **Κατάλογος** τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων, ὃν συντάξας παραδίδω εἰς χεῖρας τῆς σπουδαζούσης νεότητος, πεποιθώς, ὅτι εἰς πολλὰ αὐτοῖς ὠφέλιμος θέλει ἀποβῆ.

Εἰς σύνταξιν τούτου εἶχον ὑπ' ὄψει πολλὰ τοιούτου εἴδους βιβλία Ἑλλήνων καὶ Γερμανῶν (τοῦ Κρυγέρου καὶ Κυννέρου) καὶ τὸ τοῦ Ἄγγλου William Veitoh· εἶτι δὲ πολλὰς καὶ ποικίλας διατριβὰς περὶ διαφόρων ῥημάτων καὶ σημασιῶν αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων κυρίου Κωνσταντίνου Σ. Κόντου.

Τὰ ῥήματα συντάξας κατὰ διαθέσεις ἐθεώρησα καλὸν καὶ ὠφέλιμον τοῖς μαθηταῖς νὰ σημειώσω καὶ τὰς σημασίας αὐτῶν, ὥστε ὀδηγούμενοι ἐξ αὐτῶν νὰ δύνωνται εὐκλόως καὶ ἀπταιστως νὰ ἀναλύωσι τὰ μέσα ῥήματα καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης ἀναλύσεως νὰ τὰ ἐρμηνεύωσι. Πολλοὺς δὲ τύπους ἐθεώρησα καλὸν πρὸς εὐκολίαν τῶν μαθητῶν καὶ ἀποφυγὴν ἀμφιβολίας νὰ σχηματίσω καὶ συνθέτως μετὰ προθέσεων. Ἐσημείωσα δὲ καὶ ὅλας τὰς παραγωγούς λέξεις ἐξ ἐκάστου ῥήματος, παρεμβάλλων πολλάκις καὶ

τοὺς συγγραφεῖς παρ' οἷς αὐται ἀπαντῶσιν· ἔτι δὲ καὶ τὰς σημασίας τῶν πλείστων αὐτῶν.

Ἐν τέλει δὲ καὶ ἐν παραρτήματι προσέθηκα καὶ κατάλογον ὀμιωνύμων λέξεων, θεωρήσας καὶ τοῦτον καλὸν καὶ ὠφέλιμον τοῖς διδασκομένοις, ἵνα διεγείρηται καὶ τὸ παρατηρητικὸν καὶ ἡ προσοχὴ αὐτῶν, ἐξ οὗ πολλὰς ὠφελείας λήψοναι.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν πᾶσαν κατεβάλομεν ἐπιμέλειαν καὶ προσοχήν, ἵνα τὸ βιβλίον καταστῇ χρήσιμον καὶ ἀναγκαῖον τῇ σπουδαζούσῃ νεότητι καὶ παντὶ τῷ λαβόντι χρεῖαν τούτου. Ὁ χρόνος δὲ καὶ ἡ χρῆσις θέλουσιν ἀποδείξει τὸ ἐπιτυχὲς ἢ μὴ τοῦ ἔργου.

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 25 Μαρτίου 1880.

Ὁ συγγραφεὺς

ΚΩΝΣΤ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ.

Α

Ἀγάλλομαι (κοσμοῦμαι, τέρπομαι, ἀλαζονεύομαι). Παρατ. ἤγαλλόμην· ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. ἀγαλμα· τὸ ἐνεργητ. ἀγάλλω=κοσμῶ, εὐφραίνω, εἶναι ποιητ., μέλ. ἀγαλῶ, ἄορ. ἤγηλα, ἀπαρφ. ἀγήλαι (Εὐριπ. Μηδ. 1027). Ὁ παθ. ἄορ. ἀγαλθῆναι παρὰ Δίῳι τῷ Κασσίῳ.

Ἀγαίμαι κατὰ τὸ ἴσταμαι· ἀγασαί, ἀγαταί. Εὐκτ. ἀγαίμην, αἰο, αἰτο, ἀγαίμεθα, ἀγαισθε, ἀγαιντο (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ', γ., 6). Ἀπαρφ. ἀγασθαί. Μετχ. ἀγάμενος. (Ἀποθ. Θυμιάζω). Περσ. ἡγάμην. Μέλ. ἀγάσομαι. Ἄορ. παθ. ἡγάσθην (ἐθαύμασα). Ὑποτ. ἀγασθῶ. Εὐκτ. ἀγασθῆην. Ἀπαρφ. ἀγασθῆναι. Μετχ. ἀγασθεῖς. Μέσ. ἄορ. ἡγασάμην. Ὁ ἐπικὸς οὗτος ἄορ. εὐρηται κατ' εὐκτ. ἐγκλιεῖν παρὰ Δημ. περὶ Στεφάν. Παράγ. ἀγαστός, ἀγατός καὶ ἀγητός, ἐξ οὗ ἀγαθός, ἐπίρ. ἀγαστῶς (ἄπαξ παρὰ Ξενοφ. Ἀγησ.).

Ἀγγέλλω (γνωστοποιῶ, εἰδοποιῶ). Παρατ. ἤγγελλον. Μέλ. ἀγγελοῦ. Εὐκτ. ἀγγελοῖμι, οἶς, οἶ, γ'. πλ. ἀγγελοῖεν ἢ ἀγγελοῖην -οῖης-οῖη, γ'. πλ. ἀγγελοῖεν. Ἀπαρφ. ἀγγελεῖν. Μετχ. ἀγγελοῦν, οῦσα, οῦν. Ἄορ. ἤγγειλα. Ὑποτ. ἀγγείλω. Εὐκτ. ἀγγείλαιμι. Προστ. ἄγγειλον, ἄτω. Ἀπαρφ. ἀγγείλαι. Μετχ. ἀγγείλας. Παρακ. ἤγγελα (Λυκουργ. κατὰ Λεωκρ. εἰσήγγελα). Ὑπερσ. ἤγγελεκεῖν. Παθ. καὶ Μέσ. ἀγγέλλομαι. Παρατ. ἤγγελλόμην. Μέλ. παθ. ἀγγελοῦμαι. Ἄορ. ἤγγέλθην. Παρακ. ἤγγελομαι-σαι-ται κτλ. γ'. ἤγγελομένοι εἰσί. Προστ. ἤγγελο, ἤγγέλθω κτλ. γ'. πλ. ἤγγελοσαν ἢ ἤγγέλθων. Ἀπαρφ. ἤγγέλθαι. Μετχ. ἤγγελομένος. Ὑπερσ.

ἡγγέλμην-σο-το κτλ. γ'. πλ. ἡγγελεμένοι ἦσαν. Μέλ. β'. ἀγγελοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἀ. ἡγγειλάμην. Παράγ. ἀγγελμα, ἀγγελτός, ἀγγελτέος.

Σημ. Ὁ ἀόρ. β'. ἡγγελον καὶ ὁ παθ. ἡγγέλην παρὰ μεταγενεστέροις· ἀλλὰ τὸ β'. πρὸς. ἡγγέλης καὶ παρ' Εὐριπ. Ἴφ.

Ἄγειρ-ω (συναθροίζω). Παρατ. ἡγειρον. Μέλ. ἀγερω. Ἄόρ. ἡγειρα. Παρακ. ἡγερα καὶ ἀττ. ἀναδιπλ. ἀγήγερα. Ὑπερσ. ἡγέρκειν καὶ ἀγηγέρκειν. Μέσ. ἀγείρομαι. Παρατ. ἡγειρόμην. Παρακ. ἀγήγερα. Ὑπερσ. ἀγηγέρμην. Μέλ. ἀγεροῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἡγειράμην. Παθ. ἡγέρθην.

Σημ. Τὸν μέσ. ἀόρ. ἀ. ἡγειράμην καὶ τὸν β'. ἡγρόμην, ὡς καὶ τὸν ἀόρ. ἡγέρθην μεταχειρίζονται ποιηταὶ καὶ μεταγενέστεροι. Δὲν ἔχει μετ' ὀλίγον μέλλοντα.

Ἄγνοέω-ῶ (δὲν γνωρίζω, ἐκ τοῦ ἀ-γνοίεω). Παρατ. ἡγνόεον -ουν. Μέλ. ἀγνόησω. Ἄόρ. ἡγνόησα. Παρακ. ἡγνόηκα. Ὑπερσ. ἡγνόηκειν. Παθ. ἀγνοέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἡγνοεόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ἀγνοήσομαι με παθητ. σημασίαν (Δημ. περὶ Στεφ.). Ἄόρ. παθ. ἡγνοήθην. Παρακ. ἡγνόημαι. Ὑπερσ. ἡγνοήμην. Παράγ. ἀγνοητέον.

Ἄγνυ-μι (θραύω, τσακίζω) καὶ ἀγνώω, σύνθηες τὸ σύνθ. κατάνυμι, καταγνώω. Παρατ. ἐάγνυον, ἐάγνυν καὶ ἡγνυν. Μέλ. ἄξω. Ἄόρ. ἐάξα καὶ ποιητ. ἦξα. Προς. ἄξον, ἄξαι, ἄξας, κατεάξαντες ἀντι κατᾶξαντες (Λυσ.). Παρακ. β'. ἐάγα με παθ. ἢ οὐδ. σημασ.—συντέτριμμαι ἢ εἶμαι συντετριμμένος. Ἄπαρρ. κατεαγέναι. Μετχ. κατεαγώς. Ὑπερσ. ἐάγειν. Παθ. ἀόρ. β'. κατεαγῆναι (ὅπου φυλάσσεται ἢ αὐξ. ἀντι καταγῆναι) (Πλατ. Γοργ.). Παθ. ἀγνυμαι (συντριβομαι). Ἄόρ. β'. παθ. κατεάγην. Παθ. παρακ. ἔαγμα, σύνθ. κατέαγμα.

Ἄγορ-εύω (δημηγορῶ, ὁμιλῶ). Παρατ. ἡγόρευον. Μέλ. ἐρω, ἀγορεύσω μεταγ. Ἄόρ. εἶπον καὶ σπαν. ἡγόρευσα. Παρακ. εἶρηκα, ἡγόρευκα μεταγ. Ὑπερσ. ἡγορεύκειν. Παθ. ἀγορεύομαι. Παρατ. ἡγορευόμην. Παθ. μέλ. ῥηθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἐρρήθην, μεταγ. ἡγορεύθην. Παρακ. εἶρημαι καὶ ἡγόρευμαι. Ὑπερσ. εἶρήμην καὶ ἡγορεύμην. Μέσ. μέλ. με σημ. παθ. προαγορεύσεται (Ξενφ.). Παράγ. ἀγόρευσις, ἀγορευτός, ῥητός, ῥητέος, ῥήσις.

ἄγχομαι (πνίγω). Παρατ. ἤγchon. Μέλ. ἄγξω. Ἄορ. ἤξα. Παθ. καὶ μέσ. ἄγχομαι. Πρατ. ἤγγόμην. Μέσ. μέλ. ἄγξομαι. Μέσ. ἄορ. ἤξάμην

ἄγω (ἐπὶ ἐμψύχων συνήθως, φέρω, ὀδηγῶ). Παρατ. ἤγον. Μέλ. ἄξω. Ἄορ. β'. ἤγαγον. Ὑποτ. ἀγάγω. Προς. ἄγαγε. Εὐκτ. ἀγάγοιμι. Ἀπαρφ. ἀγαγεῖν. Μετχ. ἀγαγόν· καὶ σπαν. παρ' Ἄττ. ἤξα (Θουκ. Β', 97). Παρακ. ἤχα (Ξενοφ. Ἀπομνημ. Δ', β', 8 συν-ἤχας) καὶ ἀγήοχα. Ὑπερσ. ἤχειν καὶ ἀγηόχειν. Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι. Παρατ. ἤγόμην. Μέλ. παθ. ἀχθήσομαι. Ἄορ. ἤχθην. Παρακ. ἤχμαι, ἤξαι, ἤκται· μετχ. ἤγμένος. Ὑπερσ. ἤγμην, ἤξο, ἤκτο (Ξενοφ. Ἄν. Ζ', 7, 57 ἐπῆκτο). Μέσ. μέλ. ἄξομαι. Μέσ. ἄορ. β'. ἤγαγόμην. Ἀπαρφ. ἀγαγέσθαι, μετχ. ἀγαγόμενος. Παράγ. ἀγός, ἀγών, ἀκτός, ἀκτέος, ἀγωγός, ἀγωγή κτλ.

Σημ. Μετ' ὀλίγον μέλ. δὲν ἔχει· ὁ μέσ. μέλ. ἄξομαι ἔχει παθητ. σημασίαν. Ὁ ἐνεστώσ τῆς προστ. ἄγε ἀπαντᾷ ὡς ἐπίρρημα παρκελευσματοκτικόν, ἄγε σκοπῶμεν ἔτι δὲ καὶ τὰ φέρε, ἴθι, δεῦτε, φέρε σκεψώμεθα, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Τὸ μέσ. ἄγομαι, μάλιστα ἐν συνθέσει, οἶον ἀνάγομαι, κατάγομαι=ἀνάγω, κατάγω ἐμαυτόν, ἐπάγομαι=ἐπάγω ἐμαυτῶ ἢ ἐμαυτοῦ ἕνεκα. Ὁ ἤχθην ἔχει ἐν συνθέσει καὶ μέσ. σημ., οἶον καταχθεις=καταπλεύσας· οὕτω καὶ τὸ ἀνάγομαι, ἄορ. ἀνήχθην ἐπὶ μέσ. σημασίας=ἐβγήκα εἰς τὸ πέλαιος.

ἄγων·έξομαι (ἀποθ. ὑφίσταμαι ἀγῶνα, εἰμὶ ἐν ἀγῶνι). Παρατ. ἤγωνιζόμην. Μέσ. μέλ. ἀγωνίσομαι καὶ Ἄττ. ἀγωνιοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἤγωνισάμην. Παρακ. ἤγωνισμαι. Ὑπερσ. ἤγωνισμην. Παθ. ἄορ. ἤγωνίσθην (Λυσ.). Παράγ. ἀγωνίσμα, ἀγωνισμός, ἀγωνιστός· ἐν συνθ. ἀναγώνιστος=μὴ ἀγωνιζόμενος· ἀκαταγώνιστος=ἀήττητος, ἔχει παθ. σημασ. ἀγωνιστέον, ἀγωνιστής.

ἄδω (ἐκ τοῦ αἰδῶ=τραγῶδῶ). Παρατ. ἤδον. Μέλ. ἄσομαι (μεἰνεργ. σημασ.) καὶ ἄσω (μεταγ.). Ἄορ. ἤσα. Προστ. ἄσον. Ἀπαρφ. ἄσαι. Παρακ. ἤσα. Παθ. ἄδομαι. Παρατ. ἤδόμην. Μέλ. παθ. ἄσθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἤσθην. Παρακ. ἤσμαι (μεταγ.) Παράγ. ἄσμα, ἄστέον.

Σημ. Τοῦ παθ. ἀπαντᾷ τὸ γ'. ἐνικ. πρόσ. ἄδεται, ἤδετο, ἤσται. Ἀπαρφ. ἤσθαι. Ἄορ. ἤσθη. Μέλ. παθ. ἄσθήσεται.

ἄθρο·έξω (συνάγω, ἐκ τοῦ ἀθρός καὶ ἐκ συνρσ. ἄθρους).

Παρατ. ἤθροίζον. Μέλ. ἄθροίσω. Ἄορ. ἤθροισα. Παρακ. ἤθροικα.
 Ὑπερσ. ἤθροίκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἄθροίζομαι. Παρατ. ἤθροίζομην.
 Παθ. μέλ. ἄθροισθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἤθροίσθην. Παρακ. ἤθροισμαι.
 Ὑπερσ. ἤθροίσμην. Μέσ. μέλ, ἄθροίσομαι. Μέσ. ἄορ. ἤθροισάμην.
 Παράγ. ἄθροισμα, ἄθροισμός, ἄθροιστής, ἄθροιστήριον, ἄθροιστέον,
 ἄθροισις.

Αἰδέ-ομαι, -οῦμαι (ἀποθ. συστέλλομαι, ἐντρέπομαι). Πα-
 ρατ. ἠδέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. αἰδέσομαι καὶ μεταγ. αἰδεσθή-
 σομαι. Ἄορ. παθ. ἠδέσθην καὶ μέσ. ἠδέσάμην. Παρακ. ἠδεσμαι.
 Ὑπερσ. ἠδέσμην. Παράγ. αἰδεσις, αἰδέσιμος, αἰδεστός=ἄξιος τι-
 μῆς· καὶ ἀντὶ τοῦ αἰδέσιμος.

Σημ. Ὁ μετγ. παρακ. ἠδεσμένος πρὸς Δημοσθ. δεδυσωπημένος, ἐξι-
 λασμένος· τῷ δὲ μέσ. ἄορ. χρῶνται οἱ Ἀττικοὶ κατὰ σημασ. τοῦ συγ-
 γιγνώσκειν, συγχωρεῖν, συγγνώμην ἔχειν ἢ ποιεῖσθαι.

Αἰκίζω, εὐχρηστ. αἰκίζομαι (βασανίζω, ὑβρίζω, κακομε-
 ταχειρίζομαι, ἀποθ. μέσ.) Παρατ. ἠκίζομην. Μέσ. μέλ. αἰκίσομαι,
 ἀττ. αἰκιοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἠκισάμην, παθ. ἠκίσθην (=ἐβασανίσθην
 Λυσ. κατ' Ἀνδοκ.) Παρακ. ἠκισμαι. Ὑπερσ. ἠκίσμην. Παράγ. αἰ-
 κισμα, αἰκισμός, αἰκιστός, αἰκιστής, αἰκίστρια.

Σημ. Τὸν παθ. ἄορ. αἰκισθῆναι χρῆται κατὰ παθ. σημασ. ὁ Ξενοφῶν
 (Ἀνάβ. 2, 6, 29)· τὸ ἐνεργ. αἰκίζειν σπάνιον.

Αἰνέω-ῶ (ἐπαινῶ). Παρατ. ἤνεον ἤνουν. Μέλ. αἰνέσω. Μέσ.
 μέλ. μὲ σημ. ἐνεργ. αἰνέσομαι. Ἄορ. ἤνεσα. Παρακ. ἤνεκα. Ὑ-
 περσ. ἤνέκειν. Παθ. αἰνέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἠνεόμην-οῦμην. Παθ.
 μέλ. αἰνεθήσομαι. Ἄορ. ἠνέθην. Παρακ. ἠνημαι. Ὑπερσ. ἠνήμην.
 Μᾶλλον εὐχρηστον σύνθ. ἐπαινῶ, παραινῶ κτλ. Παράγ. αἰνετός,
 ἐπαινετός, ἐπαινετός, ἐπαινέτης· θηλ. ἐπαινετις-ίδος.

Αἰνίσ-σομαι, ἀττ. αἰνίττομαι (αἰνιγματωδῶς ὀμιλῶ, ρίζ.
 αἰνιγ-), μέσ. ἀποθ. Παρατ. ἠνισσόμην, ἀττ. ἠνιττόμην. Μέσ. μέλ.
 αἰνίξομαι, ἄορ. ἠνιξάμην, Παρακ. ἠνιγμαι. Ὑπερσ. ἠνίγμην. Παθ.
 ἄορ. ἠνίχθην μὲ παθ. σημασίαν. Παράγ. αἰνιγμα, αἰνιγμός, αἰ-
 νικτός=αἰνιγματώδης, αἰνικτής, αἰνικτήρ, αἰνικτήριος, ἐπίρ.
 αἰνικτηρίως.

Αἰρέω-ῶ (λαμβάνω, κυριεύω, π. γ. μίαν πόλιν). Παρατ. ἤ-
 ρεον-ῆρουν. Μέλ. αἰρήσω, μέλ. β'. ἐλῶ σπάν. Ἄορ. β'. εἶλον. Ὑποτ.

ἔλω. Εὐκτ. ἔλοιμι. Προστ. ἔλε-ἐλέτω. Ἀπαρφ. ἔλειν. Μετχ. ἐλών.
 Παρακ. ἤρηκα. Ὑπερσ. ἤρηκιν· τὸ παθ. αἰρέομαι-οὔμαι=ἐκλέ-
 γομαι. Παρατ. ἤρέομην-οὔμην. Παθ. μέλ. αἰρεθήσομαι. Ἄορ. ἤ-
 ρέθην. Παρακ. ἤρημαι. Ὑπερσ. ἤρήμην. Μέσ. αἰρέομαι-οὔμαι (αἰρῶ
 ἑμαυτῶ, καὶ συνηθ. ἐκλέγω, προτιμῶ). Μέσ. μέλ. αἰρήσομαι καὶ
 ῥ'. ἐλοῦμαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. ἤρήσομαι. Μέσ. ἄορ. ῥ'. εἰλόμην. Ὑ-
 ποτ. ἔλωμαι. Προστ. ἐλοῦ-ἐλέσθω. Εὐκτ. ἐλοίμην. Ἀπαρφ. ἐλέ-
 σθαι. Μετχ. ἐλόμενος. Παράγ. αἵρεσις, αἰρετός, αἰρετέος, αἰρέτης
 καὶ θηλ. αἰρέτις-ιδος, αἰρέσιμος=εὐληπτος, ἀλώσιμος (Ξενοφ.
 Κύρ. Παιδ. Ε' αἰρέσιμον τεῖχος).

Αἶρω-ω (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀεῖρω, σπκῶνω, ὑψῶνω). Παρατ.
 ἤρον. Μέλ. ῥ'. ἀρῶ. Ἄορ. ἤρα. Ὑποτ. ἄρω. Προστ. ἄρον-άτω. Εὐκτ.
 ἄραιμι. Ἀπαρφ. ἄραι. Μετχ. ἄρας. Παρακ. ἤρακα. Μετχ. συνθ. ἐ-
 πηρκῶς (Λουκ. Νεκρ. Διάλ.). Ὑπερσ. ἤρκειν. Παθ. καὶ μέσ. αἶρο-
 μαι. Παρατ. ἤρόμην. Μέλ. παθ. ἀρθήσομαι. Ἄορ. ἤρθην. Παρακ.
 ἤρμαι. Ὑπερσ. ἤρημην. Μέσ. μέλ. ἀροῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἤράμην. Ἀ-
 παρφ. ἄρασθαι. Μετχ. ἀράμενος. Παράγ. ἄρμα, ἄρσις.

Ὁ παθ. ἄρ. ἤρθην ἔχει καὶ μέσ. σημασ.=ἐσήκωσα ἑμαυτόν, ἐση-
 κῶθην· ἐν ᾧ ὁ μέσ. ἄρ. ἀ. ἤράμην=ἤρα ἐπ' ἑμαυτοῦ, ἐπὶ τῶν ὤμων
 μου, ἤτοι ἐφορτώθην. Οἱ χρόνοι ἤρα, ἤρακα, ἤρκειν, ἤρμαι, ἤρθην δὲν
 πρέπει νὰ ὑπογράφωνται, ὡς ἐκ τῆς ρίζης ἀρ. σχηματιζόμενοι.

Αἰσθάνομαι καὶ σπαν. αἰσθόμαι (ἀποθ. μέσ. λαμβάνω αἰ-
 σθησίν τινας). Παρατ. ἤσθανόμην. Μέσ. μέλ. αἰσθήσομαι. Μέσ. ἄορ.
 ῥ'. ἤσθόμην. Ὑποτ. αἰσθώμαι, ἦ, ηται. Εὐκτ. αἰσθοίμην, οιο, οιοτο.
 Προστ. αἰσθοῦ, ἐσθω. Ἀπαρφ. αἰσθέσθαι. Μετχ. αἰσθόμενος. Παρακ.
 ἤσθημαι. Ὑπερσ. ἤσθήμην. Παράγ. αἰσθημα, αἰσθησις, αἰσθητός,
 ἀναίσθητος, ἀναίσθησις.

Αἰσχύνομαι (ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω). Παρατ. ἤσχυνον. Μέλ. αἰ-
 σχυνῶ. Ἄορ. ἤσχυνα. Ἀπαρφ. αἰσχῦναι. Παρακ. ἤσχυνκα (μεταγν.
 Δίων Κἀσ. 58, 16). Μέσ. αἰσχύνομαι. Παρατ. ἤσχυνόμην. Μέσ. μέλ.
 ῥ'. αἰσχυνοῦμαι καὶ παθ. αἰσχυνθήσομαι. Ἄορ. ἤσχύνθην. Παρακ.
 ἤσχυμαι, -νσαι, -νται. Ὑπερσ. ἤσχύμην, -νσο, -ντο. Παράγ. αἰ-
 σχυντός, ἀναίσχυντος, αἰσχυντέον, αἰσχυντήρ=ὁ ἐντροπήν προ-
 ξενῶν, καταίσχύων.

Αἰτέω-ᾶ (ζητώ). Παρατ. ἤτεον-ἤτουν. Μέλ. αἰτήσω. Παρακ. ἤτηκα. Ὑπερσ. ἤτηκειν. Ἄδρ. ἤτησα. Μέσ. αἰτέομαι-οὔμαι (αἰτῶ ἑμαυτῶ). Παρατ. ἤτεόμην-οὔμην. Μέσ. ἄδρ. ἤτησάμην. Παθ. ἄδρ. ἤτήθην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει· τὸ σύνθ. παραιτοῦμαι ἀποθ. = αὐτῶ τι ἑμαυτῶ παρά τινος, πείθω διὰ παρακλήσεως, δυσωπῶ. Παράγ. αἴτημα, αἴτησις, αἰτητός, αἰτητέος, αἰτητής, παραιτητός, ἀπαραίτητος = ἀδυσώπητος.

Αἰτιά-ομαι, -ᾶμαι (ἀποθ. = κατηγορῶ). Παρατ. ἤτιαόμην-ᾶμην. Μέσ. μέλ. αἰτιάσομαι (τὸ ᾶ διότι προηγείται ι). Μέσ. ἄδρ. ἤτιασάμην. Ἄπαρρ. αἰτιάσασθαι. Μετγ. αἰτιασάμενος. Παρακ. ἤ-τίαμαι, Ὑπερσ. ἤτιάμην. Παθ. ἄδρ. ἤτιάθην. Παθ. μέλ. αἰτιαθήσομαι εὔρηται παρά Δίῳ τῷ Κασ. Παράγ. αἰτίαμα, αἰτίασις, αἰτιατός, αἰτιατέον.

Σημ. Ὁ ἄδρ. ἤτιάθην ἔχει παθ. σημασι. Ὁ δὲ ἄδρ. ἤτιασάμην μετθ.

Αἰώρω-ᾶ (κρεμῶ, ὑψώνω). Παρατ. ἤώρεον-ουν. Μέλ. αἰώ-ρήσω. Ἄδρ. ἤώρησα. Παρακ. ἤώρηκα. Ὑπερσ. ἤώρηκειν. Παθ. καὶ μέσ. αἰώρομαι-οὔμαι. Παρατ. ἤωρέόμην-οὔμην. Μέλ. αἰωρήσομαι καὶ παθ. αἰωρήθήσομαι. Παθ. ἄδρ. ἤωρήθην. Παράγ. αἰωρητός = κρεμαστός, κλονούμενος εἰς τὸν ἄερα, αἰώρημα, αἰώρησις.

Ἄκ-έω, ἄπαξ μόνον παρ' Ἰπποκρ. ἀκέομαι (ιατρεύω, θεραπέω), ἀποθ. Μέσ. μέλ. ἀκέσομαι. Ἄδρ. ἤκεσάμην. Παθ. ἄδρ. ἤκέσθην (ἐν παθητ. σημασίᾳ παρὰ Πausan.). Παρακ. ἤκεσμαι καὶ ἀττ. ἀκήκεσμαι. Ὑπερσ. ἤκέσμην, Παράγ. ἀκεστός, ἀκεστωρ, ἀκεστής, ἀκεσμα, ἀκεσις = ἰασις, ἰατρεία, ἀκεστήρ = σωτήρ, ἰατρός, καὶ χαλινός ἀκεστήρ = ὁ τὸν ἵππον ἡμερώνων ἤκεστός, ἀνήκεστος (ἀστερητικόν).

Ἄκούω. Παρατ. ἤκουον. Μέσ. μέλ. ἀκούσομαι μὲ ἐνεργ. σημασίαν, καὶ μετγ. ἀκούσω. Ἄδρ. ἤκουσα. Παρακ. ἀκήκοα. Ὑπερσ. ἤκηκέειν καὶ σπαν. ἀκηκόειν. Παθ. ἀκούομαι. Παρατ. ἤκούόμην. Παθ. μέλ. ἀκουσθήσομαι. Ἄδρ. παθ. ἤκούσθην. Παρακ. ἤκουσμαι (μετγ.). Ὑπερσ. ἤκούσμην (μετγ.). Παράγ. ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος.

Σημ. Παρὰ μεταγενεστέροις ὑπάρχει παρακ. ἤκουκα (Πλουτ. Ἄγης).

§ 9) τὸ εὖ ἀκούω = ἐπαινοῦμαι· τὸ δὲ κακῶς ἀκούω = κατηγοροῦμαι. Ὁ δὲ ἐνεστ. ἀκούω ἔχει καὶ σημασίαν παρακειμένου = ἀκήχοα.

Ἀκροάομαι-ᾶμαι (ἀποθ. μέσ. ἀκροάζομαι, ἀκούω προσεκτικῶς). Παρατ. ἤκροάομην-ᾶμην, ἤκροάου ᾶ, ἤκροάετο ᾶτο. Μέσ. μέλ. ἀκροᾶσσομαι. Ἄορ. ἤκροᾶσάμην. Παρακ. ἤκροᾶμαι (μεταγ.). Παράγ. ἀκροάμα, ἀκροάσις, ἀκροατέος, ἀκροατής, ἀκροατήριον.

Ἀλαλάζω (ἐκπέμπω θορυβώδη φωνήν, ἀλαλά βοῶν). Παρατ. ἤλαλάζον. Μέλ. ἀλαλάζομαι, καὶ μεταγ. ἀλαλάζω. Ἄορ. ἤλαλάξα. Μέσ. ἀλαλάζομαι. Παρατ. ἤλαλαζόμην. Παράγ. ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός, ἀλάλαγμα.

Ἀλά-ομαι,-ᾶμαι (σπᾶν. περιπλανῶμαι). Ἄποθ. μέσ. ἢ καὶ παθητ. Παρατ. ἤλαόμην-ᾶμην. Ἄορ. παθ. ἤλήθην. Παρακ. ἀλάλημαι με σημασ. ἐνεστ. Ὑπερσ. ἀλαλήμην με σημασ. παρατ.

Ἀλείψω. Παρατ. ἤλειφον. Μέλ. ἀλείψω. Ἄορ. ἤλειψα. Παρακ. ἀλήλιφα. Ὑπερσ. ἀληλίφειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀλείφομαι. Παρατ. ἤλειφόμην. Μέλ. παθ. ἀλειφθήσομαι (Δημοσθ. κατ' Ἀριστογείτ. ἐξ-αλειφθήσεται). Ἄορ. ἤλειφθην. Παρακ. ἀλήλιμμαι. Ὑπερσ. ἀληλίμμην. Μέσ. μέλ. ἀλείψομαι. Μέσ. Ἄορ. ἤλειψάμην. Ὑποτ. ἀλείψομαι. Μετγ. ἀλειψάμενος. Ὁ β'. παρακ. ἤλοιφα εἶναι τῶν μεταγενεστέρων. Παράγ. ἀλοιφή, ἀλειπτός, ἀλειπτέος.

Ἀλέξω (ἀπελαύνω, ἀπωθῶ, ἀποτρέπω· ὄθεν ἀμύνω). Παρατ. ἤλεξον. Μέλ. ἀλέξῃσω. Ἄορ. ἤλέξῃσα (ᾠμ.) καὶ ἤλεξα. Μέσ. ἀλέξομαι (ἀποκρούω ἀπ' ἑμαυτοῦ, ἀμύνομαι). Παρατ. ἤλεξόμην. Μέσ. μέλ. ἀλεξήσομαι καὶ ἀλέξομαι (ὡς ἀπὸ ἀγχρήστ. ἀλέχομαι). Ἄορ. ἤλεξάμην καὶ ἤλεξῃσάμην. Ἀπαρφ. ἀλέξασθαι καὶ ἀλεξήσασθαι. Παράγ. ἀλέξημα, ἀλέξῃσις, ἀλεξήτηρ, ἀλεξήτηριος = δ εἰς τὸ ἀμύνειν, βοηθεῖν ἀρμόδιος ἢ ἐπιτήδειος.

Ἀλέω-ᾶ (ἀλέθω). Παρατ. ἤλεον-ουν. Μέλ. ἀλέσω, ἀττ. β'. ἀλῶ. Ἄορ. ἤλεσα. Παρακ. ἀλήλεκα (με ἀττ. ἀναδιπλ.). Ὑπερσ. ἀληλέκειν. Παθ. ἀλέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἤλεόμην-οῦμην. Παρακ. ἀλήλεσμαι καὶ ἀλήλεμαι (μεταγ. ἤλεσμαι). Ἄορ. ἤλέσθην καὶ ἤλήσθην (μετγ.). Μετγ. ἀλεσθεῖς. Παράγ. ἄλεσις, ἀλεστής, ἀλέτης, ἀλετός.

Σημ. Οἱ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται τὸν τύπον ἀλήθω. Μέλ. ἀλήσω ἀντὶ τοῦ ἀττικοῦ ἀλίω.

Ἀλίζω (συνάγω. συλλέγω, συναθροίζω). Μέλ. ἀλίσω. Ἄόρ. ἤλισα. Μέσ. ἀλίζομαι. Παρατ. ἤλιζόμην. Μέλ. παθ. ἀλισθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἤλίσθην. Παρακ. ἤλισμαι.

Ἀλέσκομαι (αἰχμαλωτίζομαι, κυριεύομαι), χρησιμεύει ὡς παθ. τοῦ αἰρέω, ὅταν σημαίνει κυριεύω. Παρατ. ἤλισκόμην. Μέσ. μέλ. ἀλώσομαι. Ἄόρ. β'. ἤλων καὶ ἐσ' ἢλων (μετὰ διπλῆς αὐξήσ. καθὼς ἐώρων) κατὰ τὰ εἰς μι. Ὑποτ. ἀλῶ-ῶς-ῶ. Εὐκτ. ἀλοίην-οίης-οίη καὶ ἀλόην παρ' Ὀμ. Προστ. ἄλωθι-ώτω. Ἀπαρφ. ἀλῶναι. Μετχ. ἀλοῦς-οῦσα. Παρακ. ἤλωκα καὶ ἐάλωκα (ἔγω αἰχμαλωτισθῆ). Ὑπερσ. ἐαλώκειν καὶ ἤλώκειν. Ὅλοι οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου ἔχουσι παθ. σημασίαν. Παράγ. ἄλωσις, ἀλωτός καὶ μετὰ τοῦ στερητ. ἀνάλωτος (=ἀπόρθητος, ἀκυρίευτος), εὐάλωτος, αἰχμάλωτος (αἰχμη-ἀλίσκομαι) = ὁ ἐν πολέμῳ, ὁ δι' ὅπλων δουλούμενος, ἀλώσιμος (εὐκολοκυρίευτος) Ξενφ. Κύρ. Παιδ. Β, 4, 4' τὸ ἐνεργ. ἀλίσκω ἄχρηστον· ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ αἰρέω-ῶ.

Ἀλλάσσω, ἀττ. ἀλλάττω. Παρατ. ἤλασσον καὶ ἤλλαττον. Μέλ. ἀλλάξω. Ἄόρ. ἤλλαξα. Παρακ. ἤλλαχα. Ὑπερσ. ἤλλάχειν. Παθ. ἀλλάσσομαι, ἀττ. ἀλλάττομαι. Παρατ. ἤλασσόμην καὶ ἤλλαττόμην. Μέλ. παθ. ἀλλαχθήσομαι καὶ β'. ἀλλαγήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἤλλάχθην καὶ β'. ἤλλάγην. Παρακ. ἤλλαγμαί. Ὑπερσ. ἤλλάγμην. Μέσ. μέλ. ἀλλάξομαι. Μέσ. ἄόρ. ἤλλαξάμην. Παράγ. ἀδιάλλακτος, ἀπαλλακτέον, ἐπίρ. ἐναλλάξ.

Σημ. Ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. εἶναι πάντοτε σύνθετοι μετὰ προθέσεων· ἐτι δὲ καὶ ὁ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ., ἀλλὰ καὶ ἄνευ προθέσεως. Οἱ δὲ παθ. ἀίρ. καὶ μέλ. ἔχουσι συνήθ. μέσην σημ. οἶον, ἀπαλλαγῆναι, ἀπαλλαχθῆναι, ἀπαλλαγῆσθαι, ἀπαλλαχθήσθαι κτλ.

Ἀλ-λομ-μι (σκιρτῶ, πηδῶ). Παρατ. ἤλλόμην. Μέσ. μέλ. ἀλοῦμαι. Μέσ. ἄόρ. ἤλόμην, ἀπαρφ. ἄλασθαι, β'. ἤλόμην. Ἀπαρφ. ἀλέσθαι. Μετχ. ἀλόμενος. Παράγ. ἄλμα = πῆδημα.

Ἄλο-άω, -ῶ (ἀλωνίζω). Παρατ. ἤλόαον-ων. Μέλ. ἀλοήσω καὶ ἀλοάσω. Ἄόρ. ἤλόησα καὶ ἤλόασα. Παθ. ἀλοάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἤλοάομην-ῶμην. Παρακ. ἀντί ἐνεστ. ἤλόημαι. Μετχ. ἀπλοημένος (Δημοσθ. πρὸς Φαίν.). Ἄόρ. ἤλοήθην. Μέλ. ἀλοηθήσομαι. Παράγ. ἐλόησις, ἀλοητός (ἀλώνισμα).

Ἄμαρτ-άν-ω (ἀποτυγχάνω). Παρατ. ἡμάρτανον. Μέσ. μέλ. ἀμαρτήσομαι. Ἄορ. β'. ἡμαρτον. Ὑποτ. ἀμάρτω. Προστ. ἄμαρτε. Εὐκτ. ἡμάρτοιμι. Ἄπαρφ. ἀμαρτεῖν. Μετχ. ἀμαρτῶν. Παρακ. ἡμάρτηκα. Ὑπερσ. ἡμαρτήκειν Παθ. κατὰ γ'. πρὸς. ἀμαρτάνεται. Παρατ. ἡμαρτάνετο. Παρακ. ἡμάρτηται. Ὑπερσ. ἡμάρτητο. Ἄπαρφ. ἡμαρτῆσθαι. Μετχ. οὐδ. τὸ ἡμαρτημένον-α. Παθ. μέλ. ἀμαρτηθήσεται. Παθ. ἀορ. ἡμαρτήθη. Παράγ. ἀμαρτημα=ἀμαρτία, (Ἴων. ἀμαρτάς-άδος Ἡροδτ.), ἀναμάρτητος, ἀμαρτωλός.

Σημ. Ὁ ἐνεργ. μέλ. ἀμαρτήσω καὶ ἀορ. ἡμάρτησα εἶναι τῶν μεταγν.

Ἄμβλισκω, ἀμβλόω (ὠμοτοκῶ, ἀπορρίχνω, κάμνω ν' ἀποβληθῆ τι). Παρατ. ἡμβλισκον. Μέλ. ἀμβλώσω Ἄορ. ἡμβλωσα, β'. ἡμβλων. Ἄπαρφ. ἀμβλῶναι (μεταγν.) Παρακ. ἡμβλωκα. Συνήθως σύνθετον. Ἐνεστ. ἐξαμβλῶ. Παρακ. ἐξήμβλωμαι. Μετχ. ἐξήμβλωμένος. Ἄορ. ἡμβλώθην. Εὐρίσκεται καὶ τύπος ἀμβλισκάνω. (Πολυδ. Γ', 49). Παράγ. ἀμβλωμα, ἀμβλωσις, (ἀπορριζιμον).

Ἄμειβω (ἀλλάζω, κάμνω ἀλλαγὴν). Παρατ. ἡμειβον. Μέλ. ἀμείψω. Ἄορ. ἡμειψα. Προστ. ἄμειψον-άτω. Μετχ. ἀμείψας. Μέσ. ἀμείβομαι (ἀποκρίνομαι). Παρατ. ἡμειβόμεν. Μέσ. μέλ. ἀμείβομαι. Ἄορ. ἡμειψάμην. Ὑποτ. ἀμείψωμαι Προστ. ἄμειψαι-άσθω. Ἄπαρφ. ἀμειψασθαι. Παθ. ἀορ. ἡμειφθην (σπάνιος). Ἐνεργητ. καὶ Παθ. Παρακ. δὲν ἔχει. Παραγ. ἀμοιβή, ἀμειψις, ἀμειπτός, ἀμειπτέος.

Ἄμιλλάομαι-ῶμαι (συνερίζομαι, ἀγωνίζομαι, φιλοτιμοῦμαι, ἐκ τοῦ ἀμιλλα). ἀποθ. Παρατ. ἡμιλλαόμην-ῶμην. Μέσ. μέλ. ἀμιλλήσομαι. Ἄορ. παθ. ἡμιλλήθην, μέσ. ἡμιλλησάμην (σπαν.). Παρακ. ἡμίλλημαι, Ὑπερσ. ἡμιλλημένην. Τὸ ἐνεργητ. ἀμιλλάω ἐρμηνεύει ὁ Ἡσχ. διὰ τοῦ ταχυγραφέω. Ῥηματ. ἀμίλλημα, ἀμιλλητήρ, ἀμιλλητέον, ἀμιλλητήριος.

Ἄμπέχω καὶ **ἀμπίσχω** (περιβάλλω, περιτίθημι, περικυκλῶ). Εἶναι σύνθ. ἀμφί. Διολ. ἀμπι-έχω. Παρατ. ἀμπείχον. Μέλ. ἀμφέξω. Ἄορ. β'. ἡμπισχον. Ἄπαρφ. ἀμπισχεῖν. Μέσ. ἀμπέχομαι (περιβάλλω ἑαυτόν, ἐνδύομαι) καὶ ἀμπισχνόμαι-οῦμαι. Παρατ. ἡμπειχόμεν (αὐξ. καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς προθέσεως καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος). Μέσ. μέλ. ἀμφέξομαι. Μέσ. ἀορ. ἡμ-

πισχόμενη και ἡμπεσχόμενη. Ὑπάρχει καὶ τύπος ἀμπισχόμε-
οῦμαι=ἀμπέχομαι, μέσ. τοῦ ἀμπέχω (Ἀριστοφ. Ὅρν.).

Ἄμυνω (ἀπομακρύνω κακόν τι ἀπό τινος, βοηθῶ). Παρατ.
ἤμυνον. Μέλ. ἀμύνω. Ἄορ. ἤμυνα. Ἄπαρφ. ἀμύναι. Προστ. ἄμυ-
νον. Μετχ. ἀμύνας. Μέσ. ἀμύνομαι (ὑπερασπίζομαι, ἐκδικοῦμαι).
Παρατ. ἤμυνόμην, Μέσ. μέλ. ἀμυνοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἤμυνάμην.
Ἐνεργ. καὶ παθητ. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Ὑπάρχει καὶ
τύπος ἀμυνάθω παρὰ ποιητ. Παράγ. ἀμυντέος, ἀμυντήρ, ἀμύν-
τωρ=ἀμυντήρ ποιητ. (ἄρωγός, προστάτης), ἀμυντήριος (ικανός
εἰς τὸ ἀμύνειν ἢ ἀμύνεσθαι), τὸ ἀμυντήριον (ὑπακουομ. ὄπλον).

Ἄμφι-ἐ-ννυ-μαι καὶ μεταγεν. ἀμφιεννύω, σύνθ. ἀμφι-ἐννυμι
=ἐνδύω. Παρατ. ἤμφιέννυν. Μέλ. ἀμφιέσω, ἄττ. ἀμφιῶ. Ἄορ.
ἤμφιεσα. Παρακ. λείπει. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, καὶ ἀμφιεννύομαι (με-
ταγν). Παρατ. ἤμφιεννύμην. Μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι. Μέσ. ἄορ.
ἤμφιεσάμην. Παρακ. ἤμφιεσμαι, σαι, σται. Ἄπαρφ. ἤμφιεσθαι. Ὑ-
περσ. ἤμφιεσμην. Παράγ. ἀμφιέσμα (ἐνδύμα), ἀμφιέσεις, ἀμφιε-
στρίς (μικρὸν ἐπανωφόρι).

Ἄμφισθητέω-ῶ, σύνθ. ἀμφις ἐπίρ.=κύκλωθεν, χωριστά,
καὶ βαίνω=ἔχω διάφορον γνώμην καὶ φιλονεικῶ. Παρατ. ἤμφι-
σθήτου καὶ ἤμφεσθήτου. Μέλ. ἀμφισθητήσω. Ἄορ. ἤμφισθήτησα
καὶ ἤμφεσθήτησα. Παρακ. ἤμφισθήτηκα καὶ ἤμφεσθήτηκα (Δημ.
κατ' Ἀφρόβ.) Παθ. ἀμφισθητέομαι-οῦμαι (ἀμφιβάλλομαι, φιλονει-
κοῦσι τινὲς ὑπὲρ ἐμοῦ), Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ. «ἐὰν δὲ ἀμφισθη-
» τῆται τι, ποιεῖν διαδικασίαν» καὶ Θουκυδ. «ἀμφισθητούμενα
» κατὰ σπονδάς», ἦτοι πράγματα περὶ ὧν ἐρίζουσι καὶ λογομα-
χοῦσιν οἱ ἄνθρ. καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη καὶ «τοῦτο ἀμφισθητεῖται»
ἀντὶ τοῦ εἶναι ἀμφίβολον. Παρατ. ἤμφισθητούμην καὶ ἤμφεσθη-
τούμην Μέσ. μέλ. ἀμφισθητήσομαι μὲ παθητ. σημασ. Ἄορ. ἤμ-
φισθητήην καὶ ἤμφεσθητήην. Παρακ. ἤμφισθήτημαι. Παράγ.
ἀμφισθήτημα, ἀμφισθήτησις, ἀμφισθήτητος, ἀναμφισθήτητος (ἀ-
ναμφίβολος), ἀναμφισθητήσιμος=βέβαιος.

Ἄναινομαι ἀποθ. μέσ. (ἄρνοῦμαι, ἀπορρίπτω). Παρατ. ἤ-
ναινόμην. Μέσ. ἄορ. ἤνηνάμην καὶ ἄνηνάμην. Ἄπαρφ. ἄνηνασθι.
Ὑποτ. ἄνηνηται. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἄχρηστοι.

Ἄναιρέω-ῶ ἴδε αἰρέω-ῶ.

Ἄνακαινίζω ἴδε καινίζω.

Ἄναλίσκω και ἀναλόω-ῶ=ἐξοδεύω. Παρατ. ἀνήλισκον και ἀνάλουν. Μέλ. ἀναλώσω. Ἄορ. ἀνήλωσα, ἀνάλωσα, και ἡνάλωσα (κατηνάλωσα). Παρακ. ἀνήλωκα, ἀνάλωκα, και ἡνάλωκα (κατηνάλωκα). Ὑπερσ. ἀνηλώκειν, ἀναλώκειν και ἡναλώκειν. Παθ. ἀναλίσκομαι και ἀναλοῦμαι. Παρατ. ἀνηλισκόμην, ἀνηλούμην, ἡ ἀναλούμην. Μέλ. παθ. ἀναλωθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἀνηλώθην, ἡναλώθην (κατηναλώθην) και ἀναλώθην. Παρακ. ἀνήλωμαι, ἀνάλωμαι και ἡνάλωμαι (κατηνάλωμαι). Μέσ. μέλ. ἀναλώσομαι. Παράγ. ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτός, ἀναλωτέος, ἀναλωτής (ἐξοδευτής).

Σημ. Ὁ Μέλ. ἄορ. και παρακ. γίνονται ἐκ τοῦ ἀναλόω· τοῦτο δ' εὐρηται παρὰ Θουκυδ. Β', 24' και Η', 45 ὁ παρατ. ἀνάλουν. Εὐρηται δ' ἔτι και παρὰ τοῖς δραματ. ποιηταῖς (Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβας 815).

Ἄνατέλλω μεταβ. (κάμνω τι νὰ εἴσῃ ἐπάνω, νὰ φυτρώσῃ, ἀμετάβ. ἐβγαίνω εἰς τὸ φανερόν, σηκόνομαι ὑψηλά, ἐξαιρ. ἐπὶ ἡλίου και σελήνης Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 3 ὡς τὸ ἀνίσχῃ). Παρατ. ἀνέτελλον. Μέλ. ἀνατελεῶ. Ἄορ. ἀνέτειλα. Παρακ. ἀνατέταλκα. Ὑπερσ. ἀνετετάλιεν. Παράγ. ἀνατολή.

Ἄνδραποδιζέω (ποιῶ τινα ἀνδράποδον, σιλαζῶν). Παρατ. ἡνδραπόδιζον. Μέλ. ἀνδραποδιῶ. Ἄορ. ἡνδραπόδισα. Παρακ. ἡνδραπόδικα. Ὑπερσ. ἡνδραποδίζειν. Παθ. και Μέσ. ἀνδραποδίζομαι. Παρατ. ἡνδραποδιζόμην. Μέλ. παθ. ἀνδραποδισθήσομαι. Ἄορ. ἡνδραποδίσθην. Παρακ. ἡνδραπόδισμαι. Ὑπερσ. ἡνδραποδίσμην. Μέσ. μέλ. ἀνδραποδιούμαι. Μέσ. ἄορ. ἡνδραποδισάμην. Παράγ. ἀνδραποδισμός, ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστήριος.

Ἄν-έχω. Παρατ. ἀνεῖχον, με αὐξήσιν πάντοτε ἔσωθεν. Μέλ. ἀνέξω και ἀνασχέσω (μεταγ.). Ἄορ. ἔ'. ἀνέσχον. Ὑποτ. ἀνάσχω. Εὐκτ. ἀνάσχοιμι. Προστ. ἀνάσχεσ. Ἀπαρφ. ἀνασχεῖν. Μετγ. ἀνασχών. Παρακ. ἀνέσχηκα (μεταγ.). Μέσ. ἀνέχομαι (ὑποφέρω). Παρατ. ἡνειχόμην, με αὐξήσιν ἔσωθεν και ἔξωθεν. Μέσ. μέλ. ἀνέξομαι. Μέσ. ἄορ. ἔ'. ἡνεσχόμην. Παρακ. ἀνέσχημαι. Ὑπερσ. ἀνεσχόμην. Παράγ. ἀνοχή, ἀνασχετός, ἀνεκτός, ἀνεκτέος.

Ἀνιάω-ῶ (λυπῶ). Παρατ. ἠνιάον-ων. Μέλ. ἀνιάσω. Ἄόρ. ἠνιάσα. Ἀπαρφ. ἀνιάσαι. Μετχ. ἀνιάσαν. Μέσ. ἀνιάομαι-ῶμαι (λυποῦμαι). Παρατ. ἠνιάομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. ἀνιάσομαι (ἐν λύπῃ ἔσομαι). Παθ. ἄόρ. ἠνιάσθην. Μέλ. ἀνιαθήσομαι (Γαλην.).

Ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι. Οἱ ἀυξάνοντες χρόνοι πάσχουσι καὶ τὰς δύο ἀυξήσεις. Παρατ. ἀνέωγον, καὶ σπαν. ἠνοιγον. Μέλ. ἀνοίξω Ἄόρ. ἀνέωξα. Παρακ. ἀνέωχα, καὶ β'. ἀνέωγα. Ὑπερσ. ἀνεώχειν, καὶ β'. ἀνεώγειν. Ὁ Ἄόρ. ἠνοιξα καὶ παθητ. ἠνοιγην, παρὰ τοῖς μεταγεν. Παθ. ἀνοίγομαι ἢ ἀνοίγνυμαι. Παρατ. ἀνεωγόμην ἢ ἀνεωγνύμην. Μέλ. παθ. ἀνοιχθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. ἀνεώξομαι. Ἄόρ. ἀνεώχθην. Ὑποτ. ἀνοιχθῶ. Ἀπαρφ. ἀνοιχθῆναι. Παρακ. ἀνέωγμαί. Ὑπερσ. ἀνεώγμην (Ξενοφ. Ἑλλ. Ε', α, 14 ἀνέωκτο). Παράγ. ἀνοιγμα, ἀνοιξις, ἀνοικτός, ἀνοικτέος.

Σημ. Ὁ β'. παρακ. ἀνέωγμα=εἶμαι ἀνοικτός, εὑρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· οἱ δὲ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο ἀντ' αὐτοῦ τὸν παθ. παρακ. ἠνέωγμαί. Οἱ δὲ τύποι ἠνέωξα, ἠνεώχθην κτλ. παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις.

Ἀνορθόω-ῶ (στήνω τι ὀρθόν, ἀνά-ὀρθῶ). Παρατ. ἀνώρθουν, πολλάκις μὲ διπλῆν ἀυξήσιν, ἠνώρθουν, συνήθως δὲ εἰς διπλῆν σύνθεσιν, οἷον· ἐπανορθῶ, ἐπηνώρθουν, ἐπηνώρθωσα κτλ. Μέλ. ἀνορθώσω. Ἄόρ. ἀνώρθωσα. Παρακ. ἀνώρθωκα. Ὑπερσ. ἀνωρθώκειν. Παθ. ἀνορθόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἠνωρθοόμην-οῦμην. Παθ. μέλ. ἀνορθωθήσομαι. Ἄόρ. παθ. ἀνωρθώθην. Παρακ. ἀνώρθωμαι. Ὑπερσ. ἀνωρθώμην. Μέσ. μέλ. ἀνορθώσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἀνωρθωσάμην. Παράγ. ἐπανορθωτέον.

Ἀντάω-ῶ (ἀπαντῶ), παρὰ τοῖς Ἀττ. τὸ σύνθ. ἀπαντάω-ῶ. Παρατ. ἀπήνταον-ων. Μέλ. μεταγ., ἀπαντήσω, μέσ. μέλ. ἀπαντήσομαι. Ἄόρ. ἀπήντησα. Παρακ. ἀπήντηκα. Παθ. ἀπαντῶμαι. Παρακ. ἀπήντημαι. Παθ. ἄόρ. ἀπηντήθην. Παράγ. ἀπάντησις, ἀπαντητέον.

Ἀντιόομαι-οῦμαι, εἶναι εὐχρηστον τὸ σύνθ. ἐναντιοῦμαι, ὅπερ ἴδε.

Ἄντλέω-ῶ (ἐκ τοῦ ἄντλος· κυρίως ἐκβάλλω τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ὅπερ συναθροίζεται εἰς τὴν τρύπιδα τοῦ πλοίου). Παρατ. ἤντλεον-ουν. Μέλ. ἄντλήσω. Ἄόρ. ἤντλησα. Παρακ. ἤντληκα. Ὑ-

περσ. ἤντληκειν. Παράγ. ἀντλημα, ἀντλησις, ἀντλητής, ἀντλητήρ, ἀντλητήριος, τὸ ἀντλητήριον, ὕπακ. ἀγγεῖον=δ σύκλος, κουβᾶς· ἀντλία καὶ ἀντλία.

Ἄνύω, ἀττ. ἀνύτω (κατορθώνω τι). Παρατ. ἤνυον καὶ ἤνυτον. Μέλ. ἀνύσω. Ἄορ. ἤνυσα. Παρακ. ἤνυκα. Ὑπερσ. ἤνυκειν. Παθ. καὶ Μέσ. ἀνύομαι, ἀττ. ἀνύτομαι. Παρατ. ἤνυόμην καὶ ἤνυτόμην. Ὁ παθ. ἀορ. ἤνυσθην. Μέλ. ἀνυσθήσομαι παρὰ μεταγ. Παρακ. ἤνυσμαι. Ἄπαρφ. ἤνυσθαι. Ὑπερσ. ἤνυσμην. Μέσ. μέλ. ἀνύσομαι. Μέσ. ἀορ. ἤνυσάμην. Τὸ μέσ. ἀνύομαι=ἀνύω τι ἑμαυτῶ, ἐκτελεῶ τι διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Παράγ. ἄνυσις, ἀνυστός, ἀνυστέον, ἀνύσιμος=ἐνεργητικὸς, ὠφέλιμος.

Ἄξιόω-ῶ. Παρατ. ἤξιοον-ουν. Μέλ. ἀξιόσω. Ἄορ. ἤξιωσα. Παρακ. ἤξιωκα. Ὑπερσ. ἤξιώκειν. Παθ. ἀξιόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἤξιοόμην-οῦμην. Παρακ. ἤξιωμα. Παθ. ἀορ. ἤξιώθην κτλ. Παράγ. ἀξιωμα, ἀξιωσις.

Ἄπαγορ-εύω (ἐμποδίζω, κωλύω διὰ προσταγῆς, ἀρνοῦμαι, ἀποκάμνω). Παρατ. ἀπηγόρευον. Μέλ. ἀπαγορεύσω, β'. ἀπερῶ (Θουκ.) Ἄορ. ἀπηγόρευσα, καὶ συνηθέστ. β'. ἀπείπον. Παρακ. ἀπηγόρευκα (μεταγ.) καὶ ἀττ. ἀπείρηκα. Ὑπερσ. μεταγ. ἀπηγορεύκειν, καὶ ἀττ. ἀπειρήκειν. Παθ. παρακ. μεταγ. ἀπηγόρευμαι, ἀττ. ἀπείρημαι. Παθ. ἀορ. ἀπηγορεύθην (Δίων Κάσσ.) καὶ ἀττ. ἀπερρήθην. Μέλ. παθ. ἀπορρηθήσομαι· ἴδε ἀγορεύω.

Ἄπαντάω, ἴδε ἀντάω.

Ἄπατάω-ῶ. Παρατ. ἤπάταον-ων. Μέλ. ἀπατήσω. Ἄορ. ἤπάτησα. Παρακ. ἤπάτηκα. Ὑπερσ. ἤπατήκειν. Παθ. ἀπατάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἤπαταόμην-ῶμην. Μέσ. μέλ. με παθ. σημ. ἀπατήσομαι. Ἄορ. παθ. ἤπατήθην. Παθ. μέλ. ἀπατηθήσομαι. Παρακ. ἤπάτημαι. Ὑπερσ. ἤπατήμην. Παράγ. ἀπατητέον, ἀπατηλὸς=δ ἔχων κλίσειν ἢ ἕξιν εἰς τὸ ἀπατᾶν.

Ἄπ-εχθ-άνομαι (εἶμαι μισητός, μισοῦμαι ὑπό τινος, ἀποθ. παθ.). Παρατ. ἀπηχθάνομην. Μέλ. ἀπεχθήσομαι. Μέσ. ἀορ. β'. ἀπηχθόμην. Ὑποτ. ἀπέχθωμαι. Ἄπαρφ. ἀπεχθέσθαι. Μετγ. ἀπεχθόμενος. Παρακ. ἀπήχθημαι. Μετγ. ἀπηχθημένος (Θουκ. Α', 75).

Ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Παράγ. ἀπέχθημα (τὸ μισητὸν πρᾶγμα ἢ πρόσωπον), ἀπεχθήμων (μισητός, βδελυκτός).

Ἀπιστέω-ῶ (ἐκ τοῦ ἄπιστος=δὲν πιστεύω τι, ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ· ὀμάλον). Παρατ. ἠπίστεον-ουν. Μέλ. ἀπιστήσω. Ἄόρ. ἠπίστησα. Παρακ. ἠπίστηκα. Ὑπερσ. ἠπιστήκειν. Παθ. ἀπιστέομαι-οῦμαι (ἠπιστεῖσθαι ὑπὸ τινος=τὸ μὴ ἀξιουῖσθαι ἐμπιστοσύνης ἀπὸ τινος, νὰ μὴ τὸν πιστεῦῃ τις). Παρατ. ἠπιστεόμην-οῦμην κτλ. Παράγ. ἀπιστητέον.

Ἀποκρίνομαι (ἀπαντῶ εἰς ἐρώτησιν· μέσ. ἀποθ. κατὰ σημασ.). Παρατ. ἀπεκρινόμην, ου, ετο. Μέλ. ἀποκρinoῦμαι, ἦ ἢ εἰ, εἴται. Ἄόρ. ἀπεκρινάμην, ω, ατο. Προστ. ἀπόκριναι, ἀσθω. Εὐκτ. ἀποκρινάμην, αιο, αιτο. Ἄπαρφ. ἀποκρίνασθαι. Παρακ. ἀποκέκριμαι, σαι, ται. Ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην. Ἀποκρίνομαι (παθητ.=ἀποχωρίζομαι). Μέλ. ἀποκριθήσομαι. Ἄόρ. ἀπεκρίθην (=ἀπεχωρίσθην, Θουκ. Β', 49). Παράγ. ἀποκριτέον.

Σημ. Οἱ μεταγενέστεροι μεταχειρίζονται τὸ ἀποκριθήσομαι ἀντὶ τοῦ ἀποκρinoῦμαι, καὶ τὸ ἀπεκρίθην ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην· τὸ δὲ ἀποκρίνω =ἀποχωρίζω.

Ἀπολαύω (ἀπολαμβάνω). Παρατ. ἀπέλαυον. Μέσ. μέλ. ἀπολαύσομαι. Ἄόρ. ἀπέλαυσα. Παρακ. ἀπολέλαυκα. Ὑπερσ. ἀπελελεύκειν. Παράγ. ἀπόλαυσμα, ἀπόλαυσις, ἀπολαυστός, ἀπολαυστικός.

Σημ. Ὁ παρατ. καὶ ἄόρ. λέγεται ἀπέλαυον, ἀπέλαυσα· ἀλλ' ὅμως πρὸς τοῖς μεταγ. ἐλέγετο καὶ ἀπήλαυον, ἀπήλαυσα, οὗς τύπους ὁ Ἡρωδιδανός ἀποδοκιμάζει· ὁ δὲ μέσος ἄόρ. ἀπελαυσάμην δὲν ἀπαντᾷ. Ὁ μέλ. ἀπολαύσω (μεταγ.). Παθ. παρακ. γ'. πρὸς. ἀπολέλουται. Μετγ. ἀποελαυσμένος (Πλουτ. Ἡθ.). Παθ. ἄόρ. ἀπολαυσθῆναι (μεταγ.).

Ἀπολογέομαι. οὐδαίε (δίδω ἀπολογία εἰς τὰς κατ' ἐμοῦ κατηγορίας, ἀποθ. μέσ.) Παρατ. ἀπελογεόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ἀπολογήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἀπελογισάμην. Παθ. ἄόρ. ἀπελογήθην. Παρακ. ἀποελελόγημαι. Ὑπερσ. ἀπεελελογήμην. Παράγ. ἀπολόγημα, ἀπολογητικός=ἐπιτήδειος εἰς ἀπολογία.

Σημ. Ἐκτὸς τοῦ ἄόρ. ἀπολογήσασθαι ἀπαντᾷ καὶ ὁ παθ. ἄόρ. ἀπολογηθῆναι πρὸς Ἀντιφ. καὶ Πολυβίω.

Ἄπορέω-ῶ (ἐκ τοῦ ἄπορος, εὐρίσκομαι εἰς ἀπορίαν). Πα-
ρατ. ἠπόρεον-ουν. Μέλ. ἀπορήσω. Ἄορ. ἠπόρησα. Παρακ. ἠπόρηκα.
Ἵπερσ. ἠπορήκειν. Μέσ. ἀπορέομαι-οῦμαι (ὕστεροῦμαι). Παρατ.
ἠπορέομην-οῦμην. Παθ. ἄορ. ἠπορήθην. Παρακ. ἠπόρημαι. Μέσ. μέλ.
ἀπορήσομαι (μεταγ.)

Σημ. Ὡς ἀποθετ. μέσ. σημαίνει εἶμαι εἰς ἀμηχανίαν, ἀμφιβολίαν,
ἀπορῶ· ἐτι δὲ καὶ ἀπροσώπως «ἀπορεῖται» = ἄπορόν ἐστιν, ἀγνωεῖται.

Ἄποχρη (ἀρκεῖ) εἶναι ἀπρόσωπον, ἀλλὰ καὶ προσωπ. σπαν.
τὸ πληθ. γ'. πρόσ. ἀποχρῶσιν (ἐκ τοῦ χράω). Ἄπαρφ. ἀποχρῆν.
Μετχ. ἀποχρῶν, ὦσα, ὦν. Παρατ. ἀπέχρη. Μέλ. ἀποχρήσει, γ'.
πληθ. ἀποχρήσουσιν. Ἄορ. ἀπέχρησεν.

Ἄπτω (ἀνάπτω, συνδέω, προσκολλῶ). Παρατ. ἤπτον. Μέλ.
ἄψω. Ἄορ. ἤψα. Μέσ. ἄπτομαι (ψάω, ἐγγίζω). Παρατ. ἤπτόμην.
Μέλ. ἄψομαι. Ἄορ. ἤψάμην. Ἵποτ. ἄψομαι. Ἄπαρφ. ἄψασθαι.
Μετχ. ἀψάμενος. Παρακ. ἤμαι, ἤψαι, ἤπται κτλ. Μετχ. ἤμμενος.
Ἵπερσ. ἤμμην, ἤψο, ἤπτο κτλ. Παράγ. ἀπτός, ἀπτέος.

Ἄρά-ομαι, -ῶμαι (εὐχομαι, ἀποθ. μέσ.) Παρατ. ἠράομην-
ῶμην. Μέλ. ἀράσομαι. Ἄορ. ἠρᾶσάμην. Παρακ. ἠρᾶμαι (Δημ. περὶ
Στεφ. ἐπήραμαι). Ἄπαρφ. ἠρᾶσθαι. Παρὰ τοῖς πεζοῖς εὐχρηστα τὰ
σύνθετα καταρᾶσθαι = εὐχεσθαι κατὰ τινος, ἐπαρᾶσθαι = κατα-
ρᾶσθαι. Παράγ. ἀρατός, ἐπάρατος, κατάρατος.

Ἄράσσω (κρούω, συντρίβω, ἀράσσω λύραν, κιθάραν = παίζω
λύραν, κιθάραν). Παρατ. ἠρασσον. Μέλ. ἀράξω. Ἄορ. ἠράξα. Παθ.
ἄορ. ἠράχθην. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Ἄρδω (ποτίζω). Παρατ. ἠρδον. Ἄορ. ἠρσα· ἄλλους χρόνους
δὲν ἔχει. Παθ. ἄρδομαι. Ἐκ τούτου τὸ ἀρδεύω, ἀρδεύσω κτλ.

Ἄρέσκω (εὐαρεστῶ, εἶμι εὐάρεστος). Παρατ. ἠρεσκον. Μέλ.
ἀρέσω. Ἄορ. ἠρεσα. Παρακ. ἀρήρεκα. Μέσ. ἀρέσκομαι (εὐχαριστοῦ-
μαι). Παρατ. ἠρεσκόμην. Μέσ. μέλ. ἀρέσομαι. Μέσ. ἄορ. ἠρεσάμην.
Παθ. ἄορ. ἠρέσθην (Σοφ. Ἄντιγ.). Ἵπάρχει καὶ τύπος ἀρεσκεύω,
ἀρεσκεύομαι, ἐξαιρεσκεύομαι (ὄρα Ξενφ. Οἰκ.). Παράγ. ἀρεστός.

Ἄρήγω (βοηθῶ). Παρατ. ἠρηγον. Μέλ. ἀρήξω. Μετχ. ἀρή-
ξων, ἀρήξοντες. Ἄορ. ἠρηξα. Προστ. ἀρηξον. Ἄπαρφ. ἀρήξει.
Μετχ. ἀρήξας. Παράγ. ἀρωγός, ἀρωγή.

Ἄριστάω-ῶ (προγεύομαι, ἀκρατίζομαι). Παρατ. ἤρισταιον-ων. Μέλ. ἀριστήσω. Ἄορ. ἤριστησα. Παρακ. ἤριστηκα. Παθ. παρ. ἤρισθηται (ἀπροσώπως Ἄριστφ. Βάτρ.)· τὸ ἀριστίζειν=προγεύειν.

Ἄρκέω-ῶ (ἀποσοβῶ κακόν τι ἀπό τινος, ἐπαρκῶ, εἶμαι ἀρκετός). Παρατ. ἤρκεον-ουν. Μέλ. ἀρκέσω. Ἄορ. ἤρκεσα. Καὶ ἀπροσώπως ἀρκεῖ. Μέλ. ἀρκέσει κτλ. Μέσ. ἀρκέομαι-οὔμαι (εὐαρεστοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι). Παρατ. ἤρκοῦμην. Μέλ. ἀρκέσομαι (ἀρκεσθήσομαι. Παθ. ἀορ. ἤρκεσθην παρὰ μεταγεν.). Παράγ. ἀρκετός (ἐπαρκῶν, ἱκανός), καὶ ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχῆς τοῦ ἐνεστ. ἀρκούντως (Ξεν. Οἰκ. Β', 1), ἐπαρκούντως (Σοφ. Ἦλ.).

Ἄρμόζω ἢ ἀρμόττω (συναρμόζω, συγκολλῶ). Παρατ. ἤρμοζον ἢ ἤρμοττον. Μέλ. ἀρμόσω. Ἄορ. ἤρμοσα. Παρακ. ἤρμοκα· καὶ ἀπροσώπως ἀρμόζει, ἤρμοζε κτλ. Παθ. καὶ Μέσ. ἀρμόζομαι ἢ ἀρμόττομαι. Παρατ. ἤρμοζόμην ἢ ἤρμοττόμην. Παρακ. ἤρμοσμαι. Παθ. μέλ. ἀρμωσθήσομαι. Παθ. ἀορ. ἤρμωσθην. Μέσ. ἀορ. ἤρμωσάμην (Ἡροδ. Β'. ἤρμωσατο θυγατέρα=ἤρραβωνίσθη). Παράγ. ἀρμωστός, ἀνάρμωστος, ἀρμωστέος, ἀρμωστής.

Ἄρνεομαι-οὔμαι, ἀποθ. Παρατ. ἤρνεόμην οὔμην. Μέσ. μέλ. ἀρνήσομαι. Παθ. ἀορ. ἤρνηθην. Παρακ. ἤρνημαι. Ὑπερσ. ἤρνημην. Παθ. μέλ. ἀρνηθήσομαι. Μέσ. ἀορ. ἤρνησάμην (παρὰ ποιητ. καὶ μὴ δοκίμοις λογογράφοις, σπαν. δὲ παρὰ δοκίμοις, Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ.). Παράγ. ἄρνησις, ἀρνητέον.

Ἄρ-νυ-μαι (ἀποθετ. ἀποφέρομαι, λαμβάνω). Παρατ. ἤρνύμην. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ αἴρωμαι, οἶον· Μέλ. ἀροῦμαι· τὸ ἀρνευθαι ἔγινεν ἐκ τοῦ αἶρειν, αἶρεσθαι.

Ἄρόω-ῶ (ἀροτριῶ). Παρατ. ἤρουν-ουν. Μέλ. ἀρόσω. Ἄορ. ἤροσα. Παθ. ἀρόομαι-οὔμαι. Παρατ. ἤροόμην-οὔμην. Παθ. ἀορ. ἤρόθην. Μέσ. μέλ. ἀρόσομαι (μεταγεν.). Παρακ. ἀρήρομαι. (Μετχ. ἀρρωμένος, Ἦλ. Σ ἀρρωμένη, Ἡροδ. Δ'. ἀρρωμένον). Παράγ. ἄροσις, ἀρόσιμος, ἀροτός, ἀνήροτος=ἀόργωτος, ἀροτέος, ἀροτήρ, ἄροτρον.

Ἄρπάζω. Παρατ. ἤρπαζον. Μέλ. ἀρπάσομαι. Ἄορ. ἤρπασα. Παρακ. ἤρπακα. Ὑπερσ. ἤρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι. Παρατ. ἤρπαζόμην. Μέλ. παθ. ἀρπασθήσομαι. Ἄορ. ἤρπάσθην. Παρακ. ἤρ-

πασμαι. Ἀπαρφ. ἤρπασθαι (Δημ. κατὰ Μειδ. ἀνηρπάσθαι). Ὑπερσ. ἤρπασμην. Μέσ. ἀόρ. ἤρπασάμην. Παράγ. ἀρπαστός, ἀνάρπαστος, (ἀρπακτός, Ἦσ. Ἔργ. 320).

Σημ. Ὁ μέλ. ἀρπάσω εἶναι σπανιώτερος· παρὰ Δωρ. καὶ μεταγεν. εὐρίσκεται μέλ. ἀρπάξω, ἀόρ. ἤρπαξα· οἱ Ἀττικοὶ καὶ ὁ Ἡρόδ. ἔχουσιν ἀρπάσω ἢ ἀρπάσομαι καὶ ἤρπασα· ὁ παθ. ἀόρ. β'. ἤρπάγην παρὰ τοῖς μεταγεν., ὁ δὲ ἀόρ. ἤρπάγην παρ' Ἡροδότῳ Β', 90.

Ἀρύω, ἀττ. ἀρύτω σπάν. (ἰντλῶ). Παρατ. ἤρυον. Μέλ. ἀρύσω. Ἀόρ. ἤρῡσα. Ἀπαρφ. ἀρύσαι. Μετχ. ἀρύσας (Ξεν. Κύρ. Παιδ. Α'. ἀρύσαντες). Μέσ. ἀρύομαι, ἀττ. ἀρύτομαι (ἀρύω ἑμαυτῷ, ἑμαυτοῦ ἔνεκα, ἀντλῶ δι' ἑμαυτόν). Παρατ. ἤρυόμην, ἀττ. ἤρυτόμην. Μέσ. μέλ. ἀρύσομαι. Ἀόρ. ἤρῡσάμην. Ἀπαρφ. ἀρύσασθαι (Ξενφ. Κύρ. Παιδ. Α'). Ἀόρ. παθ. ἤρύθην καὶ ἤρύσθην (μεταγεν.). Παράγ. ἀρυτήρ καὶ ἀρυστήρ (ἀγγεῖον δι' οὗ ἀντλοῦμεν), ἀρυστέον, ἀπαρυστέον (Ἀριστοφ. Ἴππ. 921).

Ἄρχω (κάμνω ἀρχὴν ἔργου τινός, β'. ἐξουσιάζω). Παρατ. ἤρχον. Μέλ. ἄρξω. Ἀόρ. ἤρξα. Παρακ. ἤρχα σπανιώτ. (Πλουτ.). Πάθ. ἄρχομαι. Παρατ. ἤρχόμην. Μέλ. παθ. ἀρχθήσομαι, συνηθέστερον ἀντ' αὐτοῦ ὁ μέσ. μέλ. ἄρξομαι. Παθ. ἀόρ. ἤρχθην. Παρακ. ἤρχμαι. Ὑπερσ. ἤρχμην, ἤρξο, ἤρκτο· καὶ ἀπροσώπως σύνθ. ὑπῆρκτο δ' αὐτοῦ=ἀρχὴ ἐγεγένητο ἢ ἐγεγόνει (Θουκ. Α'. 93). Μέσ. ἄρχομαι=ἄρχω ἑμαυτῷ, ἀρχίζω δι' ἑμαυτόν, κάμνω ἀρχὴν ἰδικῆς μου ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἐγὼ θὰ τελειώσω. Μέσ. ἀόρ. ἤρξάμην. Παράγ. ἀρκτέος.

Ἀσπάζομαι (ἀποθ. χαιρετῶ, φιλικῶς δέχομαι)· ῥίζ. σπα-ἀσπα-ἀσπάζομαι. Παρατ. ἤσπαζόμην. Μέσ. μέλ. ἀσπάσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἤσπασάμην. Ὑποτ. ἀσπάσωμαι. Ἀπαρφ. ἀσπάσασθαι. Μετοχ. ἀσπασάμενος. Παρακ. ἤσπασμαι. Ὑπερσ. ἤσπάσμην. Τὸ ἀσπάζομαι κυρίως=σπῶμαι, σπῶ τινὰ πρὸς ἑμαυτόν, ἔλκω τινὰ πρὸς ἑμαυτόν, ἐναγκαλιζομαι τινὰ. Παράγ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

Ἄσσω, ἀττ. ἄττω, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ποιητ. ἀτσω=κινεῖσθαι μὲ δρμήν, σπεύδω. Παρατ. ἤσσον, ἀττ. ἤττον. Μέλ. ἄξω. Ἀόρ. ἤξα, καὶ ἤξια (Πλατ.).

Ἄτυχέω-ῶ (εἶμαι ἀτυχής). Παρατ. ἤτύχεον-ουν. Μέλ. ἀτυχίσω. Ἄδρ. ἤτύχησα. Παρακ. παθ. ἤτύχημαι σπαν. Παράγ. ἀτύχημα.

Ἀυαίνω καὶ αὐαίνω (ξηραίνω). Παρατ. αὐαίνον. Μέλ. αὐανῶ. Ἄδρ. αὐήνα καὶ ἠήνα. Παθητ. καὶ μέσ. αὐαίνομαι. Παρατ. αὐαινόμην. Μέλ. παθ. αὐανθήσομαι. Ἄδρ. παθ. αὐάνθην. Μέσ. μέλ. μὲ σημ. παθ. αὐανούμαι.

Ἀυλίζομαι (μανδριζομαι, διατρέβω ἢ ἀπερνῶ τὸν καιρὸν, διανυκτερεύω ἐν ὑπαίθρῳ· ἐκ τοῦ αὐλή). Ἄποθ. Παρατ. ἠύλιζόμην. Μέσ. μέλ. αὐλίσομαι. Μέσ. ἄδρ. ἠύλισάμην. Παθ. ἠύλισθην. Μέλ. παθ. αὐλισθήσομαι (μεταγεν.). Παρακ. ἠύλισμαι καὶ Ὑπερσ. ἠύλισμην (μεταγεν.) Παράγ. αὐλιστέον.

Ἀυξάνω καὶ αὐξώ (κάμνω τι μέγα· ἀμετάβ. γίνομαι μέγας, μεγαλώνω). Παρατ. ἠύξανον καὶ ἠύξον. Μέλ. αὐξήσω. Ἄδρ. ἠύξησα. Παρακ. ἠύξηκα. Ὑπερσ. ἠύξηκειν. Μέσ. καὶ παθ. αὐξάνομαι καὶ αὐξομαι=μεγαλώνω (Πλατ. Φαιδ. 96, γ'). Παρατ. ἠύξανόμην καὶ ἠύξόμην. Μέλ. αὐξήσομαι μὲ παθ. σημασ. καὶ σπαν. αὐξηθήσομαι. Ἄδρ. ἠύξήθην. Παρακ. ἠύξημαι. Ἄπαρφ. ἠύξῃσθαι. (Δημ. περὶ Παραπρ. 90). Μετοχ. ἠύξκμενος (Ὀλυνθ. Β'. 6). Ὑπερσ. ἠύξήμην. Ὁ μέλλων αὐξανῶ εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἑβδομήκοντα. Παράγ. αὐξημα, αὐξησις.

Ἀφανίζω (κάμνω τι ἀφανές, νὰ μὴ φαίνεται πλέον). Παρατ. ἠφάνιζον. Μέλ. ἀφανιῶ. Ἄδρ. ἠφάνισα. Παρακ. ἠφάνικα. Ὑπερσ. ἠφανίκειν. Παθ. ἀφανίζομαι. Παρατ. ἠφανίζόμην. Μέλ. παθ. ἀφανισθήσομαι. Ἄδρ. ἠφανίσθην. Παρακ. ἠφάνισμαι. Ὑπερσ. ἠφανίσμην. Παράγ. ἀφανισμός, ἀφανιστός, ἀφανιστής, ἀφανιστικός.

Ἀφίημι, ἴδε ἴημι.

Ἀφικνεόμαι-οῦμαι (ἀποθ. μέσ. σύνθ. ἀπὸ καὶ ἰκνέομαι =ἔρχομαι, φθάνω). Παρατ. ἀφικνεόμην-οῦμην. Μέλ. ἀφίξομαι. Μέσ. ἄδρ. β'. ἀφικόμην. Ὑποτ. ἀφίκωμαι. Προς. ἀφίκου-ἀφικέσθω. Ἄπαρφ. ἀφικέσθαι κτλ. Παρακ. ἀφίγμαι, ἀφίξαι, ἀφίκται κτλ. Ὑπερσ. ἀφίγμην, ἀφίξω, ἀφίκτο (τὸ ἰ μακρὸν διὰ τὴν αὐξησιν). Παράγ. ἀφίξις, ἀφικτέον.

Ἀχθομαι (λυπούμαι, δυσαρεστοῦμαι). Ἄποθ. παθ. Πρατ.

ἤχθόμεν. Μέσ. μέλ. ἀχθέσομαι, καὶ σπανιώτ. ἀχθήσομαι (Ἀριστοφ. νεφ.). Παθ. ἀχθεσθήσομαι ἀντὶ τοῦ μέσ. Ἄορ. παθ. ἤχθεσθην. Παρακ. ἤχθημαι (μεταγεν.). Παράγ. ἄχθος, ἀχθηδών (=βάρος, λύπη, πόνος).

B

Βαδίζω (περιπατῶ, ὑπάγω, πορεύομαι). Παρατ. ἐβάδιζον. Μέλ. βαδιοῦμαι μὲ ἐνεργ. σημασ. Ὁ δὲ μέλ. βαδίσω ἢ βαδίσομαι δὲν εἶναι ἀττ. Ἄορ. ἐβάδισα. Παρακ. βεβάδικα. Ὑπερσ. ἐβεβαδίκειν. Παράγ. βάδισμα, βαδιστός, βαδιστέον (Ἀριστοφ. Βατρ. 667, 673).

Βαίνω (βαδίζω, πορεύομαι). Παρατ. ἐβαινον. Μέλ. βήσομαι μὲ ἐνεργ. σημ. Ἄορ. β'. ἐβην. Ὑποτ. βῶ. Εὐκτ. βαίνην. Προστ. βῆθι (λέγεται ἐν συνθέσει καὶ βα, κατάβα, πρόβα, ἔμβα), οὐχὶ ὅμως πάντοτε (Εὐρ. ἐκβηθι, Ἀριστοφ. ἐπίβηθι, ἀνάβηθι, ἐπανάβηθι, Νεφ. κατάβηθ', ὦ Σωκρατίδιον. Λυσ. ἀνάβηθι). Ἀπαρφ. βῆναι. Μετοχ. βάς, βᾶσα, βάν. Παρακ. βέβηκα (καὶ μὲ σημασ. ἐνεστ.). Ὑποτ. βεθήκω, ης, κτλ. Ὑπερσ. ἐβεθήκειν. (Θουκ. Δ'. 132. ξυνεβεθήκει). Παράγ. βατός, ἄβατος, προσβατός, ἀπρόσβατος, εἰσβατός.

Σημ. Ὁ μέλ. βήσω καὶ ὁ ἄορ. ἀ. ἐβησα ἔχουσι μεταβ. σημασίαν. Ἡ δὲ συγχοπὴ τοῦ παρακ. ὡς τοῦ ἔστηκα, τέθηγκα, εἶναι σχεδὸν ἴων. καὶ ποιητ., σπαν. δ' ἀπαντᾷ παρά τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττικῶν (ἐμβεβῶσι, Πλάτ. Φαίδρ. βεβῶτες, προδιαβεβῶτας Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ', β', 3). Τινὰ δὲ ἐκ τοῦ βαίνω σύνθ. ἔχουσι καὶ παθ. ἐν χρήσει ἐνεστ. παραβαίνομαι, παραβαίνεται (Ξενοφ. Ἀπομν.). Ἄορ. παθ. παρεβάθην (Θουκ. Γ', 67). Παρακ. παραβέβημαι. Ἀπαρφ. παραβεβάσθαι (Θουκ. Α', 123. παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς).

Βάλλω (ρίπτω). Παρατ. ἐβαλλον. Μέλ. βαλῶ. Ἄορ. β'. ἐβαλον. Ὑποτ. βάλω. Προστ. βάλε-έτω. Ἀπαρφ. βαλεῖν. Μετοχ. βαλόν. Παρακ. βέβληκα. Ὑπερσ. ἐβεβλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. βάλλομαι. Παρατ. ἐβαλόμην. Μέλ. παθ. βληθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐβλήθην. Παρακ. βέβλημαι. Ὑπερσ. ἐβεβλήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβλήσομαι. Μέσ. μέλ. β'. βαλοῦμαι. Μέσ. ἄορ. β'. ἐβαλόμην. Ὑποτ. βάλωμαι. Προστ. βαλοῦ-έσθω, σύνθ. ἐμβαλοῦ, ἀναβαλοῦ. Ἀπαρφ.

βαλέσθαι. Παράγ. βέλος, βολή, βλήμα, βλητός, βλητέος, βλητήρ
Θηλ. βλήτειρα=ρίπτων, ρίπτουσα (βλήτειρα δίστων).

Σημ. Ὁ μέλ. βαλλήσω εἶναι σπάν. (Ἄριστρ. Σρ. 232 καὶ 1491). Τοῦ
παθ. παρακ. ἤευκτ. μονολεκτικῶς εὐρηται παρ' Ἀνδοκίδη, διαβεβλήσθε.

Βάπτω (βυθίζω, βουτῶ, βάφω). Παρατ. ἔβαπτον. Μέλ. βάψω.
Ἄορ. ἔβαψα. Παρακ. δὲν ἔχει. Παθ. βάπτομαι. Παρατ. ἔβαπτό-
μην. Μέλ. παθ. ἔ'. μεταγεν. βαφήσομαι. Ἄορ. παθ. ἔ'. ἐβάφην.
Παρακ. βέβαμμαι. Ὑπερσ. ἐβεβάμμην. Μέσ. μέλ. βάψομαι. Πα-
ράγ. βαπτὸς (Ἄριστοφ. Ὅρν. 287. βαπτὸς ὄρνις), βαφεύς, βα-
φεῖον.

Βαρύνω (κατασταίνω τι βαρύ, προσθέτω τινὶ βάρος). Πα-
ρατ. ἐβάρυνον. Μέλ. βαρυνῶ. Ἄορ. ἐβάρυνα. Ἄπρφ. βαρῦναι. Παθ.
βαρύνομαι (αἰσθάνομαι βάρος, πιέζομαι καὶ μεταφ. θλίβομαι).
Παρατ. ἐβαρυνόμην. Μέλ. παθ. βαρυνθήσομαι. Ἄορ. ἐβαρύνθην.
Παρακ. βεβάρημαι. Μετοχ. βεβαρημένος (Πλάτ. Συμπ.) ἐκ τοῦ
βαρέω-ω ὁ μέλ. βαρήσω (Λουκ. Νεκρ. διάλ. 10, 4). Παρακ. βε-
βάρηκα (παρὰ Δίῳνι τῷ Κασσίῳ)· βαρέομαι-οὔμαι (παρ' Ἰπποκρ.
καὶ Ἡρώδιανῳ Η', 8).

Βαστάζω. Παρατ. ἐβάσταζον. Μέλ. βαστάσω. Ἄορ. ἐβάστα-
σα, καὶ σπαν. βαστάζω, ἐβάσταξα. Παθ. καὶ μέσ. βαστάζομαι.
Παρατ. ἐβασταζόμην. Παθ. μέλ. βασταχθήσομαι. Ἄορ. ἐβαστά-
χθην. Παρακ. βεβάσταγμα. Παράγ. βαστακτής, βαστακτός.

Βιάζομαι (ἀποθ. μέσ.). Παρατ. ἐβιαζόμην. Μέλ. βιάσομαι.
Μέσ. ἄορ. ἐβιασάμην μὲ ἐνεργ. σημ. Παθ. ἐβιάσθην μὲ παθητ.
σημ. Παρακ. βεβιάσμαι μὲ σημ. συνήθως παθ. (Σοφ. Φιλ. 1127),
ἀλλὰ καὶ μὲ ἐνεργητ. (Δημ. περὶ Παραπρ.). Ὑπερσ. ἐβεβιάσμην.
Παράγ. βιαστέον.

Σημ. Τοῦ ἄττ. μέλ. βιάωμαι τὸ γ'. πρόσ. βιάται ἀντὶ παθητ. παρὰ
Πλάτ. Τιμ. 63, ἔ'. τὸ δὲ ἐνεργ. βιάζειν εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Μ.).
Τὸ βιάζεσθαι ἔχει καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. σημασίαν.

Βι-θρῶ-σκω (ρίζ. βρο. ἀναδιπλ. βιβρο. βιβρώσκω=τρώγω).
Παρατ. ἐβίθρωσκον. Μέλ. ἔδομαι. Ἄορ. ἔ'. ἔφαγον. Παρακ. βέβρωκα.
Παθ. βιβρώσκομαι. Παρατ. ἐβιθρωσκόμην. Παρακ. βέβρωμαι. Ὑ-
περσ. ἐβεβρώμην. Παθ. μέλ. μεταγεν. βρωθήσομαι. Ἄορ. ἐβρώθην.

Ὁ μέλ. βρώσω, βρώσομαι παρὰ μεταγεν. ἔτι δὲ ἀόρ. β'. ἐβρων, μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβρώσομαι (Ὁδ. β. 203). Παράγ. βρώμα, βρώσις, βρωτός, βρωτέος, βρωτικός, βρωστήρ ἢ βρωτήρ=ὁ τρώγων, κατατρώγων, φαγᾶς.

Βιόω-ῶ. Παρατ. ἐβίοον-ουν. Μέλ. βιώσομαι. Ἀόρ. β'. ἐβίων, ὡς, ω, ὦμεν, ἐβίωσαν (Πλατ. Φαιδρ. 249). Ὑποτ. βιωῶ, βιωῶς, βιωῶ. Προς. βιωθι-βιώτω. Εὐκτ. βιώην. Ἀπαρφ. βιώναι. Μετοχ. βιούσας, βιούσας, οὐδ. λείπει (ἐπιβιούσων Πολυδ.). Παρακ. βεβίωκα. Ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Ὑπάρχει καὶ παθ. παρακ. εὐχρηστος εἰς τὸ γ'. ἐνικ. πρόσωπ. βεβίωται (Δημ. κατὰ Τιμοκρ. «οἷα τούτῳ βεβίωται», καὶ εἰς τὴν μετοχ. βεβιωμένος, περὶ Παραπρ.). Παράγ. βιωτός, ἀβιώτος, βιωτέον (Πλατ. Γοργ.).

Σημ. Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶναι σπάν. παρ' ἀττικοῖς, οἵτινες μεταχειρίζ. τὸ ζῆν ἢ βιοτεύειν. Ὁ μέλ. βιώσω εὐρίσκεται παρὰ Πολυδ. Διογ. Λαερτ. καὶ ἄλλοις· ὁ ἀόρ. ἐβίωσα σπαν. εἰς τὴν βριστ. συχνότερος δὲ εἰς τὴν μετοχ. Τὸ βιοῦσθαι παρ' Ἡροδ. Β', 177. βιοῦται=πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Βιόωσκομαι καὶ ἀναβιόωσκομαι ἔχει ἀμετάβατον σημασίαν=ἀναζῶ, καὶ μεταβατικὴν=ζωογονῶ, ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν· ἐπὶ μὲν τῆς ἀ. σημασίας ἔχει ἀόρ. β'. ἀνεβίων, ἐπὶ δὲ τῆς β'. ἀνεβιωσάμην. Τὸ δὲ ἐνεργ. ἀναβιόωσκω. Μέλ. ἀναβιόωσω. Ἀόρ. ἀνεβίωσα μεταγεν.

Βλάπτω (ρίζ. βλαβ.=προξενῶ βλάβην, φθείρω). Παρατ. ἐβλαπτον. Μέλ. βλάψω. Ἀόρ. ἐβλαψα. Παρακ. βέβλαφα καὶ ἐβλαφα (Δημ. περὶ Παραπρ. 180, βεβλαφέναι). Παθ. βλάπτομαι. Παρατ. ἐβλαπτόμεν. Μέλ. παθ. β'. βλαβήσομαι (Ἰσοκρ. πρὸς Δημόνικον). Ἀόρ. παθ. ἐβλάφθην. Ἀπαρφ. βλαφθῆναι (Θουκ. Δ', 73, 87), καὶ β'. ἐβλάβην. Παρακ. βέβλαμμαι. Ἀπαρφ. βεβλάφθαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Ε', γ', 30). Μετχ. βεβλαμμένος (Πλατ. Πρωτ. 314). Ὑπερσ. ἐβεβλάμμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. βεβλάψομαι. Ὁ μέσ. μέλ. βλάψομαι μὲ παθ. σημασίαν παρὰ Θουκ. Α'. 81. Τοῦ ἀρχαίου βλάβειν εὐρίσκεται τὸ γ'. πρὸς τοῦ παθ. ἐνεστ. βλάβεται, παρ' Ὀμηρῶ καὶ Ἀνακρέοντι Γ', 26.

Βλαστ-άν-ω. Παρατ. ἐβλάστανον. Μέλ. βλαστήσω. Ἀόρ. β'.

ἔβλαστον. Ὑποτ. βλάστω. Εὐκτ. βλάστοιμι. Ἀπαρφ. βλαστεῖν
Μετχ. βλαστών-οὔσα-όν. Παρακ. ἐβλάστηκα καὶ βεβλάστηκα.
Ὑπερσ. ἐβεβλαστήκειν (Θουκ. Γ', 26). Παράγ. βλάστημα, βλά-
στησις.

Βλέπω. Παρατ. ἔβλεπον. Μέλ. βλέψω μεταγεν., καὶ σπαν.
εἰς ἀττ., ἀττικ. βλέψομαι. Ἀόρ. ἔβλεψα. Παρακ. βέβλεφα. Μέσ.
καὶ παθ. βλέπομαι. Παρατ. ἐβλεπόμην. Παρακ. βέβλεμμαι. Παθ.
ἄορ. ἐβλέφθην, Μέσ. μέλ. βλέψομαι. Μέσ. ἄορ. ἐβλεψάμην. Παράγ.
βλέμμα, βλεπτός, βλεπτέος.

Σημ. Τὸ μέσον εὐρίσκεται συνθ. παρὰ μεταγεν. Ὁ τύπος βλέπτω
εἶναι μόνον ἐν τῷ ἀβλεπτέω (α στερητ. βλέπω). Τὸ παθ. εἶναι σπάν.

Βλίττω καὶ Ἴων. βλίσσω (τρυγῶ, κόπτω). Παρατ. ἔβλιτ-
τον. Ἀόρ. ἔβλισα ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παθ. ἐνεστ. βλίττε-
ται παρὰ Πλατ. καὶ Ἀριστοτέλει.

Βλώσκω ποιητ. (πορεύομαι, προχωρῶ). Παρατ. ἐβλωσκον.
Μέλ. β'. μολοῦμαι. Ἀόρ. β'. ἔμολον. Ὑποτ. μόλω. Προστ. μόλε.
Ἀπαρφ. μολεῖν. Μετχ. μολών. Παρακ. μέμβλωκα. Ὑπερσ. ἐμεμ-
βλώκειν. Παράγ. βλώσις.

Βοά-ω-ῶ (κράζω, φωνάζω). Παρατ. ἐβόαον-ων. Μέλ. βοή-
σομαι. Ἀόρ. ἐβόησα. Παρακ. βεβόηκα. Ὑπερσ. ἐβεβοήκειν. Παθ.
βοῶμαι=θρυλοῦμαι, φημίζομαι. Παρατ. ἐβωώμην. Ὁ παρακ. βε-
βόημαι. Παθ. ἄορ. ἐβοήθην (μεταγεν.). Ὁ μέλ. βοήσω θεωρεῖται
ὡς μὴ ἀττ. Παράγ. βοητὸς, ἐπιβόητος, διαβόητος, περιβόητος=
περίφημος, ἐξακουστὸς (ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ).

Βόσκω (ὀδηγῶ ζῶα εἰς βοσκήν). Παρατ. ἐβοσκον. Μέλ. βο-
σκήσω. Ἀόρ. ἐβόσκησα (μεταγεν.) Παθ. καὶ μέσ. βόσκομαι (βό-
σκω ἑμαυτόν, ἀμετάβ.). Παρατ. ἐβοσκόμην. Ἀόρ. παθ. ἐβοσκήθην.
Ὁ μέσ. μέλ. βοσκήσομαι. Παθ. βοσκηθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐβοσκη-
σάμην (μεταγεν.) Παράγ. βόσκημα, βόσκησις, βοτός(=βασκημέ-
νος, θρεμμένος), βοσκητέος.

Βούλομαι, βούλει, βούλεται. Ὑποτ. βούλωμαι, βούλη κτλ
(ἀποθ. θέλω). Παρατ. ἐβουλόμην καὶ ἤβουλόμην. Μέσ. μέλ. βου-
λήσομαι. Ἀόρ. ἐβουλήθην καὶ ἤβουλήθην. Παρακ. βεβούλημαι.

Ἵπερσ. ἐβεβουλήμην. Παράγ. βούλημα, βούλησις, βουλευτός, βουληπτεύς.

Σημ. Ὁ παθ. μέλ. βουλευθήσομαι παρὰ μεταγεν. Ἡ τροπή τῆς αὐξήσεως ε καὶ η εἰς τὸν παρκατ. καὶ παθ. ἀόριστ. παρ' ἄττικοῖς, μάλιστα δὲ τοῖς νεωτέροις.

Βραδύνω (ἀργὸν ποιῶτι, ἐμποδίζω, ἀναβάλλω, μεταβάτ., καὶ ἀμετάβ. ἀργῶ, ἀργοπορῶ) Παρκατ. ἐβράδυνον Μέλ. βραδυνῶ. Ἄορ. ἐβράδυνα. Παρκατ. βεβράδυνκα. Ἵπερσ. ἐβεβραδύνειν.

Βράζω, βράσσω, Ἄττ. βράττω. Παρκατ. ἐβραζον, ἐβρασσον, ἐβραττον. Μέλ. βράσω. Ἄορ. ἐβρασα. Οἱ ἄλλοι ἄχρηστοι. Παθ. βράζομαι, βράσσομαι, βράττομαι. Παρκατ. ἐβραζόμην, ἐβρασσόμην, ἐβραττόμην. Ἄορ. παθ. ἐβράσθην. Παρκατ. βεβρασμαι. Ἵπερσ. ἐβεβράσθην. Παράγ. βρασμία, βράσμα βράσις.

Σημ. τὸ βράσσειν ἢ βρασσεῖν συνηθέστερ. τοῦ βράζειν. Πλὴν τοῦ ἐνεστώτος οἱ ἄλλοι χρόνοι εἶναι ἴδιοι τῶν μεταγεν.

Βρέμω (βοῶ, ἤχῳ, βοῦζω, οὐρλιάζω). Παρκατ. ἐβρεμον. Μέσ. βρέμομαι, μόνον εἰς τὸν ἐνεστ. καὶ παρκατ. εὐχρηστον. Προσχηματισμὸς τούτου τὸ βρομέω-ῶ=βομβίζω, ἐπὶ μυϊῶν, σφικῶν, μελισσῶν κτλ.

Βρενθύομαι (Ἀποθ. ὑπερηφανεύομαι). Μετχ. βρενθυόμενος (Λουκ. Νεκρ. Διάλ.). Παρκατ. ἐβρενθυόμην· οἱ λοιποὶ χρόνοι ἄχρηστοι.

Βρέχω. Παρκατ. ἐβρεχον. Μέλ. βρέξω. Ἄορ. ἐβρεξα Παρκατ. βέβρεχα. Ἵπερσ. ἐβεβρέχειν. Παθ. βρέχομαι. Παρκατ. ἐβρεχόμην. Μέλ. παθ. βρεχθήσομαι, καὶ β'. βραχήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐβρέχθην, καὶ β'. ἐβράχην. Παρκατ. βέβρεγμα. Ἵπερσ. ἐβεβρέγμην. Ὁ παθ. ἄορ. β'. ἐβράχην, ὁ μέλ. βραχήσομαι, ὁ μέσ. ἄορ. ἐβρεξάμην παρὰ μεταγεν. Παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις μᾶλλον εὐχρ. ὁ ἄορ. ἐβρέχθην. Παράγ. βροχή, βρέγμα, βρεκτός, βρεκτέος.

Βρίθω (εἶμαι βαρὺς, φορτωμένος, γεμάτος). Παρκατ. ἐβριθον. Μέλ. βρίσω. Ἄορ. ἐβρισα. Παρκατ. β'. βέβριθα. Ἵπερσ. ἐβεβρίθειν.

Σημ. Τὸ βρήμχ τοῦτο σπαν. εὐρίσκ. παρὰ τοῖς πεζοῖς (Πλάτ. Φαιδρ. 247, β'. βρίθει). Ὁ παρκατ. βέβριθα ἔχει σημχσ. ἐνεστ. Τὸ δὲ παθ. βρίθομαι ἐν χρήσει παρὰ ποιητῆς.

Βρυχά-ομαι-ῶμαι (οὐρλιάζομαι, ὠρύομαι). Ἀποθ. Παρατ. ἐβρυχάομην-ῶμην. Μέλ. βρυχήσομαι. Ἀόρ. ἐβρυχησάμην. Παθ. ἀόρ. ἐβρυχήθην. Παρακ. βέβρυχα με σημασ. ἐνεστ. Ὑπερσ. ἐβεβρύχειν.

Σημ. Ὁ ἀόρ. ἐβρυχησάμην συνηθέστ. τοῦ ἐβρυχήθην (Πλάτ. Φαιδ. 117 δ', ἀναβρυχησάμενος). ἔτι δὲ καὶ εἰς παύς Δίωπ. μύθους.

Βρύω (εἶμαι γεμάτος). Παρατ. βύρουσιν ἄλλου, κτλ.

Βυνέω-ῶ (στουπώνω, φράττω). Ἀττ. τύπος ἀντὶ βύω. Παρατ. ἐβύνεον-ουν· οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ βύω· Μέλ. βύσω. Ἀόρ. ἐβύσα. Παρακ. βέβυσμα. Παθ. ἀόρ. ἐβύσθη. Μέσ. ἀόρ. ἐβυσάμην. Παρ' Ἡροδ. Β', 96 εὐρ. διαβύνεται=διαπερᾶται. Παράγ. βυστός. Βύμα=στούπωμα.

Γ

Γαμέω-ῶ (λαμβάνω γυναῖκα, νυμφεύομαι). Παρατ. ἐγάμεσον-ουν. Μέλ. γαμήσω. Ἀττ. γαμῶ. Ἀόρ. ἐγήμα. Ὑποτ. γήμω. Εὐκτ. γήμαιμι. Ἀπαρφ. γῆμαι. Μετχ. γήμας. Παρακ. γεγάμηκα. Ὑπερσ. ἐγεγαμήκειν. (Θουκ. Α'. 126). Μέσ. γαμέομαι-οῦμαι (ἐπὶ γυναικός, ὑπανδρεύομαι). Παρατ. ἐγαμέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. ἀττ. γαμοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ἐγήμάμην. Ὑποτ. γήμωμαι κτλ. Παρακ. γεγάμημαι. Ἀπαρφ. γεγαμήσθαι (Δημ.). Ὑπερσ. ἐγεγαμήμην. Ἀόρ. παθ. ἐγαμήθην μεταγ. Παράγ. γαμετὴ ἢ γαμέτις-ιδος θηλ. τοῦ γαμέτης (σύζυγος).

Σημ. Γαμεῖν ἐπὶ ἀνδρῶν, γαμεῖσθαι ἐπὶ γυναικῶν. Ὁ μέλ. γαμήσω εὐρηται παρὰ Λουκ. καὶ ἄλλοις μεταγεν. τὸν ἀόρ. ἐγάμησα μετεχειρίσθη πρῶτος ὁ Μένανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ καὶ ἄλλοι (Λουκ. Διάλογ. Θεῶν Ε'). Ἐφετικὸν τούτου τὸ γαμησεῖω=ἐπιθυμῶ γῆμι.

Γελάω-ῶ. Παρατ. ἐγέλαον-ων. Μέλ. γελάσομαι, μεταγ. γελάσω. Ἀόρ. ἐγέλασα. Παθ. γελάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐγελαόμην-ῶμην. Ἀόρ. παθ. ἐγελάσθη. Μέλ. γελασθήσομαι. Παρακ. γεγέλασμαι. Ὑπερσ. ἐγεγελάσμη. Παράγ. γελαστός, γελαστέος, γελαστής, καταγέλαστος.

Σημ. Ἐφετικὸν τούτου τὸ γελασεῖω=ἐπιθυμῶ γελάσαι.

Γέμω (εἶμαι γεμάτος)· ἐν χρήσει μόνον ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. ἔγεμον.

Γεύω (δίδωμι τινί τι γεύσασθαι). Παρατ. ἔγευον. Μέλ. γεύσω.
 Ἄδρ. ἔγευσα. Μέσ. γεύομαι (δοκιμάζω τι γευόμενος, τρώω). Παρατ.
 ἔγευόμην. Μέσ. μέλ. γεύσομαι. Μέσ. ἄδρ. ἔγευσάμην. Παρακ. γέ-
 γευμαι. Ὑπερσ. ἔγεγεύμην. Ο παθ. ἄδρ. ἔγεύσθην μεταγεν. Παράγ.
 γεῦμα, γεῦσις, γευστός, γευστέος.

Γηθέω-ῶ (χαίρω). Παρατ. ἐγήθειον-ουν. Μέλ. γηθήσω (Ὁμ.).
 Ἄδρ. ἐγήθησα (ποιητ.). Παρακ. ῶ. γέγηθα με σημασ. ἐνεστ. = εἰμι
 ἐν χαρᾷ, χαίρω. Ὑπερσ. ἐγεγήθειν με σημασ. παρατ. = ἔχαιρον.
 Παρά τοῖς πεζοῖς μόνον ὁ Παρακ. εὐχρηστος. Παράγ. γῆθος, γη-
 θοσύνη.

Γηράσκω ἢ γηράω-ῶ (γίνομαι γέρων). Παρατ. ἐγήρασκον,
 ἢ ἐγήραον-ων. Μέλ. γηράσω, καὶ γηράσομαι. Ἄδρ. ἐγήρασα. Ἀπα-
 ρέμφ. γηῖσαι. Παρακ. γεγήρακα. Ὑπερσ. ἐγεγηράκειν.

Σημ. Ὁ μέλ. γηράσω εὐρίσκ. παρὰ Πλάτ. καταγηράσουσιν. Ἀντί
 τοῦ γηῖσαι εὖρ. καὶ γηῖναι (Αἰσχύλ. Σοφ. Κολ.). «γηῖναι καὶ κα-
 ταγηῖναι, ἀττικῶς γηῖσαι καὶ καταγηῖσαι, Ἑλληνικῶς Μοῖρις. Τὸ
 γηῖναι ὡς ῶ. ἀόριστος τοῦ ἐγήραν, τοῦ ὁποῖου μόνον ἐν χρήσει τὸ γη-
 ρῖναι καὶ ἡ μετοχ. γηῖας (Ἰλ. Ρ.). Ὁ ἄδρ. ἐγήρασα ἔχει μεταβ. σημασ.
 (Αἰσχύλ. Ἰκ.). τὸ δὲ γηῖσκεσθαι εὖρ. παρ' Ἡσιόδω.

Γίνομαι καὶ γίνομαι (ρίζ. γεν. ἀναδιπλ. γι-γεν. γίγνο-
 Παρατ. ἐγιγνόμην καὶ ἐγινόμην. Μέσ. μέλ. γενήσομαι. Μέσ. ζ
 ἡ γενόμην. Ὑποτ. γένωμαι. Προστ. γενοῦ. Εὐκτ. γενοίμην
 γενέσθαι. Μετοχ. γενόμενος. Παρακ. γεγέννημαι (ἔχω
 γέγονα (με σημ. ἐνεστ. εἰμαι). Ὑπερσ. ἐγεγενήμην
 Ο παθ. ἄδρ. ἐγενήθην καὶ ὁ μέλ. γενηθήσομαι εἶναι ἄδρ. ἀγ.
 γόνος, ἔκγονος, πρόγονος, γονεύς, ἔγγονος = ἐγγονός =
 ἡ θυγατρός.

Σημ. Περὶ τῶν τύπων γίγνεσθαι καὶ γίνεσθαι λέγει ὁ Μοῖρις· «γίγνε-
 σαι, Ἀττικῶς γίνεσθαι, Ἑλληνικῶς». Τὴν μὲν παρακ. γεγέννημαι μετα-
 χειρίζεται ὁ Θουκλ., τὸν δὲ γέγονα ὁ Πλάτων. Ὁ ποιητ. ἄδρ. ἐγεινάμην
 = ἐγέννησα εὖρ. καὶ παρὰ λογογράφοις εἰς μετοχὴν (Ξενφ. Ἀπμ. Α',
 δ', 7. ταῖς γειναμέναις = ταῖς μητέρας. Ἡροδ. Α'. 120. τοὺς γειναμένους
 = τοὺς γονεῖς, οἱ γεινάμενοι κτλ.).

Γινώσκω καὶ γινώσκω. Παρατ. ἐγίνωσκον καὶ ἐγίνωσκον.
 Μέσ. μέλ. γνώσομαι. Ἄδρ. ῶ. ἔγνων. Ὑποτ. γνώ γνῶς-γνῶ.

Εὐκτ. γνοίην, πληθυντ. γνοίημεν ἢ γνοίμεν, γνοίησαν ἢ γνοίεν.
 Προστ. γνώθι. Ἀπαρέμφ. γνώνοι. Μετοχ. γνούς-όντος. Παρακ.
 ἔγνωκα. Ὑπερσ. ἐγνώκειν. Παθ. γινώσκομαι καὶ γινώσκομαι.
 Παρατ. ἐγινώσκωμην καὶ ἐγινώσκωμην. Παθ. μέλ. γνωσθήσομαι.
 Ἄορ. ἐγνώσθην. Παρακ. ἐγνώσμαι. Ὑπερσ. ἐγνώσμην. Παράγ.
 γνώμη, γνώμων, γνώσις, γνωστός, ποιητ. γνωτός, ἄγνωστος,
 συγγνωστός, συγγνωστέος.

Σημ. Περί τῶν τύπων γινώσκειν καὶ γινώσκειν ἴδε σημείωσιν τοῦ γίγνομαι.

Γλίχομαι, Ἄποθ. (ἐπιθυμῶ). Παρατ. ἐγλιχόμην ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Γλυκάνω, μεταγ. Παρατ. ἐγκλύκαινον. Μέλ. γλυκᾶνῶ Ἄορ. ἐγκύκανα. Παθ. γλυκαίνομαι. Παρατ. ἐγλυκαινόμην. Μέλ. παθ. γλυκανθήσομαι. Ἄορ. ἐγλυκάνθην. Παρακ. γεγλύκασμαι. Ὑπερσ. ἐγεγλυκάσμην. Παράγ. γλυκασμός, γλύκανσις, γλυκάντικος.

Γλύφω (σκαλίζω, κοιλαίνω). Παρατ. ἐγλυφον. Μέλ. γλύψω. Ἄορ. ἐγλυψα. Παθ. γλύφομαι. Παρατ. ἐγλυφόμην. Παρακ. ἐγλυμμαί (Πλατ. Πολ. 616), καὶ γέγλυμμαί (Ἡροδ. Β', 148). Ἄορ. παθ. ἐγλύφθην, καὶ β'. ἐγλύφην μεταγ. Ὁ μέσ. μέλ. ἐλλείπει. κίετ. ἄορ. ἐγλυψάμην. Παράγ. γλυπτός, γλύπτης καὶ γλυπτήρ.

Γνάμπτω, ρίζ. γαμφ-γναμφ. (κάμπτω). Παρατ. ἐγναμπτον. Μέλ. γνάμψω. Ἄορ. ἐγναμψα. Παθ. γνάμπτομαι. Παρατ. ἐγναμπτόμην. Ἄορ. παθ. ἐγνάμφθην. Μέσ. μέλ. γνάμψομαι. Μέσ. ἄορ. ἐγναμψάμην. Παράγ. γνάμψις, γναμπτός.

Γράφω. Παρατ. ἐγραφον. Μέλ. γράψω. Ἄορ. ἐγραψα. Παρακ. γέγραφα. Ὑπερσ. ἐγεγράφειν. Παθ. καὶ μέσ. γράφομαι. Παρατ. ἐγραφόμην. Μέλ. παθ. β'. γραφήσομαι. Ἄορ. παθ. β'. ἐγράφην. Παρακ. γέγραμμαι. Ὑπερσ. ἐγεγράμμην. Μέσ. μέλ. γράφομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. γεγράφομαι. Μέσ. ἄορ. ἐγραψάμην. Παράγ. γραφή, γραφεύς, γραφεῖον, γράμμα, γραμμή, γραπτός, γραπτέος.

Σημ. Ὁ παρακ. γεγράφηκα εὐχρηστος παρὰ τοῖς μετεγεν. σχηματίζ. ὡς ἐκ τοῦ γραφέω εὐρηται ὅμως παρὰ Δημ. κατὰ Διονυσόδ. παρασυγγεγραφήκοτες. Πρώτη σημασι. τοῦ γράφειν εἶναι ἢ τοῦ ξέειν, ἐκ τοῦ ἕχου πλασθὲν γρά, τὸ ὁποῖον ὀνοματοποιήσις καλεῖται ἢ ὀνομακτοποιεῖ.

Γρύζω (ἐπὶ χοίρων=γρυλλίζω· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων μουρμουρίζοντων). Παρατ. ἔγρυζον. Μέλ. γρύζω καὶ γρύζομαι. Ἄορ ἔγρυζα (Πλατ. Εὐθύδ.). Ὑποτ. γρύζω. Μετοχ. γρύζας. Παράγ. γρυκτός, ἄγρυκτος, ἀγρυξία=ἄκρα σιωπή, ἔλλειψις ομιλίας.

Γυμνάζω. Παρατ. ἐγύμναζον. Μέλ. γυμνάσω. Ἄορ. ἐγύμνασα. Παρακ. γεγύμνακα. Ὑπερσ. ἐγεγυμνάκειν. Παθ. καὶ μέσ. γυμνάζομαι. Παρατ. ἐγυμναζόμενην. Μέλ. παθ. γυμνασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐγυμνάσθην. Παρακ. γεγύμνασμαι. Ὑπερσ. ἐγεγυμνάσμην. Μέσ. μέλ. γυμνάσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐγυμνασάμην. Παράγ. γύμνασμα, γύμνασις, γυμναστός, γυμναστέος, γυμναστής, γυμναστήριον.

Δαίρω, ἴδε δέρω.

Δάκνω (δαγκάνω· ρίζ. δακ.). Παρατ. ἔδακνον. Μέλ. δήξομαι (δηκ) μὲ ἐνεργητ. σημ. Ἄορ. β'. ἔδακον. Ὑποτ. δάκω, (Ἄρισφ. Θεσμ.) Εὐκτ. δάκομι. Μετχ. δακών. Παρακ. δέδηχα. Παθ. δάκνομαι. Παρατ. ἐδακνόμην. Μέλ. παθ. δηχθήσομαι. Ἄορ. ἐδήχθην (Ξενφ. Κύρ. Παιδ. Α'. δ'. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη=ἐπειράχθη κτλ.) Μετχ. δηχθεῖς=χολωθεῖς. Παρακ. δέδηγμαι=λελύπημαι (Ἄρισφ.) Μετχ. δεδηγμένος (Πλατ. Συμπ.). Ὑπερσ. ἐδεδήγμην. Εὐρηται καὶ τύπος δακνάζεσθαι (Αἰσχύλ. Πέρσ. δακνάζου=λυποῦ). Παράγ. δῆγμα, δῆξις, δῆκτης=δαγκαστής, δηκτικός=δὲ ἐπιτήδειος ἢ κλίνων ἢ ἀνήκων εἰς τὸ δαγκάνειν.

Δακρῶ. Παρατ. ἐδάκρυον. Μέλ. δακρῶσω. Ἄορ. ἐδάκρυσα. Παθ. καὶ μέσ. δακρῶμαι. Παρατ. ἐδακρῶμην. Παρακ. δεδάκρυμαι, μὲ σημασ. οὐδτ.=εἰμι ἔμπλεως δακρῶν. Μετχ. δεδακρυμένος. Μέσ. μέλ. δακρῶσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδακρυσάμην (μεταγεν).

Δαμάζω (ὑποτάσσω, τιθασσεύω κτλ.). Παρατ. ἐδάμαζον. Μέλ. δαμάσω. Ἄορ. ἐδάμασα. Παθ. δαμάζομαι. Παρατ. ἐδαμαζόμενην. Ἄορ. παθ. ἐδαμάσθην. Παρακ. δεδάμασμαι. Μέσ. ἄορ. ἐδαμασάμην, εὐρ. καὶ παρὰ Θουκυδ. Ζ', 81, καταδαμασάμενοι. Ὁ τύπος δαμάζω παρὰ τοῖς μετ' Ὀμηρον. Παράγ. δάμασις, δαμαστός, ἀδάμαστος.

Δανειζώ (δάνος (τὸ)-δανε-ίζω-δανείζω). Παρατ. ἐδάνειζον. Μέλ. δανείσω. Ἄορ. ἐδάνεισα. Παρακ. δεδάνεικα. Ὑπερσ. ἐδεδανείκειν. Μέσ. δανείζομαι. Παρατ. ἐδανειζόμεν. Μέσ. μέλ. δανείσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδανεισάμην. Παρακ. δεδάνεισμα. Ὑπερσ. ἐδεδανείσμεν. Παθ. ἄορ. ἐδανείσθην. Οἱ μέλ. δανειῶ, δανειοῦμαι εἶναι βάρβαρισμός. Παράγ. δάνεισμα, δανεισμός, δανειστής, δανειστικός (Λουκ.).

Δαπανᾶ-ω-ῶ, (ἐξοδεύω). Παρατ. ἐδαπάνων-ων. Μέλ. δαπανήσω. Ἄορ. ἐδαπάνησα. Παρακ. δεδαπάνηκα. Μέσ. δαπανάομαι-ῶμαι (δαπανῶ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ). Παρακ. δεδαπάνημαι. Παθ. δαπανάομαι-ῶμαι (καταναλίσκομαι, ἐξοδεύομαι, φθειρομαι). Παρακ. δεδαπάνημαι. Παράγ. δαπάνημα, δαπάνησις, δαπανητής (ἐξοδευτής), δαπανητικός (ὁ ἀνήκων ἢ ἀπαιτῶν δαπάνην, καὶ ὁ ἐξοδεύων πολλὰ, κακοξοδευτής, ἄσωτος).

Δαρθάνω, (κοιμῶμαι). Παρατ. ἐδάρθανον. Μέλ. δαρθήσομαι. Ἄορ. ἐ'. ἐδαρθον. Ὑποτ. δάρθω. Ἀπαρφ. δαρθεῖν. Μετχ. δαρθῶν. Παρακ. δεδάρθηκα. Ὑπερσ. ἐδεδαρθήκειν. Μετχ. καταδαρθεῖς (Ἀριστοφ. Πλ.). Εὐχρηστον μάλιστα ἐν συνθ. μετὰ τῆς κατὰ, οἶον· καταδαρθάνω, κατέδαρθον, καταδαρθεῖν κτλ. Μέλ. καταδαρθήσομαι. Παρακ. καταδεδάρθηκα. Μετχ. καταδεδαρθηκώς (Πλάτ. Συμπ.).

Δεδίττομαι, Ἄττ. δεδίττομαι (ἀποθ. μέσ. φοβίζω, καὶ φοβοῦμαι). Μόνον ὁ ἔνεστ. καὶ Παρατ. παρὰ τοῖς πεζοῖς εὐχρ., εὐρηται δὲ καὶ ὁ μέσ. ἄορ. δεδίξασθαι παρὰ Δημοσθ. περὶ Παραπρ.

Δέδοικα (Παρακ. με σημασ. ἔνεστ. φοβοῦμαι), καὶ δέδια. Ὑπερσ. ἐδεδοίκειν καὶ ἐδεδίειν. Πληθ. τοῦ παρακ. ἐκ τοῦ δέδια, δίδιμεν, δέδιτε, δεδίειν. Ὑποτ. δεδίω. Εὐκτ. δεδίειν. Προς. δέδιθι-δεδίτω (δεδιέτω Στοβ.). Ἀπαρφ. δεδιέναι. Μετχ. δεδιώσ-υῖα-ός. Ὑπερσ. γ'. πληθ. ἐδέδισαν καὶ ἐδέδισαν. Ὁ παρακ. δέδοικα μόνον εἰς τὴν ὀριστ. συνήθως καθ' ἐνικὸν ἀριθ., σπανιώτερον δὲ κατὰ πληθ. Ὁ ἐδεδοίκειν συνηθέστερος καθ' ἐν. ἀριθ., σπανιώτ. δὲ κατὰ πληθ. Ὁ δὲ δέδια καὶ ἐδεδίειν σπανιώτ. εἰς τὸν ἐν. ἀριθ. Μέλ. δεῖσομαι. Ἄορ. ἐδεισα. Ὡς ἔνεστ. ἄλλοι μὲν λαμβάνουσι τὸ δεῖω, ἄλλοι δὲ τὸ δεῖδω.

Δεῖ, ἴδε δέω.

Δείκ-νυ-μαι καὶ δεικνύω, γ'. πληθ. δεικνύσι, δεικνύασι καὶ δεικνύουσι. Παρατ. ἐδείκνυν καὶ ἐδείκνυον. Μέλ. δείξω. Ἄορ. ἔδειξα. Παρακ. δέδειχα. Ὑπερσ. ἐδεδείχην. Παθ. καὶ μέσ. δεικνυμαι. Παρατ. ἐδεικνύμην. Παθ. μέλ. δειχθήσομαι. Ἄορ. ἐδείχθην. Παρακ. δέδειγμαι. Ὑπερσ. ἐδεδείγμην. Μέσ. μέλ. δείξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδειξάμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδείξομαι (μεταγν.). Παράγ. δείγμα, δείξις, δεικτής, δεικτέον, ἀποδεικτέον, ἐπιδεικτέον.

Δειπνέω-ῶ, (τρώγω τὸ ἔσπερ. φαγητόν, καὶ γενικῶς τρώγω). Παρατ. ἐδείπνεον-ουν. Μέλ. δειπνήσω (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.). Ἄορ. ἐδείπνησα. Παρακ. δεδείπνηκα. Ὑπερσ. ἐδεδειπνήκειν (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η', γ', 35 ἐδεδειπνήκεσαν). Ὁ δὲ μέλ. δειπνήσομαι εὐρηται παρὰ Διοδώρῳ, Πλουτ. καὶ ἄλλοις μεταγν. Τὸ δὲ δειπνίζειν ἔχει μεταβ. σημ.—παρέχειν ἢ παρέχεσθαι τι δειπνον.

Δεξιό-ομαι-οῦμαι, (πιάνω τινὸς τὴν δεξιὰν καὶ τὸν χαιρετῶ). Ἄποθ. μέσ. Παρατ. ἐδεξιούμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. δεξιώσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδεξισάμην. Παρακ. δεδεξίωμαι. Ὑπερσ. ἐδεδεξιώμην, Παθ. μέλ. δεξιωθήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐδεξιώθην.

Δέρω, (σπαν. δαίρω, Ἴων. δέρω καὶ δεῖρω=γδέρνω, καὶ παρὰ νεωτ. ξυλίζω, δέρνω). Παρατ. ἔδερων. Μέλ. δερῶ. Ἄορ. ἔδειρα. Ἄορ. παθ. ἔδάρην. Παρακ. δέδαρμαι. Μετχ. δεδαρμένος (Ἀριστοφ.). Ὑπερσ. ἐδεδάρμην. Παράγ. δέρη, δορά, δέρας, δέρμα, δαρτός, νεόδαρτος (Ξενοφ. Ἄν. Δ'. Ε'. 14)=νεογδαρμένος.

Δέχομαι (ἀποθ. παίρνω τι προσφερόμενον). Παρατ. ἐδέχομην. Μέσ. μέλ. δέξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδεξάμην, Ὑποτ. δέξωμαι. Εὐκτ. δεξαίμην. Προστ. δέξαι-άσθω. Ἀπαρφ. δέξασθαι. Μετχ. δεξάμενος. Παθ. ἄορ. ἐδέχθην. Παρακ. δέδεγμα. Ὑπερσ. ἐδεδέγμην. Μετ' ὀλ. μέλ. δεδέξομαι (Ἀριστοφ. Σφ.). Παράγ. δεκτός, δεκτέος.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. παρὰ μεταγεν. ἔχουσι καὶ παθ. σημ., ὁ ἄορ. ἐδέχθην ἔχει καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. σημ. Τὸ δὲ σύνθ. ἐνδέχεσθαι εἶναι ἀπρόσ. ἐνδέχεται=εἶναι δυνατόν ὅθεν μετχ. ἐνδεχόμενος-η-ον=πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐνδεχόμενον, δυνατόν νὰ γείνη ἄλλὰ καὶ προσωπικῶς ἐνδέχομαι λόγον=πιστεύω ὅ,τι μοι λέγουσι ἢ ἐνδέχομαι αἰτίαν=παίρνω ἐπάνω μου σφάλμα τι ἢ κατηγορίαν, Δημσθ.

Δέω (ἔχω ἔλλειψιν, χρειάζομαι). Παρατ. ἔδσον. Μέλ. δεήσω. Ἄορ. ἐδέησα. Παρακ. δεδέηκα. Ὑπερσ. ἐδεδεήκειν. Συνήθ. ἀπρόσ. δεῖ (εἶναι ἀνάγκη, πρέπει). Ὑποτ. δέη. Εὐκτ. δέοι. Ἀπαρέμφ. δεῖν. Μετχ. δέον. Παρατ. ἔδει. Μέλ. δεήσει. Μετχ. δεήσον (Κύρ. Παιδ. Α'. ζ'. 12 ὡς δεήσον). Ἄορ. ἐδέησε. Παρακ. δεδέηκε. Ὑπερσ. ἐδεδεήκει. Ἡ μετχ. τὸ δέον συναίρ. εἰς εἰ ἐν τῇ φράσει ἀμικροῦ δεῖν». Μέσ. δέομαι (ἔχω ἀνάγκην, παρακαλῶ), πάντοτε προσωπ., δέη ἢ δέει, δέεται-εἴται, δεόμεθα, δέεσθε-δεῖσθε, δέονται. Παρατ. ἐδεόμην-ἐδέου, ἐδέετο-εἴτο, ἐδεόμεθα, ἐδέεσθε εἴσθε, ἐδέοντο. Μέλ. δεήσομαι. Ἄορ. ἐδεήθην. Παρακ. δεδέημαι. Ὑπερσ. ἐδεδεήμην. Εὐρίσκονται δὲ καὶ οἱ ἀσυναίρετοι τύποι, δέεται, ἐδέετο, δέεσθαι. Παράγ. δέημα, δέησις, δεητέον, δεητήριον, ἀδέητος (ὁ ἀνευ χρειᾶς).

Δέω (δένω). Προστ. δέε-δεῖ. Παρατ. ἔδσον. Μέλ. δήσω. Ἄορ. ἔδησα. Παρακ. δέδεκα (ἀλλὰ καὶ δεδηκότας Αἰσχίν. Παραπρ.). Ὑπερσ. ἐδεδέκειν. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἂν καὶ ἔχει ρίζ. μονοσύλλαβ. συναίρει καὶ τὸ εο εἰς ου καὶ τὸ εω εἰς ω ἐνίστη, οἶον· ἀναδῶν (Ἄριστοφ. Πλ.), κατέδσον-ουν, ὑποδοῦνται, ἀναδοῦνται, ἀναδούμενοι (Θουκ.). Παθ. καὶ μέσ. δέομαι-δοῦμαι. Παρατ. ἐδεόμην, καὶ ἐδοῦμην. Ἄορ. παθ. ἐδέθην. Μέλ. δεθήσομαι. Παρακ. δέδεμαι. Ὑπερσ. ἐδεδεόμην. Μέσ. μέλ. δήσομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδησάμην. Παράγ. δέμα, δέσις, δετός, (σύνθ. ἀνυπόδητος), σύνδετος, δεσμός.

Δηῶ-ῶ (καίω, ἐρημώνω). Μέλ. δηῶσω. Ἄορ. ἐδήωσα. Παθ. παρακ. δεδήωμαι. Παραγ. δήωσις.

Διαιτάω-ῶ (κρίνω ὡς διαιτητής, τρέφω, ἐκ τοῦ διαίτα). Παρατ. διήταον-ων καὶ ἐδιήταον-ων. Μέλ. διαιτήσω. Ἄορ. διήτησα καὶ ἐδιήτησα. Παρακ. διήτηκα καὶ δεδιήτηκα. Ἀπαρρ. δεδιητηκέναί (Δημ.). Ὑπερσ. διητήκειν καὶ ἐδεδιητήκειν (Δημ. κατὰ Μειδ. καταδεδιητήκει ἢ κατεδεδιητήκει). Μέσ. διαιτάομαι-ῶμαι, διάγω, ζῶ οὕτως ἢ ἄλλως, διατρέβω). Παρατ. διητάμην-ῶμην καὶ ἐδιητώμην. Μέλ. διαιτήσομαι. Μέσ. ἄορ. διητησάμην καὶ ἐδιητήσάμην. Παρακ. διήτημαι καὶ δεδιήτημαι. Ὑπερσ. διητήμην καὶ ἐδεδιήμην. (Θουκ. Α', ἐξεδεδιήτητο). Τὰ σύνθετα

λαμβάνουσι δύο αὐξήσεις πάντοτε, οἷον· κατεδιήτα, καταδεδιή-
τηκα κτλ. Ἄορ. παθ. διητήθην καὶ ἐδιητήθην.

Διακονέω=ῶ (ὑπηρετῶ). Παρατ. ἐδιακόνουν καὶ διηκόνουν.
Μέλ. διακονήσω. Ἄορ. διηκόνησα καὶ ἐδιακόνησα. Παρακ. δεδια-
κόνηκα καὶ δεδιηκόνηκα. Ὑπερσ. ἐδεδιακονήκειν καὶ ἐδεδιηκονή-
κειν. Μέσ. διακονέομαι-οὔμαι (ἐμαυτῷ διακονῶ). Παρατ. ἐδιακο-
νούμην καὶ διηκονούμην. Μέλ. διακονήσομαι. Μέσ. ἄορ. διηκονη-
σάμην. Ἄορ. παθ. ἐδιακονήθην καὶ διηκονήθην. Παρακ. δεδιακό-
νημαι. Ὑπερσ. ἐδεδιακονήμην. Παράγ. διακόνημα, διακόνησις,
διακονητής.

Σημ. Τὸ ῥήμα τοῦτο αὐξάνει ἔξωθεν ἄττικῶς, οἷον ἐδιακόνουν, δε-
διακόνηκα. (Δεδιακόνηκα, Ἄττικῶς· δεδιηκόνηκα, Ἑλληνικῶς. Μοῖρις).
Ἔχει δὲ τὸ διακονεῖσθαι καὶ ἐνεργητ. σημ. (Λουκ. Διάλ. θεῶν ὁ δὲ
Μαίικς τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς=διακονεῖν, ὑπηρετεῖν).

Διαλέγομαι (ἀποθ. κατὰ σημ.=ὀμιλῶ, συνομιλῶ μενά τι-
νος). Παρατ. διελεγόμην. Μέλ. διαλέξομαι καὶ σπαν. διαλεχθή-
σομαι (Δημ. περὶ Στεφ. Ἴσοκρ. Εὐαγ.). Ἄορ. διελέχθην. Παρακ.
διείλεγμαί. Ὑπερσ. διειλέγμην (Δημ. κατὰ Μειδ. διείλεκτο). Ὁ
Ἄριστοτέλης ἔχει Ἄορ. διελέγην, οἱ δὲ μεταγεν. διελεξάμην
(Δ. Κασ. 38, 18).

Διανοέομαι-οὔμαι (ἀποθ.=σκέπτομαι, συλλογίζομαι).
Παρατ. διενεόμην-οὔμην. Μέλ. διανοήσομαι. Παθ. μέλ. διανοηθή-
σομαι. Ἄορ. διενόηθην. Παρακ. διανενόημαί. Ὑπερσ. διενενοήμην.
Ὁ μέσ. ἄορ. διενοησάμην εὐρίσκ. παρὰ Διοδώρῳ καὶ ἄλλοις μετρῶν.
Παράγ. διανόημα, διανόησις, διανοητός.

Διδάσκω (διδαχ-κατὰ πρόσλ. τοῦ σκ καὶ ἀποβολ. τοῦ χ, δι-
δάσκω). Παρατ. ἐδίδασκον. Μέλ. διδάξω. Ἄορ. ἐδίδαξα. Παρακ.
δεδίδαχα. Ὑπερσ. ἐδεδιδάχην. Παθ. καὶ μέσ. διδάσκομαι. Παρατ.
ἐδιδασκόμην. Μέλ. παθ. διδαχθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδιδάχθην.
Παρακ. δεδίδαγμαί. Ὑπερσ. ἐδεδιδάγμην. Μέσ. μέλ. διδάξομαι.
Μέσ. ἄορ. ἐδιδαξάμην. Παράγ. διδακτός, διδακτέος. Ὁ ἄορ. ἐδι-
δάκησα ποιητ. Τὸ μέσ. διδάσκομαι= αὐτὸς ἐμαυτὸν διδάσκω,
ἢ διὰ διδασκάλου διδάσκω ἐμαυτόν.

Διδράζω (δραπετεύω, ῥίζ. δρα. ἀναδιπλ. διδρα. μόνον ἐν

συνθέσει εὐχρηστον, οἶον' ἀποδιδράσκω, ἐκδιδρ. διαδιδρ.). Παρατ. ἐδιδρασκον. Μέσ. μέλ. δρᾶ' σομαι. Ἄορ. β'. ἔδραν, ἔδρας, ἔδρα. Πληθ. ἔδραμεν, ἔδρατε, ἔδρασαν. Ὑποτ. δρῶ-ᾶς. Εὐκτ. δραίην. Προστ. δραθι-άτω. Ἀπαρφ. δραῖναι. Μετοχ. δράς. Παρακ. δεδραῖκα. Ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παράγ. ἀπόδρασις, δραπέτης, ἄδραστος, ἀναπόδραστας=ἀναπόφευκτος.

Σημ. Ὁ ἄορ. ἔδρασα, ἀπέδρασα εὐχρ. παρὰ τοῖς μὴ Ἄττ. Ὅθεν καὶ ὁ παρὰ Ξενφ. ἀποδράση (Κύρ. Παιδ. Α', δ', 13) διωρθώθη εἰς ἀποδρᾶ, ὑπ. ἄορ. β'.

Δί-δω-μι. Παρατ. ἐδίδουν-ους-ου, ἐκ τοῦ διδῶ, πληθ. ἐδίδομεν, ἐδίδοτε, ἐδίδοσαν. Μέλ. δῶσω. Ἄορ. ἔδωκα, -ἔδωκας, -ἔδωκεν, εἰς δὲ τὰ δυϊκὰ καὶ πληθ. τῆς ὀριστ. καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις καὶ εἰς τὴν μετοχ. ἀντ' αὐτοῦ γίνεται χρῆσις τοῦ β'. ἄορ. ἔδοτον, ἐδότην, ἔδομεν, ἔδοτε, ἔδοσαν. Ὑποτ. ἄορ. β. δῶ, δῶς, δῶ. Εὐκτ. δοίην, δοίης, δοίη. Προστ. δός, δότω, σύνθ. ἔκδος, συνέκδος (ὄχι σύνεκδος). Ἀπαρφ. δοῦναι. Μετοχ. δούς-όντος, δοῦσα, δόν' ἄορ. β'. ἔδων. Τοῦτου τὰ ἐνικὰ ὅλως ἄχρηστα· τοῦ δὲ Ἄ. ἄ. ἔδωκα, πλὴν τοῦ ἐνικ., τὰ ἄλλα πρόσ. εἶναι σπάνια. Παρακ. δέδωκα. Ὑπερσ. ἐδεδώκειν. Παθ. καὶ μέσ. δίδομαι. Παρατ. ἐδιδόμην. Μέλ. παθ. δοθήσομαι. Ἄορ. ἐδόθην. Παρακ. δέδομαι. Ὑπερσ. ἐδεδόμην. Μέσ. μέλ. δῶσομαι. Μέσ. ἄορ. β'. ἐδόμην. Προστ. δοῦ, σύνθ. προδοῦ, ἀλλ' ἀπόδου (διότι ἢ πρόθ. δισύλλαβος). Παράγ. δόμα, δόσις, δοτός, δοτέος, δοτήρ.

Δικάζω. Παρατ. ἐδίκαζον. Μέλ. δικάσω. Ἄορ. ἐδίκασα. Παρακ. δεδίκακα. Ὑπερσ. ἐδεδικάκειν. Παθ. δικάζομαι. Παρατ. ἐδικαζόμην. Μέλ. δικάσομαι. Παθ. δικασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδικάσθην. Παρακ. δεδίκασμαι. Ὑπερσ. ἐδεδικάσμην. Μέσ. ἄορ. ἐδικασάμην. Παράγ. δικαστής, δικαστήριον.

Διψάω-ῶ, διψάεις-ῆς, διψάει-ῆ, διψάετον-ῆτον, διψάετον-ῆτον, διψάομεν-ῶμεν, διψάετε-ῆτε, διψάουσι-ῶσι. Παρατ. ἐδίψαον-ων, ἐδίψαες-ῆς, ἐδίψαε-ῆ κτλ. Προστ. δίψαε-δίψη κτλ. Εὐκτ. διψήην. Ἀπαρφ. διψῆν. Μέλ. διψήσω. Ἄορ. ἐδίψησα. Παρακ. δεδίψηκα. Ὑπερσ. ἐδεδιψήκειν.

Διώκω. Παρατ. ἐδίωκον. Μέλ. διώξω καὶ συνήθ. διώξομαι (μὲ ἐνεργητ. σημ.). Ἄορ. ἐδίωξα. Παρακ. δεδίωχα. Ὑπερσ. ἐδε-

διώχειν. Παθ. διώκομαι. Παρατ. ἐδιωκόμην. Μέλ. παθ. διωχθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐδιώχθην. Παρακ. δεδιώγμι. Ὑπερσ. ἐδεδιώγμην. Παράγ. διωγμός, διώγμα, διώξις, διωκτός, διωκτέος, διώκτης.

Σημ. Τοῦ διώκειν ὑπάρχει καὶ τύπος διωκάθειν, εὐχρηστος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. (Ἀριστοφ. Νεφ. 1486. Σφ. 1203. Πλάτ. Εὐθύφρ. 15 δ'. διωκάθειν. Γοργ. 483. ἀ. ἐδιώκαθες κτλ.).

Δοκέω-ῶ (νομίζω, φαίνομαι). Παρατ. ἐδόκεον-ουν. Μέλ. δόξω. Ἄορ. ἐδοξα. Παρακ. δέδογμα, εὐχρηστον εἰς τὸ γ'. ἐν. πρόσ. δέδοκται. Προστ. δεδόχθω. Ἀπαρρ. δεδόχθαι. Μετχ. δεδογμένον, δεδογμένα, ἀλλὰ καὶ δεδογμένους (Ἀριστοφ. Ἐκκ. 757). Ὑπερσ. ἐδέδοκτο. Παράγ. δόγμα, δόξα, δοκητός, ἀδόκητος=ἀνέλπιστος, αἰφνίδιος, ἐνεργ. ὁ μὴ ἐλπίζων, μὴ προσδοκῶν. Ἐπίρρ. ἀδοκῆτως, ἀδόκητα=ἀνέλπιστα.

Σημ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρηταὶ καὶ ἀπροσώπως, συνηθέστ. ὅμως προσωπικῶς. Οἱ τύποι δοκήσω, ἐδόκησα, ἐδοκήθην, παρακ. δεδόκηκα καὶ δεδόκημαι, παρὰ ποιηταῖς. Ὁ μέλ. δοκήσω καὶ παρ' Ἡροδ. Δ', 74. Ἐτι δὲ καὶ ὁ παρακ. δεδόκημαι Ζ', 16. Ὁ ἐνεστ. δοκεῖσθαι παρὰ Πλάτ.

Δουλεύω (εἶμαι δοῦλος), ὁμαλόν. Παράγ. δουλεία, δούλευσις, δούλευμα.

Δουλόω-ῶ (κάμνω τινὰ δοῦλον), ὁμαλόν. Παράγ. δούλωσις.

Δράσσομαι, ἄττ. δράττομαι (=ἰδράχνω). Παρατ. ἐδρασσόμην, ἄττ. ἐδραττόμην. Μέσ. μέλ. δράξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐδραξάμην. Μετχ. δραξάμενος. Παρακ. δέδραγμα. Μετχ. δεδραγμένος. Ὑπερσ. ἐδεδράγμην. Παράγ. δράγμα, δράξ, δράγδην=πιαστά, κρατιστά.

Δράω-ῶ (πράττω). Προστ. δράε-δρά. Εὐκτ. δράοιμι-ῶμι ἢ δρῶην-ης-η. Παρατ. ἐδραον-ων. Μέλ. δράσω. (Τὸ ᾠ διότι προηγείται ρ). Ἄορ. ἐδράσα. Προσ. δράσον. Ἀπαρρ. δράσαι. Παρακ. δέδρακα. Ὑπερσ. ἐδεδράκειν. Παθ. δράομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐδραόμην-ώμην. Παθ. ἄορ. ἐδράσθην. Μετχ. τὸ δρασθῆν (Θουκ. Γ', 38). Παρακ. δέδραμαι καὶ σπαν. δέδρασμαι (Θουκ. Γ', 54). Παράγ. δράμα, δράσις, δραστός-έος, ἄδραστος ἢ ἄδρατος=ἰποίητος, δράστης, δραστήρ καὶ δρηστήρ (ἰων.).

- Σημ. Ἐφρετικὸν τοῦτου εἶναι τὸ δρασεῖω = ἐπιθυμῶ, ἔχω κλίσειν ἢ σκοπὸν νὰ πράξω τι, ἐξικριτ. παρὰ Τρυχ. καὶ Ἄριστρ., καὶ τὸ δραινῶ (Πλ. Κ. 96) ἀντὶ τοῦ δρασεῖω.

Δρέπω (κόπτω καρπούς, ἀπολαμβάνω). Παρατ. ἔδρεπον. Μέλ. δρέψω. Ἄδρ. ἔδρεψα. Μέσ. δρέπομαι (κόπτω ἑμαυτῶ, κόπτω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου). Παρατ. ἔδρεπόμην. Μέσ. μέλ. δρέφομαι. Μέσ. ἄδρ. ἔδρεψάμην. Παράγ. δρέπανον, δρεπάνη, δρεπτός, ἄδρεπτος.

Δύναμαι, ἀποθ. (ἡμπορῶ), δύνασαι, δύναται. Ὑποτ. δύνομαι - ἡ - ηται. Εὐκτ. δυναίμην - αιο - αιτο. Προστ. δύνασο - άσθω. Ἄπαρφ. δύνασθαι. Μετχ. δυνάμενος. Παρατ. ἐδυνάμην καὶ ἡδυνάμην, ἐδύνω (ἔχι ἐδύνασο) καὶ ἡδύνω, ἡδύνατο. Μέσ. μέλ. δυνήσομαι. Παρακ. δεδύνημαι. Ἄδρ. ἐδυνήθην καὶ ἡδυνήθην, ἐδυνάσθην (ἔχι ἡδυνάσθην). Ὑπερσ. ἐδεδυνήμην. Παράγ. δυνατός, δύναμις, δυνάστης, ἐξ οὗ δυναστεύω, δυναστεία = δύναμις, ἐξουσία κτλ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο κλίνεται κατὰ τὸ ἴσταμαι. Εἰς τὴν ὑποτ. καὶ εὐκτ. τονίζεται βαρυτόνως, Ὁ ἄδρ. ἐδυνάσθην παρ' Ἡροδ. καὶ ἐκ τῶν Ἄττικ. λογογράφων παρὰ Ξενοφ. (Ἑλλ. Α', δ', 16. Ἄν. Ζ', 6, 20. Κύρ. Παιδ. Δ', θ', 12. γ', 16 κτλ.). Περὶ δὲ τῆς αὐξήσεως ἡδύνω· «ἡδύνω, ἡπίστω (ἐπίσταμαι), Ἄττικῶς, ἐδύνασο, ἐπίστασο, Ἑλληνικῶς» Μοῖρις, ἰδὲ καὶ τὴν σημ. εἰς τὸ βούλομαι. Ὁ δὲ μέσ. ἄδρ. ἐδυνησάμην εὔρηται παρ' Ὁμήρφ.

Δύνω (χώνομαι κτλ.). Παρατ. ἔδυνον. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἄχρηστοι παρὰ δοκίμοις.

Δυσ-τυχέω=ᾶ (εὐρίσκομαι εἰς δυστυχίαν, ἔχω ἐναντίαν τὴν τύχην). Πκρατ. ἐδυστύχεον-ουν. Μέλ. δυστυχήσω. Ἄδρ. ἐδυστύχησα. Παρακ. δεδυστύχηκα. Ὑπερσ. ἐδεδυστυχήκειν, Παθ. δυστυχέομαι-οῦμαι (ὑποφέρω κακόν τι, πάσχω). Παρατ. ἐδυστυχέομην-οῦμην. Μέλ. παθ. δυστυχηθήσομαι. Ἄδρ. παθ. ἐδυστυχήθην. Παρακ. δεδυστύχημαι. Ὑπερσ. ἐδεδυστυχήμην. Παράγ. δυστήχημα.

Δυσ-χεραίνω (ἐκ τοῦ δυσχερής, ποιῶ πράγμα τι δύσκολον, ἀργίζομαι, δυσχεροῦμαι, ἀγανακτῶ). Πρατ. ἐδυσχεραίνον. Μέλ. δυσχερανῶ. Ἄδρ. ἐδυσχεράνα· ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. δυσχέρασμα = δυσάρεστον.

Δύω (χώνω, βουτῶ, βυθίζω). Παρατ. ἔδυν. Μέλ. δύσω. Ἄόρ. ἔδῦσα καὶ β'. ἔδυν, ἔδῦς, ἔδῦ. Ὑποτ. δύω. Προστ. δύθι, δύτω. Σύνθ. ἀπόδῦθι-ύτω. Ἀπαρφ. δύναι. Μετοχ. δύς-δύσα-δύν. Παρακ. δέδυκα. Ὑπερσ. ἐδεδύκειν. Μέσ. δύομαι (χώνομαι, βουτῶ, ἀμετβ.). Παρατ. ἐδύομην. Μέλ. δύσομαι. Ἄόρ. ἐδυσάμην. Παθ. μέλ. δυθήσομαι. Ἄόρ. ἐδύθην. Παρακ. δέδυμαι. Ἀπαρφ. δεδύσθαι. Παράγ. δυτός, δυτέος, δύτης=βουτιστής.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. ἔχει ἀμετ. σημ. σπαν., συνήθως δὲ μεταβ. καθὼς ὁ μέλ. δύσω καὶ ἄόρ. ἔδῦσα. Ὁ παρακ. δέδυκα καὶ ὁ β'. ἄόρ. ἔδυν ἔχουσιν ἀμετβ. σημ. καὶ ὑπάγονται εἰς τὸν μέσ. δύομαι.

Δωρέομαι-οὔμαι (ἀποθ. μέσ.=δίδω δῶρον, φιλοδωρῶ). Παρατ. ἐδωρέομην-οὔμην. Μέσ. μέλ. δωρήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐδωρησάμην. Παρακ. δεδώρημαι. Ὑπερσ. ἐδεδωρήμην. Παθ. ἄόρ. ἐδωρήθην. Τὸ ἐνεργ. δωρέω-ῶ εἶναι ποιητ. Μέλ. δωρήσω. Ἄόρ. ἐδώρησα — Παράγ. δώρημα, δωρητός, δωρητῆρ καὶ δωρητής.

Ε

Ἐάω-ῶ (ἀφίνω). Παρατ. εἶαον-ων. Μέλ. ἐᾶ'σω, (ᾶ διότι προηγείται ε). Ἄόρ. εἶᾶσα. Προστ. ἔασον-άτω. Ἀπαρφ. εἶᾶσαι. Παρακ. εἶᾶκα. Ὑπερσ. εἶᾶκειν. Παθ. ἐάομαι-ῶμαι. Παρατ. εἰάομην-ῶμην. Μέσ. μέλ. ἐᾶ'σομαι (ἀντὶ τοῦ ἐαθήσομαι). Ἄόρ. παθ. εἶᾶθην. (Ἰσ. Πανηγ.). Ἀπαρφ. ἐαθῆναι. Μετχ. ἐαθεῖς. Παρακ. εἶᾶμαι. Ὑπερσ. εἶᾶ'μην. Παράγ. ἐατέος-α-ον.

Ἐγ-γυάω-ῶ (δίδω ἐνέχυρον, ἀρραβωνίζω μετὰ τινος τὴν κόρην μου). Παρατ. ἤγγυαον-ων ἢ ἐνεγύων. Μέλ. ἐγγυήσω. Ἄόρ. ἤγγυήσα ἢ ἐνεγύησα ἢ ἐνεγγύησα. Παρακειμένος ἐγγεγύηκα ἢ ἤγγυήκα. Ὑπερσυντελικὸς ἤγγυήκειν. Μέσ. ἐγγυάομαι-ῶμαι (γίνομαι ἐγγυητής, ἀρραβωνίζομαι). Παρατ. ἐνεγυώμην καὶ ἤγγυώμην. (Πλατ. Φαιδ. 115. δ'. ἤγγυᾶτο). Μέσ. μέλ. ἐγγυήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐνεγυησάμην καὶ ἤγγυησάμην. Παρακ. ἤγγυήμαι. (Δημ. Παραπρ. 169), καὶ ἐγγεγύημαι (Πλατ. Νόμ. 11, 923). Παθ. ἄόρ. ἤγγυήθην. Εἰς τὰ σύνθετα ἢ ἀβξήσεις γίνεται πάντοτε εἰς τὸ μέσον, οἷον παρατ. παρηγγύων, κατηγγύας, κατ-

ηγγύησα, παρηγγύησα (Ξενφ.). Παράγ. ἐγγύησις, ἐγγυητός, ἐγγυητής.

Ἐγείρω (σηκῶνω, ἀφυπνίζω ἢ ἐξυπνίζω). Παρατ. ἤγειρον. Μέλ. ἐγερῶ. Ἄορ. ἤγειρα. Ὑποτ. ἐγείρω. Προστ. ἐγειρον. Ἀπαρφ. ἐγείρα. Μετοχ. ἐγείρας. Παρακ. ἐγήγερα, με Ἄττ. ἀναδιπλ. μτγν. Παρακ. β'. ἐγρήγορα (οὐδέτερον=εἶμαι ἐξυπνῶ, ἀφρυπνῶ). Ὑπερσ. ἐγηγέρκειν, β'. ἐγρηγόρειν. Μέσ. ἐγείρομαι (σηκῶνομαι, ἐξυπνῶ). Παρατ. ἠγείρομην. Μέσ. μέλ. β'. ἐγερούμαι (μεταγεν.). Μέσ. ἄορ. β'. ἠγρόμην. Ὑποτ. ἐγρωμαι. Ἀπαρφ. ἐγρέσθαι καὶ προπαροξ. ἐγρεσθαι. (Πλατ. Πολ. Ζ'. 534. ἐξέγρεσθαι). Μετχ. ἐγρόμενος. Ἄορ. παθ. ἠγέρθην. Παθ. μέλ μεταγεν. ἐγερθήσομαι. Παρακ. ἐγήγερμαι. Ὑπερσ. ἐγηγέρμην, γ'. πληθ. ἐγηγερμένοι ἦσαν (Θουκ. 7,51). Παράγ. ἐγερσις, ἐγερτός, ἐγερτέος.

Σημ. Ὁ παθ. ἄορ. ἠγέρθην ἔχει καὶ μέσ. σημασ., ὁ δὲ ἐγήγερμαι ἔχει καὶ οὐδέτ. σημασ. Τὸ δὲ γρηγορέω παρὰ μεταγεν. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἐγρήγορα.

Ἐγκωμιάζω (ἐπαινῶ). Παρατ. ἐνεκωμιάζον. Μέλ. ἐγκωμιάσω καὶ συνηθ. μέσ. ἐγκωμιάσομαι με ἐνεργητ. σημασ. Ἄορ. ἐνεκωμιάσα. Παρακ. ἐγκεκωμιάκα. Ὑπερσ. ἐνεκεκωμιάκειν. Παθ. ἐγκωμιάζομαι. Παρατ. ἐνεκωμιαζόμην. Μέλ. παθ. ἐγκωμιασθήσομαι. Ἄορ. ἐνεκωμιάσθην. Παρακ. ἐγκεκωμιάσμαι. Ὑπερσ. ἐνεκεκωμιάσμην. Παράγ. ἐγκωμιαστός, ἐγκωμιαστέος = ἄξιος νὰ ἐγκωμιάζηται, ἐγκωμιαστής, ἐγκωμιαστικός.

Ἐγχειρέω-ῶ (ἐκ τοῦ χεῖρ=βάλλω χεῖρι, ἀρχίζω πράγματι, ἐπιχειρίζομαι τι). Παρατ. ἐνεχειρέον-ουν. Μελ. ἐγχειρήσω. Ἄορ. ἐνεχειρήσα κτλ. ὀμαλόν. Παράγ. ἐγχειρήμα, ἐγχειρήσις.

Ἐγχειρίζω (παρὰδίδω, ἐμπιστεύομαι τι εἰς τὰς χεῖράς τινος). Παρατ. ἐνεχειρίζον. Μέλ. ἐγχειρίσω, ἄττ. ἐγχειρίῶ. Ἄορ. ἐνεχειρίσα. Παρακ. ἐγκεχειρίκα. Ὑπερσ. ἐνεκεχειρίκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐγχειρίζομαι. Παρατ. ἐνεχειριζόμην. Ἄορ. ἐνεχειρίσθην. Παρακ. ἐγκεχειρίσμαι. Ὑπερσ. ἐνεκεχειρίσμην. Μέσ. μέλ. ἐγχειρίσομαι, ἄττ. ἐγχειριῶμαι. Μέσ. ἄορ. ἐνεχειρισάμην. Παράγ. ἐγχειρίσις, ἐγχειριστής.

Ἐδῆδοκα. Ἰδε ἐσθίω.

Ἐζομαι (κάθημαι). Παρατ. ἐζόμεν. Μέλ. ἐδοῦμαι. Σύνθ. καθεζομαι. Παρατ. ἐκαθεζόμεν. Μέλ. καθεδοῦμαι. Παρά τοις πεζοῖς μόνον τὸ σύνθ. ἐν χρήσει. Ὁ παρατ. ἀντι ἀυξήσεως, παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς, καθεζόμεν.

Ἐθέλω καὶ **θέλω**. Παρατ. ἤθελον. Μέλ. ἐθελήσω καὶ θελήσω. Ἄθρ. ἤθελησα. Παρακ. ἤθεληκα (Αἰσχίν. Παραπρ. 139). Ὁ δὲ θελήκα εὐρίσκ. παρὰ μεταγ. Ὑπερσ. ἤθελήκειν. Παράγ. θέλημα, θέλησις, θελητής, ἐθελοντής, ἐθελοντὶ καὶ ποιητ. ἐθελοντεί, ἐθελοντήρ=ὁ πράττων τι θεληματικῶς.

Ἐθίζω (συνειθίζω τινά). Παρατ. εἶθιζον. Μέλ. ἐθίσω, ἀττ. ἐθιῶ (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ', γ', 53 ἐθιοῦσι). Ἄθρ. εἶθισα. Παρακ. εἶθικα. Ὑπερσ. εἶθικειν. Μέσ. ἐθίζομαι (ἐθίζω ἑμαυτόν). Παρατ. εἶθιζόμεν. Ἄθρ. παθ. εἶθίσθην Παρακ. εἶθισμαι. Ἄπαρφ. εἶθίσθαι. Μετχ. εἶθισμένος. Ὑπερσ. εἶθισμην. Μέλ. ἐθίσομαι, ἀττ. ἐθιοῦμαι. Παρακ. εἶ. εἶωθα μὲ σημασ. ἐνεστ. Ἄπαρφ. εἶωθέναι. Μετχ. εἶωθῶς-υῖα-ός, τὰ εἶωθῶτα=τὰ συνειθισμένα. Ὑπερσ. εἶώθειν μὲ σημασ. παρατ. Ὁ παρακ. εἶωθα ἐκ τοῦ ἀχρ. εἶω, ἀντὶ ἔωθα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω, καὶ τοῦ ε εἰς ει, εἶωθα. Παράγ. ἐθιστός, ἐθιστέον.

Ἐἶδω. Ἴδε οἶδα.

Εἰκάζω (ὁμοιωῶ, ποιῶ τι ὅμοιον ἑτέρῳ, ἔτι δὲ κρίνω κατ' εἰκασίαν). Παρατ. εἶκαζον, ἀττ. ἤκαζον. Μέλ. εἰκάσω, καὶ εἰκάσομαι μὲ ἐνεργητ. σημασ. ἐν συνθ. ἀπεικάσομαι. Ἄθρ. εἶκασα, ἀττ. ἤκασα. Παθ. εἰκάζομαι. Παρατ. εἰκαζόμεν καὶ ἤκαζόμεν. Μέλ. παθ. εἰκασθήσομαι. Ἄθρ. παθ. εἰκάσθην. Παρακ. εἰκασμαι καὶ ἤκασμαι. Ὑπερσ. εἰκάσμην (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Α', ς', 39 ἐζείκαστο), ἀττ. ἤκάσμην. Μέσ. ἄθρ. εἰκασάμην καὶ σπαν. ἤκασάμην. Ὁ παρακ. εἶκακα σπαν. (μεταγεν.), ὁμοίως καὶ ὁ ὑπερσ. εἰκάκειν. Παράγ. εἰκασμα, εἰκαστός, εἰκαστέος, εἰκαστής, εἰκασίς, εἰκασία.

Εἶκω (ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, καὶ μεταβ.=ἐπιτρέπω). Παρατ. εἶκον. Μέλ. εἶξω. Ἄθρ. εἶξα. Ἄπαρφ. εἶξαι. Μετχ. εἶξας ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Ὁ μέσ. μέλ. εἶξομαι ἀντὶ τοῦ εἶξω (Ἰλ. Α',

294). Παράγ. εἰκτέον, ὑπεικτέον. Εὔρηται παρ' ἄττ. καὶ τύπος εἰκάθω.

Εἰκώ (ὁμοιάζω, φαίνομαι, ἄχρ. παρὰ τοῖς πεζοῖς). Παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. εἰοικα, εἰοικας, εἰοικε, γ'. πληθ. εἰοικασι καὶ εἰξασιν. Ὑποτ. εἰοίκα. Εὐκτ. εἰοίκοιμι. Ἀπαρφ. εἰοικέναι. Μετχ. εἰοικώς-υια-ός, Ἄττ. εἰκώς-ός. Ὑπερσ. μὲ σημ. παρατ. ἐφκειν. Μέλ. εἰξω σπάν. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Περὶ τοῦ γ', πληθ. προσ. τοῦ παρακ. λέγει ὁ Μοῖρις «εἰξασιν, Ἀττικῶς· εἰοικασιν, Ἑλληνικῶς». Ἐκ τῶν δύο τύπων τῆς μετχ. εἰοικώς καὶ εἰκώς προτιμᾶται ὁ β'. τύπος παρ' Ἀττικοῖς· ἄλλ' εὔρηται παρὰ τοῖς δοκιμωτέροις καὶ ὁ α'. τύπος εἰοικώς. Τοῦ ποιητ. ἐνεστ. εἰκω, ὁ παρατ. εἰκεν εὔρηται παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ. 520, ἐφαίνεται, ἐνομιζέτο καλόν).

Εἰμαρτκε (πέπρωται, εἶναι ἀποφασισμένον ὑπὸ τῆς μοῖρας). Ὁ ἐνεστ. μείρομαι ἄχρ. παρὰ τοῖς πεζοῖς. Μετχ. εἰμαρμένος-η-ον, τῆς ὁποίας τὸ θηλ. μετέπεσεν εἰς σημασ. οὐσιαστ. ἡ εἰμαρμένη = ἡ μοῖρα, τὸ γραφτό. Ὑπερσ. εἰμαρτο = ἐπέπρωτο. Ἄλλα παρὰ τοῖς Ἄττ. οὐχ εὔρηται.

Εἰμί (εἶμαι), εἶ, ἐστί, ἐστόν, ἐστόν, ἐσμέν, ἐστέ, εἰσί. Ὑποτ. ῶ, ἦς, ἦ, ἦτον, ἦτον, ὦμεν, ἦτε, ὦσι. Προστ. ἴσθι (ἀντὶ ἔσ-θι), καὶ ἔσο, ἐστώ, ἐστον, ἐστων, ἐστε, ἐστωσαν (σπανιώτ. ἐστων). Ἀπαρφ. εἶναι. Μετχ. ὦν, οὔσα, ὄν. Παρατ. ἦν, ἦσθα, ἦν, ἦστον, ἦστην, ἦμεν, ἦτε καὶ ἦστε, ἦσαν. Εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη, εἶητον, εἶήτην, εἶημεν, εἶητε, εἶησαν καὶ εἶεν. Μέλ. ἔσομαι, ἔσῃ ἢ ἔσει, ἐσται. Παρακ. β'. γέγονα. Ὑπερσ. ἐγεγόνειν. Ἄορ. β'. ἐγενόμην. Σύνθετον πάρειμι, πάρει, πάρεσσι. Προς. πάρισθι, ξύνισθι. Ὑποτ. παρῶ. Παρατ. παρῆν (διὰ τὴν χρονικὴν αὐξ.). Μέλ. παρέσται (κατὰ συγχοπὴν τοῦ ε ἀντὶ παρέσεται). Καὶ ἀπροσώπως· ἐξεστι, ἐξῆν, ἐξέσται. Ὑποτ. ἐξῆ. Εὐκτ. ἐξείη. Προστ. ἐξέστω. Μετχ. ἐξόν (τὸ οὐδέτερον)· ῥίξά τούτου εἶναι ἐσ, κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ, τὸ α. πρόσ. ἐκτείνει τὸ ε εἰς εἰ· εἰμί ἀντὶ ἐσ-μί, εἰ ἀντὶ ἐσ-σί, ἐ-σί· ἴδε καὶ τὰς Γραμματικὰς.

Εἶμι (θα ὑπάγω), εἶ, εἶσι, ἴτον, ἴτον, ἴμεν, ἴτε, ἴασι. Ὑποτ. ἴω. Προστ. ἴθι, ἴτω, ἴτον, ἴτων, ἴτε, ἴτωσαν ἢ ἴόντων. Εὐκτ. ἴοιην, καὶ ἴοιμι, ἴοις, ἴοι κτλ. Ἀπαρφ. ἴεναι, Μετχ. ἴών, ἴουσα, ἴόν, πα-

ριών ιούσα-ιόν. Παρατ. ἦειν καὶ ἦα (ἐπήγαινα), ἦεις καὶ ἦεισθα, ἦει (σπαν.) ἦειν, ἦειτον συνηθ. ἦτον, ἦείτην-ἦίτην, ἦειμεν-ἦμεν, ἦειτε-ἦτε, ἦεσαν καὶ παρήσαν· ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Εἰς τὸν Παρατ. ἦειν τὸ ἦ εἶναι αὐξήσις τοῦ εἰ. Ὁ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἔχει συνηθῶς παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις σημ. μέλλοντος. Διὰ τοῦτο ὁ ἐνεστ. ἀναπληροῦται ἐκ τοῦ ἔρχομαι. Ἡ ἀπαρφ. ὅμως καὶ ἡ μετχ. ἔχουσι σημ. καὶ ἐνεστ. καὶ μέλλοντος. Τούτου ῥίζ. εἶναι, ἦτις εἰς τὸν ἐνικ. ἀριθ. τοῦ ἐνεστ. ἐκτείνεται εἰς εἰ. Παράγ. ἰτός, ἰτέον καὶ ἰτητέον.

Εἶπεῖν. Ἀπαρφ. τοῦ ἄορ. εἶπον. Ὑποτ. εἶπω. Εὐκτ. εἶποιμι. Προς. εἶπέ-έτω. Μετχ. εἶπών, οὔσα, ὄν. Μέλ. ἐρῶ, ἐρεῖς, ἐρεῖ κτλ. κατὰ τὴν β'. συζυγ. τῶν περισπωμ. Εὐκτ. ἐροῦμι, οἷς κτλ. καὶ ἐροῖην, ης, ἡ κτλ. (Ξενφ. Κύρ. Παιδ. Γ', α, 14). Ἀπαρφ. ἐρεῖν. Μετχ. ἐρῶν, οὔσα-οῦν. Παρακ. εἶρηκα. Ὑπερσ. εἰρήκειν. Παθ. εἶρημαι. Ἀπαρφ. εἰρήσθαι. Ὑπερσ. εἰρήμην. Παθ. μέλ. ῥηθήσομαι. Ἀόρ. ἐρρήθην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. εἰρήσομαι. μὲ παθ. σημ. Παράγ. ῥῆμα, ῥῆσις, παρρησία (πᾶν-ῥῆσις), ῥητός, ἄρρητος, ῥητέον, ῥήτωρ, ῥητορεύω, ῥητορεία.

Σημ. Ὡς ἐνεστ. λαμβάνεται τὸ φημί ἢ λέγω, ἐνίστε καὶ τὸ ἀγορεύω. Τοῦ ἄ. ἄορ. εἶπα τὸ ἄ. πρόσ. σπαν. εὐρίσκεται παρ' Ἀττ., τὸ β'. πρόσ. εἶπας συχνότατα εὐρίσκεται τὸ ἄ. πληθ. πρόσ. εἶπαμεν ἄχρηστον παρ' Ἀττ., εὐχρηστον δὲ τὸ εἶπατε καὶ σπαν. τὸ εἶπαν. Τὸ β'. πρόσ. τοῦ ἄ. ἄορ. ἐν τῇ προστακτ. εἶπον εἶναι σπάν. παρ' Ἀττ., συχνότατον δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ εἶπέ· τὸ δὲ γ'. εἶπάτω, καθὼς καὶ τὸ εἶπατον, εἶπατε συνηθ. παρ' αὐτοῖς. Ὁ ἄορ. ἄ. ἐν τῇ εὐκτ. σπάν. παρ' Ἀττικοῖς. Ὑπάρχει καὶ παθητ. ἄορ. ἐρρήθην μόνον ἐν τῇ ὀριστ. εὐχρηστος (μεταγεν.). Τὸ δὲ εἶρηκα ὁ μὲν Φρασικλῆς παράγει ἐκ τοῦ βέω=εἶρηκα ἀντὶ ἔρρηκα, ὡς τὸ εἴληφα=λέληφα· οἱ δὲ ἡμέτ. γραμματικοὶ ἐκ τοῦ εἶρω, ἐξ οὗ ὁ μέλ. ἐρῶ.

Εἶργω (ἀποκλείω, κλείω ἐξω, κωλύω τινὰ τῆς εἰσόδου). Μέλ. εἶρξω. Ἀόρ. εἶρξα. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἄχρηστοι. Παθ. εἶργνυμαι. Ἀόρ. παθ. εἶρχθην. Παρακ. εἶργμαι. Μετχ. εἶργμένος (Εὐρ.). Μέσ. μέλ. ἀντὶ παθητ. εἶρξομαι. Παράγ. εἶρκτέον.

Εἶργω, εἶργνυμι ἢ εἶργνύω (ἐγκλείω, κωλύω τινὰ τῆς ἐξόδου, φυλακίζω). Μέλ. εἶρξω. Ἀόρ. εἶρξα. Παθητ. παρακ. εἶργμαι. Μετχ. εἶργμένος Ἀόρ. παθητ. εἶρχθην. Παράγ. εἶρκτή, εἶρκτέος.

Ἐίρω (πλέκω) μόνον ἐν συνθέσει. Παρατ. εἶρον. Ἀόρ. εἶρα. Παρακ. εἶρκα. Ὑπερσ. εἶρκειν.

Ἐκ-κλησιάζω (συγκαλῶ εἰς ἐκκλησίαν, διμιλῶ ἐν αὐτῇ· ἐκ τοῦ ἐκκλησία, καὶ τοῦτο σύνθ. ἐκ-κλησις). Παρατ. ἐξεκκλησίαζον καὶ ἠκκλησίαζον. Μέλ. ἐκκλησιάσω. Ἀόρ. ἐξεκκλησίασα.

Ἐλαύνω (κινῶ, διώκω, κάμνω τι νὰ τρέξῃ· ἔτι δὲ ἐρέσσω, κωπηλατῶ). Παρατ. ἤλαυνον. Μέλ. ἐλάσω, ἀττ. ἐλῶ-ᾶς-ᾶ. Ἀπαρφ. ἐλᾶν. Μετχ. ἐλῶν, ὦσα, ὦν. Ἀόρ. ἤλασα. Ἀπαρφ. ἐλάσαι. Παρακ. μὲ ἀττ. ἀναδιπλασ. ἐλήλακα. Ὑπερσ. ἐηλλάκειν. Παθ. ἐλαύνομαι. Παρατ. ἤλαυνόμην. Μέλ. παθ. ἐλαθήσομαι. Ἀόρ. ἤλάθην. Παρακ. ἐλήλαμαι. Ἀπαρφ. ἐηλλάσθαι. Μετχ. ἐηλαμένος, ἐξεηλαμένος (Ἡροδ. Α', 35), ἀπεηλαμένον (Ἰσοκρ. Εὐαγ.). Ὑπερσ. ἐηλάμην. Μέσ. μέλ. μεταγεν. ἐλάσομαι. Μέσ. ᾶόρ. ἤλασάμην. Παράγ. ἐλασμός, ἔλασις, ἐλατός, σφυρήλατος, ἐλατήρ.

Σημ. Ὁ παρακ. ἐηλάσμαι, ᾶόρ. παθ. ἤλάσθην δὲν εἶναι τῶν Ἀττικῶν «ἀπηλάθη, Ἀττικῶς· ἀπηλάσθη, Ἑλληνικῶς» Μοῖρις. Ὁ μέλ. ἐλάσω σπάν. παρὰ τοῖς Ἀττ. Ὑπάρχει καὶ σπάν. ἐνεστ. ἐλάω-ῶ (ποιητ.). Προστ. ἔλα (Πινδ. Ἰσθμ. Δ'), ἀπέλα (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η', γ', 32), ἐλᾶν (Ξενοφ. Ἑλλην. Β', δ', 32) ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν. Τὸ ἐλαύνω ἔχει καὶ ἀμετάβ. σημ. = πορεύομαι, ὑπάγω κτλ. Ἐφρετικὸν τοῦ ἐλαύνω εἶναι τὸ ἐλασεῖω = θέλω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ νὰ πηγαίνω, νὰ ἰππεύσω κτλ.

Ἐλέγχω (κατασταίνω τι δῆλον, ἀποδεικνύω, ἀνακρίνω κτλ.). Παρατ. ἤλεγχον. Μέλ. ἐλέγξω. Ἀόρ. ἤλεγξα. (Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει). Παθ. ἐλέγχομαι. Παρατ. ἤλεγχόμην. Μέλ. παθ. ἐλεγχθήσομαι. Ἀπαρφ. ἐλεγχθήσεσθαι. Μετχ. ἐλεγχθισόμενος. Ἀόρ. παθ. ἤλέγχθην. Παρακ. ἐλήλεγμαι, ἐλήλεγξαι, ἐλήλεγκται. Μετχ. ἐηλεγμένος. Ὑπάρχει καὶ τύπος ἤλεγμαι, ἤλεγμένος, ὅστις δὲν θεωρεῖται ὀρθός (Λουσ. κατ' Ἀνδοκ.). Ὑπερσ. ἐηλέγμην. — Παράγ. ἐλεγκτός, ἀνέλεγκτος, ἀνεξέλεγκτος, ἐλεγκτέος, ἐξελεγκτέος, ἐλεγκτής.

Ἐλεέω-ῶ (εὐσπλαγχνίζομαι). Παρατ. ἤλεσον-ουν. Μέλ. ἐλέσω. Ἀόρ. ἤλέησα. Παρακ. ἤλέηκα. Ὑπερσ. ἤλεήκειν. Παθ. ἐλεέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἤλεεόμην-οῦμην. Μέλ. παθ. ἐλεηθήσομαι. Ἀόρ.

ἤλεθον. Παρακ. ἤλεμαι. Ὑπερσ. ἤλεθον. Παραγ. ἐλέθμον, ἐλεημοσύνη.

Ἐλίσσω, Ἄττ. ἐλίττω (στρέφω, γυρίζω, στρεφογυρίζω). Παρτ. εἴλισσον, Ἄττ. εἴλιττον. Μέλ. ἐλίξω. Ἀόρ. εἴλιξα. Ὑποτ. ἐλίξω. Ἀπαρφ. ἐλίξαι. Μετχ. ἐλίξας. Μέσ. ἐλίσσομαι καὶ ἐλίττομαι (στρέφομαι, κινεῖμαι ἐλικοειδῶς). Παρατ. εἴλισσόμεν καὶ εἴλιττόμεν. Μέλ. ἐλίξομαι. Παθ. ἀόρ. εἰλίχθην. Παρακ. εἴλιγμα. Μετχ. εἰλιγμένος, καὶ ἐλήλιγμα (μεταγεν.). Ὑπερσ. εἰλίγμην. Παράγ. ἔλιγμα, ἐλιγμός, ἐλιξ, ἐλικτός, ἐλικτήρ.

Ἐλκω (σύρω). Παρατ. εἴλκον. Μέλ. ἔλξω ἢ ἐλκύσω (ἐκ τοῦ ἐλκύω). Ἀόρ. εἴλκυσα, (ὁ δὲ ἀόρ. εἴλιξα ἐκ τοῦ ἔλκω εἶναι τῶν μεταγενεστέρων). Παρακ. εἴλκυκα. Ὑπερσ. εἴλκυκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἔλκομαι. Παρατ. εἴλκόμεν. Μέλ. παθ. ἐλκυσθήσομαι. Ἀόρ. παθ. εἰλκύσθην. Παρακ. εἴλκυσαι. Ὑπερσ. εἰλκύσμεν. Μέλ. ἔλξομαι, ἐλκύσομαι. Ἀόρ. εἰλκυσάμεν. Ὑποτ. ἐλκύσωμαι. Εὐκτ. ἐλκυσάμεν. Προς. ἔλκυσαι-άσθω. Περὶ δὲ τῶν δύο τύπων ἔλξω ἢ ἐλκύσω τοῦ μέλλοντος «ἐλξει, Ἀττικῶς ἐλκύσει, Ἑλληνικῶς» λέγει ὁ Μοῖρις. — Παράγ. ἔλξις, ἐφελξις, ἔλκυσμα, ἐλκυσμός, ἐλκυσις, ἐλκυστός, ἐλκυστήρ, ἐλκυστήριος, ἐλκυστέος, ἐλκτέος, ὑφελκτέον.

Ἐλληνίζω (ἐλληνιστὶ ὀμιλῶ, ἢ ἔχω ἐλλήν. φρονήματα). Παρατ. ἠλλήνιζον. Μέλ. ἐλληνιῶ. Ἀόρ. παθ. ἐλληνίσθησαν ἀναύξ. παρὰ Θουκ. Παράγ. ἐλληνισμός, ἐλληνιστής, ἐλληνιστί.

Ἐλπίζω. Παρατ. ἠλπιζον. Μέλ. ἐλπίσω, καὶ (Π. Δ.) ἐλπῶ. Ἀόρ. ἠλπισα. Παρακ. ἠλπικα. Ὑπερσ. ἠλπίκειν. Παράγ. ἔλπισμα, ἐλπιστός, ἐλπιστικός.

Ἐμείω-ῶ (ξερνῶ). Παρατ. ἤμεον-ουν. Μέλ. ἐμέσω καὶ μέσ. ἐμοῦμαι. Ἀόρ. ἤμεσα. Παρακ. ἐμήμεκα. Παθ. σαρακ. ἐμήμεσαι. Μέλ. παθ. ἐμεθήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἤμέθην παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις. — Παράγ. ἐμεσμα, ἐμεσις, ἐμετος, ἐμετικός, ἐμετήρ, ἐμετήριος πληθ. ἐμετήρια, ὑπακ. φάρμακα=ξεραιτικά.

Ἐμπεδύω-ῶ (στερεώνω, ἀσφαλίζω). Πρατ. ἤμπεδον-ουν. Μέλ. ἐμπεδύσω. Ἀόρ. ἤμπεδωσα, καὶ ἐνεπέδωσα (μτγν).

Ἐναντιόομαι-οῦμαι (ἐκ του ἐναντίος, ἀποθ.). Παρατ. ἠναντιόομεν-οῦμεν. Μέσ. μέλ. ἐναντιώσομαι. Ἀόρ. παθ. ἠναν-

τιώθην με μέσ. σημασ. Παρακ. ἠναντιώμαι. Ὑπερσ. ἠναντιώμην. Παθ. μέλ. ἀντι μέσ. ἐναντιωθήσομαι (μεταγεν.). Παράγ. ἐναντιώμα, ἐναντιωτέον.

Ἐνδοιάζω (ἐκ τοῦ δοιάζω· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ δοιοί=δύσ, Ὁμρ. σημαίνει δὲ ἀμφιβάλλω κτλ.). Παρατ. ἐνεδοιάζον. Μέλ. ἐνδοιάτω. Ἄορ. ἐνεδοιάσα. Μέσ. μεταγ. ἐνδοιάζομαι. Παρατ. ἐνδοιαζόμενην. Ἄορ. παθ. ἐνεδοιάσθην. (Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἑλλείπουσι). Παράγ. ἐνδοιασμός, ἐνδοιάσις, ἐνδοιαστός.

Ἐνθυμέομαι-οὔμαι, ἀποθ. (λογιζομαι, ἐνθυμῶ βάλλομαι, σκέπτομαι). Παρατ. ἐνεθυμέομένην-ούμην. Μέσ. μέλ. ἐνθυμήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐνεθυμήθην. Ὑποτ. ἐνθυμηθῶ. Προσ. ἐνθυμηθήτη-θήτω. Ἄπαρμφ. ἐνθυμηθῆναι. Μετγ. ἐνθυμηθεῖς-εῖσα-έν. Παθ. μέλ. ἐνθυμηθήσομαι (μετγν.). Παρακ. ἐντεθύμημαι. Ἄπαρφ. ἐντεθυμησθαι (Πλάτ. Φαῖδ. 86, β'). (Ὁ παρακ. ἔχει καὶ παθητ. σημ.). Ὑπερσ. ἐντεθυμήμην. (Λυσ. κατ' Ἐρατ. 70, ἐντεθύμητο). Παράγ. ἐνθύμημα, ἐνθύμησις, ἐνθυμητέον.

Ἐννυμι συνήθως σύνθετον, οἷον ἀμφιέννυμι, ὅπερ ἴδε.

Ἐν-οχλέω-ῶ (προξενῶ ἐνόχλησιν, βάρος εἰς τινα· σύνθ. ἐν-οχλῶ) Παρατ. ἠνώχλεον-ουν. Μέλ. ἐνοχλήσω. Ἄορ. ἠνώχλησα. Παρακ. ἠνώχληκα. Ὑπερσ. ἠνωχλήκειν. Παθ. ἐνοχλέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἠνωχλεόμενην-ούμην. Μέλ. παθ. μεταγ. ἐνοχληθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἠνωχλήθην. Παρακ. ἠνώχλημαι. Ὑπερσ. ἠνωχλήμην. Εἰς τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους λαμβάνει ἀϋξήσιν συγχρόνως καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Παράγ. ἐνόχλησις.

Ἐντέλλω (διατάττω, παραγγέλλω). Παρατ. ἐντέλλον. Μέλ. ἐντελῶ. Ἄορ. ἐντέιλα. Παρακ. ἐντέταλκα. Ὑπερσ. ἐνετετάλκειν. Μεσ. ἀποθ. ἐντέλλομαι. Παρατ. ἐντελλόμενην. Μέσ. Ἄορ. ἐντετελάμην. Παρακ. ἐντέταλμαι. Ὑπερσ. ἐνετετάλμην. Μέσ. μέλ. ἐντελοῦμαι (μεταγεν.). Παράγ. ἐντολή, ἐνταλμα.

Σημ. Τὸ ἐνεργητικὸν παρά ποιηταῖς μόνον ἐν χρήσει· συνήθως δὲ μέσ. ἀποθ ἐντέλλομαι.

Ἐξεστι, ἴδε εἰμί.

Ἐξετάζω. Παρατ. ἐξήταζον. Μέλ. ἐξετάσω καὶ β'. ἐξετῶ,

ᾶς, ᾶ, ᾶμεν, κτλ. (Ἰσθρ. Εὐαγ.). Ἄορ. ἐξήτησα. Παρακ. ἐξή-
τακα. Ὑπερσ. ἐζητάκειν. Παθ. ἐξετάζομαι. Παρατ. ἐξηταζόμεν.
Παθ. μέλ. ἐξετασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐξητάσθην. Παρακ. ἐξήτα-
σμαι. Ὑπερσ. ἐξητάσμην. Παράγ. ἐξέτασις, ἐξεταστής, ἐξετα-
στέον=πρέπει νὰ ἐξετάζη τις, ἐξετασμός=ἐξέτασις Δημοσθ.

Ἔοικα, ἴδε εἶκω.

Ἐορτάζω. Παρατ. ἐώρταζον. Παρακ. ἐώρτακα. Ὑπερσ.
ἐωρτάκειν. Ἄορ. παθ. ἐωρτάσθην ὁ μέλ. ἐορτάσω, ἄορ. ἐρώτασα
μεταγεν. Παράγ. ἐόρτασις, ἐορταστής.

Ἐπαινέω-ᾶ. Πρατ. ἐπήνεον-ουν. Μέλ. ἐπαινέσω καὶ συνη-
θέστερ. ἐπαινέσομαι. μέ ἐνεργητ. σημασ. Ἄορ. ἐπήνεσα. Παρακ.
ἐπήνεκα. Ὑπερσ. ἐπήνέκειν. Παθ. ἐπαινέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐπή-
νεόμην οὔμην. Μέλ. παθ. ἐπαινεθήσομαι. Ἄορ. ἐπήνέθην. Παρακ.
ἐπήνημαι. Ὑπερσ. ἐπήνήμην. — Παράγ. ἐπαινετός, ἐπαινετός, ἐ-
παινετής.

Ἐπαῖω = ἐννοῶ, γινώσκω. Τὸ ἀπλοῦν ἀῖω εὐρητ. μόνον
παρὰ ποιητ. ὁ παρατ. ἄϊον. Ὁ δὲ ἄορ. ἐπήϊσα εὐρητ. παρ' Ἡρόδ.
Θ, 93. καὶ τὸ παράγ. ἐπάϊστος (Ἡρόδ. Γ'. 15)=γνωστός, ἐξακου-
στός, περίφημος.

Ἐπανορθόω-ᾶ, ἴδε ἀνορθόω-ᾶ.

Ἐπείγω (βιάζω, ἐπισπεύδω). Παρατ. ἤπειγον. Μέλ. ἐπέιζω.
Ἄορ. ἤπειζα. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἄχρηστοι. Μέσ. ἐπείγομαι (βιάζο-
μαι, σπεύδομαι) Πρατ. ἤπειγόμην. Μέσ. μέλ. ἐπέιζομαι. Ἄορ.
παθ. ἤπειχθην (Ἰσθρ. Πανηγ. ἤπειχθησαν) Ὑποτ. ἐπειχθῶ. Ἀ-
παρμφ. ἐπειχθῆναι. Τὸ ἐπείγω ἔχει καὶ ἀμετάβ. σημασ.

Ἐπιθυμέω-ᾶ. Παρατ. ἐπεθύμεον ουν. Μέλ. ἐπιθυμήσω.
Ἄορ. ἐπεθύμησα. Παρακ. ἐπιτεθύμηκα. Ὑπερσ. ἐπετεθυμήκειν.
Παράγ. ἐπιθύμησις, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμητικός, ἐπιθυμητής.

Ἐπικουρέω-ᾶ (ἐκ τοῦ ἐπίκουρος, βοηθῶ, διαφεντεύω τινά).
Παρατ. ἐπεκούρεον-ουν. Μέλ. ἐπικουρήσω. Ἄορ. ἐπεκούρησα.
Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παραγ. ἐπικούρημα, ἐπικούρησις.

Ἐπιμελέομαι-οῦμαι ἢ ἐπιμέλομαι (ἀποθ. ἐκ τοῦ ἐπι-
μελής = φροντίζω). Παρατ. ἐπεμελέομην-οῦμην ἢ ἐπεμελόμην.
Μέσ. μέλ. ἐπιμελήσομαι καὶ ἐπιμεληθήσομαι. Ἄορ. ἐπεμελήθην.

Παρκ. ἐπιμεμέλημαι. Ὑπερσ. ἐπεμεμελήμην. Παράγ. ἐπιμέ-
λημα, ἐπιμελητός, ἐπιμελητέος, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός = ὁ
ἔχων κλίσιν ἢ ὧν ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐπιμελεῖσθαι.

Σημ. Περὶ τοῦ ἐπιμελόμαι καὶ ἐπιμελοῦμαι λέγει Θωμάς ὁ Μάγι-
στρος «ἐπιμέλομαι κάλλιον ἢ ἐπιμελοῦμαι». «ἐπιμέλου Ἀττικῶς ἐπιμε-
λοῦ Ἑλληνικῶς». Μοῖρις.

Ἐπι-ορκέω-ῶ (ἐκ τοῦ ἐπιόρκος=παραβαίνω τὸν ὄρκον
μου, κάμνω ψευδῆ ὄρκον). Παρατ. ἐπιώρκεον-ουν. Μέλ. ἐπιορκήσω
καὶ ἐπιορκήσομαι. Ἄορ. ἐπιώρκησα. Παρκκ. ἐπιώρκηκα. Ὑπερσ.
ἐπιωρκήκειν.

Ἐπίσταμαι (ἀποθ. γινώσκω, ἠξεύρω), ὅπερ κλίνεται κατὰ
τὸ ἴσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται κτλ. Ὑπ. ἐπίστωμαι, η, ηται
(τονίζ. βαρυτ). Εὐκτ. ἐπισταίμην, αιο, αιτο κτλ. Προστ. ἐπίστα-
σο καὶ ἐπίστω ἀσθω. Ἄπρφ. ἐπίστασθαι. Μετχ. ἐπιστάμενος. Παρατ.
ἠπιστάμην, ἠπίστασο (παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ παρὰ πεζ.
Δημοσθ. Παραπρ. ἐξηπίστασο), καὶ ἠπίστω, ἠπίστατο. Μέλ. ἐπι-
στήσομαι. Ἄορ. ἠπιστήθην. Ἄπαμφ. ἐπιστηθῆναι (Ξενφ. Οἰκ. Β',
11.) Παράγ. ἐπιστήμη, ἐπιστήμων, ἐπιστητός, ἐπιστητέον=πρέ-
πει νὰ ἠξεύρη τις.

Σημ. Περὶ τοῦ ἐπίστω. ἐν. προσ. τῆς προστ. «ἐπίστω, Ἀττικῶς ἐπίστασο,
Ἑλληνικῶς» λέγει ὁ Μοῖρις. Περὶ δὲ τοῦ ἐν. ἐπίστω. προσ. τοῦ παρτ., ὅτι τὸ
ἠπίστω εἶναι χαριέστερον τοῦ ἠπίστασο, λέγει Θ. ὁ Μάγ., πλὴν ἀλλ' ἀμ-
φότεροι οἱ τύποι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Ἐπιχειρέω-ῶ (ἐπιχειρίζομαι), ὁμαλόν. Παραγ. ἐπιχείρημα,
ἐπιχείρησις, ἐπιχειρητής.

Ἐπομαι (ἀκολουθῶ). Παρατ. εἰπόμην. Μέσ. μέλ. ἔψομαι.
Ἄορ. ἐπίπομην, ου, ετο (Πλατ. Φαιδ. ἐφροπόμην, 90. β'). Προστ.
σποῦ, σπέσθω σύνθ. ἐπίσπου, ἐπισπέσθω (Πλατ. Θεαιτ. 169. α').
Εὐκτ. ἐπισποίμην, οιο, οιτο. Ὑποτ. ἐν συνθ. ἐπίσπωμα, η, ηται.
Ἄπαρεμφ. ἐπισπέσθαι. Μετχ. ἐπισπόμενος (Θουκ. 5, 3. 4, 35 κτλ.).

Σημ. ὁ μέλ. ἔψομαι ἔχει καὶ παθητ. σημασ. παρ' Ἡροδ. παρ' ὧ εὐ-
ρητ. καὶ ὁ παθ. ἄορ. περιεφθῆναι. (Ἡροδ. 6, 15, κτλ.). Τὸ ἐνεργ. ἔπω
(ἀσχολοῦμαι περὶ τι) εἶναι ποιητικόν διασωθέν παρὰ τοῖς πεζοῖς ἐν τοῖς
συνθ. διέπω καὶ περιέπω, οἶον διέπω, παρτ. διεῖπον, μέλ. διέψω, ἄορ.

Ἔ. διέσπον. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἄχρηστοι. Ῥίζα δὲ τοῦ ἔπω καὶ ἔπομαι σεπ, ὅπου τὸ σ ἐτρέπη εἰς δασεῖαν. Ὁ δὲ Ἔ. ἄορ. διέσπον κατὰ συγκ. ἔκ τοῦ διέσεπον.

Ἐράω-ῶ (ἀγαπῶ, ἔχω ἔρωτα, ἐτι δὲ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν εἰς τι). Παρατ. ἤραον-ων. Μέλ. παθ. ἐρασθήσομαι μὲ ἔνεργ. σημασ. Ἄορ. παθ. ἤρασθην μὲ ἔνεργ. σημ. = ἠγάπησα. Ὑποτ. ἐρασθῶ. Εὐκτ. ἐρασθείην. Ἄπαρφ. ἐρασθῆναι. Μετχ. ἐρασθεῖς. Παθ. ἐράομαι-ῶμαι. Ἄπαρφ. ἐράεσθαι-ἄσθαι. Μετχ. ἐράόμενος-ώμενος κτλ. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἄχρηστοι. Παράγ. ἐραστός, ἐρατὸς ποιητ., ἐραστής, ἐράστρια θηλ.

Ἐργάζομαι (ἀποθ. δουλεύω, κατασκευάζω κτλ.). Παρατ. εἰργάζομην. Μέσ. μέλ. ἐργάσομαι. Μέσ. ἄορ. εἰργασάμην. Παρακ. εἰργασμαι. Ἄπαρφ. εἰργάσθαι. Ὑπερσ. εἰργάσμην. Μέλ. παθ. ἐργασθήσομαι. Ἄορ. παθ. εἰργάσθην. Παράγ. ἐργάτης, ἐργαστός, ἐργαστής, ἐργαστήριον, ἐργασία, ἐργαστέον.

Σημ. Ὁ ἐργασθήσομαι καὶ ὁ εἰργάσθην ἔχουσι πάντοτε παθητ. σημασ. ὁ παρακ. ἔχει συνήθως ἔνεργητ. σημασ., ἀλλὰ καὶ πολλαίς παθητ. ὁ δὲ μέσ. μέλ. καὶ ἄορ. ἔνεργητ.

Ἐρείδω (στηρίζω). Παρατ. ἤρειδον. Μέλ. ἐρείσω. Ἄορ. ἤρεια. Παρακ. ἐρήρεια, καὶ ἤρεια. (Πολυβ. 5, 60, προσήρεια). Παθ. παρακ. ἐρήρεια καὶ μεταγ. ἤρεια. Ὑπερσ. ἤρηρείσμην. Μέσ. ἄορ. ἤρειαμην. Παθ. ἄορ. ἤρειασθην. Παράγ. ἐρειαμα, ἐρειασις.

Ἐρέσθαι (= ἐρωτῆσαι). Μέσ. ἄορ. Ἔ. Ἄπαρφ., ἐν τῇ ὀριστ. ἠρόμην = ἠρώτησα. Ὑποτ. ἔρωμαι, ἦ, ἦται κτλ. Εὐκτ. ἐροίμην, οιο, οιο κτλ. Προστ. ἐροῦ-έσθω. Μετχ. ἐρόμενος. Μέλ. ἐρήσομαι (Πλάτ. Ἄπολ. 29). Παρὰ τοῖς Ἄττ. ἐνεστ. δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ὡς τοιοῦτος λαμβάνεται τὸ ἐρωτάω-ῶ.

Ἐρέσσω (κωπηλατῶ). Παρατ. ἤρεσσον. Μέλ. ἐρέσω. Ἄορ. ἤρεσα. Παράγ. ἐρέτης, ἐρετμός.

Ἐρίζω (φιλονεικῶ). Παρατ. ἤριζον. Μέλ. ἐρίσω (μεταγεν.). Ἄορ. ἤρισα. Παρακ. ἤρικα (Πολυβ. 3, 91). Παθ. παρακ. ἐρήρισμα μὲ ἀττικὸν ἀναδιπλ. Μέσ. μέλ. ἐρίσομαι. Μέσ. Ἄορ. ἤρισαμην. Παράγ. ἐρισμα, ἐριστός, ἐριστής = φιλόνηκος, ἐριστικός = ὅστις συνειθίζει, ἔχει κλίσιν εἰς τὸ φιλονεικεῖν.

Ἐρπω (=σύρομαι με τὴν κοιλίαν, βιδίζω ἀργά, πορεύομαι· ῥίζ. σερπ.). Παρατ. εἶρπον. Μέλ. ἐρπύσω, ἐκ τοῦ ἐρπύζω. Ἄορ. εἶρπυσα. Ὑποτ. ἐρπύσω. Προστ. ἔρπυσον. Εὐκτ. ἐρπύσαιμι. Ἄπαρφ. ἐρπύσαι. Μετχ. ἐρπύσας. Ὁ δὲ μέλ. ἔρπω εἶναι σπάνιος (Α΄σχόλ. Εὐμ. 500).

Ἐρρω (περιφέρομαι, οἴχομαι, φθείρομαι). Προστ. ἔρρε (κρημνίστου, ξεκουμπίστου). Τὸ ἔρρω ἔχει συνήθως σημασ. παρακ. καθώς τὸ οἴχομαι. Μέλ. ἐρρήσω. Ἄορ. ἤρρησα (Ἀριστοφ. Ἴππ. 4). Παρακ. ἤρρηκα.

Ἐρουγγάνω (=ρεύομαι). Μέλ. ἐρεύξομαι. Ἄορ. ἔ'. ἤρυγον. Μέσ. ἄορ. ἤρευζάμην παρὰ τοῖς μεταγ. ἐν χρήσει. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι Ἀττικόν. Τὸ δὲ ἐρεύγεσθαι ποιητ. καὶ μεταγ. Εὐρηται δὲ καὶ παρ' Ἡροδ. Α', 202.

Ἐρυθραίνω (ἐκ τοῦ ἐρυθρός=βάπτω τι κόκκινον, κάμνω τινὰ νὰ κοκκινίσῃ δι' ἐντροπὴν μεταβ.). Παρατ. ἤρυθραινόν. Μέλ. ἐρυθρᾶνω. Ἄορ. ἤρυθρανα. Οἱ ἄλλοι ἀχρηστοί.

Ἐρυθριάω-ῶ (ἀμετάβ.=κοκκινίζω, γίνομαι κόκκινος δι' ἐντροπὴν). Παρατ. ἤρυθρίαον-ων. Μέλ. ἐρυθριάσω. Ἄορ. ἤρυθρίασα. Παρακ. ἤρυθρίακα. Παράγ. ἐρυθρίασις.

Ἐρύκω (κολύω, ἀπομακρύνω), ποιητ. εὐρισκόμενον καὶ παρὰ Ξενοφ. (Ἀνάβ. Γ', α, 25). Μέλ. ἐρύξω. Ἄορ. ἤρυξα, καὶ ἔ'. ἤρυκακον. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Ἐρχομαι (ἀποθ. ἀμετάβ.). Παρατ. ἤρχομην. Μέλ. ἐλεύσομαι (ἀπὸ τοῦ ἀχρήστου ἐλεύθω). Ἄορ. ἔ'. ἤλθον. Ὑποτ. ἐλθω. Εὐκτ. ἐλθοίμι. Προστ. ἐλθέ. Ἄπαρφ. ἐλθεῖν. Μετχ. ἐλθών. Παρακ. ἐλήλυθα με ἀττ. ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ ἐλεύθω. Εὐκτ. ἐληλύθοιμι ἢ ἐληλυθοίην (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Β', δ', 17 προεληλυθοίης). Ἄπαρφ. ἐληλυθέναι. Μετχ. ἐληλυθώς-υῖα-ός. Ὑπερσ. ἐληλύθειν. Παράγ. ἔ-λευσις, ἐλευστέος, σύνθ. μετελευστέος, προσήλυτος.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. εἶναι συνήθ. εὐχρ. ἐν τῇ ὀριστ., εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις καὶ εἰς τὴν μετοχ. ἀναπληροῦται διὰ τοῦ εἶμι. Ὁ παρατ. ἤρχομην ἀναπληροῦται διὰ τοῦ παρατ. τοῦ εἶμι, ἦεν ἢ ἦα ἢ ἦα, ὡς συμπίπτων μετὰ τοῦ παρατ. τοῦ ἄρχομαι, ἀλλ' εὐρητ. ἐνίοτε, συνθηστέ. δὲ παρὰ μεταγεν. Μέλ. τούτου λαμβάνεται τὸ εἶμι καὶ ἦξω. Ὁ ἐλεύσομαι συνήθ. παρὰ μεταγεν., ἀλλὰ καὶ παρὰ Λυσίχ 22, 11.

Ἐρωτάω-ῶ (ἠρώταον-ων. Μέλ. ἐρωτήσω καὶ ἐρωτήσομαι. Ἄορ. ἠρώτησα καὶ ἠρώτην. Παρακ. ἠρώτηκα. Ὑπερσ. ἠρωτήκειν ὀμαλόν. Παράγ. ἐρώτημα, ἐρώτησις, ἐρωτητέον.

Ἐσθίω (ἔδω, τρώγω). Παρατ. ἤσθιον. Μέλ. ἔδομαι. Ἄορ. ἔσθ. ἔφαγον. Παρακ. ἐδήδοκα. Ὑπερσ. ἐδηδόκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐσθίομαι. Παρατ. ἤσθιόνην. Ἄορ. παθ. ἤδῆσθην. Παρακ. ἐδήδεσμαι (Πλατ. Φαιδ. 110). Ὑπερσ. ἐδηδέσμεν ὁ παρακ. ἐδήδομαι καὶ ὁ μέλ. ἐδοῦμαι (μεταγεν.). Παράγ. ἐδεστός, ἐδεστεός.

Ἐστιάω-ῶ (φιλεύω, ξενίζω τινά). Παρατ. εἰστίαον-ων. Μέλ. ἐστιᾶ́σω. Ἄορ. εἰστιάσα. Ὑποτ. ἐστιάσω, ἦς, ἦ. Προστ. ἐστίασον, ἄτω. Ἀπαρφ. ἐστιᾶσαι (τὸ ἄ διότι προηγείται ι). Μετχ. ἐστιάσας. Παρακ. εἰστίακα. Ὑπερσ. εἰστιάκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἐστιάομαι-ῶμαι. Παρατ. εἰστιαόμην-ώμην. Ἄορ. παθ. εἰστιάθην. Παρακ. εἰστίαμαι. Ὑπερσ. εἰστιάμην. Μέσ. μέλ. ἐστιάσομαι με παθ. σημασ. Παράγ. ἐστίαμα, ἐστίασις, ἐστιάτωρ, ἐστιατήριον καὶ ἐστιατόριον.

Ἐυδαιμονέω-ῶ (εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχής), ὀμαλόν. Παρατ. εὐδαιμόνεον-ουν. Μέλ. εὐδαιμονήσω. Ἄορ. εὐδαιμόνησα, ἄνευ αὐξ. ἀλλὰ καὶ ἠδαιμόνησα σπαν. Παρακ. εὐδαιμόνηκα. Παράγ. εὐδαιμόνημα.

Ἐυδοκιμέω-ῶ (ἔχω καλὴν ὑπόληψιν, ἐκ τοῦ εὐδοκίμος). Παρατ. εὐδοκίμεον-ουν. Μέλ. εὐδοκιμήσω. Ἄορ. εὐδοκίμησα. Παρακ. εὐδοκίμηκα. Ὑπερσ. εὐδοκίμηκειν.

Ἐϋδω, συνήθως σύνθ. καθεῦδω, ὅπερ ἴδε.

Ἐυεργετῶ (ἐκ τοῦ εὐεργέτης), ὀμαλόν. Παρατ. εὐεργέτεον-ουν καὶ εὐηργέτουν με αὐξ. ἔσωθεν. Μέλ. εὐεργετήσω. Ἄορ. εὐηργέτησα καὶ εὐεργέτησα ἄνευ αὐξ. Παρακ. εὐηργέτηκα καὶ εὐεργέτηκα ἄνευ αὐξ. Ὑπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετόμαι-οῦμαι. Παρακ. εὐεργέτημαι (Ξενφ. Ἀπομν. 2, 2, 3), καὶ εὐηργέτημα μεταγεν. Ὑπερσ. εὐεργετήμην. Παθ. ἄορ. εὐεργετήθην. Παράγ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

Ἐυλαβεόμαι-οῦμαι (συστέλλομαι, φοβοῦμαι, ἐκ τοῦ εὐλαβής). Ἀποθ. μέσ. Παρατ. εὐλαβεόμην-οῦμην καὶ ἠυλαβούμην

μεταγεν. Μέσ. μέλ. εὐλαβήσομαι. Ἄόρ. εὐλαβήθην. Παθ. μέλ. ἀντί μέσ. εὐλαβηθήσομαι. Παραγ. εὐλαβητέον.

Εὐνομέω-ῶ (κυβερνώμαι με καλοὺς νόμους), μόνον ἢ μετχ. εὐνομοῦσα παρὰ Πλάτωνι. Παθ. εὐνομέομαι-οῦμαι. Παρατ. εὐνομέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. εὐνομήσομαι με σημ. παθ. Ἄόρ. παθ. εὐνομήθην. Παρακ. εὐνομήμαι. Μετχ. εὐνομημένος.

Εὐορκέω-ῶ (φυλάττω τὸν ὄρκον μου). Παρατ. εὐώρκεον-ουν. Μέλ. εὐορκήσω. Ἄόρ. εὐώρκήσα. Παρακ. εὐώρκηκα. Ὑπερσ. εὐώρκήκειν.

Εὐρ-ίσκω. Παρατ. εὐρίσκον. Μέλ. εὐρήσω. Ἄόρ. ἕ'. εὐρον. Ὑποτ. εὐρω, ης, η. Εὐκτ. εὐροίμι, οἰς, οἰ. Προστ. εὐρέ-έτω. Ἄπαρφ. εὐρεῖν. Μετχ. εὐρών-οῦσα-όν. Παρακ. εὐρηκα. Ὑπερσ. εὐρήκειν. Παθ. καὶ μέσ. εὐρίσκομαι. Παρατ. εὐρισκόμην καὶ με αὐξ. ἠύρισκετο (Ξενφ. Ἄν. 4, 4, 13). Μέλ. παθ. εὐρέθισομαι. Ἄόρ. εὐρέθην. Παρακ. εὐρημαι. Ὑπερσ. εὐρήμην. Μέσ. μέλ. εὐρήσομαι. Μέσ. ἄόρ. ἕ'. εὐρόμην. Προστ. εὐροῦ, ἔσθω. Ἄπαρφ. εὐρέσθαι. Μέσ. ἄόρ. ἄ. εὐράμην παρὰ μεταγεν. καὶ Ἑκκλησιαστ. (Πλουτ. Πομπ. 80). Παράγ. εὐρημα, εὐρσεις, εὐρετός, εὐρετέος, εὐρετής, εὐρετήριον.

Εὐσεθέω-ῶ (ἐκ τοῦ εὐσεβής=εἶμαι εὐσεβής), ὁμαλόν. Προς. εὐσέθεε-ει (Ἰσοκρ. πρὸς Δημόνικον). Παρατ. εὐσέθεον-ουν. Μέλ. εὐσεθήσω. Ἄόρ. εὐσέθησα. Παρακ. εὐσέθηκα. Ὑπερσ. εὐσεθήκειν.

Εὐτρεπέζω (παρασκευάζω, διατάττω, βάλλω τι εἰς τάξιν). Παρατ. εὐτρέπιζον. Ἄόρ. εὐτρέπισα, καὶ μεταγ. ἠύτρέπισα. Μέσ. παρατ. εὐτρεπιζόμην, καὶ ἠύτρεπιζόμην (Δ. Ἄλ.). Παρακ. ἠύτρέπισμαι, καὶ εὐτρέπισμαι. Μετχ. ἠύτρεπισμένος καὶ εὐτρεπισμένος. Παράγ. εὐτρεπισμός, εὐτρεπιστής, εὐτρεπιστέον.

Εὐ-τυχεύω-ῶ (εἶμαι εὐτυχής). Παρατ. εὐτύχεον-ουν, καὶ ἠύτύχουν (Ξενφ. Ἑλλ. 7, 1, 11). Μέλ. εὐτυχήσω. Ἄόρ. εὐτύχησα, καὶ ἠύτυχησα (Ξενφ. Ἄν. 6, 3, 6). Ἡ αὐξησις εἰς τὸν παρατ. καὶ ἄόρ. φαίνεται πως ἀμφίβολος. Παρακ. εὐτύχηκα. Ὑπερσ. εὐτύχηκειν. Παθ. παρακ. εὐτύχημαι (Θουκ.). Παθ. ἄόρ. εὐτυχήθην (μεταγεν.) Παράγ. εὐτύχημα.

Εὐφραζέω (εὐχαριστῶ τινα). Παρατ. εὐφραίνον. Μέλ. εὐφρα-

νώ. Ἄορ. εὐφραῖνα, καὶ ἠφραῖνα ποιητ. καὶ μεταγεν. Ἄπαρφ. εὐφραῖναι. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Μέσ. εὐφραῖνομαι. Παρατ. εὐφραῖνόμην καὶ ἠφραῖνόμην. Μέσ. μέλ. εὐφρανοῦμαι. Παθ. μέλ. σπαν. εὐφρανθήσομαι (Αἰσχ. 1, 191). Ἄορ. παθ. εὐφράνθην μὲ μέσ. σημασ.

Εὐχομαι (προσεύχομαι, ἱκετεύω, ὑπόσχομαι, τάζω κτλ.). Παρατ. εὐχόμεν καὶ ἠχόμεν, ἀμφοτέρω ἀπτ. Μέσ. μέλ. εὐχομαι. Μέσ. ἄορ. εὐξάμην καὶ ἠξάμην (Αἰσχύλ. Ἄγ. 933). Παρακ. ἠγμαι, ἠξαι, ἠκται. Ὑπερσ. ἠγμην, ἠξο, ἠκτο. Παθ. ἄορ. μετχ. εὐχθεῖσα (Δ. Κασ. 48, 32). Παράγ. εὐκτός, εὐκτέος.

Εὐωχέω-ῶ (φιλεύω, ξενίζω). Παρατ. εὐωχεον-ουν. Μέλ. εὐωχῆσω. Μέσ. εὐωχέομαι-οῦμαι. Παρατ. εὐωχεόμην-οῦμην. Μέλ. εὐωχῆσομαι (Πλατ. Πολ. 372). Παθ. ἄορ. εὐωχῆθην (Πλατ. Νομ. 666). Μέσ. ἄορ. μεταγεν. εὐωχησάμην (Λουκ. Κρον. II). Παρακ. εὐώχημαι. Ὑπερσ. εὐωχήμην. Παράγ. εὐωχητής, εὐωχητικός, εὐωχητήριον.

Ἔχω (ρίζ. ἐχ. σεχ. = κρατῶ, βαστῶ, πιάνω, διάκειμαι). Παρατ. εἶχον. Μέλ. ἔξω καὶ σχήσω (ρίζ. σχε). Ἄορ. ἕ'. ἔσχον (ἀντι ἔσεχον). Ὑποτ. σχῶ, σύνθ. παράσχω. Εὐκτ. σχοῖην, ἀλλ' ἐν συνθέσει κατάσχοιμι, παράσχοιμι κτλ. Προστ. σχέες, ἔτω, σύνθετον ἐπίσχες (ἄχι ἔπισχες), ἀλλὰ καὶ σχε, οἶον κάτασχε, πάρασχε. Ἄπαρφ. σχεῖν, σύνθ. παρασχεῖν. Μετχ. σχών, σύνθ. παρασχών. Παρακ. ἔσχηκα. Ὑπερσ. ἐσχῆκιν. Μέσ. ἔχομαι. Παρατ. εἰχόμεν. Μέσ. ἄορ. ἕ'. ἐσχόμεν (καὶ ἀντι τοῦ παθ. ἄορ. ἐπειδὴ οἱ Ἀπτικοὶ δὲν μεταχειρίζ. τὸν παθητικὸν ἄοριστον ἐσχέθην). Ὑποτ. σχῶμαι, σύνθ. παράσχωμαι. Προστ. σχοῦ, σύνθετον ἐν-σχοῦ, ἀλλὰ παράσχου, ἀνάσχου, διότι ἢ πρόθ. δισύλλαβος. Ἄπαρφ. σχέσθαι, παρασχέσθαι. Μετχ. σχόμενος. Μέλ. ἔξομαι (καὶ ἀντι τοῦ παθ. μέλλ.), καὶ σχήσομαι. Παρακ. ἔσχημαι. Ὑπερσ. ἐσχῆμην. Ὁ δὲ παθ. μέλ. καὶ ἄορ. σχεθήσομαι, ἐσχέθην (μεταγεν.). Παράγ. ἔξις, ἐκτός, ἐκτέος, σχῆμα, σχέσις, σχετός καὶ σχετέος, σύνθετον ἀνασχετός (Θουκ. Β', 21), ἐπισχετέος (Πλατ. Φαιδρ. 272).

Ἐψω (βράζω), καὶ σπαν. ἐψέω. Παρατ. ἤψον. Μέλ. ἐψήσω,

καὶ ἐψήσομαι μὲ ἐνεργ. σημασ. Ἄορ. ἤψησα καὶ ἐψησα (Ἡροδ. 1, 119). Παρακ. μεταγεν. ἔψηκα. Παθ. καὶ μέσ. ἐψομαι. Παρατ. ἠψόμην. Ἄορ. παθ. ἠψήθην, καὶ μεταγεν. ἤφθην. Μετχ. ἐφθόντες (Διοσκ. παραβ. 1, 148). Παρακ. ἠψήμαι. Ὑπερσ. ἠψήμην. Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἠψησάμην. Παράγ. ἐφθός, ἐφθέος, ἐψητός, ἐψητής καὶ ἐψητήρ.

Z

Ζάω-ῶ, ζάεις-ῆς, ζάει-ῆ, ζάομεν-ῶμεν, ζάετε-ῆτε, ζάουσι-ῶσι. Ὑποτ. ζάω-ῶ, ζάης-ζῆς, ζάη-ζῆ κτλ. Προστ. ζῆ, ζήτω, ζῆτε, ζήτωσαν, καὶ παρὰ μεταγεν. ζῆθι. Ἀπαρφ. ζῆν. Εὐκτ. ζῶην, ζῶης, ζῶη κτλ. Παρατ. ἐζαον-ων (καὶ ἐζην Δημοσθ. 24, 7), ἐζαες-ης, ἐζαε-η κτλ. (ἦτοι ὅπου συμπίπτουσι τὸ α καὶ ε συναϊρ. εἰς η ἀντὶ εἰς ᾱ). Μέλ. βιώσομαι, καὶ σπαν. ζήσω, σπανιώτ. δὲ καὶ μεταγεν. ζήσομαι (Δημοσθ. 25, 82). Ἄορ. εἴ. ἐβίων ἀττ. κατὰ τὰ εἰς μι, καὶ ᾱ. ἐζῆσα μεταγεν. Παρακ. βεβίωκα, ἐζῆκα μεταγ. Ὑπερσ. ἐβεβιώκειν. Περί τῆς κλίσεως τοῦ ἄορ. εἴ. ἴδε βιώω-ῶ.

Ζεύγνυμι (ρίζ. ζυγ=ζεύγ-νῦ-μι), καὶ ζευγνύω οὐχὶ ἀττ. Ἀπαρφ. ζευγνύμαι. Μετχ. ζευγνύς. Παρατ. ἐζεύγνυν. Μέλ. ζεύξω. Ἄορ. ἐζευξα. Παθ. καὶ μέσ. ζεύγνυμαι. Ἀπαρφ. ζεύγνυσθαι. Μετχ. ζευγνύμενος. Παρατ. ἐζευγνύμην. Παρακ. ἐζευγμαι. Ὑπερσ. ἐζεύγμην. Μέσ. μέλ. ζεύξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐζευξάμην. Παθ. ἄορ. ἐζεύχθην σπαν. ἀττ. (Πλατ.), καὶ συχνότ. εἴ. ἐζύγην. Μέλ. ζευχθήσομαι μεταγεν. Παράγ. ζεύγμα, ζεύξις, ζεύγλη.

Ζέω (βράζω, ἀναβράζω, ζεματίζω), ἀμετάβ. Παρατ. ἐζεον. Μέλ. ζέσω. Ἄορ. ἐζεσα. Ὁ παθ. παρακ. ἐζεσμαι, ἄορ. ἐζέσθην παρὰ μεταγεν. Παράγ. ζέμα, ζέσις, ζεστός, ζῆλος, ζηλώω.

Ζηλώω-ῶ (θαυμάζω, μιμούμαι, ἐκ τοῦ ζῆλος). Παρατ. ἐζήλοον-ουν. Μέλ. ζηλώσω. Ἄορ. ἐζήλωσα. Παρακ. ἐζήλωκα. Ὑπερσ. ἐζηλώκειν. Παθ. ζηλόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐζηλόομην-οῦμην. Μέλ. παθ. ζηλωθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐζηλώθην. Παρακ. ἐζήλωμαι. Ὑπερσ. ἐζηλώμην. Παράγ. ζήλωμα, ζήλωσις, ζηλωτός, ζηλωτέος, ζηλωτής.

Ζημι-ῶω-ῶ (ζημιώνω, τιμωρῶ). Παρατ. ἐζημίουν-ουν. Μέλ.

Ζημιώσω. Ἄορ. ἐζημιώσα. Παρακ. ἐζημιώκα. Ὑπερσ. ἐζημιώκειν. Παθ. ζημιόομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐζημιόομην-οὔμην. Μέλ. ζημιώσομαι συνηθέστ. ἀντι τοῦ παθητ. ζημιωθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐζημιώθην. Παρακ. ἐζημιώμαι. Ὑπερσ. ἐζημιώμην. Παράγ. ζημιώμα, ζημιώσεις, ζημιωτής.

ΖΩ-ννυ-μι (ρίζ. ζο. ζώννυμι=ζώνω), καὶ μεταγεν. ζωννύω (Ἰπποκρ. 2, 699). Παρατ. ἐζώννυν. Μέλ. ζώσω μεταγεν. Ἄορ. ἐζώσα. Παρακ. ἐζώκα (Παυσ. 8, 40). Μέσ. ζώννυμαι. Παρατ. ἐζωννύμην. Μέσ. μέλ. μεταγεν. ζώσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐζώσάμην. Παρακ. ἐζώσμαι (Θουκ. 1, 6), καὶ σπαν. ἐζώμαι (Ἀθην. 14, 622). Ὑπερσ. μεταγεν. ἐζώσμην. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐζώσθην. Παράγ. ζώνη, ζῶμα, ζῶσις, ζωστήρ, ζώστης, ζωστός, ζώστρον, ζωστήριος.

Η

Ἡθάω-ῶ (εἶμαι ἐν τῇ ἡβικῇ ἡλικίᾳ· ἐκ τοῦ ἥθη). Παρατ. ἡθαον-ων. Μέλ. ἡθήσω. Ἄορ. ἡθησα. Παρακ. ἡθηκα. Ὑπερσ. ἡθήκειν. Παράγ. ἡθήτης, ἄλλοι γράφ. ἡθητής, ἡθήτωρ, ἡθητήριον, καὶ ἡθήτριον (τόπος εἰς ὃν συνάζονται οἱ νέοι), ἡθηδόν ἐπίρρημα.

Σημ. Τὸ μὲν ἡθάω σημαίνει τὴν διαμένουσαν κατάστασιν, τὸ εἶναι, τὸ δὲ ἡθάσκω εἶναι ἐναρκτηκόν, καὶ σημαίνει τὸ γίνεσθαι ἢ τὸ ἀρχεσθαι (γίνομαι ἐφηβος, νέος). Μέλ. ἡθήσω. Ἄορ. ἡθησα. Παρακ. ἡθηκα.

Ἡγέομαι-οὔμαι (ἀποθ. μέσ.=προπορεύομαι, ὀδηγῶ, νομίζω, πιστεύω, ρίζ. ἄγ.). Παρατ. ἡγεόμην-οὔμην. Μέσ. μέλ. ἡγήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἡγησάμην. Παρακ. ἡγημαι. Ὑπερσ. ἡγήμην. Ὁ παθ. ἄορ. ἡγήθην καὶ μέλ. ἡγηθήσομαι μεταγεν. Παράγ. ἡγημα, ἡγησις, ἡγητέον, ἡγητής, ἡγέτης, ἡγήτωρ, ταῦτόν τῶ ἡγεμῶν καὶ ἡγητήρ, θηλ. ἡγήτειρα, ἡγήτρια.

Σημ. Τὸ ἡγεῖσθαι δύο τιὰ σημαίνει, εἶναι ἡγεμόνα, ὅτε γενικῇ συντάσσεται, καὶ νομίζειν, ὅτε πρὸς ἀπαρφ. φέρεται, ὡς τὰ ἄλλα τὰ δοξαστικά ῥήματα.

Ἡδ-ομαι (εὐφραίνομαι, πέρπομαι), μέσ. καὶ ἀτ. Παρατ. ἡδόμην. Μέλ. παθ. ἡσθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἡσθην. Παρακ. ἡσμαι. Μετχ. ἄσμενος ἀντι ἡσμένος (Θουκυδ. 3, 66). Τὸ ἐνεργητικὸν

ἦδω (εὐφραίνω, χαροποιῶ) ἀπαντᾷ μόνον παρὰ τοῖς ὑστερωτ. συγγραφ. Ὁ δὲ μέσ. ἀόρ. ἡσάμην παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἀπαξ «ἦσατο πίνων» (Ὀδ. I, 353).

Ἡδύνω (κάμνω τι ἡδύ, εὐφραίνω). Παρατ. ἡδύνον. Μέλ. ἡδυνῶ. Ἀόρ. ἡδύνα (Πλατ. Θεαιτ. 175. ἡδύναι). Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παθ. ἡδύνομαι (εὐφραίνομαι). Παθ. παρακ. ἡδυσμαι. Ὑπερσ. ἡδύσμην. Ἀόρ. ἡδύνθην καὶ ἡδύσθην (μεταγν.). Παράγ. ἡδυσμα, ἡδυσμάτιον (ὑποκορ.), ἡδυσμός, ἡδυντήρ, ἡδυντήριος.

Ἡδυπαθεῶ-ῶ (παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονάς καὶ τρυφάς· ἐκ τοῦ ἡδυπαθής). Παρατ. ἡδυπάθειον-ουν. Μέλ. ἡδυπαθήσω. Ἀόρ. ἡδυπάθησα. Παρακ. ἡδυπάθηκα. Ὑπερσ. ἡδυπαθήκειν. Παράγ. ἡδυπάθημα.

Ἡκω (ἔρχομαι), μὲ σημασ. παρακ. Παρατ. ἦκον, μὲ σημασ. ἀορ. Ὁ ἀόρ. ἦξα, καὶ ὁ παρακ. ἦκα παρὰ μεταγεν.

Σημ. Τὸ ἦκω ἔχει σημασ. παρακειμένου, ἐλήλυθα, παρακ. ὦν τοῦ ἦμι, τὴν τοῦ ἔνεστ. μεταλαβὼν κατάληξιν, ἦκα-ἦκω, καθὰ τὸ ἔστηκα ἐστήκω, ἐξ οὗ τὸ τοῦ παρακμάζοντος ἑλληνισμοῦ στήκω καὶ τὸ τῆς συνηθείας στέκω, δέδουκα-δεδύκω κτλ. Ματθ. Γρ. § 221. IV. 1.

Ἡμαι, ἦσαι, ἦσαι γ'. πληθ. ἦνται. Προστ. ἦσο, ἦσθω. Ἀπαρφ. ἦσθαι. Μετγ. ἦμενος ἀντὶ ἡμένος. Σημαίνει κυρίως ἔχω καθίσει ἐμαυτόν, ἦτοι κάθημαι· εἶναι τύπος παρακ., τοῦ ὁποίου ὁ ὑπερσ. εἶναι ἦμην, ἦσο, ἦστο γ'. πληθ. ἦντο. Εἶναι συχνότ. παρ' Ὁμήρῳ, ἐν δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ εὐχρηστότ. τὸ σύνθ. κάθημαι, ὕπερ ἴδε.

Ἡσάομαι-ῶμαι καὶ ἡττάομαι-ῶμαι (ἐκ τοῦ ἦσων ἡ ἡττων, παθ.=εἶμαι κατώτερος ἄλλου, νικῶμαι ὑπὸ τινος, καταβάλλομαι). Παρατ. ἡσάομην-ῶμην καὶ ἡττάομην-ῶμην. Μέλ. παθ. ἡσσηθήσομαι καὶ ἡττηθήσομαι. Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. σπαν. ἡττήσομαι. Ἀόρ. παθ. ἡσσήθην καὶ ἡττήθην. Παρακ. ἡσσημαι καὶ ἡττημαι. Τὸ δὲ ἐνεργ. ἡσάω καὶ ἡττάω=μικρότερον ποιῶ τι, καταβάλλω κτλ. εὐρηται παρὰ μεταγεν. Μέλ. ἡττήσω. Ἀόρ. ἡττησα. Παρακ. ἡττηκα. Παράγ. ἡττητέον καὶ ἡσσητέον ποιητικά.

Θάλλω (ἄνω, βλαστάνω, ἀκμάζω). Παρατ. ἔθαλλον. Μέλ. θαλλήσω (μεταγεν.). Ἄορ. ἔθηλα (μεταγεν.). Παρακ. β'. με σημασ. ἐνεστ. τέθηλα. Ἀπαρφ. τεθηλέναι. Μετχ. τεθηλώς-ῶιχ ποιητ. τεθαλυῖα, τεθηλός. Ὑπερσ. ἐτεθήλειν με σημασ. παρατ. Ἄορ. β'. ἔθαλον (μεταγεν.).

Θάλπω (ζεσταίνω). Παρατ. ἔθαλπον. Μέλ. θάλψω. Ἄορ. ἔθαλψα. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παθ. θάλπομαι. Παρατ. ἔθαλπόμην. Ἄορ. παθ. ἐθάλφθην. Παρακ. γ'. πρόσ. τέθαλπται. Μέλ. θάλψομαι. Παράγ. θάλψις, θαλπτήριος.

Σημ. Ὑπάρχει καὶ τύπος θάλπημι σπν. ποιητ. ἀντι θάλπω, ἐξ οὗ μόνον τὸ θάλπησι παρὰ Βακχλ. εὐρηται. Ἔτερος δὲ τύπος θαλπιάω = εἶμαι, γίνομαι θερμός, ζεστός.

Θάπτω. Παρατ. ἔθαπτον. Μέλ. θάψω. Ἄορ. ἔθαψα. Παρακ. τέθαφα. Παθ. θάπτομαι. Παρατ. ἔθαπτόμην. Μέλ. β'. παθ. ταφήσομαι. Ἄορ. β'. παθ. ἐτάφην. Ὑποτ. ταφῶ, ταφῆς, ταφῆ. Εὐκτ. ταφείην, ταφείης, ταφείη. Ἀπαρφ. ταφῆναι. Μετχ. ταφείς-ταφείσα-ταφέν. Παρακ. τέθαμμαι, τέθαψαι, τέθαπται, γ'. πληθ. τετάφαται (Ἡροδ. 6, 103). Προστ. τεθάφθω. Ἀπαρφ. τεθάρθαι. Μετχ. τεθαμμένος. Ὑπερσ. ἐτεθάμμην, ἐτέθαψο, ἐτέθαπτο κτλ. Παθ. ἄορ. ἄ. ἐθάφθην. Μετχ. θαφθεῖς. Ἀπαρφ. θαφθῆναι (Ἡροδ. 2, 81). Μετ' ὀλίγον μέλ. τεθάψομαι. Παράγ. θαπτέος-α-ον.

Θαρρέω-ῶ (ἔχω θάρρος, τόλμην, πεποίθησιν, ἐκ τοῦ θάρρος), καὶ θαρσέω-ῶ. Παρατ. ἐθάρρουν-ουν καὶ ἐθάρσειον-ουν. Μέλ. θαρρήσω καὶ θαρσῆσω. Ἄορ. ἐθάρρησα καὶ ἐθάρσησα. Παρακ. τεθάρρηκα. Ὑπερσ. ἐτεθάρρηκειν.

Θαυμάζω (θεωρῶ τι με ἐκπληξιν, με θαυμασμόν, τιμῶ, σέβομαι κτλ.) Παρατ. ἐθαύμαζον. Μέλ. θαυμάσομαι (σπανιῶτ. θαυμάσω Ξενφ. Ἑλλην. 5, 1, 14. Κύρ. Παιδ. 5, 2, 12). Ἄορ. ἐθαύμασα. Παρακ. τεθαύμακα. Ὑπερσ. ἐτεθαυμάκειν. Παθ. θαυμάζομαι. Παρατ. ἐθαυμάζομην. Μέλ. παθ. θαυμασθήσομαι. Ἄορ. ἐ-

θαυμάσθην. Πρακ. τεθαύμασμαι. Ὑπερσ. ἐτεθαυμάσμην. Παράγ. θαυμασμός, θαυμαστός, θαυμαστός, θαυμαστής.

Θεά-ομι-ᾶμι (μετὰ θαυμασμοῦ παρατηρῶ, βλέπω μὲ προσοχὴν), ἀποθ. μέσ. Παρατ. ἐθεαόμην-ώμην. Μέσ. μέλ. θεᾶ'σομαι. Μέσ. ᾄορ. ἐθεασάμην. Παρακ. τεθέᾶμαι. Ἀπαρφ. τεθεᾶσθαι. Μετγ. τεθεαμένος. Ὑπερσ. ἐτεθεᾶ'μην. Παθ. ᾄορ. ἐθεάθην. Παράγ. θεάμα, θεατός, θεατέος, θεατής, θεάτρον.

Σημ. Ἄπο τοῦ παρὰ μεταγεν. κυρίως θεαθῆναι εὐρηται ἐν παθητ. σημασ. ἢ μετοχή, τὸ θεαθέν=ὄ,τι εἶδεν, ἐκύταξέ τις, παρὰ Θουκυδ. 3, 38. Τὸ δὲ ἐνεργ. θεᾶω εἶναι πολὺ μεταγεν.

Θέλω (μαγεύω, τέρπω, ναρκώνω) ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ μεταγν. Παρατ. ἐθελγον. Μέλ. θέλξω. Ἄορ. ἐθελξα. Παρακ. δὲν ἔχει. Παθ. ᾄορ. ἐθέλχθην. Εὐκτ. θελχθείην. Ἀπαρφ. θελχθῆναι. Μέλ. θελχθήσομαι (μεταγεν.). Παράγ. ἄθελκτος, θελκτῆρ, θελκτῆριον=φάρμακον, γοήτευμα, μαγικὸν μέσον, θέλκτρον=θελκτῆριον, θέλγητρον.

Θέλω, ἴδε ἐθέλω.

Θεραπεύω (ὑπηρετῶ, δουλεύω, περιποιούμαι τινα). Παρατ. ἐθεράπευον. Μέλ. θεραπεύσω. Ἄορ. ἐθεράπευσα. Παρακ. τεθεράπευκα. Ὑπερσ. ἐτεθεραπεύκειν. Παθ. καὶ μέσ. θεραπεύομαι. Παρατ. ἐθεραπεύομην. Παθ. ᾄορ. ἐθεραπεύθην. Παρακ. τεθεράπευμαι. Ὑπερσ. ἐτεθεραπεύμην. Μέσ. μέλ. ἀντὶ παθ. θεραπεύσομαι. Ὁ παθ. μέλ. θεραπευθήσομαι, καὶ ὁ μέσ. ᾄορ. ἐθεραπευσάμην παρὰ μεταγεν. Παράγ. θεράπευμα, θεραπευτέος, θεραπευτής καὶ θεραπευτήρ, θεραπευτήριον, θεραπευτός.

Θερμαίνω Παρατ. ἐθέρμαινον. Μέλ. θερμανῶ. Ἄορ. ἐθέρμῃνα ἀττ. καὶ ἐθέρμᾶνα κοιν. Ἀπαρφ. θερμῆναι καὶ θερμᾶναι (Ἀριστοτ.). Παρακ. τεθέρμαγκα. Παθ. μέλ. θερμανθήσομαι. Ἄορ. ἐθερμάνθην. Μετγ. θερμανθείς. Παρακ. τεθέρμασμαι. Παράγ. θέρμανσις, θερμασία, θερμαντός, θερμαντήρ, θερμαντήριος, θερμαστρίς-ίδος=πυράγρα, τὸ κοιντ. τσιμπίδι τῆς φωτιᾶς, θερμάστρα.

Σημ. Ὁ Νικδρ. χρῆται καὶ τῷ τύπῳ θερμάζω τὸ θερμάω ὅμως δυσ-εὔρετον πρὸς τὰς πλαισιᾶς συγγραφῶσιν.

Θέω (τρέχω), θέεις-θείς, θέει-θει, θέομεν, θέετον-θειτον, θέετον-θειτον, θέομεν, θέετε-θειτε, θέουσι. Παρατ. ἔθεον, ἔθεες-ἔθεις, ἔθεε-ἔθει, ἐθέομεν, ἐθέετον-ἐθειτον, ἐθέετην-ἐθειτην, ἐθέομεν, ἐθέετε-ἐθειτε, ἔθεον. Ὑποτ. θέω (ἀνευ συναϊρ. διότι μετὰ τὴν ῥίζαν ἀκολουθεῖ ἡ καὶ ω). Εὐκτ. θέοιμι, θέοις, θεοί, θέοιμεν, θέοιτε, θέοισιν. Ἀπαρφ. θέειν-θειν. Μετχ. θέων, θέουσα, θεόν. Μέλ. θεύσομαι, παρὰ δὲ μεταγεν. καὶ θεύσω. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀπὸ τοῦ τρέχω. Ἀόρ. β'. ἔδραμον. Παρακ. δεδράμηκα.

Θήγω (ἀκονῶ). Παρατ. ἔθηγον. Μέλ. θήξω. Ἀόρ. ἔθηξα. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παθ. θήγομαι. Ἀπαρφ. θήγασθαι. Παρατ. ἐθηγόμην. Παρακ. τέθηγαί. Ὑπερσ. ἐτεθήγμην. Μέσ. ἀόρ. ἐθηξάμην. Προστ. θηξάσθω (Ἰλ. β, 382). Μετχ. θηξάμενος. Παράγ. θηξίς, θηκτός.

Θηλύνω (χαυνώνω, ἐκθηλύνω). Παρατ. ἐθήλυον. Μέλ. θηλυνώ. Ἀόρ. ἐθήλυνα. Ἀπαρφ. θηλῦναι. Παρακ. μεταγεν. τεθήλυκα. Παθ. θηλύνομαι. Παρατ. ἐθηλυνόμην. Ἀόρ. παθ. ἐθηλύθη. Παρακ. τεθήλυσμαι, τεθήλυμαι καὶ τεθήλυμαι παρὰ μεταγεν. Τὸ μέσ. θηλύνομαι σημαίν. ἐνδύομαι ἢ προσφέρομαι, πολιτεύομαι ὡς γυνή.

Θηράω-ῶ (κυνηγῶ), Εὐκτ. θηράοιμι-ῶμι, θηράοις-ῶς, θηράοι-ῶ καὶ θηρώην-ης-η, γ'. πληθ. ἀμφοτέρων τῶν τύπων θηρώην. Παρατ. ἐθήραον-ων. Μέλ. θηράσω (ἄ διότι προηγεῖται ρ). Ἀόρ. ἐθήρασα. Παρακ. τεθήρακα. Ὑπερσ. ἐτεθράκειν. Παθ. καὶ μέσ. θηράομαι-ῶμαι. Προστ. θηράου-ῶ, θηραέσθω-άσθω, θηραέσθε-ᾶσθε, θηραέσθωσαν-άσθωσαν. Εὐκτ. θηραοίμην-ῶμην, θηραοιο-ῶσο-θηραοιτο-ῶτο κτλ. Ἀπαρφ. θηραέσθαι-ᾶσθαι. Μετχ. θηραόμενος-ώμενος, θηρωμένη, θηρώμενον. Παρατ. ἐθηραόμην-ώμην. Μέλ. παθ. μεταγεν. θηραθήσομαι. Ἀόρ. ἐθηράθην (μεταγεν.). Μέσ. μέλ. θηράσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐθηρασάμην. Παράγ. θηρατός, θηρατέος, θηρατής.

Θηρεύω. Παρατ. ἐθήρευον. Μέλ. θηρεύσω. Ἀόρ. ἐθήρευσα. Παρακ. τεθήρευκα. Μέσ. θηρεύομαι. Μέλ. θηρεύσομαι. Ἀόρ. ἐθηρευσάμην-ω-ατο. Παθ. ἀόρ. ἐθηρεύθη. Παθ. παρακ. τεθήρευμαι. Παράγ. θήρευμα, θήρευσις, θηρευτός, θηρευτής.

Θιγγάνω (ψαύω, ἐγγίζω), ρίζ. θιγ. Παρατ. ἐθίγγανον. Μέλ. θίξω, συνήθ. θίξομαι. Ἄορ. εἴ. ἐθίγον. Ὑποτ. θίγω, ης, η. Προστ. θίγε-έτω. Εὐκτ. θίγοιμι-οις-οι. Ἀπαρφ. θιγείν. Μετχ. θιγών. Παθ. θιγγάνομαι. Παθ. ἀορ. ἐθίχθην (μεταγεν.). Μέσ. ἀορ. εἴ. ἐθιγόμην. Εὐκτ. θιγοίμην, οιο, οιο. Παράγ. ἄθικτος (μετὰ τοῦ στερητ. α, διότι ἀπλοῦν δὲν ὑπάρχει).

Θλάω-ῶ (σπῶ). Παρατ. ἐθλαον-ων, ἐθλαες-ας, ἐθλαε-α. Μέλ. θλά'σω. Ἄορ. ἐθλάσα. Προστ. θλάσον-άτω. Εὐκτ. θλάσαιμι. Ἀπαρφ. θλάσαι. Μετχ. θλάσας. Παθ. θλάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐθλαόμην-ῶμην. Μέλ. παθ. θλασθήσομαι. Ἄορ. παθ. ἐθλάσθην. Παρακ. τέθλασμαι. Ὑπερσ. ἐτεθλάσμην. Παράγ. θλάσμα, θλάσις, θλαστός, θλάστης.

Θλίβω (πιέζω). Παρατ. ἐθλίβον. Μέλ. θλί'ψω. Ἄορ. ἐθλίψα. Ἀπαρφ. θλίψαι. Προστ. θλίψον-άτω. Παρακ. τέθλιφα (μεταγεν.). Παθ. θλίβομαι. Παρατ. ἐθλιβόμην. Παθ. ἀορ. ἐθλίφθην, εἴ. ἐθλίβην μεταγεν. Παθ. μέλ. εἴ. μεταγεν. θλιβήσομαι. Παρακ. τέθλιμμαι, τέθλιψαι, τέθλιπται. Ἀπαρφ. τεθλίφθαι. Μετχ. τεθλιμμένος. Ὑπερσ. ἐτεθλίμμην, ἐτέθλιψο, ἐτέθλιπτο. Παράγ. θλίψις.

Θνήσκω συνήθ. σύνθ. ἀποθνήσκω (θνα). Παρατ. ἀπέθνησκον. Μέλ. ἀποθανοῦμαι. Ἄορ. εἴ. ἀπέθανον (θαν). Παρακ. τέθνηκα (εἶμαι ἀποθαμμένος), ὄχι ἀποτέθνηκα. Μέλ. τετελ. τεθνήξω ἢ τεθνήξομαι (θὰ εἶμαι ἀποθαμμένος). Ὁ παρακ. συγκοπτόμ. κλίνεται οὕτω· τέθνηκα, ας, ε, τέθνατον, πληθ. τέθναμεν, τέθνατε, τεθναῖσι. Ὑποτ. τεθνήκω. Προστ. τέθναθι-άτω. Εὐκτ. τεθναίην. Ἀπαρφ. τεθνηκέναι καὶ κατὰ συγκοπὴν τεθνα'ναι. Μετχ. τεθνηκώς-υῖα-ός, καὶ κατὰ συγκοπὴν τεθνεώς, τεθνεῶσα, τεθνεώς. Ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, εις, ει, ἐτέθνατον, ἐτεθνάτην, ἐτέθναμεν, ἐτέθνατε, ἐτεθνήκεσαν καὶ ἐτέθνασαν. Παράγ. θνητός, ἀθάνατος, ἀθανασία=ἔλλειψις θανάτου, ὃ μὴ ἀποθνήσκων ποτὲ (Ἴσοκρ.).

Θοινάξω (φιλεύω), μόνον ὁ παρατ. ἐθοίναζε παρὰ Ξενοφ. Ἄγ. 8, 7.

Θράσσω ἢ θράττω (ταράττω, ἐνοχλῶ). Μέλ. θράξω. Ἄορ. ἐθραῖα. Ἀπαρφ. θράξαι (Αἰσχύλ. θράξαι φρένας). Ἴδε καὶ τάρασσω.

Θρασύνω = θαρσύνω (ποιῶ τινα εὐτολμον, τὸν θαρρύνω). Μέλ. θρασυνῶ. Ἄόρ. ἐθράσυνα. Ἀπαρφ. θρασῦναι. Παθ. καὶ μέσ. θρασύνομαι (εἶμι τολμηρός, θαρραλέος). Μέσ. ἄόρ. ἐθρασυνάμην. Παθ. ἄόρ. ἐθρασύνθη.

Θραύω (σπῶ, συντρίβω), δμαλόν. Παρτ. ἔθραυον. Μέλ. θραύσω. Ἄόρ. ἔθραυσα. Οἱ ἄλλοι ἄχρηστοι. Παθ. θραύομαι. Παρατ. ἐθραυόμην. Ἄόρ. παθ. ἐθραύσθη. Μέλ. θραυσθήσομαι (μεταγεν.). Παρακ. τέθραυσμαι, καὶ τέθραυμαι (Πλατ. Νομ. Β, 757). Ὑπερσ. ἐτεθραύσμην, ἐτέθραυστο. Παράγ. θραῦσμα, θραῦμα, θραῦσις, θραυστός, ἄθραυστος, ἡμίθραυστος = μισοτσακισμένος.

Θρυλλέω καὶ θρυλέω, ὅπερ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς εὐχρηστότ. φαίνεται (διασπεύρω παντοῦ λόγον τινά, διαφημίζω τι), δμαλόν. Μέλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλεῖται. Μετχ. τὸ θρυλούμενον. Παρακ. τεθρύληται. Παράγ. θρύλλημα καὶ θρύλημα.

Θρύπτω (συντρίβω, θραύω). Παρατ. ἔθρυπτον. Μέλ. θρύψω. Ἄόρ. ἔθρυψα. Οἱ ἄλλοι ἄχρηστοι. Παθ. θρύπτομαι. Παρατ. ἐθρυπτόμην. Μέσ. μέλ. θρύψομαι. Παρακ. τέθρυμμαι, τέθρυψαι, τέθρυπται. Ὑπερσ. ἐτεθρύμμην, ἐτέθρυψο, ἐτέθρυπτο. Παθ. μέλ. θρυφθήσομαι. Ἄόρ. ἐθρύφθη, β'. ἐτρύφην ποιητ., ἐθρύβην (μεταγεν.)· τεθρυμμένως ἐπίρ. = θηλυπρεπῶς, ἡδυπαθῶς. Τὸ θρύπτομαι σημαίνει καὶ, γίνομαι ἀβροδίαιτος, φιλήδονος, προσφέρομαι ἀλαζονικῶς, καυχῶμαι κτλ. Παράγ. θρύμμα, θρύψις, ἐνθρυπτος (Δημ. 18, 260).

Θρώσκω (τινάσσομαι, πηδῶ). Παρατ. ἔθρωσκον. Μέλ. θροῦμαι. Ἄόρ. β'. ἔθορον. Ἀπαρφ. θορεῖν. Οἱ ἄλλοι ἄχρηστοι.

Θυμέομαι, ἴδε ἐνθυμέομαι-οῦμαι.

Θυμιάω-ῶ (θυμιάζω, θυμιατίζω, καπνίζω), μεταγ. δμαλόν. Παρατ. ἐθυμιαον-ων. Ἀπαρφ. θυμιαῖν. Μέλ. θυμιάσω (τὸ ἄ διότι προηγείται ι). Ἄόρ. ἐθυμιαῖσα. Ἀπαρφ. θυμιαῖσαι. Παθ. ἄόρ. ἐθυμιασθην. Μετχ. θυμιασθεῖς (μεταγεν.). Παθ. μέλ. θυμιασθήσομαι (μεταγεν.). Παράγ. θυμιάμα, θυμιάσις, θυμιατός, θυμιατῆρ καὶ θυμιατήριον.

Θυμῶω-ῶ (κάμνω τινὰ νὰ θυμῶσῃ). Παρατ. ἐθύμωσον-ουν.

Μέλ. θυμώσω. Ἄόρ. ἐθυμώσα. Μέσ. και παθ. θυμόμαι-οὔμαι= θυμώνω, ὀργίζομαι. Μέλ. θυμώσομαι. Παθ. ἄόρ. ἐθυμώθην. Παθ. μέλ. θυμωθήσομαι (μεταγεν.). Παρακ. τεθύμωμαι. Μετχ. τεθυμωμένος (Ξενοφ.).

Θύω (θυσιάζω). Προστ. θῦε-έτω. Μετχ. θύων, θύουσα, θύον. Παρατ. ἔθυον. Μέλ. θῦ'σω. Ἄόρ. ἔθῦσα (Θουκ. 2, 71). Ἀπαρφ. θῦσαι. Παρακ.τέθῦκα. Ὑπερσ. ἐτεθύκειν. Παθ. παρακ. τέθῦμαι. Ὑπερσ. ἐτεθύμην. Ἄόρ. παθ. ἐτύθην. Μέλ. τυθήσομαι. Μέσ. μέλ. θύ'σομαι. Μέσ. ἄόρ. ἐθῦσάμην (Θουκ. 4, 92. Πλατ. Νομ. 642). Παράγ. θυσία, θύτης, θυτές, θυτήρ=θύτης, θυτήριος, θυτήριον.

II

Ἰάομαι-ἰώμι (ἀποθ. μέσ. ἰατρέω). Παρατ. ἰάομην-ἰώμην, ἰάου-ῶ, ἰάετο-ἄτο. Εὐκτ. ἰαοίμην-ἰώμην, ἰάοιο-ἰῶο, ἰάοιτο-ἰῶτο κτλ. Ἀπαρφ. ἰάεσθαι-ἰᾶσθαι (τὸ αε συναίρ. εἰς ᾱ). Μετχ. ἰάομενος-ἰώμενος. Μέσ. μέλ. ἰᾶ'σομαι (τὸ ᾱ, διότι προηγείται ι). Μέσ. ἄόρ. ἰᾶσάμην. Παρακ. ἰᾶμαι (μεταγεν.). Ὑπερσ. ἰᾶ'μην. Παθ.ἄόρ. ἰᾶθην. Μέλ. ἰαθήσομαι μεταγεν. Παράγ. ἰαμα, ἰασις, ἰατός, ἰατήρ (ποιητ.), ἰατήριος, ἰατρός, ἰατρεῖον=ἐργαστήριον ἰατροῦ, μισθὸς τῆς ἰατρείας, πληρωμή.

Ἰδρῶω (ἰδρῶνω). Τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς και τὸ αὐτῷ ἀντίθ. ῥιγῶ πάσχουσιν ἀνώμαλον συναίρ. τὸ ο μετὰ τοῦ οἰ συναίρ. εἰς ω· τὸ σου εἰς ω. Εὐκτ. ἰδροῖην και ἰδρῶην. Μετχ.ἰδρῶντες. Ἀλλὰ παρὰ Ξενοφ. αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν ἰδρῶντι και οὐχὶ ἰδρῶντι (Λεξ.) Παρατ. ἰδροον-ουν. Μελ. ἰδρῶσω. Ἄόρ. ἰδρωσα. Παρακ. ἰδρωκα. Ὑπερσ. ἰδρῶκειν. Παθ. παρακ. ἰδρωμαι (Λουκ.). Παράγ. ἰδρωσις, ἰδρωτήριον=ᾧ,τι προξενεῖ ἰδρῶτα.

Ἰδρῶω (σταίνω, ἐγείρω). Παρατ. ἰδρῶον. Μέλ. ἰδρῶ'σω. Ἄόρ. ἰδρωσα. Παρακ. σπαν. σύνθ. καθίδρωκα. Ὑπερσ. ἰδρῶ'κειν. Μέσ. ἰδρῶομαι (ἰδρῶωτι δι' ἑμαυτόν). Μέλ. ἰδρῶσομαι. Ἄόρ. ἰδρωσάμην. Παρακ. ἰδρῶμαι. Ἀπαρφ. ἰδρῶσθαι (Θουκ. 8, 40). Παθ. ἰδρῶομαι. Παθ. ἄόρ. ἰδρῶθην, ἰδρῶνθην και ἰδρῶσθην μεταγεν. Παθ. μέλ.

ἰδρυθήσομαι καὶ μεταγεν. ἰδρυνθήσομαι. Παράγ. ἰδρυμα, ἰδρυσιε, ἰδρυτός, ἰδρυτέος.

Ἰζάνω (κάθημαι). Παρατ. ἴζανον. Τοὺς ἄλλους χρόνους δα-
νεῖζεται ἀπὸ τοῦ ἴζω.

Ἰζω (Δωρ. ἴσδω, μεταβ.=βάλλω τινὰ νὰ καθήσῃ ἀμετ. ἢ οὐδ.=κάθημαι). Οἱ Ἄττ. λογογρ. προκρίνουσι τὸ σύνθ. καθίζω. Παρατ. καθίζον (τὸ ἰ δια τὴν αὐξ.), ἀλλὰ καὶ ἐκάθιζον. Μέλ. Ἄττ. καθιῶ. Ἄορ. ἐκάθισα, ἀλλὰ καὶ καθῖσα (Θουκυδ. 7, 82). Παρακ. κεκάθικα (Δ. Σικ.) μεταγεν. Μέσ. καθίζομαι. Παρατ. ἐκα-
θιζόμεν. Μέλ. καθιζήσομαι, καὶ μεταγεν. καθίσομαι καὶ καθιοῦ-
μαι. Μέσ. ἀορ. ἐκαθισάμην. Παθ. καθιζήθην (μεταγεν.). Μετχ.
καθιζήθητις (Δ. Κασ. 63, 5). Παρακ. κεκάθισμαι. Ὑπερσ. ἐκεκα-
θίσμην.

Ἰήμε (πέμπω, βίπτω). Σχηματίζεται κατὰ τὸ τίθημι· πολ-
λοὶ τύποι τούτου εὐρίσκονται μόνον ἐν συνθέσει. Ἰημι, ἴης, ἴησι·
ἴετον· ἴεμεν, ἴετε, ἴασι. Ὑποτ. ἰῶ, ἴης, ἴη κτλ. σύνθ. ἀφιῶ, ἀ-
φιῆς, ἀφιῆ κτλ. Εὐκτ. ἰείην, ἰείης, ἰείη, καὶ ἴοιμι· ἰείημεν, ἰείη-
τε καὶ ἀφίοιτε, ἰείηεν καὶ ἀφίοιεν. Προστ. ἴει, ἴέτω, γ'. πληθ.
ἀφιέντων. Ἀπαρφ. ἰέναι. Μετχ. ἰεῖς, ἰεῖσα, ἰέν. Παρατ. σύνθ. ἀ-
φίειν σπανιώτ. ἠφίειν ἢ ἠφίουν, ἀφίεις, ἀφίει καὶ ἠφίει· ἀφίεμεν,
ἀφίετε καὶ ἠφίετε, ἀφίεσαν καὶ σπαν. ἠφίεσαν. Μέλ. ἦσω, ἀφή-
σω, ἀφήσεις, ἀφήσει κτλ. Ἄορ. ἦκα, ἀφήκα (εἶναι εὐχρηστ. μό-
νον εἰς τὴν ὀριστ. καὶ κυρίως μόνον εἰς τὰ ἐνικά· εἰς δὲ τὰ ἐπί-
λοιπα πρόσ. συνήθως, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις καὶ τὴν μετο-
χὴν μεταχειρίζ. τὸν τύπον τοῦ β'. ἀορ.), δυϊκ. καὶ πληθ. τοῦ β'.
ἀορ. εἶτον, εἶτην· εἶμεν, εἶτε, εἶσαν. Ὑποτ. ῶ, ῆς, ῆ· σύνθ. ἀφῶ,
ἀφῆς, ἀφῆ κτλ. Εὐκτ. εἶην, εἶης, εἶη κτλ. Προστ. εἶ, ἄφεσι, ἔτω
κτλ. Ἀπαρφ. εἶναι, ἀφείναι. Μετχ. ἀφείς, ἀφείσα, ἀφέν. Παρακ.
εἶκα, ἀφείκα. Ὑπερσ. εἶκειν. Μέσ. καὶ παθ. ἴεμαι, ἴεσαι, ἴεται κτλ.
Ὑποτ. ἰῶμαι, ἴῆ, ἴηται, σύνθ. ἀφιῶμαι κτλ. Εὐκτ. ἰείμην καὶ
ἰοίμην· πληθ. ἰείμεθα, ἰεῖσθε, ἰεῖντο, προοῖντο καὶ πρόοιντο.
Προστ. ἴεσο καὶ ἴου, ἴεσθω κτλ. Ἀπαρφ. ἴεσθαι. Μετχ. ἴεμενος.
Παρατ. ἰέμην. ἴεσο, ἴετο. Μέσ. ἀορ. β'. εἶμην, εἶσο, εἶτο κτλ.
Ὑποτ. ῶμαι, ἀφῶμαι, προῶμαι. Εὐκτ. προοίμην, προοῖο, προοῖ-

το κτλ. Προστ. οὔ (σύνθ. ἀφοῦ, προῦ), ἔσθω. Ἀπαρφ. ἔσθαι. Μετχ. ἔμενος, προέμενος. Παθ. μέλ. ἐθήσομαι. Παθ. ἀόρ. εἴθην. Ὑποτ. ἐθῶ. Ἀπαρφ. ἐθήναι. Παρακ. εἶμαι, εἶσαι, εἶται· σύνθ. μεθεῖμαι. Ἀπαρφ. εἶσθαι, μεθεῖσθαι. Ὑπερσ. εἶμην, εἶσο, εἶτο. Μέλ. ἦσομαι. Ἀόρ. ἀ. ἡκάμην (σπάνιος). Παράγ. ἐτός, ἐτέος.

Ἐνέομαι-οὔμαι, ἴδε ἀφικνοῦμαι.

Ἰλάσκομαι, ἐπ. ἰλάομαι, ἀπτ. ἰλέομαι καὶ ἰλεόμαι παρὰ Πλατ. Νόμ. 804, (ἐξίλεώνω). Παρατ. ἰλασκόμην. Μέλ. ἰλᾶ'σομαι. Ἀόρ. ἰλασάμην. Ἀόρ. παθ. μεταγεν. ἰλάσθην. Μετχ. ἐξίλασθὲν παρὰ Πλατ. Νόμ. 862. Μέλ. μεταγ. ἰλασθήσομαι. Παράγ. ἰλασμός, ἰλαστήριος, ἰλασμα.

Ἰλιγγιάω-ῶ (ζαλιζομαι). Παρατ. ἰλιγγίαον-ων. Μέλ. ἰλιγγιά'σω. Ἀόρ. ἰλιγγιάσα. Ἀπαρφ. ἰλιγγιάσαι.

Ἰπποτροφέω-ῶ (ἐκ τοῦ ἰπποτρόφος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἵππος—τρέφω). Ἀπαρφ. ἰπποτροφεῖν. Μετχ. ἰπποτροφῶν. Ἀόρ. ἰπποτρόφῃσα (Παυσ.). Παρακ. ἰπποτετρόφῃκα, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀναδιπλ. ἔσθθεν ἐν συνθέσει καθιπποτρόφῃκα (Ἰσαϊ. 5, 43).

Ἰσταμαι, ἴδε πέτομαι.

Ἰστη-μι (ἐκ τοῦ σί-στη-μι), ἴστης, ἴστησι, ἴστατον, ἴστατον, ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστασι. Ὑποτ. ἰστώ, ἰστῆς, ἰστῆ κτλ. Εὐκτ. ἰσταίνην, ἰσταίης, ἰσταίην, γ'. πληθ. ἰσταίην. Προστ. ἴστη-ἰστάτω. Ἀπαρφ. ἰστά'ναι. Μετχ. ἰστάς, ἰστάσα, ἰσάν. Παρατ. ἴστην, ἴστης, ἴστη, ἴστατον, ἰσά'την, ἴσταμεν, ἴστατε, ἴστασαν. Ἀόρ. β'. ἔστην, ἔστης, ἔστη, ἔστητον, ἐστήτην, ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. Ὑποτ. στῶ σύνθ. ἀποστῶ. Εὐκτ. σταίην, γ'. πληθ. σταίην, παρασταίην. Προστ. στῆθι· εἰς τὰ σύνθ. συντέμενεται πολλάκις ἢ κατάληξις θη εἰς α, οἶον· παράστα, ἀπόστα. Τὸ αὐτὸ ἀκολουθεῖ καὶ εἰς τὸ βῆθι ἀόρ. β'. τοῦ βαίνω, οἶον· πρόβα, κατάβα. Ἀπαρφ. στῆναι. Μετχ. στάς, στάσα, σάν. Μέλ. στήσω. Ἀόρ. ἔστησα. Παρακ. ἔστηκα (ἐνθα δασύν. ἢ συλλαβ. αὐξ.). Ὑπερσ. ἐστήκειν καὶ εἰστήκειν. Μέλ. τετελ. ἐστήξω. Ὁ δὲ παρακ. κλίνεται οὕτω· ἔστηκα, ας, ε, ἔστατον, ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασι. Ὑποτ. ἰστώ. Εὐκτ. ἐσταίνην. Προστ. ἔσταθι-άτω. Ἀπαρφ. ἐσάναι. Μετχ. ἐσώς, ἐσώσα, ἐσός, συνηθέστ. τοῦ ἐστηκώς. Ὑπερσ. ἐστήκειν,

ἐστήκει, ἐστήκει· ἔστατον, ἐστάτην· ἔσταμεν, ἔστατε, ἔστασαν. Παθ. καὶ μέσ. ἵσταμαι. Παρατ. ἱστάμην. Μέσ. μέλ. στήσομαι. Ἄορ. ἐστήσάμην. Μέλ. παθ. σταθήσομαι. Ἄορ. ἐστάθην. Παρακ. ἔσταμαι. Ὑπερσ. ἐστάμην. Μέλ. τετ. ἢ μετ' ὄλ. μέλ. ἐστήξομαι παρὰ τοῖς μετέπειτα ἄττ.

Ἰσχυρίζομαι ἀποθ. Παρατ. ἰσχυρίζομαι. Μέσ. μέλ. ἄττ. ἰσχυριῶμαι. Μέσ. ἄορ. ἰσχυρισάμην. Παράγ. ἰσχυριστέον.

Κ

Καθαίρω (καθαρίζω). Παρατ. ἐκάθαιρον. Μέλ. β'. καθαρῶ. Ἄορ. ἐκάθηρα καὶ ἐκάθαρα. Ἀπαρφ. καθᾶραι. Μέσ. καὶ παθ. καθαίρομαι. Παρατ. ἐκαθαίρομαι. Ἄορ. παθ. ἐκαθάρθην. Μέλ. καθαρθήσομαι (μεταγεν.). Παρακ. κεκάθαρμαι. Ὑπερσ. ἐεκαθάρμην. Μέσ. μέλ. β'. καθαροῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἀ. ἐκαθηράμην. Προστ. κάθηραι-ἀσθω. Ἀπαρφ. καθήρασθαι. Μετγ. καθηράμενος. Παθ. ἄορ. β'. ἐκαθάρην. Ὑποτ. ἀποκαθαροῦ (Ἄορ.). Τὸ καθαίρω εἶναι ἀπλοῦν. Παράγ. κάθαρμα, καθαρμός, κάθαρσις, καθαρτής=καθαρτήρ, καθαρτήριος=καθαρτικός.

Καθέζομαι, ἴδε ἕζομαι.

Καθεύδω (κοιμῶμαι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι). Παρατ. ἐκάθευδον σπαν. καθηῦδον (Πλατ. συμπ. 217) Ἄττ. (καὶ ἐπ. καθευδον.) Μέλ. καθευδήσω. Ἄορ. καθεύδησα. Ὑποτ. καθευδήση (Λουκ.). Παρακ. καθεύδηκα. Ἀπαρφ. καθευδηκέναι (Ἀλεξάνδρ.). Τὸ ἀπλοῦν εὔδω εὐρηται μόνον παρὰ ποιηταῖς. Οἱ δὲ πεζογράφοι προκρίνουσι τὸ σύνθ. καθεύδω. Παράγ. καθευδητέον (Πλατ. Φαιδρ. 259).

Κάθημαι (ρίζ. ἦδ. σύνθ. ἐκ τῆς κατὰ καὶ ἦμαι, ὅπερ κυρίως εἶναι τύπος παρακ.), κάθησαι, κάθηται, καθήμεθα, κάθησθε, κάθηνται. Ὑποτ. καθῶμαι, καθῆ, καθῆται, καθώμεθα, καθῆσθε, καθῶνται. Εὐκτ. καθοίμην, καθοῖτο, καθοῖτο, καθοίμεθα, καθοῖσθε, καθοῖντο. Προστ. κάθησο καὶ κάθου (μεταγεν.), καθήσθω. Ἀπαρφ. καθῆσθαι. Μετγ. καθήμενος. Ὑπερσ. ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο, καὶ ἄνευ αὐξ. καθήμεν, καθῆσο, καθῆστο, καθήμεθα, καθῆσθε, καθῆντο, καὶ μετ' αὐξ. ἐκαθήμεθα, ἐκάθησθε, ἐκάθηντο.

Τοὺς ἄλλους χρόνους δανείζεται ἀπὸ τοῦ καθέζομαι, ὅπερ ἴδε.

Καθεζω, ἴδε ἴζω.

Καινέζω (ἀνανεώνω, καινουργώνω, ἐκ τοῦ καινός). Παρατ. ἐκαινίζον. Μέλ. καινίσω, ἀττ. καινιῶ. ᾿Αόρ. ἐκαινίσα κτλ. Σύνθ. ἀνακαινίζω, οὕτω συνήθως εὐρηται. Παθ. καινίζομαι. Παρατ. ἐκαινίζομαι. Παρακ. κεκαινίσμαι. ᾿Υπερσ. ἐεκαινίσμην. Μέλ. παθ. καινισθήσομαι. ᾿Αόρ. ἐκαινίσθην. Παράγ. καινισμός, καινισμα, καινιστής, ἀνακαινίσις.

Καινώ-ω (καινίζω, καινὸν ποιῶ τι, μεταβάλλω). Μέλ. ἀνακαινώσω. Παράγ. ἀνακαινώσις=ἀνακαινίσις, καινώσις=καινούργωσις, νεωτερισμός. Παθ. παρὰ Θουκυδ. (Γ', 28. «καινοῦσθαι τὰς διανοίας»).

Καίω, καὶ παρ' ἀρχαίοις ἀττ. κάω(ᾱ). Παρατ. ἔκαιον, ἀττ. ἐκάον. Μέλ. καύσω. ᾿Αόρ. ἔκαυσα, ἐπ. ἔκηα. Παρακ. κέκαυκα. Παθ. καίομαι καὶ κάομαι. Παρατ. ἐκαίομην καὶ ἐκαόμην. Παρακ. κέκαυμαι. ᾿Υπερσ. ἐεκαύμην. Μέλ. παθ. καυθήσομαι. ᾿Αόρ. ἐκαύθην. ᾿Ο παθ. ᾰόρ. β'. ἐκάην καὶ μέλ. καήσομαι παρὰ μεταγεν. Παράγ. καῦμα, καῦσις, καυτός καὶ καυστός, καύστης καὶ καύτης, καυτήρ καὶ καυστήρ, καυστήριον καὶ καυτήριον, καύστρα=τόπος ἐν ᾧ καίουσι τὰ νεκρὰ σώματα ἢ ἄλλα τινά.

Καλέω-ω (προσκαλῶ, ὀνομάζω τινά). Παρατ. ἐκάλεον-ουν. Μέλ. καλέσω, ἀττ. καλῶ. ᾿Αόρ. ἐκάλεσα. Παρακ. κέκληκα. ᾿Υπερσ. ἐεκλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. καλέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐκαλεόμην-οῦμην. Παρακ. κέκλημαι. Βίς τὴν εὐκτ. σχηματίζεται μονολεκτικῶς, κεκλήμην, κεκλήω, κεκλήτο. ᾿Υπερσ. ἐεκλήμην. Μέλ. παθ. κληθήσομαι ᾿Αόρ. ἐκλήθην. Μέσ. μέλ. καλέσομαι, ἀττ. καλοῦμαι. Μέσ. ᾰόρ. ἐκαλεσάμην. Μετ' ὄλ. μέλ. κεκλήσομαι. Παράγ. κλήσις, κλητός, κλητέος, κλητήρ, κλήτωρ.

Καλύπτω (σκεπάζω). Παρατ. ἐκάλυπτον. Μέλ. καλύψω. ᾿Αόρ. ἐκάλυψα. Παρακ. κεκάλυφα (μεταγεν.). Παθ. καὶ μέσ. καλύπτομαι. Παρατ. ἐκαλυπτόμην. Παρακ. κεκάλυμμαι, ψαι, πται. ᾿Υπερσ. ἐεκαλύμμην, ψο, πτο. Μέσ. μέλ. καλύψομαι. ᾿Αόρ. ἐκαλύψάμην. Μετ' ὄλ. μέλ. κεκαλύψομαι. (Μέλ. παθ. καλυφθήσομαι.

Ἄορ. ἐκαλύφθην παρὰ μεταγεν.). Παράγ. καλυπτός, καλυπτέος, κάλυμμα.

Κάμνω (ρίζ. καμ.—κοπιάζω, ἀποκάμνω, κουράζομαι). Παρατ. ἔκαμνον. Μέσ. μέλ. β'. καμοῦμαι. Ἄορ. β'. ἔκαμον. Ἀπαρφ. καμεῖν. Μετχ. καμών-οῦσα-όν. Παρακ. κέμηκα. Ὑπερσ. ἐκεμηθήκειν. Μετχ. κερμηκώς καὶ κερμηώς, πληθ. κερμηῶτας (Θουκυδ. 3,59). Παράγ. ἀποκηπέον (Πλάτ. πολ. 445).

Κάμπτω (στρέφω, λυγίζω). Παρατ. ἔκαμπτον. Μέλ. κάμψω. Ἄορ. ἔκαμψα. Οἱ ἄλλοι ἄχρηστοι. Παθ. κάμπτομαι. Παρατ. ἐκαμπτόμην. Παρακ. κέκαμμαι, κέκαμψαι, κέκαμπται. Ἀπαρφ. κέκαμψαι παρ' Ἰπποκρ. 4, 280. Μετχ. κεκαμμένος. Ὑπερσ. ἐκεκάμμην, ἐκέκαμψο, ἐκέκαμπτο. Μέλ. παθ. καμψθήσομαι μεταγεν. Ἄορ. ἐκάμψθην. Μέσ. μέλ. κάμψομαι (μεταγεν.). Παράγ. καμπτός, καμπτήρ, σκαμπτος, ἀκαμψία.

Καταναλίσκω, ἴδε ἀναλίσκω.

Καυχάομαι-ῶμαι (ἀποθ. μέσ. ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, κομπάζω). Παρατ. ἐκαυχάομην-ῶμην. Μέλ. καυχῆσομαι. Ἄορ. ἐκαυχῆσάμην. Ἀπαρφ. καυχῆσασθαι (Δίσχιν.). Παρακ. κεκαύχημαι (μεταγεν.). Παθ. ἄορ. ἐκαυχῆθην (μεταγεν.). Παράγ. καύχημα, καυχηματίας, καύχησις, καυχητής=ὁ μεγάλα πράγματα περὶ ἑαυτοῦ λέγων.

Κεῖμαι (ἐκ τῆς ρίζ. κει, προελθούσης ἐκ συναϊρ. κες σημαίν. δὲ ἔχω τοποθετήσει ἑμαυτόν, καὶ παθητ. εἶμαι τεθειμένος), κεῖσαι, κεῖται, κείμεθα, κείσθε, κείνται. Ὑποτ. γ'. ἐν. κέηται (Ξενοφ.), β'. πληθ. κέησθε (Ἰσοκρ.), γ'. πληθ. κέωνται (Λουκ.). Εὐκτ. κέοιτο, κέοιντο (Θουκ.) Προστ. κείσο, κείσθω κτλ. Ἀπαρφ. κείσθαι. Μετχ. κείμενος. Παρατ. ἐκείμην, ἐκείσο, ἐκείτο κτλ. Μέλ. κείσομαι. Οἱ ἄλλοι ἄχρηστοι.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. ἔχει σημασ. παρκ., ὁ δὲ παρατ. ὑπερσ. Σύνθ. ἀνάκειμαι (εἶμαι ἀφιερωμένος), κατάκειμαι, κατάκεισο, ἀλλὰ κατακεῖσθαι, τονίζ. ὅπως τὸ ἀπλοῦν κείσθαι.

Κεῖρω (κουρεύω). Παρατ. ἔκειρον. Μέλ. κερῶ. Ἄορ. ἔκειρα. Παρακ. κέκαρκα (Λουκ.). Ὑπερσ. ἐκεκάρκειν. Παθ. καὶ μέσ. κεί-

ρομαι. Παρατ. ἐκειρόμην. Μέσ. μέλ. κερούμαι. Ἄορ. ἐκειράμην. Παρακ. κέκαρμαι. Ἄπαρφ. κεκάρθαι. Ὑπερσ. ἐκεκάρμην. Ὁ παθ. ἄορ. β'. ἐκάρην. Ἄπαρφ. καρῆναι. Μετχ. καρείς (μεταγεν.). Ὑποτ. καρῆ παρ' Ἡροδ. 4, 127. Παράγ. καρτός.

Κελεύω (προτρέπω, διατάττω). Παρατ. ἐκέλευον. Μέλ. κελεύσω. Ἄορ. ἐκέλευσα. Παρακ. κεκέλευκα. Παθ. κελεύομαι. Παρατ. ἐκελευόμην. Μέσ. μέλ. κελεύσομαι. Παθ. ἄορ. ἐκελεύσθην, καὶ μεταγεν. ἐκελεύθην. Παθ. μέλ. κελευσθήσομαι (μεταγεν.). Παρακ. κεκέλευσμαι. Ὑπερσ. ἐκεκελεύσμην. Σύνθ. παρακελεύομαι (μέσ. ἀποθ.) Παρατ. παρεκελευόμην κτλ. Παράγ. παρακελευστός, παρακελευσμός (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Γ', γ', 26), παρακέλευσις, κελευστής, κελευστός, κελεύστωρ καὶ κελεύτωρ=κελευστής (ποιητ.), διακελευστέον παρὰ Πλατ. Νομ. 631.

Κενόω-ῶ (ἐκ τοῦ κενός=κενόν, ἄδειον ποιῶ, ἀδειάζω), σπαν. Παρατ. ἐκένουον-ουν. Μέλ. κενώσω. Ἄορ. ἐκένωσα. Παρακ. κεκένωκα. Παθ. κενόομαι-οῦμαι. Παθ. μέλ. κενωθήσομαι (μεταγεν.). Ἄορ. ἐκενώθην (Θουκ.). Παρακ. κεκένωμαι. Παράγ. κένωμα, κένωσις, κενωτικός=ὁ ἀνήκων, ἐπιτήδειος ἢ δύναμιν ἔχων εἰς κένωσιν, «φάρμακον κενωτικόν». Γαλην.

Κεράννω-μι (ἀναμιγνύω, καὶ ἐξαιρέτως τὸν οἶνον μετὰ τοῦ ὕδατος), καὶ κεραννώω. Παρατατ. ἐκεράννω καὶ ἐκεράννωον. Μέλ. κεράσω. Ἄορ. ἐκέρῃσα. Παρακείμενος κεκέρακα (μεταγεν.). Παθ. καὶ μέσ. κεράννωμαι. Παρακ. κεκέρῃμαι, καὶ μεταγεν. κεκέρασμαι. Ὑπερσ. ἐκεκέρῃμην. Παθ. ἄορ. ἐκέρῃθην καὶ ἐκεράσθην. Παθ. μέλ. κερῃθήσομαι. Μέσ. μέλ. μεταγεν. κεράσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐκερασάμην. Παράγ. κερῃμα, κερῃσις, συγ-κρατέον, ἄκρατος, κεραστής, θηλ. κεραστίς, κρατήρ=ἄγγειον ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ κερῃσις τοῦ οἴνου μετὰ τοῦ ὕδατος.

Κερδαίνω. Παρατ. ἐκέρδαινον. Μέλ. κερδανῶ. Ἄορ. ἐκέρδῃνα. Παρακ. κεκέρδῃκα. Ὑπερσ. ἐκεκερδήκειν. Οἱ παρακ. κεκέρδακα καὶ κεκέρδαγκα εἶναι τῶν μεταγεν. Οἱ δὲ χρόνοι κερδήσω, κερδήσομαι, ἐκέρδῃσα εἶναι Ἴων. καὶ μεταγεν.

Κήδομαι (μέσ. φροντίζω). Παρατ. ἐκηδόμην. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Ἐκρήρυσσω καὶ κηρύττω. Παρατ. ἐκρήρυσσον καὶ ἐκήρυττον. Μέλ. κηρύζω. Ἄορ. ἐκήρυξα. Παρακ. κηκήρυχα. Παθ. κηρύσσομαι καὶ κηρύττομαι. Παρατ. ἐκρηρυσσόμην. Παρακ. κηκήρυγμαί. Παθ. ἀορ. ἐκηρύχθην. Παθ. μέλ. κηρυχθήσομαι. Μέσ. μέλ. κηρύξομαι μέ παθ. σημασ. Παράγ. κήρυγμα, κήρυξις, ἀκήρυκτος «πόλεμος ἀκήρυκτος» (Ξενοφ. Ἄν. Γ', γ', 5) = πόλεμος μὴ δεχόμενος κήρυκα, ἢ πρόβλημα εἰρήνης, ἀδιάλλακτος.

Ἐκινδυνεύω. Παρατ. ἐκινδύνεον. Μέλ. κινδυνεύσω. Ἄορ. ἐκινδύνεουσα. Παρακ. κεικινδύνεουκα. Παθ. κινδυνεύομαι. Παρατ. ἐκινδυνεύομην. Παρακ. κεικινδύνεουμαι. Παθ. ἀορ. ἐκινδυνεύθην. Μετ' ὄλ. μέλ. κεικινδυνεύεται (Ἄντιφ.).

Ἐκί-χροη-μι (ρίζ. χρα, ἀναδιπλ. κι-χρα. = δανείζω). Ἄπαρφ. κιγράναι. Παρατ. ἐκίχρην. Μέλ. χρήσω. Ἄορ. ἔχρησα. Μεσ. κίχράμαι καὶ κίχράομαι = δανείζομαι. Ἄπαρφ. κίχρασθαι (μεταγεν.). Μέσ. μέλ. χρήσομαι. Μέσ. ἀορ. ἐχρησάμην (εἰς τὴν σημασ. ταύτην οἱ Ἄττικοὶ ἀποφεύγουσιν αὐτόν). Οἱ τύποι κίχράω, κίχράομαι, κέχροηκα παρὰ μεταγεν.

Ἐκλάζω (ποιῶ, ἐκβάλλω κλαγγήν, κραυγάζω). ποιητ. μάλλον. Μέλ. κλάγξω, καὶ κεκλάγξομαι. Ἄορ. ἔκλαγξα. Παρακ. κέκλαγγα.

Σημ. Ὁ Ὅμηρος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ ἔχουσι καὶ τὸν β'. παρακ. μέ σημασ. ἐνεστ. κέκληγα. Μετχ. κεκληγώς (κεκλαγώς παρὰ Πλουτ.), παρ' Ὅμ. καὶ κεκλήγοντες (ὡς ἀπ' ἄλλου τινὸς ἐνεστ. κεκλήγω), ἀορ. β'. ἔκλαγον Ὅμ. ὕμν.).

Ἐκλαίω καὶ ἀπτ. κλαίω (ἀνευ συναιρέσεως). Παρατ. ἐκλαίον. Μέλ. κλαύσομαι καὶ σπαν. κλαυσοῦμαι (παρ' Ἀριστοφ.), σπανιότη. κλαιήσω καὶ κλαήσω (Δημοσθ.). Ἄορ. ἔκλαυσα. Παρακ. καὶ ὕπερσ. δὲν ἔχει. Μέσ. καὶ παθ. κλαίομαι. Παρακ. κέκλαυμαι καὶ μεταγεν. κέκλαυσαι. Μέσ. ἀορ. ἐκλαυσάμην. Μετ' ὄλ. μέλ. κεκλαύσομαι. Οἱ δὲ τύποι κλαύσω, ἐκλαύσθην, κλαυσθήσομαι παρὰ μεταγεν. Παράγ. κλαῦμα, κλαυτός καὶ κλαυστός, ἀκλαυτος καὶ ἀκλαυστος, ἐπιρ. ἀκλαυστεῖ καὶ ἀκλαυστί, ἀκλαυτεῖ καὶ ἀκλαυτί, πηλύκλαυστος καὶ πολύκλαυτος.

Ἐκλάζω = (σπάζω, τσακίζω). Παρατ. ἐκλαον-ων. Μέλ. κλάσω.

Ἄορ. ἔκλασα. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παθ. κλάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐκλαῶμην-ῶμην. Παρακ. κέκλασμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλάσμην. Παθ. ἄορ. ἐκλάσθην. Παθ. μέλ. κλασθήσομαι (μεταγεν.). Μέσ. μέλ. κλάσομαι ἀντι παθητ. ἀνακλάσεται (Γαλην.). Παράγ. κλάσμα, κλάσις, κλαστός, ἄκλαστος=ἀτσάκιστος, κλαστήρ ἢ κλάστης, κλαστήριον (ὑπακουομ. δρέπανον).

Κλειώ καὶ **κλήω**. Παρατ. ἔκλειον καὶ ἔκληον. Μέλ. κλείσω καὶ κλήσω. Ἄορ. ἔκλεισα καὶ ἔκλησα. Παρακ. κέκληκα καὶ μεταγεν. κέκλεικα. Παθ. παρακ. κέκλημαι, κέκλειμα! καὶ κέκλεισμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλείμην καὶ ἐκεκλείσμην. Παθ. ἄορ. ἐκλείσθην καὶ ἐκλήσθην, κατεκλήσθην. Ἀπαρφ. συγκλησθῆναι. Μετχ. συγκλησθὲν (Θουκυδ.). Παθ. μέλ. μεταγεν. κλεισθήσομαι (Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 2, 19 μετὰ τῆς προθ. συν.). Μέσ. ἄορ. ἐκλείσάμην καὶ ἐκλήσάμην. Ἀπαρφ. περικλήσασθαι (Θουκυδ.). Μετχ. κατακλεισάμενος (Ξενοφ.). Μετ' ὄλ. μέλ. κεκλείσομαι. Παράγ. κληστός καὶ κλειστός, κατὰκλειστός, ἐγκλειστέος.

Κλέπτω (ρίζ. κλεπ.). Παρατ. ἔκλεπτον. Μέλ. κλέψω, ἀλλὰ καὶ κλέψομαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 4, 13.). Ἄορ. ἔκλεψα. Παρακ. κέκλοφα. Μέσ. μεταγεν. κλέπτομαι. Παρατ. ἐκλεπτόμην (Π. Δ.). Παθ. παρακ. κέκλεμμαι-ψαι-πται. Παθ. ἄορ. β'. ἐκλάπην, ὁ ἄ. ἐκλέφθην ποιητ. Παθ. μέλ. ἄ. κλεφθήσομαι, β'. κλαπθήσομαι παρὰ μεταγεν. Παράγ. κλοπή, κλοπεύς, κλέπτῃς, κλεπτός, κλεπτικός, κλεπτέον.

Κλίνω. Παρατ. ἔκκλινον. Μέλ. κλινῶ. Ἄορ. ἐκλίνα. Ἀπαρφ. κλίναι. Μετχ. κλίνας. Παρακ. κέκλικα (Πολύβ. 30, 10). Μέσ. κλινόμαι. Παρατ. ἐκκλινόμην, σύνθ. κατακλινόμαι. Μέλ. κλινούμαι. Μέσ. ἄορ. κατεκκλινάμην (μεταγεν.). Μετχ. κκλινάμενος (Ἰου.). Παρακ. παθ. κέκλιμαι, γ'. πληθ. ἐπ. κεκκιάται. Παθ. ἄορ. ἐκκλίθην, καὶ ποιητ. ἐκκλίνθην, β'. ἐκκλίνην. Παθ. μέλ. ἄ. κκλιθήσομαι (μεταγεν.), καὶ β'. κκλινήσομαι. Παράγ. κκλίσις, κκλιτός, κκλιτέος, κκλιντήρ.

Κλώθω. Παρατ. ἔκκλωθον. Μέλ. κλώσω. Ἄορ. ἐκλώσα. Παθ. παρακ. κέκλωσμαι. Ὑπερσ. ἐκεκλώσμην. Παθ. ἄορ. ἐκλώσθην.

Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἐκλωσάμην. Παράγ. κλωσμα, κλωσις, κλωστός, κλωστήρ.

Κνωλώ (ξύω, τρίβω), μεταγ. Παρατ. ἐκναιον. Μέλ. κναίσω. Ἄορ. ἐκναισα. Παρακ. κέκναικα. Παθ. παρακ. κέκναισμαι. Ἄορ. ἐκναίσθην (Ἰπποκρ. 2, 781 μετὰ τῆς διά.). Παθ. μέλ. κναισθήσομαι.

Κνάω (ξύω), κνάεις-ῆς, κνάει-ῆ. Ἄπαρφ. κνήν (παρὰ τοῖς ἀκριβεστ. τῶν Ἀττ.) Παρατ. ἐκναον-ων, ἐκναες-ης, ἐκναε-η. Μέλ. κνήσω. Ἄορ. ἐκνησα. Μέσ. κνάομαι-ῶμαι. Ἄπαρφ. κνάεσθαι-ᾶσθαι μεταγεν., Ἀττ. κνάεσθαι-ῆσθαι (Πλάτ. ξύω ἑμαυτόν, κνήθομαι). Παρατ. ἐκναόμην-ώμην. Παθ. παρακ. κέκνησμαι. Ἄορ. ἐκνήσθην. Μέσ. ἄορ. ἐκνησάμην μεταγεν. Μέσ. μέλ. κνήσομαι (Γαλην.). Παράγ. κνήσμα, κνησμός, κνήσις, κνηστός, κνηστήρ.

Κνήθω (ξύω), μεταγεν. Παρατ. ἐκνηθον. Μέσ. κνήθομαι. Παρατ. ἐκνηθόμην. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι προσχηματισμὸς τοῦ κνάω, ὡς καὶ τὸ κνίζω.

Κνέζω (κνήθω, τσιμπῶ), μεταγεν. Παρατ. ἐκνίζον. Μέλ. κνίσσω. Ἄορ. ἐκνισα. Παθ. κνίζομαι. Παρακ. κέκνισμαι. Παθ. ἄορ. ἐκνίσθην. Παράγ. κνίσμα, κνισμός.

Κοιλάινω (= κοῖλον ποιῶ, βαθουλαίνω, ἐκ τοῦ κοῖλος). Παρατ. ἐκοιλαινον. Μέλ. κοιλανῶ. Ἄορ. ἐκοιλᾶνα. Ἄπαρφ. κοιλᾶναι. Παθ. κοιλαινομαι. Παρατ. ἐκοιλαινόμην. Παρακ. κεκοίλασμαι. Παθ. ἄορ. ἐκοιλάνθην (Ἰπποκρ.). Παράγ. κοίλασμα, κοιλανσις, κοιλία.

Κοιμάω-ῶ (=βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῆ, ἀποκοιμίζω, καταπραύνω). Παρατ. ἐκοίμαον-ων. Μέλ. κοιμήσω, σύνθ. κατακοιμήσω (Δ. Κάσσ.). Ἄορ. ἐκοίμησα. Παρακ. κεκοίμηκα. Μέσ. κοιμάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐκοιμαόμην-ώμην. Μέσ. μέλ. κοιμήσομαι. Παρακ. κεκοίμημαι. Παθ. ἄορ. ἐκοιμήθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. κοιμηθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐκοιμησάμην (Ὅμηρ.).

Κοινολογέομαι-οὔμαι (κοινολογῶ τὸν σκοπὸν μου εἰς τινα, καὶ συμβουλευόμαι μετ' αὐτοῦ). Παρατ. ἐκοινολογούμην. Μέσ. μέλ. κοινολογήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐκοινολογησάμην. Παθ.

ἀόρ. ἐκοινολογήθην (Πολύβ.). Παρακ. κεκοινολόγημαι. Ὑπερσ. ἐκεκοινολόγημην.

Κοινοῦω-ᾶ (=κοινὸν ποιῶ, μεταδίδωι πράγμα τι εἰς τινα ἄλλον· ἐκ τοῦ κοινός). Παρατ. ἐκοίνοον-ουν. Μέλ. κοινώσω. Ἄόρ. ἐκοίνωσα. Μέσ. κοινοῦμαι-οὔμαι (=κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος ἀπό τι). Παρατ. ἐκοινοῦμην-οὔμην. Μέσ. μέλ. κοινώσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐκοινωσάμην. Παθ. ἀόρ. ἐκοινώθην. Παρακ. κεκοίνομαι.

Κολάζω (τιμωρῶ), ὀμάλ. Παρατ. ἐκόλαζον. Μέλ. κολᾶσω. Ἄόρ. ἐκόλασα. Παθ. καὶ τὸ μέσ. (ἀντὶ ἐνεργ.) κολάζομαι. Μέλ. κολάσομαι (Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. 2, 5, 13). Ἄόρ. ἐκολασάμην (Θουκυδ. 6, 78). Παρακ. παθ. κεκόλασμαι. Ὑπερσ. ἐκεκολάσμην (Πλούτ.). Παθ. ἀόρ. ἐκολάσθην. Παθ. μέλ. κολασθήσομαι. Μετ' ὀλίγον μέλ. δὲν ἔχει. Παράγ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστήριος, κολαστέος, κολαστήρ θηλ. κολάστειρα.

Σημ. Τοὺς νομιζομένους Ἄττ. τύπους τοῦ μέλ. κολῶ καὶ μέσ. κολῶμαι μετεχειρίσθη ὁ Ἀριστοφ., ὡς ἐκ τῶν Ἰππ. φαίνεται, μόνον διὰ τὴν παίζειν μετὰ τὴν λέξιν. Μετχ. μέσ. μέλ. κολώμενος Ἀριστοφ. Σρκ. 214 (Λεξ.).

Κολ-οῦω (κολοῦῶν). Παρατ. ἐκόλουον. Μέλ. κολουῶσω. (Πλουτ. Ἄλκ. 34). Ἄόρ. ἐκόλουσα. Παθ. παρακ. κεκόλουμαι καὶ κεκόλουσμαι. Παθ. ἀόρ. ἐκολούθην (Θουκυδ.), καὶ ἐκολούσθην (Αἰσχ. Πέρσ. 1035). Παθ. μέλ. κολουθήσομαι (μεταγεν.). Παράγ. κολουσις=κολοῦωσις, κόψιμον, ἐλάττωσις.

Κομιζῶ (φροντίζω, περιποιῶμαι, δέχομαι). Παρατ. ἐκόμιζον. Μέλ. κομίσω καὶ ἄττ. κομιῶ. Ἄόρ. ἐκόμισα. Παρακ. κεκόμικα. Ὑπερσ. ἐκεκομίκειν. Παθ. καὶ μέσ. κομίζομαι. Παρατ. ἐκομιζόμην. Μέσ. μέλ. μεταγεν. κομίσομαι καὶ ἄττ. κομιοῦμαι (Θουκυδ.). Μέσ. ἀόρ. ἐκομισάμην. Παρακ. κεκόμισμαι. Παθ. ἀόρ. ἐκομίσθην. Τὸ μέσ. κομίζομαι=ἄποκτῶ, λαμβάνω ὀπίσω, καρποῦμαι κτλ. Παράγ. κομιστός, κομιστέος, κομιστής. κομιστήρ, θηλ. κομίστρια=ἐπιμελήτρια, τροφὸς (Ἡσύχ.), κόμιστρον =ὁ μισθὸς δ' ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔφερε τις (κουβαλιστικά).

Κόπτω (ρίζ. κοπ.). Παρατ. ἔκοπτον. Μέλ. κόψω. Ἄόρ. ἔκοψα. Παρακ. κέκοψα, ἕ. κέκοπα (Ὅμηρος). Παθ. καὶ μέσ. κόπτο-

μαι. Παρατ. ἐκοπτόμην. Μέσ. μέλ. κόψομαι (Π. Δ.). Παρακ. κέκομαι, ψαι, πται. Παθ. ἀόρ. ἑ'. ἐκόπην. Μετχ. κοπίεις. Παθ. μέλ. ἑ'. κοπήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. κεκόψομαι, κατα-κεκόψομαι (Ξενοφ. Ἄν. Α', 5, 16). Μέσ. ἀόρ. ἐκοψάμην (Ἡρόδ.). Παράγ. κόμμα, κοπή, κοπίς, κοπτός, κοπετός=θρήνος, κλαυθμός, ὄδυρμος (ἐκ τοῦ μέσ. κόπτομαι=κτυποῦμαι μόνος μου ἀπὸ λύπην τινά, καὶ ἐντεῦθεν ὄδύρομαι, λυποῦμαι, θρηνώ).

Κορέ-ννυ-μι (χορταίνω). Παρατ. ἐκορέννυν. Μέλ. κορέσω. Ἄόρ. ἐκόρεσα. Μέσ. ἐνεστ. μεταγεν. κορέννυμαι. Παρατ. ἐκορεννύμην. Παρακ. κεκόρεσμαι. Παθ. ἀόρ. ἐκορέσθην (μὲ μέσ. σημ.). Ὁ παθ. μέλ. κορεσθήσομαι, ὁ μετ' ὄλ. μέλ. κεκορήσομαι καὶ ὁ μέσ. μέλ. κορέσομαι εἶναι τῶν μεταγεν. Παράγ. κορεστός, ἀκόρεστος=ἀκόρετος, (Δίσχ. Ἄγ. 1117) καὶ ἀκόρητος.

Σημ. Ὁ παρακ. κεκορήμαι εἶναι Ἴων. (Ἰλ. Σ. 287). Παρακ. ἐπ. μετχ. μὲ πθ. σημ. κεκορηώς (Ὀδ. Σ. 372). Παρ. Ὀμ. εὖρ. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐκορεσ(σ)άμην (Ἰλ. λ. 87).

Κοσμέω-ᾶ (βάλλω εἰς τάξιν, διατάσσω, ἐκ τοῦ κόσμος), ὀμαλόν. Παρατ. ἐκόσμεον-ουν. Μέλ. κοσμήσω. Ἄόρ. ἐκόσμησα (Θουκ.). Παρακ. κεκόσμηκα. Παθ. κεκόσμημαι κτλ. Παράγ. κόσμημα, κόσμησις, κοσμητός, κοσμητήρ θηλ. κοσμήτειρα καὶ κοσμητήτρια, κοσμητῶρ-ορος, ποιητ. ἀντὶ κοσμητήρ (παρ' Ὀμήρω, Ἰλ. Α, 16. 375. Γ. 236 κτλ.)

Κράζω (ρίζ. κραγ.). Παρατ. ἔκραζον. Μέλ. μεταγεν. κεκράξομαι καὶ κράξομαι (Π. Δ.). Ἄόρ. ἑ'. ἔκραγον. Παρακ. ἑ'. κέκραγα μὲ σημ. ἐνεστ. Προστ. κέκραχθι (Ἀριστ. Σφ. 198). Ὑπερσ. ἐκεκράγειν. Ὁ μέλ. κράξω, ἀόρ. ἔκραξα καὶ ἐκέκραξα (μεταγεν).

Κρέμ-αμαι (κατὰ τὸ ἴσταμαι). Ὑποτ. κρέμωμαι. Εὐκτ. κρεμαίμην. Παρατ. ἐκρεμάμην (Ξενοφ. Ἄν. 4, 1, 2). Μέλ. κρεμήσομαι. Τοῦ ἐνεργ. κρέμημι εὖρ. μετχ. κρέμαντες.

Κρεμᾶ-ννυ-μι (κρεμῶ), καὶ μεταγεν. κρεμαννύω. Παρατ. ἐκρεμάννυν. Μέλ. κρεμάσω (Π. Δ.), ἀττ. κρεμῶ, ᾶς, ᾶ. Ἄόρ. ἐκρέμασα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. κρεμάννυμαι. Παρακ. κεκρέμασμαι (μεταγεν.). Ὑπερσ. ἐκεκρεμάσμην, κατα-κεκρέμαστο (Διόδ. Σικ. 18, 26). Παθ. ἀόρ. ἐκρεμάσθην. Ἀπαρφ. κρεμα-

σθῆναι. Μετχ. κρεμασθείς. Μέσ. ἄορ. ἐκρεμασάμην (μεταγεν.). Ὁ παθ. μέλ. κρεμασθήσομαι δὲν ἀπαντᾷ. Παράγ. κρεμαστός, κρεμαστήρ καὶ κρεμαστής, κρέμασμα καὶ κρεμασμός.

Κρῖνω. Παρατ. ἔκρινον. Μέλ. κρῖνω. Ἄορ. ἔκρινα. Ἀπαρφ. κρῖναι. Παρακ. κέκρικα (Πλατ.). Παθ. παρακ. κέκριμαι Παθ. ἄορ. ἐκρίθην. Παθ. μέλ. κριθήσομαι. Μέσ. μέλ. κρινοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐκρινάμην. Ἴδε ἀποκρίνομαι.

Κρούω. Παρατ. ἔκρουον. Μέλ. κρούσω. Ἄορ. ἔκρουσα. Παρακ. κέκρουκα. Παθ. παρακ. κέκρουμαι καὶ κέκρουσμαι. Ὑπερσ. ἐκεκρούσμην. Παθ. ἄορ. ἐκρούσθην (μεταγεν.). Μέλ. κρούσομαι. Ἄορ. ἐκρουσάμην. Παράγ. κρούσμα καὶ (κρούμα), κρούσις, κρουστός, κρουστέον.

Κρύπτω (ρίζ. κρυβ.). Παρατ. ἔκρυπτον. Μέλ. κρύψω. Ἄορ. ἔκρυψα. Παρακ. μεταγεν. κέκρυφα (Ἰπποκρ.). Παθ. καὶ μέσ. κρύπτομαι. Παρατ. ἐκρυπτόμην. Μέλ. κρύψομαι. Ἄορ. ἐκρυψάμην. Παρακ. κέκρυμμαι, -ψαι, -πται. γ'. πληθ. κεκρύφαται. Ὑπερσ. ἐκεκρύμμην, -ψο, -πτο κτλ. Παθ. ἄορ. ἐκρύφθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. κρυφθήσομαι. Παθ. ἄορ. β'. ἐκρύθην (μεταγεν.). Μέλ. κρυθήσομαι (μεταγεν.) Παράγ. κρυπτός, κρυπτέον.

Σημ. Ὁ ἄορ. β'. ἔκρυβον σπάν. παρὰ πεζοῖς. Ὁ δὲ μέσ. ἄορ. β'. ἐκρυβόμην παρὰ μεταγενεστέροις.

Κετᾶ-ομαι-ῶμαι (μέσ. ἄποθ. = λποκτώ). Παρατ. ἐκταόμην-ώμην. Μέλ. κτήσομαι. Ἄορ. ἐκτησάμην. Παρακ. ἀντι ἐνεστ. κέκτημαι (καὶ με παθ. σημ.), καὶ σπαν. ἐκτῆμαι (ἔχω, κατέχω). Ἰποτ. κεκτώμαι, ῆ, ῆται. Εὐκτ. κεκτῆμην, ῆο, ῆτο, ῆ κεκτώμην, ῶο, ῶτο. Ἀπαρφ. κεκτῆσθαι. Μετχ. κεκτημένος. Ὑπερσ. ἐκεκτῆμην (εἶχον). Παθ. ἄορ. ἐκτῆθην (με παθ. σημ.). Παθ. μέλ. μεταγεν.) κτηθήσομαι. Μετ' ὀλίγ. μέλ. κεκτῆσομαι καὶ σπαν. ἐκτῆσομαι (Πλατ. Δάχ. 192). Παράγ. κτητός-έον.

Κτείνω (φονεύω). Παρατ. ἔκτεινον. Μέλ. κτενώ. Ἄορ. ἔκτεινα. Παρακ. β'. ἔκτονα. Ἄορ. β'. ἔκτανον (Ἰλ. Β. 704. Ξενοφ. Ἀν. Α', 10, 7). Παράγ. κτόνος, σύνθ. μητροκτόνος με ἐνεργητ.

σημ. = φρονεὺς τῆς μητρός· μητρόκτονος μὲ παθ. σημ. = φρονευθεὶς ὑπὸ τῆς μητρός.

Σημ. Οἱ παρακ. ἔκτακα, ἔκταγκα, καὶ σπιν. ἀπ-εκτόνηκα. Ὑπερσ. ἀπεκτονήκειν, ἔκταμαι, ἀπεκταμμένος, ἀπεκτονημένος εὐρίσκ. παρά μεταγεν. Παθ. ἄορ. ἀπεκτάνθη Π. Δ. Παθ. ἄορ. β'. παρά Γαλην. ἀποκτανῆναι. Ὁ ἄορ. β'. ἔκταν εἶναι ποιητικὸς. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρίσκεται συνηθέστ. σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἀπὸ ἢ κατὰ. Οἱ Ἀττ. μεταχειρίζ. τὸν β'. παρακ. ἔκτονα ἀντὶ τοῦ ἄ. παρακ. Ἀντὶ δὲ τοῦ ἔκταμαι καὶ ἐκτάνην, μεταχειρίζ. εἰς παθ. σημ. τὸν τίθηκα καὶ ἀπέθανον.

Κτεν-έζω. Παραφ. ἐκτένιζον. Παθ. παρακ. ἐκτένισμαι. Μετχ. μετ' ἀναδιπλ. κεκτενισμένος (Ξενφ. Λακ. 13, 8). Μέσ. κτενίζομαι. Μέσ. ἄορ. ἐκτενισάμην. Παθ. ἐκτενίσθην παρά μεταγενεστέροις.

Κτέζω. Παρατ. ἐκτιζον. Μέλ. κτίσω. Ἄορ. ἔκτισα. Παρακ. κέκτικα καὶ ἔκτικα. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἔκτισμαι καὶ παθ. μέλ. κτισθήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐκτίσθην. Παράγ. κτίσμα, κτίσις, κτιστός, κτίστης καὶ κτίτωρ.

Κτέννω-μαι καὶ κτιννῶ, σύνθ. ἀποκτιννυμι γ'. πληθ. ἀποκτιννόασι. Παρατ. ἀπεκτιννῶν καὶ ἀπεκτύννωον. Ἀμφίβολον ἂν μεθ' ἀπλοῦ ἢ διπλοῦ ν. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ κτείνω.

Κυ-έω-ᾶ (εἶμαι ἔγκυος). Παρατ. ἐκύεον-ουν. Μέλ. μεταγεν. κυήσω. (Ἰπποκρ.). Ἄορ. ἐκύησα. Παρακ. μεταγεν. κεκύηκα (Δ. Κάσσ. 45, 1). Παθ. κυέομαι-οῦμαι (εἶμαι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός μου). Μετχ. τὸ κνούμενον (Πλατ.). Ὁ μέσ. μέλ. κυήσομαι. Παθ. κυηθήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐκυήθην. Παρακ. κεκύημαι. Μέσ. ἄορ. ἐκυησάμην παρά μεταγενεστέροις. Προσχηματισμὸς τούτου εἶναι τὸ κυίσκω. Μέσ. ἀντὶ ἐνεργητ. κυίσκομαι. Παράγ. κύημα, κύησις.

Κυλινδέω (κυλίω). Παρατ. ἐκυλίνδουν. Μέλ. μεταγεν. κυλινδήσω. Μέσ. κυλινδέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐκυλινδεόμην-οῦμην. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ κυλίω. Μέλ. κυλίσω. Ἄορ. ἐκύλισα. Παθ. παρακ. κεκύλισμαι. Παθ. ἄορ. ἐκυλίσθην. Παθ. μέλ. κυλισθήσομαι. Μέσ. μέλ. κυλίσομαι.

Κυλίνδω. Παρατ. ἐκύνιδον, ποιητ. Μέσ. κυλίνδομαι. Παρατ. ἐκυλινδόμην. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ κυλίω.

Σημ. Ὁ τύπος κυλίνδω εἶναι ἀρχαϊότ. ἀντὶ τοῦ μεταγεν. κυλινδέω = κυλίω. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τοῦ τύπου κυλίνδω τὸν ἔνεστ. καὶ παρατ. μόνον· παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις ἐπικρατεῖ τὸ κυλινδέω.

Κυλίω. Παρατ. ἐκύλιον. Μέλ. κυλίσω. Ἄορ. ἐκύλισα. Παθ. παρακ. κεκύλισμαι. Ἄορ. ἐκυλίσθην. Μετχ. κυλισθεῖς, μεταγεν. κυλινθηθεῖς. Παθ. μέλ. κυλισθήσομαι. Μέσ. μέλ. κυλίσομαι. Ἄορ. ἐκυλισάμην. Παράγ. κυλιστός.

Κυ-νέ-ω-ῶ (φιλῶ). Παρὰ πεζοῖς εὐχρηστον τὸ σύνθ. προσκυνέω-ῶ. Παρατ. προσεκύνεον-ουν. Μέλ. προσκυνήσω. Ἄορ. προσεκύνησα. Παρακ. προσκεκύνηκα (Δ. Κασ.). Μέσ. μέλ. προσκυνήσομαι. Παθ. μέλ. προσκυνηθήσομαι (μεταγεν.). Παθ. προσκυνεῖσθαι (Εὐριπ.). Παράγ. προσκύνημα, προσκύνησις, προσκυνητός, προσκυνητής, προσκυνήσιμος.

Σημ. Ὁ ἄορ. ποιητ. προσέκυσα. Ἄπαρφ. προσκύσει (Σοφ. Φιλ. 657. Ἄριστ. Ἰππ. 136). Τὸ ἀπλοῦν κυνέω-ῶ συχνάκις παρ' Ὁμήρω, ἔξαιρέτως δὲ ἐν Ὀδυσ. ἀλλὰ παρ' αὐτῷ μόνον ἐν τῷ παρατ. καὶ ἄορ. μὲ διπλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σ.

Κύπτ-ω (σχύπτω). Παρατ. ἔκυπτον. Μέλ. κύψω (Π. Δ.). Ἄορ. ἔκυψα. Παρακ. κέκυφα. Μέσ. μέλ. κύφομαι.

Κύω = κυέω, ὅπερ ἴδε. Ἄορ. ἐκῦσα. Μέσ. ἐκῦσάμην. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Κωλύω (ἐμποδίζω). Παρατ. ἐκώλυον. Μέλ. κωλύσω. Ἄορ. ἐκώλυσα. Ἄπαρφ. κωλύσαι. Παρακ. κεκώλυκα. Παθ. κωλύομαι. Παρακ. κεκώλυμαι (Θουκ. 2, 37). Παθ. ἄορ. ἐκωλύθην (Θουκυδ. 2, 64). Παθ. μέλ. μεταγεν. κωλυθήσομαι. Μέσ. μέλ. ἀντὶ παθ. κωλύσομαι. Παραγ. κώλυμα, κώλυσις, κωλυτός, κωλυτέος, κωλυτής καὶ κωλυτήρ, κωλυτήριος = ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κωλύειν τινά.

Κωμάζω (ἐκ τοῦ κῶμος, πανηγυρίζω, διασκεδάζω). Παρατ. ἐκώμαζον. Μέλ. κωμάσω. Ἄορ. ἐκόμασα. Παρακ. κεκόμακα. Μέσ. μέλ. κομάσομαι. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. κωμαστής =

ὅστις κωμᾶζει, ἤτοι ὑπάγει εἰς τὴν Βακχικὴν πομπήν, ἢ εἶναι εἰς ἕξ αὐτῶν κτλ., κωμαστικός, κωμάστωρ ποιητ. ἀντὶ κωμαστής.

Λ

Λα-γ-χ-άνω (ρίζ. λαχ. λαμβάνω διὰ κλήρου). Παρατ. ἐλάγγανον. Μέλ. σπαν. λήξομαι. Ἄορ. β'. ἐλάχον. Παρακ. εἴληχα, μεταγεν. λέλογχα, σπανιώτ. δὲ παρ' Ἀττ. (Δημοσθ. 21, 82). Ὑπερσ. εἴληχεν, καὶ μεταγεν. ἐλελόγγειν (Λουκ. Ἐρωτ. 81). Παθ. παρακ. εἴληγμαι (λέλαγγμαι μεταγεν. Στοβ. γ'. πληθ. λελάχεται). Παθ. ἄορ. ἐλήχθην (Λυσ. 17, 8). Παράγ. ληκτέος.

Λακτίζω (ρίζ. λακ. κλωτσῶ), ὁμαλ. Ἄορ. ἐλάκτισα. Παθ. λακτίζομαι. Παθ. ἄορ. ἐλακτίσθην. Μετχ. λακτισθεῖς (Λουκ.). Παράγ. λάκτισμα, λακτισμός, λακτιστής, λακτιστικός.

Λα-μ-θ-άνω (ρίζ. λαβ.). Παρατ. ἐλάμβανον. Μέσ. μέλ. λήψομαι (ἐκ τῆς ληβ.). Ἄορ. β'. ἔλαβον. Προστ. ἄττ. λαβε (Πλατ.), καὶ ποιητ. καὶ μεταγεν. λάβε, σύνθ. ἀπόλαβε. Εὐκτ. λάβοιμι. Ἀπαρφ. λαβεῖν. Μετχ. λαβών. Παρακ. εἴληφα. Ὑπερσ. εἴληφειν. Παθ. καὶ μέσ. λαμβάνομαι. Παρατ. ἐλαμβανόμην. Παρακ. εἴλημμαι, -ψαι, -πται, καὶ λέλημμαι (Δίσχ. Ἄγ. 876). Μετχ. εἴλημμένος. Ὑπερσ. εἴλημμην. Παθ. ἄορ. ἐλήφθην. Παθ. μέλ. ληφθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. μεταγεν. λελήψομαι. Μέσ. ἄορ. β'. ἐλαβόμην. Ὑποτ. λάβωμαι. Προστ. λαβοῦ, σύνθ. ἐπιλαβοῦ, ἀντιλαβοῦ. Εὐκτ. λαβοίμην. Μετχ. λαβόμενος. Παράγ. λήψις, ληπτός, ληπτέος, ληπτῆς καὶ ληπτῆρ, ληπτικός.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. παρὰ μεταγεν. λαβέω-ῶ (Ἄρκαδ.). Ὁ δὲ μέσ. μέλ. λήψομαι ἔχει σημασ. ἐνεργητ., ἐνίοτε δὲ καὶ παθητικὴν. Εὐρηται δὲ καὶ μέλ. μεταγεν. λήψω (Ἀρχέστρ.).

Λάμπω (φωτίζω, φέγγω). Παρατ. ἔλαμπον. Μέλ. λάμψω (Σοφ. Ἠλ. 66), καὶ μεταγεν. Ἄορ. ἔλαμψα. Παρακ. β'. λέλαμπα. Μέσ. λάμπομαι. Μέλ. λάμψομαι. Τὸ ἐνεργητ. λάμπω=κάμνω τινὰ λάμπη, νὰ διαπρέπη, λαμπρὸν ποιῶ, «δόλιον ἀστέρα λάμψαι, Εὐριπ.». Παράγ. λαμπρός, λαμπάς, λαμπτήρ.

Λανθάνω (ρίζ. λαθ. = μένω άγνωστος, εἰμὶ κεκρυμμένος ἢ άπαρατήρητος), καὶ σπαν. λήθω (Ξενοφ.). Παρατ. ἐλάνθανον. Ἄδρ. ἑ'. ἔλαθον. Προστ. λάθε-έτω. Εὐκτ. λάθοιμι. Ἄπαρφ. λαθεῖν. Μετγ. λαθών. Παρακ. ἑ'. λέληθα. Ὑπερσ. ἑ'. ἐλε-λήθην. Μέλ. λήσω (ληθ.). Μέσ. λανθάνομαι, σύνθ. ἐπιλανθά-νομαι = λησιμονῶ. Παρατ. ἐπελανθανόμην. Μέσ. μέλ. λήσομαι καὶ συνήθ. σύνθ. ἐπιλήσομαι. Παρακ. λέλησμαι, καὶ μεταγεν. ἐπιλέλησμαι (Π. Δ.). Παθ. ἄδρ. ἐπελήσθην (Ἐκκλησ.), ἔτι καὶ ὁ παθ. μέλ. ἐπιλησθήσομαι. Μέσ. ἄδρ. ἑ'. ἐλαθόμην, σύνθ. ἐπελα-θόμην. Προστ. ἐπιλάθου. Εὐκτ. ἐπιλαθοίμην. Ἄπαρφ. ἐπιλαθέσθαι. Μετ' ὄλ. μέλ. λελήσομαι. Παράγ. λήθη, ἄ-ληθ-ής, ληθосύνη, ἐπι-λήσωμων, ἄ-ληστος, ἄ-λάθητος κτλ.

Λέγω (δουλῶ, δημηγορῶ). Παρατ. ἔλεγον. Μέλ. λέξω καὶ συνήθ. ἐρῶ, ἐρεῖς, ἐρεῖ κτλ. κατὰ τὴν ἑ'. συζυγ. τῶν περισπωμ. Ἄπαρφ. ἐρεῖν, σύνθετ. κατερεῖν. Ἄδρ. ἔλεξα σπαν., ἑ'. εἶπον. Προστ. εἶπέ, σύνθ. ἄπειπε. Παρακ. εἶρηκα, καὶ λέλεχα (Γαλην.). Ὑπερσ. εἰρήκειν. Παθ. λέγομαι. Παθ. μέλ. λεχθήσομαι καὶ συνήθ. ῥηθήσομαι. Παθ. ἄδρ. ἐλέχθην καὶ συνήθ. ἐρρήθην. Παρακ. εἶρη-μαι καὶ λέλεγμαι (ἔχει λεχθῆ περὶ ἐμοῦ), σύνθ. διείλεγμαι (λαμ-βάνει αὖξ. εἰ ἀντὶ ἀναδιπλ.). Ὑπερσ. εἰρήμην. Μετ' ὀλίγ. μέλ. λελέξομαι. Παράγ. λόγος, λέξις, λεκτός, λεκτέος.

Λέγω (συλλέγω, ἐκλέγω). Ἄπαντᾶ συνηθέστ. σύνθ. οἶον, συλλέγω, ἐκλέγω, ἐπιλέγω, καταλέγω. Παρατ. ἔλεγον. Μέλ. λέ-ξω. Ἄδρ. ἔλεξα. Παρακ. εἶλοχα. Ὑπερσ. εἰλόχειν. Μέσ. λέγο-μαι = δι' ἑμαυτὸν συναζῶ. Παρατ. ἐλεγόμην. Μέσ. μέλ. λέξομαι. Μέσ. ἄδρ. ἐλεξάμην. Παρακ. εἴλεγμαι, σύνθ. συνείλεγμαι, ἐκλέ-λεγμαι (Ξενοφ.). Παθ. ἄδρ. ἐλέχθην. Παθ. ἄδρ. ἑ'. ἐλέγην, ξυν-ελέγην (Θουκ.). Παθ. μέλ. ἄ. λεχθήσομαι, κατα—(Δ. Κάσσ.). Παθ. μέλ. ἑ'. ἄττ. λεγήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. δὲν ἔχει. Παράγ. ἐκλεκτέος, ἐκλεκτός, συλλογῆ, σύλλογος, συλλογεύς, ἐκλογῆ, ἐκλογεύς κτλ.

Λεῖπω (ρίζ. λιπ. ἐξ ἧς προέκυψεν ὁ μεθομρ. τύπος λιμπάνω σπανιώτ. τοῦ λείπω, κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. μόνον). Παρατ. ἔλει-πον. Μέλ. λείψω. Ἄδρ. ἄ. μεταγεν. ἔλειψα. Ἄδρ. ἑ'. ἄττ. ἐλί-

πον. Ὑποτ. λίπω. Εὐκτ. λίπομι. Προστ. λίπε, λιπέτω. Ἀπαρφ. λιπεῖν. Παρακ. β'. λέλοιπα. Ὑπερσ. ἐλελοιπεῖν. Παθ. καὶ μέσ. λείπομαι. Παρακ. λέλειμμα. Ὑπερσ. ἐλελείμμη. Μέσ. μέλ. λείφομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐλειψάμην (μεταγεν.). Παθ. ἀόρ. ἐλείφθην. Μέλ. λειφθήσομαι. Μέσ. ἀόρ. β'. ἐλιπόμην, ἀττ. σύνθ. Μετ' ὄλ. μέλ. λελείφομαι. Ὁ παθ. ἀόρ. β'. ἐλίπην, ὁ μέλ. λιπήσομαι, παρακ. α'. λέλειφα, ὕπερσ. ἐλελείφειν παρὰ μεταγενεστέροις. Παράγ. λοιπός, λείμμα, λειπτέος.

Λεπτύνω (ποιῶ τι λεπτόν). Παρατ. ἐλέπτυνον. Μέλ. λεπτυνῶ. Ἀόρ. ἐλέπτυνα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. λεπτόνομαι. Παρακ. λελέπτυσμαι. Ἀπαρφ. λελεπτύσθαι (Ἴπποκρ.), λελεπτύνθαι (Ἀθίν.). Παθ. ἀόρ. ἐλεπτύνθην (Ἴπποκρ.). Παράγ. λέπτυνσις καὶ λεπτυσμός.

Λεύω (λιθοβολῶ). Μέλ. κατα-λεύσω. Ἀόρ. κατ-έλευσα. Παθ. ἀόρ. κατ-ελεύσθην (Ξενοφ. Ἄν. 5, 7, 2). Παθ. μέλ. λευσθήσομαι, κατα-λευσθήσομαι (Δίσχίν.).

Ληίζω (ἀρπάζω, ληλατῶ), σπάν. ἐνεργ. Παρατ. ἐλήιζον (Θουκ. 3, 85). Οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσι. Μέσ. ἀντι ἐνεργητ. ληίζομαι. Παρατ. ἐληιζόμην. Μέσ. μέλ. ληίσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐληισάμην. Παρακ. παθ. λέλησμαι. Μετχ. ληλησμένος. Παθ. ἀόρ. ἐληίσθην. Παράγ. λειστός καὶ ληιστός (ποιητ.), ληστής.

Λιπκένω (ρίζ. λιπ = διὰ λίπους ἀλείφω, παχύνω). Ἀόρ. α'. ἐλίπανα, καὶ ἐλίπηνα. Μετχ. λιπάνας καὶ λιπήνας. Παθ. παρακ. λελίπασμαι (Σχολ. Ὀδ. Τ. 72). Μέσ. ἀόρ. μεταγεν. ἐλιπηνάμην. Μέσ. ἐνεστ. μεταγεν. λιπαίνομαι.

Λογ-έζομαι (ἀποθ. μέσ. = λογαριάζω, συλλογίζομαι). Παρατ. ἐλογιζόμην. Μέλ. ἀττ. λογιούμαι, μεταγεν. λογίσομαι. Ἀόρ. ἐλογισάμην. Παρακ. λελόγισμαι (ἐνεργ. καὶ παθ.). Ὑπερσ. ἐλελογίσμην. Παθ. ἀόρ. ἐλογίσθην. Μέλ. μεταγεν. λογισθήσομαι. Παράγ. λογιστέον, ἀλόγιστος, λόγισμα, λογισμός, λογιστής, λογιστήριον = τὸ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖον κτλ.

Λοιδορέω-ῶ (ὕβριζω, κακυλογῶ). Παρατ. ἐλοιδόρεον-ουν. Μέλ. λοιδορήσω. Ἀόρ. ἐλοιδόρησα. Παρακ. λελοιδόρηκα. Ὑπερσ.

ἐλελοιδορήκειν. Παθ. καὶ μέσ. λοιδορέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐλοιδορεῖσθαι-οὔσθαι. Μέσ. μέλ. λοιδορήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐλοιδορήσασθαι (Ἰσοκρ.). Παθ. ἄορ. ἐλοιδορήθη. Παρακ. λελοιδορήμαι. Μετχ. λελοιδορημένος. Παράγ. λοιδορήμα καὶ λοιδορητέον, μεταγεν.

Λούω σπαν. παρ' ἄττ. (Πλατ.). Παρατ. ἔλουν, ἔλους, ἔλου, πληθ. ἐλοῦμεν· ἔλουον παρὰ μεταγεν. (Λουκ. νεκρ. Διάλ.). Μέλ. λούσω. Ἄορ. ἔλουσα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. καὶ μέσ. λούομαι, λούεται παρὰ μεταγεν., παρὰ δοκίμους λούμαι, λούται (κατ' ἀποβολὴν τῶν ἐγκλιτ. φωνηέντων ο καὶ ε). Παρατ. ἐλούομαι παρὰ μεταγεν., παρὰ δοκίμους ἐλούομαι, ἐλούτο, ἐλούμεθα, ἐλούντο. Ἄορ. λούσθαι. Μετχ. λούομαι καὶ λούμενος. Μέλ. λούσομαι. Ἄορ. ἐλουσάμαι. Ἄορ. λούσασθαι. Μετχ. λούσομαι. Παρακ. λέλουμαι. Μετχ. λελουμένος, καὶ μεταγεν. λέλουμαι. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐλούσθην. Ὁ δὲ ἄορ. ἐλούσθην παρ' Ἰσοκρ. 2, 633. Παράγ. λούσις, λουτήρ, λουτρόν, λουτρῶν-ῶνος.

Λυμαίνω (φθείρω, ἀφανίζω). Τὸ ἐνεργητ. μεταγεν. λυμάνω, λυμάνω, λυμάνω. Μέσ. ἀντι ἐνεργητ. λυμαίνομαι. Παρατ. ἐλυμαινόμαι. Παρακ. λελύμασθαι, λελύμανται. Ἄορ. λελυμάνθαι (Δημοσθ.). Μετχ. λελυμασμένος (Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 5, 18.). Ὑπερσ. ἐλελύμαντο (Δ. Κάσσ.). Μέσ. μέλ. λυμανοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐλυμνάμαι. Παθ. ἄορ. ἐλυμάνθην. Παράγ. λυμαντήρ καὶ λυμαντής = φθορεὺς, δλέθριος· λυμαντήριος καὶ λυμαντικός = βλαπτικός, φθοροποιός· λυμάντωρ, ποιητ. ἀντι τοῦ λυμαντήρ· δορι-λύμαντος.

Σημ. Ὁ παρακ. ἔχει ἐνίοτε καὶ πιθητ. σημεῖο. ὁ δὲ πιθ. ἄορ. πιθητ. πάντοτε. Παθ. καὶ μετ' ὄλ. μέλ. δὲν ἔχει.

Λυπέω-ῶ (ρίζ. λυπ. = προξενῶ λύπη, ἐνοχλῶ κτλ.). Παρατ. ἐλύπεον-ουν. Μέλ. λυπήσω. Ἄορ. ἐλύπησα. Παρακ. λελύπηκα. Παθ. λυπέομαι-οὔμαι. Παρατ. ἐλυπέομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. λυπήσομαι ἀντι τοῦ σπαν. παθ. λυπηθήσομαι. Παρακ. λελύπημαι. Παθ. ἄορ. ἐλυπήθην. Παράγ. λυπητέον (Ξενοφ.).

Λύω (ρίζ. λυ). Παρατ. ἔλυον. Μέλ. λύσω. Ἄορ. ἔλυσα. Παρακ. λέλυκα. Παθ. καὶ μέσ. λύομαι. Παρατ. ἐλύομαι. Παρακ. λέ-

λύμαι. Ὑπερσ. ἐλελύμην. Παθ. ἀόρ. ἐλύθην. Παθ. μέλ. λυθήσομαι. Μέσ. μέλ. λυ΄σομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐλυσάμην. Μετ' ὄλ. μέλ. λελύσομαι (Δομοσθ. 14, 2). Παράγ. λύσις, λυτός και λυτέον (Πλατ.), λυτήρ, λυτήριος.

Λωβάομαι-ἄμαι (ἐκ τοῦ λώβη=μεταχειρίζομαι τινα ὑβριστικῶς, ἀτιμάζω). Ἀποθ. μέσ. Παρατ. ἐλωβάομην-ώμην. Μέλ. λωθήσομαι. Ἀόρ. ἐλωθήσάμην. Παρακ. λελώθημαι. Ὑπερσ. ἐλωθήμην. Παθ. ἀόρ. ἐλωθήθην. Τὸ ἐνεργητ. λωβάω εἶναι μεταγεν. Ἀόρ. προστ. λώβητον (Ψευδο-Φωκυλ.). Παράγ. λωβητός=ὁ λώβην ὑπομείνας, ἀτιμασμένος· και ἐνεργητ.=ὑβριστικός, ἀτιμίας πρόξενος· λωβητήρ, θηλ. λωβήτειρα, και λωβήτωρ=ὑβριστής.

Μ

Μαίνομαι (ποιῶ τινα μανιώδη), ποιητ. και μεταγεν. Ἀόρ. ἔμνηνα (Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 4, 8). Παρακ. ἄρ. με σημασ. ἐνεστ. μέμνηνα, και μεταγεν. μεμάνηκα. Μέσ. μαίνομαι (εἶμαι μανιώδης). Παρατ. ἐμαινόμεν. Μέσ. μέλ. μανοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. σπαν. ἐμηνάμην, σύνθ. παρὰ Λουκ. ἐπεμνήνατο. Παρακ. μεμάνημαι (Θεόκρ. 10, 31). Παθ. ἀόρ. ἄρ. ἐμάνην. Ὑποτ. μανῶμεν (Πλατ. Νομ.). Μετχ. μανείς (Ἰσοκρ.). Παθ. μέλ. ἄρ. μανήσομαι (μεταγεν.).

Μαλακίζομαι, μέσ.=γίνομαι μαλακός. Παρατ. ἐμαλακίζομην. Ἀόρ. ἐμαλακισάμην (Ξενοφ. Ἀπολ. 33). Παθ. ἀόρ. ἐμαλακίσθην (Θουκυδ. 2, 42. 3, 40). Παθ. μέλ. μεταγεν. μαλακισθήσομαι (Δ. Κάσσ.). Τὸ ἐνεργητ. μαλακίζω παρὰ μεταγενεστέροις μόνον.

Μαθηθῆναι (ρίζ. μαθ.). Παρατ. ἐμάνθανον. Μέλ. μαθήσομαι με ἐνεργ. σημασ., και μεταγεν. μαθήσω (Γαλην). Ἀόρ. ἄρ. ἔμαθον. Προστ. μάθε. Ἀπαρφ. μαθεῖν. Μετχ. μαθών. Παρακ. μεμάθηκα. Ὑπερσ. ἐμεμαθήκειν. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἀντί ἐνεργητ. μεμαθημένος. Τὸ παθητ. μαθηθῆναι μόνον εἰς ἐνεστ. και παρὰ Πλάτωνι μόνον (Πλατ. Τιμ. Μεν.). Παράγ. μάθημα, μάθησις, μαθητός (Πλατ. Πρωτ.), μαθητέον (Πλατ. Νομ.), μαθητής θηλ. μαθήτρια.

Μαρ-κίω. Παρατ. ἐμάρκινον. Μέλ. μαρανῶ. Ἄορ. ἐμάρκᾶνα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. μαραίνομαι. Παρατ. ἐμαραινόμην. Παρακ. μεμάραμμαι (Πλουτ. Πομπ. 31), καὶ μεμάρασμαι (Λουκ. Ἀναχ. 25). Παθ. ἄορ. ἐμαράνθην (Ἰλ. I, 212) καὶ μεταγεν. Μέλ. μαρανθήσομαι (Ν. Δ.) Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἐμαρηνάμην. Παράγ. μαρασμός καὶ μάρανσις.

Μαρτυρέω-ῶ. Παρατ. ἐμαρτύρεον-ουν. Μέλ. μαρτυρήσω. Ἄορ. ἐμαρτύρησα. Περικ. μεμαρτύρηκα. Παθ. καὶ μέσ. μαρτυρέομαι-οῦμαι (Λουκ.). Μέσ. ἄορ. ἐμαρτυρησάμην. Παρακ. μεμαρτύρημαι. Παθ. ἄορ. ἐμαρτυρήθην (Ἰσαϊ. 3, 41). Παθ. μέλ. μαρτυρηθήσομαι. Μέσ. μέλ. με σημασίαν παθητ. μαρτυρήσομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 8, 10).

Μαρτύρ-ομαι (ἐπικαλοῦμαι τινα μάρτυρα). Ἀποθ. Παρατ. ἐμαρτυρόμην, ἐμαρτύρου (Πλατ. Γοργ.). Ἄορ. ἐμαρτύράμην (Πλατ. Φιλ. 47). Μέλ. μεταγεν. μαρτυροῦμαι (Π. Δ.). Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὔρηται συνήθως σύνθετον.

Μάσσω καὶ ἄττ. μάττω (σπογγίζω, μαλάζω, ῥίζ. μαγ.). Μέλ. μάξω. Ἄορ. ἔμαξα. Παρακ. μέμαχα (Ἀριστοφ. Ἰππ. 55). Παθ. καὶ μέσ. μάσσομαι καὶ μάττομαι. Μέσ. μέλ. μάξομαι. Ἄορ. ἐμαξάμην. Παρακ. μέμαγμαί (Θουκ. 4, 16). Παθ. ἄορ. ἐμάχθην (Σοφοκλ. Τυρ. 1053). Παθ. ἄορ. ἐ'. ἐμάχην. Ὑποτ. ἐκ-μαγῶ, -ῆς, -ῆ (Πλατ. Θεαιτ.) Τὸ μέσ. μάττομαι εὔρηται συνήθως σύνθετον μετὰ τῶν προθέσ. ἀπὸ καὶ ἐκ.

Μαστιγῶω-ῶ. Εὐκτ. μαστιγοῖν (Αἰσχιν.). Ἀπαρφ. μαστιγοῦν. Παρατ. ἐμαστιγοῦν-ουν. Μέλ. μαστιγῶσω. Ἄορ. ἐμαστίγωσα. Προστ. μαστίγωσον-άτω. Μέλ. ἀντι παθητ. μαστιγῶσομαι (Πλατ.). Παθ. ἄορ. ἐμαστιγώθην. Παθ. μέλ. μαστιγωθήσομαι παρὰ μεταγεν. Παράγ. μαστιγωτέος.

Μάχομαι (συνάπτω μάχην, πολεμῶ). Ἀποθ. Παρατ. ἐμαχόμην. Μέσ. μέλ. μαχοῦμαι (ἄττ. προελθὼν ἐκ τοῦ Ἴων. μαχέσομαι). Ἄορ. ἐμαχεσάμην. Παρακ. μεμάχημαι. Παθ. ἄορ. ἐμαχέσθην (μεταγεν.). Παράγ. μαχητής, μαχετέον καὶ διαμαχητέον (Πλατ.), μαχητός καὶ ἀμάχετος (ποιητ.).

Σημ. Ὁ μέσ. μέλ. μαχέσομαι καὶ μαχήσομαι, καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἐμα-
χησάμην παρὰ ποιητ. καὶ μεταγενεστέροις.

Μεθύ-σκω (κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ· μεταβ.) Μέλ. μεταγεν.
μεθύσω (Π. Δ.). Ἀόρ. ἐμέθυσα (Λουκ.). Παθ. καὶ μέσ. μεθύσκο-
μαι. Παρατ. ἐμεθυσκόμην. Παρακ. μεμέθυσμαι (μεταγεν.). Παθ.
ἀόρ. ἐμεθύσθην. Μέλ. μεταγεν. μεθυσθήσομαι.

Μεθύω (εἶμαι μεθυσμένος). Παρατ. ἐμέθουν. Ὁ ἀόρ. ἐμέθυ-
σα παρὰ μεταγεν. Οἱ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζ. ἐκ τοῦ μεθύσκομαι.

Μείρομαι, ἴδε εἶμαρται.

Μελετάω-ῶ (ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω), ὁμαλ. Μέλ. μελετή-
σω. Ἀόρ. ἐμελέτησα. Παρακ. μεμελέτηκα. Παθ. μελετάομαι-
ῶμαι. Ἀπαρφ. μελετάεσθαι-ᾶσθαι. Μέσ. μέλ. μὲ ἐνεργητ. σημασ.
(μεταγεν.) μελετήσομαι. Παρακ. μεμελέτημαι.

Μέλλω (σκοπεύω, βραδύνω). Παρατ. ἔμελλον καὶ ἤμελλον.
Μέλ. μελλήσω. Ἀόρ. ἐμέλλησα, καὶ σπανιώτ. ἤμέλλησα (Ξενοφ.
Ἑλλ. 7, 4, 16). Παθ. μέλλεται, κατὰ γ'. πρόσ. (Θουκ. 5, 111).
Εὐκτ. μέλλοιτο (Ξενοφ. Ἀν. 3, 1, 47). Μέλ. σπαν. μεταγεν.
μελλήσομαι. Παρακ. μεταγεν. εἰς μετγ. μεμελλημένος (Γαλην.).
Παράγ. μελλητέον (Εὐριπ. Φοιν.), μέλλημα, μέλλησις=ἄργοπο-
ρία, βραδύτης.

Σημ. Ἡ τροπὴ τῆς αὐξ. ε εἰς η εἶναι τῶν Ἀττικῶν ἰδίᾳ, μάλιστα δὲ
τῶν νεωτέρων.

Μέλω (εἶμαι ἀντικείμενον φροντίδος ἢ ἐπιμελείας τινός).
Προσωπικῶς παρὰ πεζοῖς σπανίως ἀπαντᾷ, συνηθέστ. δὲ παρὰ
ποιηταῖς. Ὅθεν μέλει μοι (μὲ μέλει). Παρατ. ἔμελε. Μέλ. μελή-
σει. Ἀόρ. ἐμέλησε. Παρακ. μεμέληκε. Ὑπερσ. ἐμεμελήκει. Παράγ.
μελητέον. Μέσ. μέλομαι (ποιητ.), παρὰ πεζοῖς δὲ ἐν συνθ. σύνη-
θες, ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι. Παρατ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμε-
λούμην, Μέλ. ἐπιμελήσομαι. Παθ. ἀόρ. ἐπεμελήθην. Παθ. μέλ.
ἐπιμεληθήσομαι. Παρακ. ἐπιμεμήλημαι. Τὸ δὲ μεταμέλομαι ἔχει
παρατ. μετεμελόμην (Θουκ. 7, 50), καὶ μέλ. μεταμελήσομαι
(Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 6, 23). Ὁ ἐνεστ. μεταμελοῦμαι, ὁ παρακ.
μεταμεμάλημαι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. μετεμελήθην εἶναι τῶν μεταγε-
νεστέρων.

Μέμφομαι (φέγω, κατηγορώ). Ἀποθ. Παρατ. ἐμεμφόμην. Μέλ. μέμφομαι. Ἄορ. ἐμεμφάμην. Παθ. ἄορ. με σημ. μέσ. σπάν. ἐμέμφθην (Θουκ. 4, 85), μᾶλλον δὲ ποιητ. Παθ. μέλ. μεταγεν. μεμφθήσομαι. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παράγ. μέμψις, μεμπτός, -τέος, μομφή, μεμφίμοιρος=ὁ τὴν μοῖραν μεμφόμενος κτλ.

Μένω. Παρατ. ἔμενον. Μέλ. μενῶ. Ἄορ. ἔμεινα. Παρακ. μεμένηκα, καὶ εἴ. μέμονα (ποιητ.). Ἀπαρφ. μεμονέναι (Ἡρόδ. 6, 84). Παράγ. μόνος, μενετός, μενετέον.

Μερ-ίζω (διανέμω, χωρίζω), δμαλ. Παρατ. ἐμέριζον (Πολυβ.). Μέλ. ἀττ. μεριῶ. Ἄορ. ἐμέρισα. (Πολυβ.). Μέσ. μερίζομαι. Παρακ. μεμέρισμαι. Ἄορ. ἐμερίσθην. Μέσ. μέλ. με σημ. παθ. μεριούμαι. Μέσ. ἄορ. ἐμερισάμην. Παθ. μέλ. μεταγεν. μερισθήσομαι.

Μηνύω (γνωστοποιῶ, καταγγέλλω). Παρατ. ἐμήνυον. Μέλ. μηνύσω. Ἄορ. ἐμήνυσα. Παρακ. μεμήνυκα. Παθ. παρακ. μεμήνυμαι, γ'. μεμήνυται (Ἀνδοκ. 1, 10). Ὑπερσ. ἐμεμηνύμην, γ'. ἐμεμήνυτο (Θουκ. 6, 57). Παθ. ἄορ. ἐμηνύθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. μηνυθήσομαι. Παράγ. μήνυμα, μήνυσις, μηνυτής καὶ μηνυτήρ, μηνύτωρ (ποιητ.), μήνυτρον=ὁ διδόμενος μισθὸς διὰ τὸ μήνυμα.

Μηχανάομαι-ῶμαι (ρίζ. μηχαν.=μηχανεύομαι), μέσ. ἀποθ. Παρατ. ἐμηχανάομην-ῶμην. Μέλ. μηχανήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐμηχανησάμην. Παρακ. μεμηχάνημαι. Ὑπερσ. ἐμεμηχανήμην. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐμηχανήθην. Παράγ. μηχανητέον (Πλατ. Νομ. 798).

Σημ. Ὁ ἐνεργ. ἐνεστώς μηχανάω εἶναι σπάν. καὶ ἀπαντᾷ δις μόνον εἰς ποιητάς, Ὀδ. 18, 143. Σόφ. Αἴ. 1037.

Μιαίνω (μολύνω). Παρατ. ἐμίαινον. Μέλ. μιανῶ. Ἄορ. ἀττ. ἐμίαινα. Ἀπαρφ. μιᾶναι, καὶ ἐμίηνα ποιητ. καὶ μεταγεν. Παρακ. μεμιάγκα. Μετχ. μεμιαγκῶς (Πλουτ. Τιβ. Γρακχ. 21). Παθ. παρακ. μεμιάσμαι, καὶ μεταγεν. μεμιάμμαι (Δ. Κασσ. 1, 22). Παθ. ἄορ. ἐμιάθην. Παθ. μέλ. μιανθήσομαι. Παράγ. μιάσμα, μιάρός, μιαντός, ἀ-μίαντος.

Μίγ-νυ-μι καὶ μιγνύω, σπαν. μίσγω (σμίγω, ἀνακατώνω). Προστ. μίγνυ. Ἀπαρφ. μιγνύναι. Μετχ. μιγνύς. Παρατ. ἐμίγνυν,

ἐμίγνυον καὶ ἐμισγον. Μέλ. μίζω. Ἄορ. ἐμιζα. Παρακ. μεταγεν. μέμιχα, συμ-(Πολυβ. 38, 5). Ὑπερσ. μεταγεν. ἐμεμίχην. Μέσ. μίγνυμαι. Παρατ. ἐμίγνυμην. Μέσ. μέλ. μίξομαι. Παρακ. μέμιγμαι. Παθ. ἄορ. ἐμίχθη, καὶ β'. ἐμίγη (Πλατ. Πολ. 490), ἰδίως δὲ παρὰ ποιητ. Ὑπερσ. ἐμεμίγη. Μετ' ὀλίγ. μέλ. μεμίξομαι (ποιητ.). Ὁ μέσ. ἄορ. ἐμιζάμην, καὶ ὁ παθ. μέλ. μιχθήσομαι μεταγεν., ὁ δὲ παθ. μέλ. β'. μιγήσομαι εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. Παράγ. μικτός καὶ μικτέος (Πλατ. Τιμ. 76, 48).

Μεμιέομαι-οὔμαι, ἀποθ. Παρατ. ἐμιμεόμην-οὔμην. Μέλ. μιμήσομαι. Ἄορ. ἐμιμησάμην. Παρακ. μεμίμημαι. Παθ. ἄορ. ἐμίμηθην. Μέλ. μιμηθήσομαι. Παράγ. μιμητέον (Πλατ. πολ. 396), μίμησις, μιμητής.

Με-μνή-σκω (ἐνθυμίζω, ρίζ. μνα). Παρατ. ἐμίμνησκον. Μέλ. μνήσω. Ἄορ. ἐμνησα. Μέσ. μιμνήσκομαι (ἐνθυμοῦμαι, κάμνω μνεῖαν). Παρατ. ἐμιμνησκόμην. Μέλ. σπαν. μνήσομαι, ἀπο-(Θουκυδ. 1, 137). Παθ. μέλ. μνησθήσομαι. Ἄορ. ἐμνήσθη. Προστ. μνήσθητι. Μετ' ὀλ. μέλ. μεμνήσομαι. Παρακ. μέμνημαι, -σαι, -ται (ἐνθυμοῦμαι), ἀντι ἔνεστ. Προστ. μέμνησο. Ὑποτ. μεμνώμαι, -ῆ, -ῆται. Εὐκτ. μεμνήμην, -ῆο, -ῆτο, καὶ μεμνώμην, -ῶο, -ῶτο (Ξενοφ. Ἄν. 1, 7, 5, β'. πρόσ. μέμνοι). Ἀπαρφ. μεμνήσθαι. Ὑπερσ. ἐμεμνήμην, -σο, -το. Παράγ. ἄ-μναστος (Θεόκρ. 16, 42), μνηστέον (Ἱπποκρ. 2, 157), ἐπι-μνηστέον (Πλατ. Τιμ. 90).

Σημ. Ὁ μέλ. μνήσω, ἄορ. ἐμνησα μόνον σύνθ. εἰς πεζοὺς μετὰ τῶν προθέσ. ἀνά, ὑπό, ὄϊον ὑπομνήσω, ἀνέμνησα. Οὕτω δὲ καὶ ὁ ἔνεστ. ὑπομιμνήσκω (Πλατ.). Ὁ μέσ. ἄορ. ἐμνησάμην εἶναι ποιητ., ἀλλ' εὐρήται καὶ μεταγεν. Ἀπαρφ. μνήσασθαι (Λουκ.), καὶ (προμνησαμένη Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 6, 26). Ἄλλος τύπος τοῦ μιμνήσκομαι ποιητ. καὶ μεταγεν. μνάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐμναόμην-ῶμην, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἄν. 7, 3, 18 εὐρήται τὸ γ'. πρόσ. προύμνῶτο.

Μεσιέω-ῶ. Παρατ. ἐμίσειον-ουν. Μέλ. μισήσω. Ἄορ. ἐμισήσα. Παρακ. μεμίσηκα. Παθ. μισέομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. μισήσομαι με παθ. σημασ. ἀντὶ τοῦ μεταγεν. Παθ. μισηθήσομαι τιθέμενος. Παθ. παρακ. μεταγεν. μεμίσημαι, τοῦ ὁποίου ἢ μετχ. μεμισημένος εὐρ. παρ' Ἰσοκράτ. Παθ. ἄορ. ἐμισήθη. Παράγ. μισητός (Πλατ. Φιλ. 49), μισητέος (Ξενοφ. συμπ. 8, 20).

Μισθῶ-ω (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ). Παρατ. ἐμισθοοον-ουν. Μέλ. μισθῶσω. Ἄορ. ἐμισθῶσα. Παρακ. μεμισθῶκα. Μέσ. μισθόομαι-οῦμαι (λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ). Παρατ. ἐμισθοόμην-οῦμην. Μέλ. μισθῶσομαι. Ἄορ. ἐμισθωσάμην. Παθ. παρακ. μεμισθῶμαι. Ὑπερσ. ἐμεμισθῶμην (Λυσ.). Παθ. ἄορ. ἐμισθῶθην. Παθ. παρακ. ἀντί μέσ. μεμισθῶμαι. Τὸ παθ. = μισθώνομαι, παίρνομαι ἐπὶ μισθῷ. Παράγ. μισθῶμα, μισθῶσις, μισθῶτής, μισθῶτός.

Μνη-μον-εῶ (ἐνθυμοῦμαι, ἀναφέρω). Παρατ. ἐμνημόνευον. Μέλ. μνημονεύσω. Ἄορ. ἐμνημόνευσα. Παρακ. ἀττ. ἐμνημόνευκα, ἀπ-εμνημόνευκας (Πλατ. Νομ.), καὶ μεταγεν. ἀπο-μνημόνευκα (Πλουτ.). Παθ. μνημονεύομαι. Παρατ. ἐμνημονεύομην. Παρακ. ἐμνημόνευμαι. Παθ. ἄορ. ἐμνημονεύθην. Μέσ. μέλ. με παθητ. σημασ. μνημονεύσομαι (Εὐριπ. Ἡρακλ. 334). Παθ. μέλ. μνημονευθήσομαι (Δημ. 18, 231). Παράγ. μνημονευτός (Ἀριστοτ.), μνημονευτέον (Πλατ. πολ. 441).

Μιολεῖν, ποιητ. ἄορ. β'. τοῦ βλώσσω, ὅπερ ἴδε.

Μύω (κλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς). Παρατ. ἔμυον. Μέλ. μεταγεν. μύσω. Ἄορ. ἔμυσα. Παρακ. μέμυκα. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

N

Νάσσω, ἀττ. νάττω (θλίβω, ζουλιζω) μεταγεν. Παρατ. ἔναττον. Μέλ. νάξω. Ἄορ. ἔναξα. Παθ. παρακ. νένασμαι καὶ νέναγμαι. Ὑπερσ. ἐνεναγμην, -ξο, -κτο.

Νεανιεύομαι (ἐκ τοῦ νεανίας = εἶμαι νεανίας, νεανικῶς φέρομαι.). Ἀποθ. Μέλ. νεανιεύσομαι. Ἄορ. ἐνεανιευσάμην. Παρακ. νενεανιεύμαι. Παθ. ἄορ. ἐνεανιεύθην. Μετχ. νεανιευθεῖς (Πλουτ. Μαρ. 29). Παρασχ. εἶναι τὸ νεανισκεύομαι. Ἀπαρφ. νεανισκεύεσθαι (Ξενοφ.) μόνον εἰς ἐνεστ. καὶ παρατατικόν.

Νέμω (μοιράζω). Παρατ. ἔνεμον. Μέλ. νεμῶ. Ἄορ. ἔνειμα. Παρακ. νενέμηκα. Μέσ. καὶ παθ. νέμομαι. Παρατ. ἐνεμόμην. Μέλ. νεμοῦμαι. Ἄορ. ἐνειμάμην. Παρακ. νενέμημαι. Ὑπερσ. ἐνενεμήμην. Παθ. ἄορ. ἐνεμήθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. νεμηθήσομαι. Παράγ. δια-νεμητέον (Ξενοφ. Οἶκ. 7, 36).

Νεύω. Παρατ. ἔνευον. Μέλ. μεταγεν. νεύσω. Ἄδρ. ἔνευσα. Παρακ. νένευκα. Ὑπερσ. ἐνεενύκειν. Μέσ. μέλ. ἀνα-νεύσομαι. Παράγ. νευστός, νεύσις.

Νέω (πλέω, κολουμῶ), νεῖς, -νεῖ. Παρατ. ἔνεον, -εις, -ει. Μέλ. νευσοῦμαι. Ἄδρ. ἔνευσα. Παρακ. νένευκα. Παράγ. νευστέον (Πλ. Rep. 453).

Νικῶ-ῶ, ὀμαλόν. Παθ. τούτου εἶναι τὸ ἠττάομαι-ῶμαι, ὅπερ ἴδε.

Νοέω-ῶ. Παρατ. ἐνόεον-ουν. Μέλ. νοήσω. Ἄδρ. ἐνόησα (Ξενοφ. Ἄν. 3, 4, 44). Παρακ. νενόηκα. Παθ. καὶ μέσ. νοέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐνοεόμην-οῦμην. Παρακ. νενόημαι. Ὑπερσ. ἐνενοήμην. Παθ. ἄδρ. ἐνοήθην. Παθ. μέλ. νοηθήσομαι. Μέσ. μέλ. νοήσομαι σπαν. Παράγ. νοητός, νοητέον, νοήμων, νόησις.

Σημ. Τὸ μέσ. νοοῦμαι εὐρηγται ἐν συνθ. μετὰ τῶν προθ. ἐν, ἀπὸ, ἐπί, διὰ, πρό.

Νομ-ίζω (ἐκ τοῦ νόμος=στοχάζομαι). Παρατ. ἐνόμιζον. Μέλ. ἀττ. νομιῶ (κατὰ τὴν β'. συζυγ. τῶν περισπωμ.). Ἄδρ. ἐνόμισα. Παρακ. νενόμικα. Παθ. νομιζομαι. Μέσ. μέλ. ἀττ. νομιοῦμαι μὲ παθ. σημασ. Παρακ. νενόμισμαι. Παθ. ἄδρ. ἐνομίσθην. Παθ. μέλ. νομισθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. δὲν ἔχει. Παράγ. νομιστέον (Πλατ. Σοφ. 230), νομιστός.

Ξαίνω (κτενίζω, μάλιστα περὶ τοῦ μαλλίου). Παρατ. ἔξαινον. Μέλ. ξανῶ. Ἄδρ. ἔξηνα (μεταγεν.). Παθ. παρακ. ἔξασμαι καὶ ἔξαμμαι. Παθ. ἄδρ. ἐξάνθην (μεταγεν.).

Ξενέζω (φιλοξενῶ τινα, μεταβ., καὶ ἀμεταβ. ἢ οὐδ.—εἶμαι ξένος). Παρατ. ἐξένιζον. Μέλ. ξενιῶ. Ἄδρ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι. Παρατ. ἐξενίζομην (Πολυβ.). Παθ. ἄδρ. ἐξενίσθην (Ξενοφ.).

Ξέω (ζύνω). Παρατ. ἔξεον. Ἄδρ. ἔξεσα. Παθ. παρακ. ἔξεσμαι. Παθ. ἄδρ. μεταγεν. ἐξέσθην. Παράγ. ξεστός.

Σημ. Ὁ μέλ. ξέσω φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ· ὁ δὲ παρακ. ἔξηκα φαίνεται πως ἀμφίβολος. Τὸ ῥῆμα τοῦτο καὶ τοι λῆγον εἰς εὼ δὲν συναίρεται.

Ξηρ-αίνω. Παρατ. ἐξήραινον. Μέλ. ξηρανῶ. Ἄορ. ἐξήρανα, Ἴων. ἐξήρηνα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. παρακ. ἐξήρασμαι. Οἱ τύποι ἐξήραμμαι καὶ ἐξήραμαι παρὰ μεταγεν. Παθ. ἄορ. ἐξηράνθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. ξηρανθήσομαι. Μέσ. μέλ. ἀντίπαθ. ξηρανοῦμαι (Ἀριστοτ. Μετεωρ. Β'. 3). Παράγ. ξήρασις, ξήρασία, ξηραντέον (Ἀριστοτ. προβλ. λζ, 3).

Ξυρέω-ῶ (ξυρίζω), καὶ μεταγεν. ξηράω καὶ σπαν. ξύρω. Μέλ. ξυρήσω. Ἄορ. ἐξύρησα. Ἄορ. ἐκ τοῦ ξύρω, ἐξῦρα. Μέσ. ξυρέομαι-οῦμαι (Ἡροδ. Β', 36), ξηράομαι καὶ σπαν. ξύρομαι. Παρατ. ἐξυρέομην-οῦμην. Παθ. παρακ. ἐξύρημαι. Μέλ. ξυρήσομαι. Παθ. μέλ. ξυρηθήσομαι (Π. Δ.). Μέσ. ἄορ. ἐξυρησάμην καὶ ἐξυράμην (μεταγεν.).

Ξύω. Παρατ. ἐξῦον. Ἄορ. ἐξῦσα. Ἀπαρφ. ξῦσαι. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει ἀμφίβολος καὶ ὁ μέλ. ξύσω. Μέσ. ξύομαι (=ξύω ἐμαυτόν). Παρατ. ἐξυόμην. Ἄορ. ἐξυσάμην (Ξενοφ.). Παθ. παρακ. ἐξυσμαι. Ἄορ. ἐξύσθην. Παράγ. ξυστός (Ἡροδ. Β', 71), ξυστήρ καὶ ξυστής, ξύστρα = τὸ ξύστρον, δι' οὗ ξύουσι τοὺς ἴππους (ξυστρί) κτλ.

Ὅδοι-πορέω-ῶ (ἐκ τοῦ ὁδοιπόρος). Παρατ. ὠδοιπόρεον-ουν. Μέλ. ὠδοιπορήσω. Ἄορ. ὠδοιπόρησα. Παρακ. ὠδοιπόρηκα.

Ὁ δὲ παθ. παρακ. μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. προσώπῳ ὠδοιπόρηται.

Ὅδο-ποιέω-ῶ (κατασκευάζω ὁδόν), ὁμαλ. Παρατ. ὠδοποιέον-ουν. Μέλ. ὠδοποίησω. Ἄορ. ὠδοποίησα. Παρακ. ὠδοποίηκα καὶ ὠδοπεποίηκα. Παθ. παρακ. ὠδοποιημαι καὶ ὠδοπεποίημαι.

Ὅδῦρ-ομαι (θρηνῶ, λυποῦμαι) ἀποθ. Παρατ. ὠδύρομην. Μέλ. ὠδυροῦμαι. Μέσ. ἄορ. ὠδυράμην. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ὠδύρθην. Μετχ. κατ-οδυρθεῖς (Πλουτ.). Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. ὠδυρμός, ὠδυρτός, ὠδυρτέον.

Ὅζω (ρίζ. ὀδ. ὀδ-ίω = μυρίζω). Μέλ. ὀζήσω (Ἴων. ὀζέσω). Ἄορ. ὠζησα (Ἴων. ὠζεσα). Παρακ. ὀζ. με οημ. ἐνεστ. ὀζωδα (Πλουτ.). Ὑπερσ. ὀδῶδειν (Ὀδ. Ι, 210), καὶ ὠδῶδειν (Ἀνθ. 13, 29).

Ὄϊγω, οἶγνυμι, ἴδε ἀνοίγω ἢ ἀνοίγνυμι.

Οἶδα (ρίζ. ἰδ-, κατ' ἀρχάς Fid. Ἄορ. β'. ε-ἰ-δον=εἶδον σημαίνει κυρίως ἔχω ἰδεῖ, ὅθεν εἰξεύρω). Παρακ. β'. μὲ σημασ. ἔνεστ. οἶδα, οἶσθα, οἶδε· ἴστον, ἴστον· ἴσμεν, ἴστε, ἴσασι. Ὑποτ. εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ κτλ. Εὐκτ. εἰδείην, εἰδείης, εἰδείη· εἰδείητον, εἰδείητην· εἰδείημεν, εἰδείητε, εἰδείην καὶ σπαν. εἰδείησαν. Προς. ἴσθι, ἴστω· ἴστον, ἴστων· ἴστε, ἴστωσαν. Ἄπαρφ. εἰδέναί. Μετχ. εἰδώς, -υῖα, -ός. Ὑπερσ. μὲ σημασ. παρατ. ἦδειν καὶ ἦδη, ἦδεις καὶ ἦδισθα, ἔτι δὲ ἦδης καὶ ἦδησθα, γ'. πρόσ. ἦδει ἢ ἦδειν καὶ ἦδη· δυῖκ. ἦδειτον καὶ ἦστον, ἦδείτην καὶ ἦστην· πληθ. ἦδειμεν καὶ ἦσμεν, ἦδείτε καὶ ἦστε, ἦδესαν καὶ ἦσαν. Εἰς τὸν δυῖκ. καὶ πληθ. γίνεται συγκοπή τοῦ εἰ, καὶ αἱ ἀπαιτούμεναι τροπαὶ τοῦ δ. Μέλ. εἶσομαι (θὰ εἰξεύρω, θὰ μάθω), καὶ σπαν. εἰδήσω. Σύνθ. τοῦ οἶδα· σύνοιδα (γνωρίζω κατ' ἑμαυτόν, ἔχω συνειδήσιν), Ἄπαρφ. συνειδέναί. Προστ. σύνισθι. Ὑποτ. συνειδῶ. Παράγ. ἴστέον, ἴστωρ, ἱστορία, εἰδήσεις, εἰδήμων.

Σημ. Σπάνια παρ' ἀττ. τὰ οἶδας, οἶδαμεν, οἶδατε, οἶδασι. Ποιητικοὶ δὲ οἱ τύποι τοῦ ὑπερσ. ἦστον, ἦστην, ἦσαμεν, ἦστε, ἦσαν.

Οἰδάω, οἰδέω, οἰδάνω καὶ μεταγεν. **οἰδαίνω** (πρίσκομαι, φουσκώνω). Παρατ. ᾠδεον (Ὀδ. ε, 455) Μέλ. οἰδήσω (Ἰπποκρ.). Ἄορ. ᾠδήσα (Πλατ. Φαιδρ.). Παρακ. ᾠδηκα. Μέσ. μεταγεν. οἰδέομαι. Παθ. οἰδάνεται παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. I, 646. Μέσ. ἀόρ. ἀντι ἔνεργ. εἰς γ'. πρόσ. πληθ. ἀν-οιδήσαντο. Παράγ. αἰδημα, οἰδημα.

Οἰκέω-ᾶ (κατοικῶ, ἐν τῷ οἴκῳ μένω· ἐκ τοῦ οἴκος). Παρατ. ᾠκεσν-ουν. Μέλ. οἰκήσω. Ἄορ. ᾠκησα. Παρακ. ᾠκηκα (Σοφ. Ἠλ-1101). Παθ. οἰκέομαι-οῦμαι. Μέσ. μέλ. οἰκήσομαι μὲ παθ. σημασ. (Θουκ. 8, 67). Μέσ. ἀόρ. μεταγεν. ᾠκησάμην, καὶ παρὰ Δημοσθ. διᾠκησάμην. Παθ. παρακ. ᾠκημαι, ὅστις ἔχει καὶ μέσ. σημασίαν. Παράγ. οἰκημα, οἰκησις, οἰκητῆς καὶ οἰκητήρ, οἰκητός, οἰκῆτωρ ταῦτόν τῷ οἰκητήρ.

Οἰκίζω (ἐκ τοῦ οἴκος· κτίζω οἶκον ἢ πόλιν, ἀποικίζω τινά). Παρατ. ᾠκίζον. Μέλ. ἀττ. οἰκιῶ. Ἄορ. ᾠκισα. Παρακ. μεταγεν. ᾠκικα. Ὑπερσ. ᾠκίειν. Μέσ. οἰκίζομαι. Μέλ. οἰκιοῦμαι. Παθ. ἀόρ.

ῥκίσθην. Παθ. μέλ. οἰκισθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ῥκισάμην. Παθ. παρακ. ῥκισμαι. Παράγ. οἰκισμός, οἰκισις, οἰκιστῆς καὶ οἰκιστήρ.

Οἰκοδομέω-ῶ (ἐκ τοῦ οἰκοδόμος=κτίζω, κατασκευάζω οἶκον). Παρατ. ῥκοδόμεον-ουν. Ἄορ. ῥκοδόμησα. Παθ. παρακ. ῥκοδόμημαι. Παθ. μέλ. οἰκοδομηθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ῥκοδομησάμην. Παράγ. οἰκοδόμημα, οἰκοδόμησις, οἰκοδομητός, οἰκοδομητέον=πρέπει νὰ οἰκοδομήσῃ τις (Πλατ.).

Οἰκουρέω-ῶ (=φυλάττω τὸν οἶκον ἐκ τοῦ οἰκουρός). Παρατ. οἰκουρέον-ουν, μεταγεν. καὶ ἄνευ αὐξήσεως.

Οἰκτείρω (συμπαθῶ, ἐλεῶ, εὐσπλαγχνίζομαι). Παρατ. ῥκτειρον. Μέλ. οἰκτερῶ. Ἄορ. ῥκτειρα. Παθ. οἰκτείρομαι. Παρατ. ῥκτειρόμην. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Οἱ δὲ τύποι οἰκτειρήσω, ῥκτειρήσα, ῥκτειρήθην εἶναι μεταγεν. Παράγ. οἰκτιρισμός, οἰκτιρμῶν-ονος.

Οἰμώζω (ἐκ τοῦ ἐπιφ. οἴμοι=φρονάζω οἴμοι, θρηνῶ, ὀδύρομαι). Μέλ. οἰμώξομαι ἄττ. καὶ μεταγεν. οἰμώζω (Πλουτ. Ἀποφθ. 182). Ἄορ. ῥμωξα, μᾶλλον ποιητ. Παρακ. μεταγεν. οἰμωγμένος (Εὐριπ. Βακ. 1286). Παθ. ἄορ. μετχ. οἰμωχθεῖς (Θεογ. 1204). Ὁ δὲ μέσος ἄορ. ἐν ἀπαρφ. οἰμώξασθαι εἶναι μεταγεν. Παράγ. οἰμωκτός, οἰμωγή.

Οἶνο-χοεῶ (ἐγγέω, κερνῶ οἶνον εἰς πόσιν ἐκ τοῦ οἶνοχόος). Παρατ. ῥνοχόεον-ουν, καὶ ἑνοχόουν (Ὅμηρ.). Μέλ. οἶνοχοήσω. Ἐπάρχει καὶ ἄλλος τύπος οἶνοχοεύω=οἶνοχοεῶ, τοῦ ὁποίου μόνον τὸν ἑνεστ. μεταχ. ὁ Ὅμηρος. Ἀπαρφ. οἶνοχοεύειν. Μετχ. οἶνοχοεύων.

Οἶνώω-ῶ (μεθύσκω τινά). Τοῦ ῥήματος τούτου, πλὴν τοῦ ἐνεργ. ἄορ. ἐν ἀπαρφ. οἶνώσαι παρὰ Κριτ., ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσιν. Παθ. οἶνώομαι-οῦμαι (μεθύσκομαι, μεθυσμένος γίνομαι). Παθ. μέλ. οἶνωθήσομαι (Διογ. Λαέρ. 7, 118). Παθ. παρακ. ἐν τῇ μετχ. ῥνωμένος (ποιητ.), οἶνωμένος (Ἡροδ. 5, 18) καὶ (Ἀριστοτ.) διφνωμένος, κατφνωμένος (Πλατ. Νομ.). Παθ. ἄορ. ἐν τῇ μετχ. οἶνωθεις (Ὅδ. Τ. II).

Οἶομαι, καὶ συγκοπῆ τοῦ ἐγκλιτ. φων. οἶμαι (νομίζω, στο-

χάζομαι), 6'. πρόσ. οἶε κτλ. Παρατ. ὠόμην καὶ ὄμην. Μέλ. οἴησομαι. Παθ. ὠήθην. Εὐκτ. οἴηθείην. Παθ. μέλ. μεταγεν-οἴηθήσομαι. Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ὠησάμην. Παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παράγ. οἴητέον ('Αριστοτ. Πολ. 1, 8, 11), οἴημα, οἴημα-τίας=δὲ μεγάλην ἔχων περὶ ἑαυτοῦ ὑπόληψιν, οἴησις, οἴητός.

Σημ. Τὸ μὲν οἶμαι ἐπὶ ὁμολογουμένου τίθεται, τὸ δὲ οἴομαι ἐπὶ ἀμφιβόλου (Θωμ. Μαγιστρ. σελ. 645) τῷ οἴομαι καὶ οἶμαι ἀδιαφόρως χρῆσθαι φασι τοὺς Ἀττικοὺς, ἐφ' ὧν οἱ "Ἕλληνες χρῶνται τῷ νομίζω, Μοιρ. σελ. 284' Κορ. εἰς Ἴσοκρ. Τόμ. Β', σελ. 122. Ὁ δὲ Δημοσθένης ὡς ἐκ πολλῶν χωρίων δηλοῦται ἐπὶ μὲν τῶν παρενθέσεων χρῆται τῷ οἶμαι, ὅτε δὲ ἐξ αὐτοῦ ἕτερόν τι ἐξήρτηται, χρῆται τῷ οἴομαι οὐχ ἥττον ἢ τῷ οἶμαι.

Ὀΰχομαι (ἀποθ. μέσ.=ἀπέρχομαι, πηγαίνω κτλ.). Παρατ. ὠχόμην. Μέλ. οἰχίσομαι. Παρακ. μεταγεν. σύνθ. παρώχημαι ('Ιπποκρ. 1, 15). Μετχ. παρωχημένος.

Σημ. Ὁ ἐνεστ. οἰχομαι ἔχει συνήθως σημασ. παρακ., ὁ δὲ παρατ. ὠχόμην σημασ. ὑπερσ. καὶ ἄορ. Ὁ παρακ. ὠχῶκα μεταγεν. καὶ ποιητ. (Αἰσχυλ. Περσ. 13), οἰχῶκα ποιητ. (Σοφ. Αἴ. 896). Ὑπερσ. μεταγεν. ὠχῆκειν (Πολυβ. 8, 29). Τὸ ῥῆμα τοῦτο μετὰ μετοχῆς συναπτόμενον τὴν ταχεῖαν πολλὰκις δεικνύει ἐκτέλεσιν τῆς ὑπὸ τῆς μετοχῆς δηλουμ-πράξεως· οἰχεται πλέοντα=εὐθύς πλέουσι (Δημ. Φιλ. Α').

Οἰωνίζομαι (ἀποθ. μέσ.=παρατηρῶ τὸ πέταγμα ἢ ἄσμα ἢ τὴν βρῶσιν τῶν πτηνῶν, διὰ τὰ λάβω ἐκ τούτων σημεῖόν τι εἰς πρόγνωσιν καὶ προφητείαν πράγματος, ὁποῖαν ἔκβασιν θέλει λάβει· ἐκ τοῦ οἰωνός). Παρατ. οἰωνίζομην, ἄνευ αὐξήσεως. Μέλ. μεταγεν. οἰωνιοῦμαι. Ἄορ. μεταγεν. οἰωνισάμην. Εὐκτ. οἰωνισαίμην. Ἀπαρφ. οἰωνισασθαι. Μετχ. οἰωνισάμενος. Παράγ. οἰωνισμα, οἰωνισμός, οἰωνιστής καὶ οἰωνιστήρ, οἰωνιστικός, οἰωνιστήριος.

Ὀκέλλω (ἐκ τοῦ κέλλω=ἀράζω, προσορμίζω εἰς τὴν ξηράν, φέρω τὸ πλοῖον ἐπὶ τινὰ σκόπελον (ξηράν). Παρατ. ὠκέλλον. Ἄορ. ὠκείλα (Θουκ. Β', 94). Ἀπαρφ. ὀκείλαι. Μετχ. ὀκείλας. Παθ. ἐξ-οκέλλεται (Αἰσχυλ. Ἴκ. 438). Οἱ ἄλλοι χρόνοι δὲν ἀπαντῶσιν.

Ὀλιγορέω-ᾶ=ὀλίγον-ᾶρω=ὀλίγον κινῶ ἑμαυτόν, ὀλίγον φροντίζω, ἐπομένως ἀμελῶ. Εἶναι ὀμαλόν· μετ' ὀλ. μέλ. δὲν ἔχει.

Ὀλισθ-άνω καὶ **ὀλισθ-αένω** (γλιστρῶ). Παρατ. ὠλισθανον

(Ὅρφ. Ἀργ. 271). Μέλ. μεταγεν. ὀλισθήσω. Ἀόρ. ὀλισθησα (Ἰπποκρ. δι-ὀλίστησα, 4, 274). Ἀόρ. β'. ὀλισθον. Παρακ. ὀλισθηκα (Ἰπποκρ.). Ὑπερσ. ὀλισθήκειν. Παράγ. ὀλίσθημα, ὀλίσθησις, ὀλισθηρός, ὀλισθητικός.

Σημ. Ὁ τύπος ὀλισθάνω εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις λογογρ, ὁ δὲ τύπος ὀλισθαίνω εἶναι καὶ αὐτὸς ἀττ. μᾶλλον δὲ παρὰ μεταγενεστέροις. Καὶ εὐρίσκ. ἀπλοῦν μὲν μόνον παρὰ μεταγεν., σύνθετον δὲ καὶ παρὰ δοκίμοις. Ὁ Ὅμηρος μεταχειρ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ. καὶ εἰς γ'. μόνον πρὸς. τὸν ἀόρ. β'. ὀλισθε, Ἰλ. υ, 470.

Ὀλ-λυ-μιε (κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ ὀλ-νῦμι=καταστρέφω, ἀφανίζω), καὶ σπαν. ὀλλῦ'ω. Παρατ. ὀλλῦν καὶ ὀλλῦον. Μέλ. ὀλέσω, ἀττ. ὀλῶ, ὀλεῖς, ὀλεῖ. Ἀόρ. ὄλεσα. Παρακ. μὲ ἀττ. ἀναδιπλ. ὀλώλεκα=ἔχω καταστρέψει. Ὑπερσ. ὀλωλέκειν=εἶχον καταστρέψει. Παρακ. β'. ὄλωλα μὲ ἀττ. ἀναδιπλ.=ἔχω ἀπολεσθῆ, χαθῆ. Ὑπερσ. ὀλώλειν=εἶχον ἀπολεσθῆ, χαθῆ. Μέσ. ὀλλῦμαι (χάνομαι). Παρατ. ὀλλύμην. Μέλ. ὀλοῦμαι. Μέσ. ἀόρ. β'. ὀλόμην. Μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀντὶ ἐνεργ. μεταγεν. ὄλεσάμην. Παθ. ἀόρ. μεταγεν. ὄλεσθην, ἀπωλέσθην (Π. Δ.). Παθ. μέλ. μεταγεν. ἀπολεσθήσομαι (Γαλην.). Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθ. ἀπὸ παρὰ τοῖς πεζοῖς. Παράγ. ὀλετήρ=φθαρεύς, ἐξαλοθρευτής κτλ. θηλ. ὀλέτειρα.

Ὀλοφύρομαι (ἰποθ. θρηνώ, λυποῦμαι κτλ.). Παρατ. ὀλοφυρόμην. Μέλ. ὀλοφυροῦμαι. Μέσ. ἀόρ. ὀλοφυράμην. Παθ. ἀόρ. ὀλοφυρθείς παρὰ Θουκυδ. 3, 78. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. ὀλοφυρόμος.

Ὀμ-νυ-μιε (ρίζ. ὀμ.=κάμνω ὄρκον), καὶ ὀμνῦ'ω. Παρατ. ὀμνῦν καὶ ὀμνυον. Μέλ. ὀμοῦμαι,-εἶ,-εῖται (Ξενοφ. Ἑλλ. Α', 3, 11), καὶ μεταγεν ὀμόσω καὶ ὀμόσομαι (Πλουτ. Φιλοπ. 11). Ἀόρ. ὀμοσα. Παρακ. μὲ ἀττ. ἀνάδιπλ. ὀμώμοκα. Ὑπερσ. ὀμωμόκειν. Μέσ. (ἐν συνθ.) ὀμνῦμαι. Παρατ. ὀμνύμην. Μέλ. ὀμοῦμαι. Παθ. παρακ. ὀμώμοται καὶ ὀμώμοσται, γ'. πληθ. ὀμώμονται (Ἀνδοκ. 1, 98). Μετχ. ὀμωμοσμένος. Ὑπερσ. ὀμώμοτο. Μέσ. ἀόρ. ὀμοσάμην. Παθ. ἀόρ. ἀττ. ὀμώσθην καὶ ὀμώθην. Παθ. μέλ. ὀμοσθή-

σομαι (Ἄνδοκ. 3, 34). Παράγ. ἀπώμοτος=ὄστις μεθ' ὄρκου ἀρνεῖται τι (Σοφ. Ἄντιγ. 388. 394).

Σημ. Οἱ ἄλλοι τύποι τοῦ παρακ. καὶ ὑπερσ. δὲν ἔχουσι πολλακίς παρ' Ἄττ. τὸ σ, οἶον, ὁμώμοται, ὁμώμοτο. Ὁ δὲ μέσ. μέλ. ὁμοῦμαι ἔχει ἐνεργητικ. σημασίαν.

Ὅμοιόω-ῶ (ἐκ τοῦ ὁμοιοι=κάμνω ὁμοιον, παρομοιάζω). Παρατ. ὁμοίοον-ουν. Μέλ. ὁμοιώσω. Ἄδρ. ὁμοίωσα. Παθ. παρακ. ὁμοίωμαι. Παθ. ἀδρ. ὁμοιώθην. Παθ. μέλ. ὁμοιωθήσομαι. Μέσ. μέλ. με σημ. παθ. ὁμοιώσομαι. Παράγ. ὁμοίωμα, ὁμοίωσις, ὁμοιωτής, ὁμοιωτικός.

Ὅμορῶ-νυμι (σπογγίζω, ἀποπλύνω) σπαν. εἰς πεζ. Παρατ. ὁμορῶννυ (Ὅμηρ. ἄνευ αὐξ.). Μέλ. ὁμορῶ. Ἄδρ. ὁμορῶσα. Μέσ. ὁμορῶνυμαι. Παρατ. ὁμορῶνυμην. Μέλ. ὁμορῶμαι. Ἄδρ. ὁμορῶσθην. Παθ. ἀδρ. εἰς μετχ. ἀπ-ομορῶσθεις (Ἀριστοφ. σφ. 560). Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Ὀνειδέζω (ἐκ τοῦ ὄνειδος=χλευάζω, κατηγορῶ, ὑβρίζω). Παρατ. ὄνειδιζον. Μέλ. μεταγεν. ὄνειδίσω, καὶ ἄττ. ὄνειδιῶ. Ἄδρ. ὄνειδισα. Παρακ. ὄνειδικα. Παθ. ὄνειδιζομαι. Παρατ. ὄνειδιζόμην. Μέλ. ὄνειδιούμαι. Παθ. μέλ. ὄνειδισθήσομαι (Π. Δ.). Παράγ. ὄνειδιστέον (Πλατ. Νομ.), ὄνειδισμός=ὄνειδισμα, ὄνειδισις, ὄνειδιστός.

Ὀνίνημι κατὰ τὸ ἴστημι (ρίζ. ὄνα· ἔχει τὸν ἀναδιπλ. εἰς τὸ μέσον, ὄ-νί-ναμι=ὄνίνημι· σημαίνει δὲ ὠφελῶ). Ἄπαρφ. ὄνινάναι. Μετχ. ὄνινάς-ἄσα (Πλατ. Φιλ. 58). Παρατ. ὠφέλεσον-ουν. Μέλ. ὄνήσω. Ἄδρ. ὠνησα. Μέσ. ὄνιναμαι (ὠφελοῦμαι). Ἄπαρφ. ὄνινασθαι. Παρατ. ὠνινάμην Μέλ. ὄνήσομαι. Μέσ. ἀδρ. ὠνησάμην (μεταγεν.). Ἄδρ. Ἔ. μεταγεν. ὠνάμην, καὶ παρ' Ἄττ. ὠνήμην, -ησο,-το κτλ. Εὐκτ. ὄναίμην,-αίο,-αίτο. Ἄπαρφ. ὄνασθαι. Μετχ. ὄνήμενος (Ὅμ.). Ὑποτ. λείπει. Παθ. ἀδρ. ὠνήθην. Παρακ. μεταγεν. ὠνημαι. Παράγ. ἀν-όνητος (Σοφ. Αἶ. 758)=ἄνωφελής.

Ὀνομάζω (ἐκ τοῦ ὄνομα=φωνάζω, κρᾶζω κατ' ὄνομα, κἀλῶ κατ' ὄνομα). Παρατ. ὠνόμαζον. Μέλ. ὄνομάσω. Ἄδρ. ὠνόμασα. Παρακ. ὠνόμαχα. Παθ. παρακ. ὠνόμασμαι. Ἄδρ. ὠνομάσθην.

Μέλ. μεταγεν. ὀνομασθήσομαι. Παράγ. ὀνομαστέον (Πλάτ. Κρατ. 387), ὀνομαστός=ὀνομασμένος, ὁ δυνάμενος νὰ ὀνομασθῆ, ὁ περίφημος, ἔνδοξος, περιβόητος· ὀνομαστής, ἐπίρ. ὀνομαστί=κατ' ὄνομα, μὲ τ' ὄνομα.

Ὠξύνω (κάμνω τι ὀξύ). Παρατ. ὦξυνον. Μέλ. ὀξυνῶ. Ἄόρ. ὦξυνα. Παρακ. ὀξυγκα (Πολυβ. 31, 9). Παθ. ὀξύνομαι. Παρατ. ὦξυνόμην. Παρακ. ὦξυμμαι, καὶ μεταγεν. ὦξυσμαι (Πολυβ. 1, 22). Παθ. ἄόρ. ὦξύνθην. Παθ. μέλ. ὀξυνθήσομαι (Ἰπποκρ.).

Ὠπλίζω (ἐκ τοῦ ὄπλον=παρασκευάζω, εὐτρεπίζω, ἐτοιμάζω). Παρατ. ὦπλιζον. Μέλ. ὀπλίσω. Ἄόρ. ὦπλισα. Παρακ. μεταγεν. ὦπλικα, καὶ ὁ ὕπερσ. ὦπλίκειν. Μέσ. καὶ παθ. ὦπλιζομαι. Μέλ. ὀπλιοῦμαι, καὶ μεταγεν. ὀπλίσομαι. Μέσ. ἄόρ. ὦπλισάμην. Παθ. παρακ. ὦπλισμαι. Παθ. ἄόρ. ὦπλίσθην (μετὰ μέσ. πολλὰς σημασ.). Παράγ. ὀπλιστέον (Ξενοφ. Ἰππ. 1, 6), ὀπλισμός.

Σημ. Τὸ μέσον ὀπλιζομαι=ὀπλίζω ἑμαυτόν· ἄρ-ὀπλιζομαι=ἀφοπλίζω ἑμαυτόν, ἦτοι ξαρματώνομαι. ἐξ-ὀπλιζομαι=ἐξοπλίζω ἑμαυτόν, ἦτοι ἀρματώνομαι. Παράγ. ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός, ἐξοπλισία (Ξενοφ. Ἄν. Α', 7, 10).

Ὠράω-ῶ (βλέπω). Παρατ. ἐώραον-ων. Μέλ. ὄψομαι,-ει,-εται (ἐκ τῆς ρίζ. ὄπ.). Ἄόρ. ὄ'. εἶδον (ρίζ. Fιδ). Προστ. ἰδὲ (Πλάτ. Φαιδρ. 72), καὶ ἰδε (ποιητ. καὶ μεταγεν.). Ὑποτ. ἰδω. Εὐκτ. ἰδοίμι. Ἄπαρφ. ἰδεῖν. Μετχ. ἰδών. Παρακ. ἐώρακα. Ὑπερσ. ἐωράκειν. Παθ. καὶ μέσ. ὀράομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐωραόμην-ώμην. Μέσ. ἄόρ. ὄ'. εἰδόμην σπαν. καὶ σύνθ. παρ' ἄττ. πεζογρ. Προστ. ἰδοῦ καὶ ἰδοῦ ποιητ. Ἄπαρφ. ἰδέσθαι. Ὑποτ. ἰδωμαι. Μετχ. ἰδόμενος καὶ σπαν. εἰδόμενος. Παρακ. ἐώραμαι, καὶ ἄττ. ὄμμαι (ρίζ. ὄπ.), ὄψαι, ὄπται κτλ. Παθ. ἄόρ. ὄφθην, καὶ μεταγεν. ἐωράθην. Παθ. μέλ. ὄφθήσομαι, καὶ μεταγεν. ὄραθήσομαι (Γαλην.). Παράγ. ὄρατός, ὄρατέος, ὄραμα, ὄρασις, ὄμμα, ὄψις, ὀπτέον-περιοπτέον παρὰ Θουκ. 4, 48.

Σημ. Ὁ ὄ'. παρακ. ὄπωπα, καὶ ὕπερσ. ὄπώπειν εἶναι Ἰωνικοὶ καὶ ποιητ., σπαν. δὲ πρὶν πεζογρ. Ὁ μέσ. ἄόρ. ὄψάμην εἶναι τῶν μεταγεν. Τὸ μέσ. ὄρῶμαι εὐρηταί παρ' ἄττ. πεζογρ. πάντοτε σύνθετον, προορ- (προβλέπω).

Ὠργίζω, σπάν. ἐνεργ. = κάμνω τινὰ νὰ ὀργισθῆ. Μέλ. ὀργιῶ. Ἄορ. ὠργισα. Μέσ. ὀργίζομαι. Παρατ. ὠργίζομην. Μέλ. ὀργιοῦμαι. Παθ. μέλ. σπανιώτ. ὀργισθήσομαι. Παθ. ἄορ. ὠργίσθην. Παρακ. ὠργισμαι. Ὑπερσ. ὠργίσμην. Παράγ. ὀργιστέον.

Ὠρέγω (ἐξαπλώνω, ἐκτείνω), σπαν. τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς δοκίμοις. Παρατ. ὠρεγον. Μέλ. ὀρέξω. Ἄορ. ὠρεξα (Πλατ.). Μέσ. ὀρέγομαι (ἐπιθυμῶ). Παρατ. ὠρεγόμην. Μέλ. ὀρέξομαι. Ἄορ. ὠρεξάμην σπαν. Παθ. ἄορ. ὠρέχθην μὲ μέσ. σημ. Παρακ. ὠρεγμαι (Ἰπποκρ.), καὶ ὀρώρεγμαι μὲ ἀττ. ἀναδιπλ. Μετχ. ὀρωρεγμένος (μεταγεν.). Παράγ. ὄρεξις, ὄρεκτός.

Σημ. Παρακ. ἐπ. γ'. πληθ. πρόσ. ὀρωρέχεται, καὶ ὑπερσ. ὀρωρέχατο. Παρασχ. τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι τὸ ὀριγνάομαι. Μέλ. ὀριγνήσομαι (Δ. Κασσ.). Παθ. ἄορ. ὀριγνηθῆναι (Ἰσοκρ. ἐπιστ. 6, 9).

Ὠρίζω (βάλλω σύνορα, διαχωρίζω). Παρατ. ὠρίζον. Μέλ. ὀριῶ. Ἄορ. ὠρισα. Παρακ. ὠρικά. Μέσ. καὶ παθ. ὀρίζομαι. Μέλ. ὀριοῦμαι. Ἄορ. ὠρισάμην. Παθ. παρακ. ὠρισμαι. Προστ. ὠρισσ, ὠρίσθω. Ὑπερσ. ὠρίσμην, ὠριστο. Παθ. ἄορ. ὠρίσθην. Μέλ. ὀρισθήσομαι. Παράγ. ὀρισμός, ὀριστός, ὀριστέον (Πλατ. Νομ.).

Ὠρμάω-ῶ (ἐκ τοῦ ὀρμή = κάμνω τι νὰ κινῆται, παροξύνω, βιάζομαι). Παρατ. ὠρμαον-ων. Μέλ. ὀρμήσω. Ἄορ. ὠρμησα. Παρακ. ὠρμηκα. Μέσ. ὀρμάομαι-ῶμαι (φέρομαι ὀρμητικῶς). Παρατ. ὠρμάομην-ῶμην. Μέλ. ὀρμήσομαι. Ἄορ. ὠρμησάμην σπάν. Παθ. ἄορ. ἀντι μέσ. συνηθ. ὠρμήθην. Μέλ. μεταγεν. ὀρμηθήσομαι. Παρακ. ὠρμημαι. Ὑπερσ. ὠρμήμην. Παράγ. ὄρμημα, ὄρμησις, ὀρμητήριον = μέσον ἢ ὄργανον εἰς τὸ κινεῖν, διεγείρειν τι (Ξενοφ. Ἰππ. I. 15, 2), καὶ τόπος, ὅθεν ὄρμα, ἐξέρχεται τις.

Ὠρμέω-ῶ (ἐκ τοῦ ὄρμος = ἵσταμαι ἀσφαλῶς καὶ ἡσύχως ἐπ' ἀγκύρας εἰς τὸν ὄρμον, ἐν ὄρμῳ καὶ λιμένι εἰμί). Παρατ. ὠρμεον-ουν κτλ.

Ὠρμίζω (ἐκ τοῦ ὄρμος = φέρω, ὀδηγῶ τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, ἢ εἰς τὸν κόλπον καὶ ρίπτω τὴν ἀγκυραν). Παρατ. ὠρμιζον. Μέλ. ὀρμιῶ. Ἄορ. ὠρμισα. Μέσ. ὀρμιζομαι = εἰσέρχομαι, εἰσπλέω εἰς τὸν λιμένα, εὐρίσκομαι εἰς τὸν λιμένα. Παρατ. ὠρμι-

ζόμην. Μέλ. ὀρμιούμαι. Μέσ. ἄορ. ὀρμισάμην. Παθ. ἄορ. ὀρμισθην. Παρακ. ὀρμισμαι (μεταγεν.). Μετ' ὄλ. μέλ. δὲν ἔχει.

Ὀρύσσω καὶ ἄττ. **ὀρύττω** (σκάπτω, ρίζ. ὄρυχ.). Παρατ. ὄρυσσον καὶ ὄρυττον. Μέλ. ὄρύξω. Ἄορ. ὄρυξα (Θουκ. 2, 76). Ἄπαρφ. ὄρύξαι. Παρακ. ὄρωρυχα. Ὑπερσ. ὄρωρύχειν. Παθ. ὄρυσσομαι καὶ ὄρυττομαι. Παρατ. ὄρυττόμην. Παθ. παρακ. ὄρωρυγμαι (Ξενοφ. Οἰκ. 19, 7). Παρακ. μεταγεν. διώρυκται (Λουκ. Τιμ. 53). Μετχ. διωρυγμένος (μεταγεν.). Ὑπερσ. ὄρωρύγμην, -ξο, -κτο (Ξενοφ. Ἄν. 7, 8. 14 δι-ωρώρυκτο). Παθ. ἄορ. ὄρύχθην. Μέλ. ὄρυχθήσομαι. Παράγ. ὄρυκτός (Ξενοφ. Ἄν. 1, 7, 14).

Σημ. Ὁ παθ. ἄορ. β'. ὄρύγην, καὶ ὁ παθ. μέλ. ὄρυγήσομαι εἶναι τῶν μεταγενεστέρων. Ὁ μέσ. ἄορ. ὄρυξάμην καὶ ὁ ὑπερσ. ὄρωρύγμην καὶ ὄρύγμην παρ' Ἡροδότῳ.

Ὀσφρ-κίνομαι (ἄποθ. = μυρίζομαι). Παρατ. ὠσφραινόμην. Μέσ. μέλ. ὀσφρήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἄ. μεταγεν. ὠσφρηνάμην. Μέσ. ἄορ. β'. ὠσφρόμην. Ἄπαρφ. ὀσφρέσθαι. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ὠσφράνθην. Παράγ. ὀσφρητός, ὀσφραντός.

Ὀφείλω (ἐπ. ὀφέλλω = χρεωστῶ). Παρατ. ὤφειλον. Μέλ. ὀφειλήσω. Ἄορ. ὤφειλσα. Ἄπαρφ. ὀφειλήσαι. Παρακ. ὤφειλκα. Ὑπερσ. ὤφειλῆκειν. Ἄορ. β'. ὤφελον. Παθ. ὀφείλομαι. Παρατ. ὤφειλόμην. Παθ. ἄορ. ὀφειληθεῖς (Θουκ.).

Ὀφλισκάνω (= ὀφείλω, καταδικάζομαι). Παρατ. ὠφλίσκων. Μέλ. ὀφλήσω (Ἰσοκρ.). Ἄορ. σπάν. ὠφλησα. Ἄορ. β'. ὠφλον. Ὑποτ. ὄφλω. Εὐκτ. ὄφλοισι. Ἄπαρφ. ὀφλεῖν. Μετχ. ὀφλών. Παρακ. ὠφληκα. Παθ. παρακ. ὠφλημαι.

II

Παίζω. Παρατ. ἐπαιζον. Μέλ. παιζοῦμαι, καὶ μεταγεν. παίξομαι καὶ παιζώ. Ἄορ. ἐπαισα, καὶ μεταγεν. ἐπαιξα (Λουκ. Διαλ. θεῶν 6, 4). Παρακ. μεταγεν. πέπαιχα (Πλουτ. Δημ. 9), καὶ πέπαικα (Μενανδ. Κωμ. ἀποσπ. 4, 237). Παθ. παρακ. πέπαισμαι, καὶ πέπαιγμαι (Πλατ. Σισυφ. 542), καὶ μεταγεν. (Πλουτ. Ἠθ.). Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐπαίχθην. Παράγ. παιστέον (Κωμ. ἀποσπ.),

παίγιον, παικτός, παιδιά, παικτέον, παίκτης θηλ. παίκτηρα ποιητ. = ἡ παίζουσα, χορεύουσα.

Παίω (κτυπῶ). Παρατ. ἔπαιον. Μέλ. παίσω. Ἄορ. ἔπαισα. Παρακ. πέπαικα (Π. Δ.). Παθ. καὶ μέσ. παίομαι. Παρατ. ἐπαίω-μην. Μέσ. ἄορ. ἐπαισάμην. Παθ. παρακ. πέπληγμαι, καὶ μεταγεν. πέπαισμαι. Ἄορ. ἐπλήγην, καὶ ἐπαίσθην (Δίσχυλ.). Εὐρηται καὶ τύπος μέλ. παίσω, καὶ παρακ. μεταγεν. πεπαίηκα.

Παλαίω. Παρατ. ἐπάλαιον. Μέλ. παλάισω. Ἄορ. ἐπάλαισα. Παρακ. πεπάλαικα (Ἄνθ. 12, 20). Παθ. παρακ. πεπάλαισμαι. Ἄορ. ἐπαλαίσθην. Παράγ. πάλαισμα, παλαιστής, παλαίστρα, δυσπάλαιστος.

Παροινέω-ῶ (συμβουλεύω, προτρέπω), σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ αἰνέω, ὅπερ ἴδε. Παρατ. παρήνεον-ουν. Μέλ. παραινέσω, καὶ σπαν. παραινέσομαι (Πλατ. Μενεξ.). Ἄορ. παρήνεσα. Παρακ. παρήνεκα. Παθ. παρακ. παρήνημαι (Θουκ. 7, 69). Παθ. ἄορ. παρήνέθην. Παράγ. παραινέσεις, παραινέτηρ καὶ παραινέτης, παραινετικός = προτρεπτικός, συμβουλευτικός.

Παρονομέω-ῶ (ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τοῦ δικαίου πράττω). Παρατ. παρηνόμουν (αὐξάνει, ὡς εἰ ἦτο σύνθ. ἐκ τοῦ, παρὰ-ἀνομέω), καὶ παρενόμουν. Μέλ. παρανομήσω. Ἄορ. παρηνόμησα (Θουκ. 3, 67), καὶ παρενόμησα (Λουκ.). Παρακ. παραινόμηκα, καὶ παρηνόμηκα (Δ. Κασσ.). Ὑπερσ. παραιννομήκειν, καὶ παρηννομήκειν (Δ. Κασσ.). Παθ. παρακ. παραιννομήσθαι (Δημ.). Παθ. ἄορ. παρηννομήθην μεταγεν. Παράγ. παραινόμημα.

Παρηγορέω-ῶ (ἐκ τοῦ παρήγορος = νουθετῶ, παραινῶ). Παρατ. παρηγόρεον-ουν. [Μέλ. παρηγορήσω. Ἄορ. παρηγόρησα. Μέσ. παρηγοροῦμαι = παρηγορῶ. Παρατ. παρηγορέωμην-οῦμην. Μέλ. παρηγορήσομαι (Ἰπποκρ.). Μέσ. ἄορ. παρηγορησάμην (Λουκ.). Παθ. ἄορ. παρηγορήθην (Πλουτ.). Παράγ. παρηγόρημα.

Παροινέω-ῶ (ἐκ τοῦ πάροις = ἐν τῷ πίνειν τὸν οἶνον ἀχρεῖως καὶ οὐ κατὰ τὸ πρέπον φέρομαι· μεταβ. ἐκ τῆς μέθης κακομεταχειρίζομαι τινα κτλ.). Παρατ. ἐπαρώνεον-ουν (αὐξάνει εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥήματος καὶ τῆς προθέσεως), καὶ μεταγεν. ἐ-

παροίνεον-ουν. Μέλ. παροινήσω. Ἄορ. ἐπαρόνησα (Δημ. 22, 62),
καὶ μεταγεν. παρόνησα καὶ παροίνησα (Δ. Κασσ. 45, 26). Πα-
ρακ. πεπαρόνηκα (Αἰσχιν. 2, 154). Παθ. παρακ. πεπαρόνημαι
(μεταγεν.). Παθ. ἄορ. ἐπαρωνήθη (Δημ. 23, 63). Τὸ παθ. παροι-
νοῦμαι=ὕβριζομαι ὑπὸ τινος μεθυσμένου. «Τὰ πεπαρωνημένα»=
αἱ ἀταξίαι, αἱ ὕβρεις τοῦ μεθυσμένου.

Παρρησιάζομαι (ἐκ τοῦ παρρησία, καὶ τοῦτο συνθ. ἐκ τοῦ
πᾶν-ρήσις=ὀμιλῶ παρρησία, ἐλευθέρως, θαρρούντως), μέσ. ἀποθ.
Παρατ. ἐπαρρησιάζομαι. Μέσ. μέλ. παρρησιάζομαι. Μέσ. ἄορ. ἐ-
παρρησιασάμην. Παρακ. πεπαρρησιασμαι, ὅστις ἔχει καὶ σημασ.
παθητ. ἐν τῇ μετοχῇ μάλιστα. Παράγ. παρρησιαστής, παρρη-
σιαστικός, ἀπαρρησιαστος=ὅστις δὲν ὀμιλεῖ παρρησία, ἦτοι ἐ-
λεύθερα.

Πάσχω (προήλθεν ἐκ τοῦ πᾶνθ-σκω, μεταφερομένης τῆς δα-
σύτητος εἰς τὸ κ.). Παρατ. ἔπασχον. Μέλ. πείσομαι (προελθ. ἐκ
τοῦ πένθ-σομαι), καὶ μεταγεν. πήσομαι (παθ-πηθ.). Ἄορ. β'. ἐ-
πᾶθον. Παρακ. β'. πέπονθα προελθ. ἐκ τοῦ πενθ. πέπενθ=πέ-
πονθα. Ὑπερσ. β'. ἐπεπόνθειν. Παράγ. πάθημα, πάθησις, παθη-
τός (Πλουτ. Πελοπ. 16).

Πατάσσω (=πατ-αγ-ίω, κτυπῶ). Παρατ. ἐπάτασσον. Μέλ.
μεταγεν. πατάξω. Ἄορ. ἐπάταξα (Λυσ.). Παθ. πατάσσομαι.
Παρακ. (ποιητ.) πεπάταγμα. Ἄορ. μεταγεν. ἐπατάχθην. Μέλ.
παθ. παταχθήσομαι (μεταγεν.). Ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ. πατάσσω,
ἐπάτασσον καὶ πατάσσομαι εἶναι ποιητ., καὶ ἀναπληροῦνται παρ'
ἀττ. ἀπὸ τοῦ τύπτω ἢ παίω, τύπτομαι ἢ παίομαι. Ὁ δὲ παρακ.
ὁ παθ. ἄορ. καὶ ὁ παθ. μέλ. ἀναπληροῦνται παρ' ἀττ. ἀπὸ τοῦ
ρήματος πλήττομαι, οἶον' πέπληγμα, ἐπλήγην, σύνθ. ἐξεπλά-
γην, πληγήσομαι.

Παύω. Προστ. παῦε (Πλατ. Φαιδρ.). Παρατ. ἔπαυον. Μέλ.
παύσω. Ἄορ. ἔπαυσα. Παρακ. πέπαυκα. Παθ. καὶ μέσ. παύομαι.
Παρατ. ἐπαυόμην. Μέσ. μέλ. παύσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπαυσάμην.
Παθ. παρακ. πέπαυμαι, καὶ πέπαυσμαι, ὅπερ ἀμφίβολον. Ὑπερσ.
ἐπεπαύμην,-σο,-το. Παθ. ἄορ. ἐπαύθην καὶ μέσ., καὶ ἐπαύσθην
ἰδίως παρὰ μεταγεν. Παθ. μέλ. παυθήσομαι (σπαν. Θουκ. 1, 81).

Μετ' ὄλ. μέλ. πεπαύσομαι, ποιητ. καὶ μεταγεν. Παράγ. παυ-
στέον (Πλατ. Rep. 391).

Πεῖθω (καταπειθῶ, ῥίζ. πιθ). Παρατ. ἔπειθον. Μέλ. πείσω.
Ἄδρ. ἔπεισα. Παρακ. πέπεικα=ἔχω καταπείσει. Ὑπερσ. ἐπε-
πείκειν. Παρακ. β'. πέποιθα=ἔχω πεποιθήσιν. Ὑπερσ. β'. ἐπε-
ποίηθιν (μᾶλλ. ποιητ.). Ἄδρ. β'. ἐπιθον ποιητ. Ἀπαρφ. πιθεῖν.
Εὐκτ. πίθομι. Μετχ. πιθών. Παθ. καὶ μέσ. πείθομαι. Παρατ. ἐ-
πειθόμην. Μέσ. μέλ. πείσομαι. Παρακ. πέπεισμαι. Παθ. ἄδρ. ἐ-
πείσθην. Παθ. μέλ. πεισθήσομαι. Μέσ. ἄδρ. β'. ἐπιθόμην (ποιητ.),
σπαν. εἰς πεζ. Προστ. πιθοῦ (Πλατ. Φαιδρ. 117). Παράγ. πί-
στις, πιστός, πειστέον (Πλατ. πολ. 421).

Πεινάω-ῶ, πεινάεις-ῆς, πεινάει-ῆ, καὶ μεταγεν. πεινᾶ (συν-
αυρεῖται τὸ αε καὶ αει εἰς η καὶ η, ἀντὶ εἰς ᾱ). Ἀπαρφ. πεινήν
(Πλατ. Γοργ.), καὶ μεταγεν. πεινᾶν. Παρατ. ἐπειναον-ων, ἐπεί-
ναες-ης, ἐπείναε-η κτλ. Μέλ. πεινήσω, καὶ μεταγεν. πεινάσω.
Ἄδρ. ἐπείνησα, καὶ μεταγεν. ἐπείνασα. Παρακ. πεπείνηκα.

Πειράω-ῶ (δοκιμάζω, προσπαθῶ). Παρατ. ἐπείραον-ων. Μέλ.
πειράσω. Ἄδρ. ἐπείρασα (ᾱ διότι προηγείται ρ). Παρακ. μετα-
γεν. πεπειράκα (Λουκ. Ἐρωτ. 26). Μέσ. πειράομαι-ῶμαι. Παρατ.
ἐπειραόμην-ώμην. Μέλ. πειράσομαι. Παρακ. πεπείραμαι. Παθ.
ἄδρ. ἐπειράθην, καὶ ἐπειρασάμην (Θουκ. 2, 44). Μέλ. μεταγεν.
πειραθήσομαι. Παράγ. πείραμα, πειρατέον (Ἰσοκρ. 4, 8).

Σημ. Παρασχ. τούτου τοῦ ῥήμ. εἶναι τὸ πειράζω, τὸ ὁποῖον εἶναι
ποιητ. καὶ μεταγεν. Μέσ. πειράζομαι. Μετχ. πειραζόμενος (Ἰπποκρ.
2, 327).

Πέμπω. Παρατ. ἔπεμπον. Μέλ. πέμψω. Ἄδρ. ἔπεμψα. Πα-
ρακ. πέπομψα. Ὑπερσ. ἐπεπόμψειν. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι.
Παρατ. ἐπεμπόμην. Μεσ. μέλ. πέμψομαι. Μέσ. ἄδρ. ἐπεμψάμην.
Παθ. ἄδρ. ἐπέμφθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. πεμφθήσομαι. Παρακ.
πέπεμμαι, πέπεμψαι, πέπεμπται. Μετχ. πεπεμμένος (Δημ. 23,
159). Παράγ. πεμπτός (Θουκ. 8, 86), πεμπτέον (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ.
8, 1, 11), πομπή, ὅπερ διαφέρει τοῦ πομπεία κατὰ τὸν Ἀμμώ-
νιον· πομπή ἐστίν, ἣν πέμπουσι τῷ θεῷ· πομπεία δὲ ἡ λοιδορία.

Πενθέω-ῶ (ἔχω πένθος, κλαίω). Παρατ. ἐπένθειον-ουν. Μέλ.

πενθήσω. Ἄορ. ἐπένθησα. Παρακ. μεταγεν. πεπένθηκα (Λουκ.). Παθ. πενθέομαι-οὔμαι. Μετχ. πενθούμενος (Ἰσοκρ.). Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Πένομαι (εἶμαι πένης), ἀποθ. Παρατ. ἐπενόμην. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Πεπ-ζένω (ῥιμον ποιῶ, καταπραῦνω, μετριάζω). Ἄορ. ἐπέπᾶνα. Ἀπαρφ. πεπᾶναι. Παθ. πεπαίνομαι=γίνομαι ῥιμος. Παρακ. εἰς τὴν Ἀπαρφ. πεπάνθαι (Ἀριστοτ.). Παθ. ἄορ. ἐπεπάνθην (ποιητ. καὶ μεταγεν.). Παθ. μέλ. πεπανθήσομαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 21).

Πέπρωται (πεπρωμένον ἐστίν, εἶναι ὑπὸ τῆς μοίρας δεδωμένον). Παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. Ὑπερσ. ἐπέπρωτο.

Σημ. Οἱ χρόνοι πέπρωται, ἐπέπρωτο εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. Ἡ μετχ. πεπρωμένος,-η,-ον παρὰ ποιητ. καὶ πεζογρ. (Ἡρόδ. 1, 91). Ἡ πεπρωμένη προσυκ. μοῖρα τὸ πεπρωμένον=ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, τὸ γαπτόν, ὡς τὸ εἰμυμένη. Ὁ ἄορ. ἅ. ἔπορον εἶναι ποιητ. μόνον. Ὑποτ. πόρω. Εὐκτ. πόροισι. Προστ. πόρε. Ἀπαρφ. πορεῖν. Μετχ. πορών.

Περαζένω (εἰς πέρας φέρω, τελειώνω, ἐκτελῶ). Παρατ. ἐπέραινον. Μέλ. περᾶνῶ. Ἄορ. ἐπέρᾶνα (Πλατ. Γοργ. 522). Παθ. καὶ μέσ. περαίνομαι. Ἀπαρφ. περαίνεσθαι. Μέσ. μέλ. περανοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐπερανάμην. Παρακ. πεπέρασμαι, γ'. πληθ. πεπέρανται (Πλατ.). Ἀπαρφ. πεπεράνθαι. Μετχ. πεπερασμένος. Παθ. ἄορ. ἐπεράνθην (Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 19). Ὑποτ. περανθῶ (Πλατ. Γοργ. 501). Ἀπαρφ. περανθῆναι. Μετχ. περανθεῖς (Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 4, 39). Μέλ. δωρ. περασθήσομαι (Στοβ. 3, 74). Παράγ. ἀπεραντος (Πλατ. Κριτ. 119), διαπεραντέον (Πλατ. Νομ. 715), περαντέον (Γαλην.).

Περαζίδω-ῶ (διαβιβάζω, περνῶ πέρα). Μέλ. περαιώσω. Ἄορ. ἐπεραιώσα (Θουκ. 4, 121). Μέσ. περαιόομαι-οὔμαι (Θουκ. 1, 5). Μέλ. περαιώσομαι. Παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. ἐπεραιώθην (Θουκ. 6, 61). Παρακ. πεπεραιώμαι. Μετχ. πεπεραιωμένος. Ὑπερσ. ἐπεπεραιώμην. Παράγ. περαιώσεις=ἡ εἰς τὸ πέραν πέρασις, διαβίβασις.

Περαζίω-ῶ (διαβαίνω, διέρχομαι). Ἀπαρφ. περάειν-ᾶν. Μετχ. περάων-ῶν. Μέλ. περᾶ'σω (Ξενοφ. Ἀπομν. Ἰππαρχ. 2, 1). Ἄορ.

ἐπεράσα (τὸ $\bar{\alpha}$ διότι προηγείται ρ). Παρακ. πεπέρακα (Ξενοφ. Λακεδ. 4, 7).

Πέρδομι (εὐχρηστ. τὸ μέσον καὶ ἐν συνθέσει, παρὰ τοῖς κωμικοῖς σύνηθες=πορδὴν ἀφίημι, κλάνω). Μέλ. παρδήσομαι, σύνθ. ἀπο-παρδήσομαι ('Αριστοφ.). 'Αόρ. ἕ'. ἔπαρδον, σύνθ. ἀπέπαρδον. 'Υποτ. ἀποπάρδω. Εὐκτ. ἀποπάρδοιμι. Πρост. ἀποπαρδέτω. 'Απαρφ. κατα-παρδεῖν. Μετχ. ἀποπαρδῶν. Παρακ. ἕ'. πέπορδα ('Αριστοφ. Νεφ. 392). 'Υπερσ. ἐπεπόρδειν ('Αριστοφ. σφ. 1305).

Περι-βάλλω, ἴδε βάλλω.

Πέσσω (ὠριμάζω, ὀπτᾶω, μαγειρεύω), καὶ ἄττ. πέττω, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸν παρὰ μεταγεν. ἕτερον τύπον πέπτω. 'Απαρφ. πέπτεσθαι ('Ιπποκρ. 1, 197. 'Αριστοτ.). Μέλ. πέψω. 'Αόρ. ἔπεψα (Πλατ. πολ.), ἀλλὰ καὶ παρὰ μεταγεν. Παθ. παρακ. πέπεμμαι. Μετχ. πεπεμμένος. 'Αόρ. ἐπέφθην ('Ιπποκρ. 2, 523). Παθ. μέλ. πεφθήσομαι. Μετχ. πεφθησόμενος ('Αριστοτ. προβλ.). Μέσ. πέσσομαι. Παρατ. ἐπεσσόμην ('Ηρόδ. 1, 160). Μέσ. ἄορ. ἐπεψάμην. Παράγ. πεπτός, πέψις, πεπτήριος καὶ πεπτικός.

Πετά-ννυ-μαι (ἐκτείνω, ἀνοίγω), καὶ πεταννύω (ἀνα-πεταννύω Ξενοφ. 'Αν. 7, 1, 17). 'Απαρφ. ἀνα-πεταννύειν (Δουκ. περὶ διαβολῆς). Παρατ. ἐπετάννυν. Μέλ. πετᾶ'σω καὶ πετῶ. 'Αόρ. ἐπέτᾶσα. Παρακ. πεπέτακα (δια-πεπέτακα Διοδ. Σικ. 17, 115). Παθ. παρακ. πεπέτασμαι ('Ανθ. 9, 656), παραπεπέτασμαι (Πολυβ. 33, 2), καὶ ἄττ. πέπταμαι (ἀνα-πέπταμαι-ται, Ξενοφ. Οἰκ. 9, 4). Μετχ. ἀνα-πεπταμένος. 'Υπερσ. ἐπεπτάμην. Παθ. ἄορ. ἐπετάσθην.

Σημ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρηταὶ συνηθέστ. σύνθετον.

Πέτ-ομαι (ρίζ. πετ.—πετῶ). Παρατ. ἐπετόμην. Μέλ. πτήσομαι (ἄττ.), καὶ πετήσομαι ποιητ. καὶ μεταγεν. 'Αόρ. ἕ'. ἐπτόμην. Εὐκτ. πτοίμην (ἀνα-Πλατ. Φαιδ. 109). 'Απαρφ. πτέσθαι. Μετχ. πτόμενος (ἐπι-Πλατ. πολ. 365). 'Αόρ. ἐπτάμην. 'Απαρφ. πτάσθαι. Μετχ. πτάμενος. 'Αόρ. ἕ'. ἐνεργ. ἔπτην (ποιητ. καὶ μεταγεν.). 'Υποτ. πτῶ, -ῆς, -ῆ κτλ. Εὐκτ. πταίην-ης-η κτλ. Πρост. πτῆθι. 'Απαρφ. πτῆναι. Μετχ. πτάς, πτάσα.

Σημ. Εύρηται συνηθέστ. ἐν συνθέσει. Ὁ παρακ. πεπότῃμαι, ὑπερσ. ἐπεποτῃμην εἶναι πικρασχ. τοῦ ποτάομαι, καὶ εἶναι ἴδιοι τῶν ποιητ. Οἱ δὲ τύποι ἴπτῃμαι καὶ πέταμαι εἶναι ἴδιοι τῶν μεταγενεστέρων.

Πήγ-νυ-μαι, καὶ σπαν. πηγνύω (ἐμπήγω, καρφώνω, στερεώνω). Μέλ. πήξω. Ἄορ. ἐπήξα. Παρακ. ἀ. πέπηγα (μεταγεν.) = κάμνω γὰρ πήξη. Ὑπερσ. ἐπεπήγειν μεταγεν. (Δ. Κασσ.). Παρακ. β'. πέπηγα ἀμετάβ. = εἶμαι πηγμένος. Ὑπερσ. ἐπεπήγειν. Μέσ. πήγνυμαι (πήξω, ἀμετάβ.). Παρατ. ἐπηγνύμην. Μέλ. πήξομαι. Ἄορ. ἐπηξάμην. Παρακ. πέπηγαμαι = εἶμαι πηγμένος. Παθ. ἀορ. ἀ. ἐπήχθην. Ἄορ. β'. ἐπᾶ'γην (Πλατ.). Μέλ. β'. πᾶγῃσομαι (Θουκ.). Παράγ. πηκτός, πήξις.

Πηδάω-ω. Παρατ. ἐπήδαον-ων. Μέσ. μέλ. πηδήσομαι. Ἄορ. ἐπήδησα. Παρακ. πεπήδηκα (Αἴσωπ. F. 14), καὶ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 4, 37 ἐκπεπήδηκα. Ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν.

Σημ. Ὁ μέλ. πηδήσω μεταγεν. Παρ' Ἴπποκρ. εὔρηται τὸ γ'. ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ ὑπερσ. ἐπεπήδητο (Ἴππ. 1, 386).

Πημάεινω (βλάπτω, ζημιῶ, φθειρώ). Παρατ. ἐπήμαινον. Μέλ. πημανῶ, καὶ μέσ. πημανοῦμαι (σπανιώτ. ἐπὶ σημ. ἐνεργ., ἐνίοτε ὅμως καὶ ὡς παθ. εὔρηται, Σοφ. Αἴ.). Ἄορ. ἐπήμηνα (Πλατ. Νόμ.) Παθ. ἀορ. ἐπημάνθην. Παράγ. πημονή, πήμανσις, πημαντός, πημαντέος.

Πι-αίνω (παχύνω τι). Μέλ. πιανῶ. Ἄορ. ἐπίᾶνα, καὶ μεταγεν. ἐπίηνα. Παθ. πιαίνομαι. Παρακ. πεπίασμαι. Παθ. ἀορ. ἐπιάνθην (Θεόκρ.), καὶ ἐπιάσθην (Ἴπποκρ. συν-επιάσθην).

Πιέζω (κυρίως θλίβω τι μὲ τὰς χεῖρας, ζουλιζω, σφίγγω). Παρατ. ἐπίεζον. Μέλ. πιέσω. Ἄορ. ἐπίεσα. Παθ. πιέζομαι. Παρατ. ἐπιεζόμεν. Παθ. παρακ. πεπίεσμαι καὶ πεπίεγαμαι (Ἴπποκρ.). Παθ. ἀορ. ἐπιέσθην, καὶ παρ' Ἴπποκρ. ἐπιέχθην. Παθ. μέλ. πιεσθήσομαι. Παράγ. πίεσμα, πίεσις καὶ πιεσμός, πιεστός, πιεστέον, πιεστήρ = δὲ πιέζων, θλίβων' ἔτι δὲ τὸ ὄργανον δι' οὗ πιέζουσι· πιεστήριος, οὐδ. πιεστήριον, ὑπακοουμ. ὄργανον, ταύτῳ τῷ πιεστήρ.

Πί-μ-πλη-μαι (κατὰ τὸ ἴστημι, ρίζ. πλα = γεμίζω), καὶ σύνθ. ἐμ-πίπλημι, γ'. πληθ. ἐμπιπλάσι. Ὑποτ. πιμπλώ. Προστ.

πίμπλη, πιμπλάτω (Σωφρ. 49), και σύνθ. ἐμπίπλη ('Αριστοφ. ὄρν.), και πίμπλαθι παρ' Εὐριπ. ἐν συνθέσει δὲ και ἐμ-πίπληθι ('Ομ.). Ἐπαρφ. πιμπλᾶναι. Μετχ. πιμπλάς. Παρατ. ἐπίμπλην (σύνθ. ἐν-επίμπλην), γ'. πληθ. ἐπίμπλασαν (Ξενοφ. Ἄν. 1, 5, 10). Μέλ. πλήσω, σύνθ. ἐμπλήσω (ἐκ τοῦ πλήθω). Ἄορ. ἐπλησα, σύνθ. ἐνέπλησα. Παρακ. σύνθ. ἐμπέπληκα (Πλατ. Ἄπολ. 23). Παθ. και μέσ. ἐμ-πίπλαμαι. Μέλ. μεταγεν. ἐμπλήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐνεπλησάμην. Μετχ. ἐμπλησάμενος (Πλατ. συμπ.). Παθ. παρακ. πέπλησμαι, σύνθετον ἐμ-πέπλησμαι, -σαι, -σται (Πλατ.) Ὑπερσ. ἐν-επεπλήμην, γ'. πληθ. ἐνεπέπληντο (Λυσ. 28, 6). Παθ. ἄορ. ἐπλήσθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. πλησθήσομαι, σύνθ. ἐμ-πλησθήσομαι ('Ισοκρ.). Μετ' ὄλ. μέλ. μεταγεν. πεπλήσομαι. Παράγ. ἐμπληστέος (Πλατ. Βερ. 373).

Σημ. Ὅταν συμπέση μ πρὸ τοῦ ἀναδιπλ. ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ και ἐν τῷ πίμπρημι, τὸ μεταξὺ ἀναδιπλ. και ῥίζ. προσληφθὲν μ ἀποβάλλεται, οἷον ἐμ-πίπλημι, ἐμ-πίπρημι ἅπαντ' ὁμως και ἐξαιρέσεις, διότι εὐρηται ἡ μετοχή και ἐμ-πιμπλάς, ἐνεστ. ἐμ-πίμπλαμαι, ἀντι ἐμ-πιπλάς, ἐμ-πίπλαμμι, Ξενοφ. Ἄν. 1, 7, 8, Ἄριστοφ. Ἄχ. 417.

Πέ-μ-πρη-μι (κατὰ τὸ ἴστημι, ῥίζ. πρᾶ=καίω), και σύνθ. ἐμ-πίπρημι, γ'. πληθ. ἐμ-πιπρᾶσι. Ἐπαρφ. πιμπρᾶναι, σύνθ. ἐμ-πιπρᾶναι. Προστ. πίμπρη, πιμπράτω. Μετχ. πιμπράς, σύνθ. ἐμπιπράς-άντος. Παρατ. ἐν-επίμπρην. Μέλ. πρήσω, σύνθ. ἐμπρήσω (ἐκ τοῦ πρήθω). Ἄορ. ἐπρησα, σύνθ. ἐνέπρησα (Θουκ. 1, 30). Παρακ. ἐμπέπρηκα (μεταγεν.). Παθ. παρακ. πέπρησμαι. Παθ. ἄορ. ἐν-επρήσθην. Εὐκτ. ἐμπρησθείην, -ης, -η. Μετχ. ἐμπρησθείς. Παθ. μέλ. μεταγεν. πρησθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. πεπρήσομαι, σύνθ. ἐμ-πεπρήσομαι ('Ηρόδ. 6, 9). Μέσ. μέλ. με παθητ. σημασ. μεταγεν. ἐμπρήσομαι. Παράγ. ἐμπρησιμὸς και ἐμπρησις=πυρκαϊά.

Σημ. Εὐρηται και τύπος πιμπράω=πίμπρημι, μὴ ἀττ., και σύνθ. ἐμπιπράω. Μετχ. ἐμ-πιπρῶν (Πολύβ.). Παρατ. ἐν-επίμπρων (Ξενοφ.).

Πένω (ῥίζ. πῖ, πο). Παρατ. ἔπινον. Μέλ. πίομαι, και σπαν. πιοῦμαι (Ξενοφ. συμπ. 4, 7). Ἄορ. 6'. ἐπιῶν. Ὑποτ. πῖω. Προς. πῖθι ('Αριστοφ.), σύνθ. ἐκ-πῖθι (κατὰ τὰ εἰς μι), και πῖε παρά ποιητ. και μεταγεν. Εὐκτ. πίομι. Ἐπαρφ. πειν. Μετχ. πῖών,

πιούσα. Παρκα. πέπωκα (Πλατ. Φαιδρ.). Παθ. παρακ. πέπομαι. Παθ. ἄορ. ἐπόθην. Παθ. μέλ. ποθήσομαι (μεταγεν.). Παράγ. πόμα, πόσις, ποτός, πότος=ἡ πόσις, ἐξαιρ. τὸ συμπίνειν, ὅθεν καὶ τὸ συμπόσιον, ποτέος (Πλατ. Νόμ.), ποτήριον, πότης=ὄστις πίνει, ἐξαιρ. ὁ πολὺ πίνων, οἰνοπότης, πιστός, ποιητ. (Αἰσχύλ. Πρ. 480)=πότιμος, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πῆ τις.

Σημ. Εὐρηται καὶ τύπος πι-πίσκω μετ' ἀναδιπλ.=δίδω νὰ πῆ τις, ὅθεν ποτίζω τινά (μεταγεν.). Μέλ. πίσω. Ἄορ. ἔπισα (Ἰπποκρ.). Μετχ. πίσας=ποτίσας κτλ.

Πι-πρά-σκω (ρίζ. περα-πρα=πωλῶ). Παρατ. ἐπίπρασκον. Μέλ. ἀποδώσομαι. Ἄορ. ἀπεδόμην (ἐκ τοῦ ἀποδίδομαι). Παρακ. πέπρᾶκα. Ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πιπράσκομαι (Πλατ. Φαιδρ. 69). Παθ. παρακ. πέπρᾶμαι. Ἀπαρφ. πεπρᾶσθαι (συχνάκις ἀντὶ τοῦ ἄορ.). Ὑπερσ. ἐπεπράμην. Παθ. ἄορ. ἐπράθην. Μετ' ὄλ. μέλ. πεπράσομαι, εἰς τὴν σημασ. τοῦ μὴ ἀττ. μέλ. πρᾶθήσομαι. Παράγ. πρατός (Σοφ. Τρ. 276), πρατέος (Πλατ. Νόμ. 849).

Σημ. Ὁ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἄορ. ἀνεπληροῦντο ἀπὸ τοῦ ἀποδίδεμαι ἢ πωλῶ ἔτι δὲ καὶ ὁ ἐνεστ. καὶ παρατ., διότι ὁ μὲν ἐνεστ. πιπράσκω εἶναι σπαν., ὁ δὲ παρατ. ἐπίπρασκον παρὰ μεταγεν. μόνον ἀπαντᾷ (Πλουτ. γθ. Λουκ.).

Πιπέτω ἀντὶ πι-πέτω, ρίζ. πετ. Παρατ. ἐπιπτον. Μέλ. πεσοῦμαι, -ῆ ἢ εἰ, -εῖται (ὁ σχηματ. οὔτος καλεῖται Δωρικὸς). Ἄορ. εἴ. ἔπεσον (Δωρ. ἔπετον, ἐκ τοῦ πετ., ὅπου τὸ σ δὲν εἶναι χρον. χαρακτήρ, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὴν ρίζαν, καθ' ὅσον τὸ τ ἐξασθενισθὲν ἐνταῦθα ἐγένετο σ.). Ὑποτ. πέσω. Εὐκτ. πέσοιμι. Προστ. πέσε. Ἀπαρφ. πεσεῖν. Μετχ. πεσών. Ἄορ. ἀ. ἔπεσα μεταγεν. Ν.Δ. Παρακ. πέπτωκα (πτο). Ὑπερσ. ἐπεπτώκειν. Παράγ. πτώμα, πτώσις, πτώσιμος, πτωτός.

Πιπανάω-ῶ (ἐκ τοῦ πλάνη=εἰς πλάνην φέρω, ἢ ποιῶ τινα πλανᾶσθαι). Παρατ. ἐπλάνανον-ων. Μέλ. μεταγεν. πλανήσω. Ἄορ. ἐπλάνησα. Παρακ. πεπλάνηκα (Πλατ. Νόμ. 655). Παθ. καὶ μέσ. πλανᾶμαι-ῶμαι. Παρατ. ἐπλανάομην-ῶμην. Μέλ. πλανήσομαι (Πλατ. Ἰππ.). Παρακ. πεπλάνημαι. Ὑπερσ. ἐπεπλάνημην. Παθ. ἄορ. ἐπλανήθην (Ἰσοκρ. 4, 28). Παθ. μέλ. μεταγεν. πλανηθήσο-

μαι. Παράγ. πλανητός (Πλατ. Rep. 479), πλανητέος (Ξενοφ. Rep. Λακεδ. 9, 5).

Πλάσσω, ἄττ. πλάττω (ρίζ. πλατ.—μορφήν καὶ σχῆμα δίδω, ἤτοι σχηματίζω, μορφώνω). Παρατ. ἐπλάσσον καὶ ἐπλαττον. Μέλ. πλάσσω. Ἄορ. ἐπλάσα (Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 6, 37). Ἀπαρφ. πλάσαι. Παρακ. μεταγεν. πέπλακα (Δ. Κάσσ. 6Z, 7). Παθ. καὶ μέσ. πλάσσομαι καὶ πλάττομαι. Παρατ. ἐπλασσάμην καὶ ἐπλαττόμην. Μέσ. μέλ. πλάσσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπλασάμην (Πλατ. Νόμ. 800). Παρακ. πέπλασμαι. Παθ. ἄορ. ἐπλάσθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. πλασθήσομαι (Γαλην.). Παράγ. πλάσμα, πλάσις, πλαστός-έος, πλάστης θηλ. πλάστις-ιδος.

Πλέκω. Παρατ. ἐπλεκον. Μέλ. πλέξω. Ἄορ. ἐπλεξα. Παρκ. πέπλεχα (Ἰπποκρ. 1, 519), καὶ διαπέπλοχα (Ἰπποκρ.). Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι. Μέσ. μέλ. μεταγεν. πλέξομαι. Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἐπλεξάμην. Παθ. παρακ. πέπλεγμαι, -ξαι, -κται (Πλατ. Θεαιτ. 202). Ἀπαρφ. πεπλέχθαι. Παθ. ἄορ. ἐπλέχθην, καὶ β'. ἐπλάκην. Παθ. μέλ. α. πλεχθήσομαι, καὶ β'. μεταγεν. πλακήσομαι. Παράγ. πλοκή, συμπλοκή, πλέγμα, πλοκεύς, πλεκτός, πλεκτάνη.

Πλέω (διὰ θαλάσσης ταξειδεύω), πλείεις-εἶς, πλείει-εἴ' πλέετον-εἵτον' πλέομεν, πλέετε-εἵτε, πλέουσι. Παρατ. ἐπλεον, ἐπλεες-εις, ἐπλεε-εἶ' ἐπλέετον-εἵτον, ἐπλεέτην-εἵτην' ἐπλόομεν, ἐπλέετε-εἵτε, ἐπλεον (συναιρεῖται ὅπου ἀπαντῶσι δύο ε). Μέλ. μεταγεν. πλεύσω (Πολύβ. 2, 12), καὶ ἄττ. πλεύσομαι (Ξενοφ. Ἄν. 5, 7, 8) με σημασ. ἐνεργ., καὶ πλευσοῦμαι (Θουκυδ. 8, 1). Ἄορ. ἐπλευσα. Παρακ. πέπλευκα. Ὑπερσ. ἐπεπλεύκειν. Παθ. παρακ. πέπλευσμαι. Μετχ. πεπλευσμένος (Ξενοφ.). Ὁ παθ. ἄορ. ἐπλεύσθην καὶ ὁ μέλ. πλευσθήσομαι μεταγεν. Παράγ. πλευστέος.

Πληρόω-ῶ (ἐκ τοῦ πλήρης=κάμνω τι πλήρες, γεμίζω τι). Παρατ. ἐπλήρουν-ουν. Μέλ. πληρώσω. Παρακ. πεπλήρωκα. Παθ. καὶ μέσ. πληρόομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐπληροόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. πληρώσομαι (με παθ. σημασ.). Μέσ. ἄορ. ἐπληρωσάμην (Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 4, 56. Πλατ. Γοργ. 493). Παθ. παρακ. πεπλήρωμαι-

Ὑπερσ. ἐπεπληρώμην. Παθ. ἄορ. ἐπληρώθην. Παθ. μέλ. πληρωθήσομαι (Δημ. 17, 28). Παράγ. πληρωτέον.

Πληθύνω-ττω (πληγώνω, κτυπῶ, ρίζ. πληγ.). Παρατ. ἐπλησσον-ττον. Μέλ. σπαν. ἀπλοῦς πλήξω (Αἰσχ. ἀποσπ. 255), σύνθ. καταπλήξω (Ξενοφ.), ἐκπλήξω (Πλατ. πολ. 436). Ἄορ. σύνθ. ἐξέπληξα (Πλατ. Γοργ. 494). Παρακ. β'. ἐνεργητ. πέπληγα (Ξενοφ. Ἄν. 6, 1, 5). Ὑπερσ. β'. σύνθ. κατ-επεπλήγειν (Λουκ.). Παθ. καὶ μέσ. πληθύνωμαι-ττομαι. Παθ. παρακ. πέπληγμαι (Θουκυδ. 8, 38). Παθ. ἄορ. ἐπλήχθην σπαν. (Πλουτ. ἡθ. 901), β'. ἐπλήγην, καὶ σύνθ. ἐξ-επλάγην, κατ-επλάγην. Παθ. μέλ. β'. πληθήσομαι, σύνθ. ἐκπλαγήσομαι. Μέσ. μέλ. πλήξομαι με σημασ. παθ. καὶ ἐνεργ. καὶ παρὰ μεταγεν. Μέσ. ἄορ. ἐπληξάμην (Ἡρόδ. 3, 14), καὶ παρὰ μεταγεν. Μετ' ὄλ. μέλ. πεπλήξομαι. Παράγ. πληκτέον, καταπληκτέον, πλήκτρον.

Σημ. Εὐρήται παρὰ Θουκ. 4, 125 καὶ παθ. ἐνεστ. ἀπαρφ. ἐκπλήγνυσθαι. Ὁ ἐνεστ. κτὶ παρατ. τοῦ ῥήματος τούτου παρ' Ἄττ. εὐρ. σύνθ. οἶον ἐκπλήττω ἢ ἐκπλήσσω, ἐπιπλήττω. Παρατ. ἐπέπληττον ἀπλοῖ δὲ παρὰ μεταγεν. Ὅθεν ἐνεστ. ἀπλοῦς λαμβάνεται τὸ παίω, τύπτω, πατάσσω παρ' ἀττικοῖς Μέλ. παίσω. Ἄορ. ἐπαισα καὶ ἐπάταξα. Ὁ δὲ ἀπλοῦς ἄορ ἐπληξα παρὰ Πλουτάρχῳ Νικ. 27. Τὸ πλήττω ὡς ἀπλοῦν μὲν ἔχει ἢ εἰς τὸν παθ. ἄορ. καὶ μέλ. β'. ἐπλήγην, πληγήσομαι, ὡς σύνθ. ὅμως ἔχει ᾱ, ἐξεπλάγην, κατεπλάγην. Τοῦ ἁ. παρακ. εὐρ. ἢ μετχ. παρ' Ἰπποκρ. 2, 838 δια-πεπληχός.

Πλύνω. Παρατ. ἐπλυνον. Μέλ. πλύνῳ. Ἄορ. ἐπλύνα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. καὶ μέσ. πλύνομαι. Μέλ. πλυνοῦμαι με παθ. σημασίαν. Μέσ. ἄορ. ἐπλυνάμην. Μετχ. ἐκπλυνάμενος (Ἡρόδ 4, 73). Παθ. παρακ. πέπλυμαι (Αἰσχιν. 3, 178). Παθ. ἄορ. ἐπλύθην (Ἰπποκρ. 2, 629), καὶ ἐπλύνηθην (Διοσκορ. 2, 94). Παθ. μέλ. πλυθήσομαι. Παράγ. πλύσις, πλυτός, πλυτέος, πλυντήρ, πλυντήριον, πλυντήρ καὶ πλύντης, πλύντρια καὶ πλυντρίς-ίδος θηλ. τοῦ πλυντήρ καὶ πλύντης, πλύντρον = διδόμενος μισθὸς τῷ πλυντήρι ἢ τῇ πλυντρίᾳ, ἦτοι τὰ πλυστικά (Πολυδ. 7, 11.).

Πνέω (φυσῶ, ἀναπνέω), πνέεις-εἷς, πνέει-εἶ πνέστον-εἶτον, πνέστον-εἶτον πνέομεν, πνέετε-εἶτε, πνέουσι. Παρατ. ἐπνεον, ἐ-

πνεες-εις, ἔπνεε-ει· ἔπνέομεν, ἔπνέετε-εἶτε, ἔπνεον (συναϊρείται ὅπου ἀπαντῶσι δύο ε). Μέλ. πνεύσομαι καὶ πνευσοῦμαι, πνεύσω μεταγεν. Ἄδρ. ἔπνευσα. Παρακ. πέπνευκα. Παθ. μεταγεν. πνέομαι, γ'. πρόσωπ. πνεῖται. Παθ. παρακ. μεταγεν. πέπνευσμαι. Παθ. ἄδρ. μεταγεν. ἔπνεύσθην. Μέλ. πνευσθήσομαι. Παράγ. πνευστός, ἀπνευστος (Ὀμηρ. Ὀδ. 5, 456).

Πνίγω-ω. Μετχ. πνίγων (Ἀντιφ. 4, α, 6) σπάν. Παρατ. ἔπνιγον. Μέλ. πνίξω. Μέσ. μέλ. δωρ. πνιξοῦμαι. Ἄδρ. ἔπνιξα. Προστ. πνίξον,-άτω. Ἀπαρφ. πνίξαι. Μετχ. πνίξας. Παθ. παρακ. πέπνιγμαι. Παθ. ἄδρ. β'. ἔπνιγην. Παθ. μέλ. β'. μεταγεν. πνιγήσομαι. Ὁ παθ. ἄδρ. ἔπνιχθην μεταγεν. Εὐρ. δὲ καὶ μετ' ὄλ. μέλ. πεπνίξομαι. Παράγ. πνιγμός, πνίξις, πνικτός, πνιγηρός, πνιγεύς.

Ποθέω-ῶ. Παρατ. ἐπόθειον-ουν. Μέλ. ποθήσω (Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 11, 3), ποθέσομαι καὶ ποθήσομαι (Λυσ. 8, 18. Πλατ. Φιδ. 98). Ἄδρ. ἐπόθησα καὶ σπαν. ἐπόθησα (Ξενοφ. Ἀγης. 11, 16). Παρακ. μεταγεν. πεπόθηκα. Μέσ. καὶ παθ. ποθέομαι-οῦμαι. Παθ. παρακ. μεταγεν. πεπόθημαι. Παθ. ἄδρ. σπάν. ἐποθήθην (Γαλην.). Παράγ. πόθησις, ποθητός, τρι-πόθητος, ἀπόθηστος (Ὀδ. ρ. 296).

Ποιέω-ῶ (κάμνω, κατασκευάζω). Παρατ. ἐποίειον-ουν. Μέλ. ποιήσω. Ἄδρ. ἐποίησα. Παρακ. πεποίηκα. Ὑπερσ. ἐπεποίηκιν. Παθ. καὶ μέσ. ποιέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐποιέομην-ούμην. Παρακ. πεποίημαι. Ὑπερσ. ἐπεποιήμην. Παθ. ἄδρ. ἐποιήθην. Παθ. μέλ. ποιηθήσομαι. Μέσ. μέλ. ποιήσομαι. Μέσ. ἄδρ. ἐποιησάμην. Εὐρ. ται καὶ μετ' ὄλ. μέλ. μεταγεν. πεποιήσομαι (Ἰπποκρ. 2, 632). Παράγ. ποιήμα, ποιήσις, ποιητός, ποιητέος, ποιητής, θηλυκὸν ποιήτρια.

Σημ. Τὸ μέσον, ποιεῖσθαι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναπτόμενον μετὰ οὐσιαστ. ποιεῖ περίφρασιν ἰσοδύναμον πρὸς τὰ ἀντιστοιχοῦντα ἐνεργητ. ῥήματα, οἷον τὴν ἀρχὴν ποιεῖσθαι=ἄρχεσθαι, ἐξέτασιν ποιεῖσθαι=ἐξετάζειν, εἰσαγγελίαν ποιεῖσθαι=εἰσαγγέλλειν· τὸ δὲ ἐνεργητ. σπανιώτατα λαμβάνεται ἐπὶ τοιούτων περιφράσεων, σημαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαπράττειν, ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως γένηται τι, οἷον ταφάς ποιεῖν ἐστὶ διαπράττειν, τὸ δὲ ταφάς ποιεῖσθαι, θάπτειν· τὸ δὲ ἐν ὀργῇ ποιεῖσθαι=ὀργίζεσθαι· οὕτως ἐν αἰσχύνη, ἐν ὀλιγωρίᾳ ποιεῖσθαι κτλ.

Ποικίλλω (κεντώ τι). Παρατ. ἐποικίλλον. Μέλ. ποικίλω. Ἄορ. ἐποικίλα. Ἀπαρφ. ποικίλαι. Παθ. παρακ. πεποικίλμαι. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Πολεμέω-ᾶ. Παρατ. ἐπολέμεον-ουν. Μέλ. πολεμήσω. Ἄορ. ἐπολέμησα. Παρακ. πεπολέμηκα. Παθ. πολεμέομαι-οῦμαι. Μέσ. μέλ. μὲ σημ. παθ. πολεμήσομαι (Θουκ. 1, 68. 8, 43). Μέσ. ἄορ. ἐπολεμησάμην (Πολυβ.). Παθ. ἄορ. ἐπολεμήθην (Θουκυδ. 5, 26). Παθ. μέλ. μεταγεν. πολεμηθήσομαι (Πολυβ. 2, 41). Παρακ. πεπολέμημαι. Μετ' ὄλ. μέλ. πεπολεμήσομαι. Παράγ. πολεμητέος (Θουκ. 1, 79).

Πολι-ορκέω-ᾶ (πόλις—εἶργω—ἔρκος=περικυκλώνω μετὰ στρατευμάτων πόλιν τινά, ἵνα διὰ τῆς στενοχωρίας κυριεύσω αὐτήν). Παρατ. ἐπολιόρκεον-ουν. Μέλ. πολιορκήσω. Ἄορ. ἐπολιόρκησα. Παθ. παρακ. πεπολιόρκημαι. Παθ. ἄορ. ἐπολιορκήθην. Παθ. μέλ. πολιορκηθήσομαι. Μέσ. μέλ. μὲ σημ. παθ. πολιορκήσομαι (Ἡροδ. 8, 49. Θουκ. 3, 109). Παράγ. πολιορκητέος (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 5, 8).

Πολιτεύω (διοικῶ τὴν πολιτείαν, εἶ. κάμνω τινά πολίτην ἄνευ πτωτικοῦ, ζῶ ὡς ἐλεύθερος πολίτης ἔν τινι πολιτείᾳ). Μέλ. πολιτεύσω. Ἄορ. ἐπολίτευσα. Παρακ. πεπολίτευκα. Μέσ. πολιτεύομαι (λαμβάνω μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς διοικήσεις). Παρατ. ἐπολιτευόμην (Θουκ. 2, 15). Μέσ. μέλ. πολιτεύσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπολιτευσάμην. Παρακ. πεπολίτευμαι (Δημ. 18, 11). Παθ. ἄορ. ἐπολιτεύθην (Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 4, 16).

Σημ. Τὸ πολιτεύεσθαι ἐστὶ πράττειν τὰ πολιτικά. Ὁ παρακ. πεπολίτευμαι λαμβάνεται μέσως καὶ παθητικῶς. Ὁ δὲ παθ. ἄορ. ἐπολιτεύθην ἔχει καὶ ἐνεργητ. σημασίαν.

Πονέω-ᾶ (κοπιᾶζω). Παρατ. ἐπόνεον-ουν. Μέλ. πονήσω, καὶ πονέσω (Ἰπποκρ. 4, 512). Ἄορ. ἐπόνησα, καὶ ἐπόνεσα (Ἰπποκρ. 2, 105. καὶ Π.Δ.). Παρακ. πεπόνηκα. Ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Παθ. παρακ. πεπόνημαι. Ὑπερσ. ἐπεπονήμην. Παθ. ἄορ. ἐπονήθην. Μέσ. πονέομαι-οῦμαι. Μέλ. πονήσομαι, καὶ πονέσομαι (Λουκιαν.). Μέσ. ἄορ. ἐπονησάμην. Ὁ παθ. παρακ. καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἔχουσι καὶ μέσσην σημασίαν. Παράγ. πονητέον (Ἰσοκρ. 15, 285).

Πορεύω (ἐκ τοῦ πόρος=ἄγω, κομίζω ἢ πέμπω διὰ ξηραῖς ἢ θαλάσσης, ὅθεν διαβιβάζω, σπάν. τὸ ἐνεργ. παρὰ πεζοῖς). Μέλ. πορεύσω (Θουκ. 4, 132). Ἄορ. ἐπόρευσα. Ἀπαρφ. πορεύσαι (Πλατ. Φαιδρ. 107). Μέσ. πορεύομαι. Παρατ. ἐπορευόμην. Μέλ. πορεύσομαι (Πλατ. συμπ. 190), καὶ σπαν. πορευθήσομαι (μεταγεν.). Παθ. ἄορ. ἐπορεύθην (Ἰσοκρ. 4, 5). Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἐπορευσάμην (Πολύβ. 2, 27). Παρακ. πεπόρευμαι (Πλατ. πολιτ. 266. Δημ. 53, 6). Παράγ. πορευτέος (Πλατ. Νόμ. 968), πορευτός (Αἰσχύλ. Ἀγ. 287).

Πορίζω (ἐκ τοῦ πόρος=ἄνοιγώ τὸν δρόμον, ἐφευρίσκω, προμηθεύω, δίδω). Παρατ. ἐπόριζον. Μέλ. ἄττ. ποριῶ (Θουκ. 6, 29). Ἄορ. ἐπόρισα. Παρακ. πεπόρικα. Παθ. καὶ μέσ. πορίζομαι. Παρατ. ἐπορίζομην. Μέσ. μέλ. ἄττ. ποριῶμαι, καὶ μεταγεν. πορίσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπορισάμην. Παρακ. πεπόρισμαι. Ὑπερσ. ἐπεπορίσμην, -σο, -στο (Θουκ. 6, 29). Παθ. ἄορ. ἐπορίσθην. Τὸ μέσ. πορίζομαι=πορίζω τι ἑμαυτῷ, προμηθεύω ἑμαυτῷ. Μετ' ὀλίγ. μέλ. δὲν ἔχει. Παράγ. πόρισμα, πορισμός, ποριστός, ποριστέον, ποριστής.

Πραγματεύομαι (ἐκ τοῦ πράγμα-τος=εἶμαι εἰς ἀσχολίας, καταγίνομαι εἰς τι, ἐνίοτε δὲ καὶ συγγράφω τι), μέσ. ἄποθ. Παρατ. ἐπραγματεύομην. Μέλ. μεταγεν. πραγματεύσομαι. Ἄορ. ἐπραγματεύσάμην (Ξενοφ. Οἰκ. 10, 9), καὶ σπαν. παθ. ἄορ. ἐπραγματεύθην παρ' Ἡροδ. 2, 87 μὲ ἐνεργ. σημασίαν. Παρακ. πεπραγμάτευμαι μὲ ἐνεργ. σημασ. (Ἰσοκρ. 11, 1. Πλατ. Φαιδρ. 100), ἀλλὰ καὶ μὲ παθ. Παράγ. πραγματευτέον, πραγματευτής, πραγματευτικός, πραγματεία (Πλουτ. Λυκούργ.).

Πράσσω καὶ ἄττ. πράττω (ᾧ φύσει μακρόν· ρίζ. πραγ-πράγ-ω=πράσσω). Προστ. πράττε. Παρατ. ἐπρασσον καὶ ἐπραττον. Μέλ. πράξω. Ἄορ. ἐπράξα. Παρακ. πέπράχα. Ὑπερσ. ἐπεπράχην (Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 2, 32). Παρακ. β'. πέπράχα. Ὑπερσ. β'. ἐπεπράχην (Θουκ. 2, 5). Παθ. καὶ μέσ. πράττομαι. Παρατ. ἐπραττόμην. Μέσ. μέλ. πράξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐπραξάμην. Παρακ. πέπραγμαί, γ'. πληθ. διαπεπραγμένοι εἰσὶ (Δημ. 35, 26). Ὑπερσ. ἐπεπράχμην. Παθ. ἄορ. ἐπράχθην. Παθ. μέλ.πραχθήσομαι. Μετ'

ὄλ. μέλ. πεπράξομαι (Εὐριπ. Ἡρακλ. 980). Παράγ. πρακτέος (Πλατ. Πρωτ. 356), πρᾶγμα, πρᾶξις, πρακτός, πράκτωρ-ορος ποιητ. ταύτων τῶ, πρακτῆρ καὶ πράκτης.

Σημ. Ὁ ἄ. παρχ. καὶ ὑπερσ. ἔχουσι μεταβ. σημασίαν, ὁ δὲ β'. παρχ. καὶ ὑπερσ. ἀμετάβ. ὁ ἄ. παρχ. εὐρηται παρὰ μεταγεν. καὶ εἰς ἀμετάβ. σημασίαν, ὡς καὶ ὁ β'. εἰς μεταβάτ. Τὸ μὲν πράττειν σημαίνει αὐτὸ τὸ ἐργάζεσθαι, ἥτοι ἐν τῷ ἔργῳ ἤδη εἶναι· τὸ δὲ ποιεῖν, πειρᾶσθαι, ὅπως γένηται τι· ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν τηρεῖται πανταχοῦ. Καὶ ἐν ᾧ εἰς πολλὰ εἶναι συνώνυμα καὶ τυυτόσημα, ὥστε δυνατὸν νὰ τίθεται τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου, εἰς ἄλλα ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν διότι τὸ εὖ πράττειν διαφέρει τοῦ εὖ ποιεῖν· πράττω τὰ τῆς πόλεως, οὐχὶ δὲ καὶ ποιῶ τὰ τῆς πόλεως, καὶ τὸ ἀνάπαλι, καλῶς ποιήσας ἤλθεσ, οὐχὶ δὲ καὶ, καλῶς πράξας ἤλθεσ. Ἐν δὲ ταῖς ἐπιστολαῖς ἐτίθετο τὸ, εὖ πράττειν, ἐν ἀρχῇ εἰς εἶδος ἀσπασμοῦ, ὡς καὶ τὸ χιρίειν, π. χ. Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλει· εὖ πράττειν. Τοῦ συνθ. διαπράττω, καὶ διαπράττομαι, ἡ πρώτη σημασία εὐρηται παρ' Ὀμήρῳ, διαπράττεσθαι=διαπερᾶν ὁδόν, ὅτι τὸ πρήσσω=πράσσω=πράττω, ἐκ τοῦ περάω. Ἰλ. Β, 785, διέπρησον πεδίοιο=διέβαινον. Ὀδ. Β, 213. Ἡ δὲ διαφορὰ τοῦ μέσου ἀπὸ τοῦ ἐνεργητ. εἶναι· ἡ ἐξῆς· τὸ μὲν διαπράττω σημαίνει, εἰς πέρας ἄγω τι ἐνεκὰ ἄλλου, τὸ δὲ διαπράττομαι εἰς πέρας ἄγω ἢ αὐτὸς ἢ δι' ἄλλου ἐνεκὰ ἐμυτοῦ· ἡ δὲ, διὰ, τὸ τέλος σημαίνει.

Πραῦνω (ἡμερώνω). Παρατ. ἐπραῦνον. Ἄορ. ἐπραῦνα. Προς. πραῦνον. Ἀπαρφ. πραῦναι. Μετχ. πραῦνας. Παθ. πραῦνομαι. Παθ. ἄορ. ἐπραῦνθην (Πλατ. πολ. 440). Παθ. μέλ. πραῦνθήσομαι (Γαλην.). Παρακ. ἐν τῇ μετχ. πεπραῦσμένος (Ἀίλιαν.).

Πρέπω (διαπρέπω, ἐξέχω, ὑπερέχω, ἀρμόζω). Παρατ. ἔπρεπον. Μέλ. σπάν. πρέψω (Πλατ. πολ. 269). Ἄορ. σπάν. ἔπρεψα (Πλατ. Χαρμ. 158). Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνήθως ἀπροσώπως, ὅλον· ἐνεστ. πρέπει=ἀρμόζει, ἀξίζει κτλ. Παρατ. ἔπρεπε.

(**Πρέπαιμι**)=ὠνοῦμαι, ἀγοράζω, διὰ χρημάτων κτῶμαι. Τούτου τοῦ μέσ. ἀποθ. ῥήματος εὐρηται μόνον ὁ ἄορ. ἐπριάμην=ἡγόρασα, τὸν ὁποῖον οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῖς ἀχρήστου ἐωνησάμην, ἐκ τοῦ ὠνόμαμαι-οῦμαι. Κλίνεται δὲ αὐτῷ ἐπριάμην, ἐπρίω, ατο κτλ. Ὑποτ. πρίωμαι. Προςτ. πρίω,

πριάσθω. Εὐκτ. πριάιμην, αιο, αιτο. Ἀπαρφ. πριάσθαι. Μετχ. πριάμενος. Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ ὠνοῦμαι, ὅπερ ἴδε.

Πρίω (ἰ, πριονίζω), καὶ πρίζω. Προστ. πριε. Παρατ. ἔπριον. Ἄορ. ἔπρισα (Θουκ. 4, 100). Παρακ. πέπρικα μεταγεν. Παθ. παρακ. πέπρισμαι. Παθ. ἄορ. ἐπρίσθην ποιητ. Μέλ. μεταγεν. πρισθήσομαι. Μέσ. πριόμαι σπάν. (Λουκ.). Παράγ. πριστός (Ὅδυσ. 18, 196).

Σημ. Ὁ τύπος πρίζω εἶναι σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττικοῖς (Πλατ. Θεαγ. 124), πάνυ δ' εὐχρ. παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν γένει. Ὁ δὲ παρατ. καὶ οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ πρίζω ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ πρίω.

Προ-θυμέομαι-οὔμμι (ἀποθ. ἐκ τοῦ πρόθυμος = εἰμί πρόθυμος). Παρατ. προεθυμέομην-οὔμην, καὶ κατὰ κράσιν προῦθυμούμην. Μέλ. προθυμήσομαι καὶ ἐνίοτε προθυμηθήσομαι μὲ μέσ. σημ. (Πλατ. Φαιδρ. 91, 115). Ἄορ. προῦθυμήθην (Ἄντιφ. 1, 6). Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Προ-οιμιάζομαι (μέσ. ἀποθ. ἐκ τοῦ προοίμιον = κάμνω ἀρχήν). Μέλ. προοιμιάσομαι. Ἄορ. ἐπροοιμιάσάμην καὶ προοιμιάσάμην (Πλατ.). Παρακ. πεπροοιμιάσμαι (Λουκ.). Τὸ δὲ ἐνεργητ. προοιμιάζω παρὰ μεταγενεστέροις.

Προσ-κυνέω, ἴδε κυνέω.

Προ-φασίζομαι, (μέσ. ἀποθ. ἐκ τοῦ πρόφασις = λαμβάνω ἢ μεταχειρίζομαι τι ὡς πρόφασιν πρὸς ἀθώωσίν μου). Παρατ. προῦφασίζομην. Μέλ. προφασιοῦμαι (-ίσομαι Σχολ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ.). Ἄορ. προῦφασισάμην, καὶ μεταγεν. προεφασισάμην (Δ. Κασσ.). Παθ. ἄορ. προῦφασίσθην καὶ μεταγεν. προεφασίσθην. Μετχ. προφασισθὲν (Θουκ. 8, 33). Παράγ. προφασιστέον, προφασιστικός = ὁ εἰς πρόφασιν ἐπιτήδειος, χρήσιμος.

Πταίω (προσκόπτω) Παρατ. ἔπταιον. Μέλ. πταίσω. Ἄορ. ἔπταισα. Παρακ. ἔπταικα (Ἀριστοτ.). Παθ. παρακ. ἔπταισμαι-σται. Ἄορ. ἐπταίσθην. Παράγ. πταῖσμα, πταίστης, πταιστός, εὐπταιστος, ἄπταιστος.

Πτάρ-νυ-μαι (ρίζ. πταρ = πταρμὸν ποιῶ, πταρνίζομαι ἢ φταρνίζομαι), καὶ παρὰ μεταγεν. πτάρνυμι. Ἄορ. ἔπταρον. Ὁ

μέλ. παρῶ. Ἄορ. ἐπτᾶρα. Μετχ. πτάραντες. Μέσ. ἄορ. ἐπτάρᾱ-
μην. Παθ. ἄορ. ῥ'. ἐπτάρην. Μετχ. πταρείς, εὐρηται παρὰ μετα-
γεν. Εὐρηται δὲ παρὰ μεταγεν. καὶ τύπος πταίρω (Ἀριστοτ.
Προβλ. 33, 1, 11). Οἱ δὲ Ἄττ. ἐχρῶντο τῷ τύπῳ πτάρνυμαι.
Παράγ. πταρμός.

Πτήσσω (ρίζ. πτακ-πτακ-ίω-πτήσσω=ὑπὸ φόβου ζαρῶνω,
τρομάζω τινά). Παρατ. ἐπτησσον. Μέλ. μεταγεν. πτήξω. Ἄορ.
ἐπτηξα. Παρακ. ἐπτηχα (Ἰσοκρ. 5, 58), καὶ μεταγεν. ἐπτηχα.
Τὸ παθ. πτήσσομαι σπάν. (Ἀνθ. 7, 626). Ἐκ τῆς ἀρχαίας ρίζ.
πτακ. εὐρηται ῥ'. ἄορ. ἐπτᾶκον. Μετχ. ἐν συνθ. καταπτᾶκῶν
(Δίσχύλ. Εὐμ. 252).

Πτίσσω (κοπανίζω, ξεφλουδίζω τὰ γεννήματα ἢ τὰ ὄσπρια
διὰ τοῦ κτυπήματος· ρίζ. πτισ-πτισ-πίσσω ἐκ τοῦ πτισ-ίω). Μέλ.
πίσσω. Ἄορ. ἐπτίσα (Ἡροδ. 2, 92). Παθ. παρακ. ἐπτισμαι (Ἰπποκρ.
2, 670). Ἄορ. ἐπίσθην. Μετχ. σύνθ. περιπτισθεις (Θεοφρ.).
Παράγ. πτισμός, πτίσμα.

Πτύσσω (ρίζ. πτυγ, πτυχ.=διπλώνω). Μέλ. πτύξω. Ἄορ.
ἐπτυξα. Παθ. καὶ μέσ. πτύσσομαι. Παρατ. ἐπτυσσόμην. Παρακ.
ἐπτυγμαί. Παθ. ἄορ. ἐπτύχθην. Μέσ. μέλ. πτύξομαι. Μέσ. ἄορ.
ἐπτυξάμην. Παράγ. πτυχή, πτύξις, πτυκτός=διπλωμένος κτλ.

Πτύω. Παρατ. ἐπτυον. Μέλ. πτύσω (Ἰπποκρ.). Ἄορ. ἐπτύσα.
Παρακ. ἐπτυκα, μεταγεν. Παθ. πτύομαι. Παθ. ἄορ. ἐπτύσθην,
ῥ'. ἐπτύην (Ἰπποκρ.). Παθ. μέλ. μεταγεν. πτυσθήσομαι. Μέσ.
μέλ. πτύσομαι (Ἰπποκρ.) Παράγ. πτύσμα, πτύσις καὶ πτυσμός,
κατάπτυστος.

Σημ. Ὅταν τὸ υ τοῦ ἐνεστ. καὶ παρατ. ᾖναι δίχρονον, ἂν καὶ οἱ Ἄτ-
τικοὶ ποιηταὶ μεταχειρίζ. αὐτὸ ὡς μακρόν, πρέπει ὅμως εἰς τὸν πεζὸν
λόγον νὰ θεωρῆται βραχύ, οἶον· πτύε, μύε, λύε, καὶ ὄχι· πτύε, μῦε, λῦε.

Πυ-ν-θ-άν-ομαι (ρίζ. πυθ. μέσ. ἀποθ.=μανθάνω, ἐρωτῶ).
Παρατ. ἐπυθανόμην. Μέλ. πεύσομαι. Μέσ. ἄορ. ῥ'. ἐπῦθόμην.
Προστ. πυθοῦ-έσθω. Ἄπαρρ. πυθέσθαι. Μετχ. πυθόμενος. Παρακ.
πέπυσμαι, πέπῦσαι (Πλατ. Πρωτ. 310). Ἄπαρρ. πεπύσθαι. Μετχ.
πεπυσμένος. Παράγ. πυστός, πύστις, ὡς τὸ πῦσις,=ἐρώτησις

κτλ., πειστέος (Πλατ. Σοφ. 244) = πρέπει να ἐρωτηθῆ, ἐξετασθῆ, ἢ να ἐρωτήσῃ, ἐξετάσῃ.

Πυρέσσω, -τω (ἔχω πυρετόν, ἐκ τοῦ πυρετ-ίω). Παρατ. ἐ-πύρεσον. Μέλ. πυρέξω (Ἰπποκρ. 2, 612). Ἄδρ. ἐπύρεξα (Ἰπποκρ. 1, 105. 3, 494). Παρακ. πεπύρεχα. Μετχ. πεπυρεχότες (Ἀριστοτ. προβλ. 11, 22). Παθ. παρακ. εἰς τὴν Ἀπαρφ. πεπυρέχθαι (Γαλην.).

Πωλέω-ῶ. Παρατ. ἐπώλεον-ουν. Μέλ. πωλήσω. Ἄδρ. ἐπώλησα. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐκ τοῦ πιπράσκω, πέπρακα, ἐπεπράκειν. Παθ. πωλόμαι-οῦμαι. Παρατ. ἐπωλεόμην-οῦμην. Παθ. ἀδρ. ἐπωλήθην. Μέσ. μέλ. πωλήσομαι μὲ σημ. παθ. ἀντὶ τοῦ παθ. πωληθήσομαι. Ὁ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐκ τοῦ πιπράσκω, πέπραμαι, ἐπεπράμην. Μετ' ὄλ. μέλ. μεταγεν. πεπωλήσομαι. Παράγ. πώλημα, πώλησις, πωλητής, πωλητήριον.

Ρ

Ῥαίνω (ἐκ τοῦ ῤα-νίω = ῤαντίζω). Παρατ. ῤραινον. Μέλ. ῤανῶ. Ἄδρ. ῤραῖνα. Παρακ. ῤραγκα (Π. Δ.). Παθ. ῤαίνομαι. Παρακ. ῤρασμαι (Σχολ. Ἰλ. μ, 431), ῤραμαι, -αμένα. Παθ. ἀδρ. ῤρῤάνθην (Πίνδ. Πυθ. 5, 100). Ἐπικ. εἶναι καὶ οἱ σχηματισμοὶ γ'. πληθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ῤρῤάδαται, ῤρῤάδατο. Μέσ. ἀδρ. μεταγεν. ῤρῤάμην. Παράγ. ῤαντός, ῤαντήρ, ῤαντήριοσ.

Ῥάπτω. Παρατ. ῤρα πτον (Ὅμηρ.). Μέλ. ῤάψω. Ἄδρ. ῤραψα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. καὶ μέσ. ῤάπτομαι. Παρατ. ῤραπτόμην. Μέσ. ἀδρ. ῤραψάμην. Παρακ. ῤραμμαί, -ψαί, -πται. Ἀπαρφ. ῤρῤάφθαι (Δημ. 54, 35). Μετχ. ῤραμμένος (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 24). Παθ. ἀδρ. β'. ῤρῤάφην. Παθ. μέλ. β'. μεταγεν. ῤαφήσομαι (Γαλην.). Παράγ. ῤαπτός (Ὁδ. ω, 228), ῤαπτέον, ῤαπτῆς καὶ ῤαφεύς, ῤάπτρια θηλ. τοῦ ῤαπτῆς.

ῤέπω (κλίνω, γέρνω). Παρατ. ῤρεπον (Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 11, 1), καὶ ῤρεπον (Πολυβ. 29, 9). Μέλ. ῤέψω. Ἄδρ. ῤρεψα (Πλατ. Φιλ. 46. Ἐπιστ. 328). Τοῦ παθ. εὔρ. ἢ μετχ. ῤεπόμενος.

ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. ῥοπή, σύνθ. ἰσόρροπος (Πλατ. Φαιδρ.), ἀντίρροπος (Ξενοφ. Οἰκ. Γ, 15), ἐπίρ. ἀντιρρόπως, ἀμφιρρεπής = δ κλίνων καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πότε εἰς τὸ ἓν καὶ πότε εἰς τὸ ἄλλο, ὁ ἔχων δύο γνώμας.

Ῥέω (ρέω, ῥύω, ἐπὶ ὑγρῶν = τρέχω), ῥέεις-εἶς, ῥέει-εἴ· ῥέετον-εἶτον, ῥέετον-εἶτον· ῥέομεν, ῥέετε-εἶτε, ῥέουσι. Παρατ. ἔρρεον, ἔρρες-εις, ἔρρες-ει· ἔρρεετον-εἶτον, ἔρρεέτην-εἶτην· ἔρρέομεν, ἔρρεέτε-εἶτε, ἔρρεον (συναιρεῖται ὅπου ἀπαντῶσι δύο ε). Μέλ. ποιητ. ῥεύσομαι (Θεογν. 448), σπάν. εἰς Ἄττ. ποιητ., καὶ μεταγεν. ῥεύσω. Μέσ. μέλ. ῥευσοῦμαι (Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 2, 2, 4). Ἄδρ. μεταγεν. ἔρρευσα, καὶ σπαν. εἰς ἄττ. ποιητ. Παρακ. ἔρρῦηκα (Πλατ. πολ. 485), καὶ μεταγεν. ῥέρευκα καὶ ἔρρυκα. Παθ. ἄδρ. β'. μὲ ἐνεργ. σημ. ἔρρῦην. Ἄπαρφ. ῥῦῆναι. Μετχ. ῥυεῖς. Παθ. μέλ. β'. ῥυήσομαι μὲ ἐνεργ. σημ. Ὁ μέσ. ἐνεστ. ῥεῖται. Μετχ. ῥέομενος (Ἰπποκρ.). Παρατ. ἔρρειτο (Εὐριπ. Ἑλ.). Εὐρηται παρὰ μεταγεν. ἢ μετχ. ῥέομενος καὶ ὁ μέσ. ἄδρ. ἔρρευσάμην. Παράγ. ῥυτός (Εὐρ. Ἰππ. 123), ῥευστός (Πλουτ.), ῥοή, ῥεῦσις.

Ῥήγ-νυ-μι, καὶ μεταγεν. ῥήγνυω (ῥίζ ῥαγ = συντρίβω, ξεσχίζω), κατὰ τὸ δεικνυμι. Παρατ. ἔρρήγνυν, καὶ ἔρρήγνυον σπαν. (Δημ. 21, 63, κατερρήγνυε). Μέλ. ῥήξω. Ἄδρ. ἔρρηξα. Παρακ. ἄ. μεταγεν. ἔρρηχα, β'. ἔρρωγα = εἶμαι ξεσχισμένος, ἀμετάβ. ὅπου τὸ α τρέπεται εἰς ω. Ὑπερσ. ἔρρώγειν. Παθ. καὶ μέσ. ῥήγνυμαι. Μέσ. μέλ. ῥήξομαι (Ἰλ. μ. 224). Μέσ. ἄδρ. ἔρρηξάμην. Παρακ. ἔρρηγμαι, καὶ ἀπο-ῥέρρηγμαι μεταγεν. Ὑπερσ. μεταγεν. ἔρρηγμην. Παθ. ἄδρ. σπαν. ἔρρηχθην, καὶ β'. ἔρρᾶ'γην. Ὑποτ. ῥαγῶ. Βύκτ. ῥαγεῖν. Ἄπαρφ. ῥαγῆναι. Μετχ. ῥαγεῖς-ἐντος. Παθ. μέλ. β'. ῥαγήσομαι. Παράγ. ῥήγμα, ῥήξις, ῥηκτός, ῥηκτής, ῥηκτικός = ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ῥήσσειν, διασχίζειν, διατέμνειν.

Ῥεγέω-ῶ, ποιητ. = ἔχω ῥίγος. Μέλ. ῥιγήσω. Ἄδρ. ἔρρίγησα. Παρακ. β'. ἔρρῖγα. Ὑπερσ. ἔρρίγειν.

Ῥεγῶω-ῶ (αἰσθάνομαι ῥίγος, κρυώνω). Τὸ ῥήμα τοῦτο συναίρει τὸ ο μετὰ τοῦ οἰ εἰς φ. Ὑποτ. ῥιγῶ, γ'. πρόσ. ἀντί ῥιγοῖ (Πλατ. Γοργ. 517), ἀλλ' ἀπαντᾷ καὶ ῥιγοῖ (Πλατ. Φαιδ. 85).

Εὐκτ. ῥιγῶν ἀντί ῥιγοῖν (Ἰπποκρ. 1, 618. Πλουτ. ἠθ. 233). Ἐπαρφ. ῥιγοῦν (Πλατ. πολ. 440), ἀλλὰ καὶ ῥιγῶν παρὰ ποιηταῖς. Μετχ. ῥιγῶσα ἀντί ῥιγοῦσα (Σιμων. 6, 26). Μέλ. ῥιγῶσω (Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 17). Ἄορ. ἐρρίγωσα. Παρακ. μεταγεν. εἰς τὴν μετχ. ἐρριγωκότες.

Ῥίπτω (ρίζ. ῥεπ-ρίπ.), καὶ ῥιπτέω-ῶ. Προστ. ῥίπτε. Ἐπαρφ. ῥίπτειν καὶ ῥιπτεῖν. Παρατ. ἐρριπτον, καὶ ἐρρίπτεον-ουν. Μέλ. ῥίψω. Ἄορ. ἐρρίψα. Ἐπαρφ. ῥίψαι. Παρακ. ἐρριψά (Λυσ. 10, 9). Παθ. ῥίπτομαι. Παρατ. ἐρριπτόμην. Παρακ. ἐρριμμαί, -ψαι, -πται. Ὑπερσ. ἐρρίμμην, -ψο, -πτο (Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 17). Παθ. ἄορ. ἐρρίφθην, καὶ β'. ἐρρίφην. Παθ. μέλ. ῥιφθήσομαι, καὶ β'. μεταγεν. ῥιφήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. ἐρρίψομαι (Λουκ.). Παράγ. ῥιπτὸς (Σοφ. Τρ. 357).

Ῥοφέω-ῶ (ῥουφῶ). Παρατ. ἐρρόφειον-ουν (Ἰπποκρ.). Μέλ. ῥοφήσω, καὶ ῥοφήσομαι. Ἄορ. ἐρρόφησα σύνθ. ἀπερρόφησα (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 3, 10). Παθ. ἄορ. ἐρροφήθην. Μετχ. ῥοφηθεῖς. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. ῥόφημα, ῥόφησις, ῥοφητὸς, ῥοφητικός, ῥοφημάτιον (ὑποκορ. τοῦ ῥόφημα) = μικρὸν ῥόφημα.

Ῥύομαι (μέσ. ἀποθ. ρίζ. ῥυ. = ἔλκω τινὰ πρὸς με, δηλ. ἐκ τοῦ κινδύνου, ἀπαλλάττω, ἐκβάλλω τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου, ὄθεν σώζω κτλ.). Ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. ἐρρυόμην παρὰ ποιηταῖς. Μέλ. ῥύσομαι (Θουκ. 5, 63). Μέσ. ἄορ. ἐρρυσάμην. Ἐπαρφ. ῥύσασθαι. Μετχ. ῥυσάμενος. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐρρύσθην. Ἐπαρφ. ῥυσθῆναι (Ἡλιοδ.).

Ῥυπ-αἰνώ (= λερώνω· ἐκ τοῦ ῥύπος = ἰκαθαρσία, λέρα). Μέλ. ῥυπᾶνῶ. Παθ. ῥυπαίνομαι (Ξενοφ. Λακ. 11, 3). Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐρρυπάνθην (Πλουτ. ἠθ. 434).

Ῥυπάω-ῶ (εἶμαι ῥυπαρὸς), ἐπικ. ῥυπῶ = ῥυπαρὸν ποιῶ τι ῥυπόομαι-οῦμαι = ῥυπαρὸς καὶ ἀκάθαρτος εἶμι ἢ γίνομαι, λερώνομαι. Παρατ. ἐρρύπων (Ἀριστοφ. ὄρν. 1282). Παθ. παρακ. μετχ. ῥερυπωμένος (Ὀδ. 6, 59), καὶ ἀνευ ἀναδιπλ. ἐρρυπωμένος (Σχολ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 425). Ἡ μετοχὴ ῥερυπωμένος εὖρηται καὶ εἰς πεζοὺς μὴ ἀπτικοὺς (Ἰπποκρ. 2, 696). Παθ. μέλ. μεταγεν. ῥυπωθήσομαι.

Ῥώννυ-μι και ῥωννύω (ρίζ. ρο = ἐνδυναμώνω), μεταβ.
 Παρατ. ἐρρώννυν. Μέλ. ῥώσω. Ἀόρ. ἔρρωσα (Πλουτ. Περικλ. 19.
 ἐπέρρωσα Θουκ. 4, 36). Παρακ. και Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. ῥών-
 νυμαι. Παθ. παρακ. ἔρρωμαι. Προστ. ἔρρωσο (ὕγίαινε), ῥ'. πληθ.
 ἔρρωσθε (Ἰπποκρ. ἐπιστ. 3, 781). Ἀπαρφ. ἐρρωσθαι (Πλατ. Φαιδ.
 61). Μετχ. ἐρρωμένος, συγκριτ. ἐρρωμενέστερος, ὑπερθ. ἐρρωμε-
 νέστατος. Ὑπερσ. ἐρρώμην (Θουκ. 7, 15). Παθ. ἀόρ. ἐρρώσθην.
 Παθ. μέλ. μεταγεν. ῥωσθήσομαι (Λουκ. ἐνύπν. 18). Παράγ. ῥώμη,
 ῥῶσις, ἀνάρρωσις, ἄρρωστος (διπλασιάζεται τὸ ρ, διότι προηγεί-
 ται φωνῆεν βραχύ), εὔρωστος.

Σαίρω (ρίζ. σαρ.-σαρ-ίω-σαίρω = τάρωνω). Παρατ. ἔσαιρον.
 Μέλ. σαρῶ. Ἀόρ. ἔσηρα. Μετχ. σήρας (Σοφ. Ἄντ. 409). Παρακ.
 ῥ'. σέσηρα μὲ σημ. ἐνεστ (περιγελῶ). Ἀπαρφ. σεσηρέναι. Μετχ.
 σεσηρῶς, Δωρ. σεσαῖρως (Θεόκρ. 7, 19), θηλ. σεσαρυῖα, ἐπ. ἀντί
 σεσηρυῖα (Ἡσ. ἀπσ. 268). Ὑπερσ. ἐσεσήρειν. Εὐρήται και παθ.
 μετχ. σαρούμενος, ἐκ τοῦ σαρῶ (Λυκόφρ. 389).

Σαλπίζω. Μέλ. σαλπίζω, και παρά μεταγ. σαλπίσω και
 σαλπῶ (Π. και Ν. Δ.). Ἀόρ. ἀττ. ἐσάλπιγξα (Ξενοφ. Ἄν. 1, 2,
 17), και μεταγεν. ἐσάλπισα. Παθ. παρακ. μεταγεν. σεσάλπισται
 και σεσάλπιγκται. Παράγ. σάλπιγξ, σάλπισμα, σαλπικτῆς και
 σαλπικτής, σαλπιστῆς νεώτ. τύπος = σαλπικτῆς.

Σάττω ἢ σάσσω (ρίζ. σαγ.-σαγ-ίω-σάττω = γεμιζῶ, συσκευά-
 ζω). Παρατ. ἔσαττον Μέλ. σάξω. Ἀόρ. ἔσαξα. Παθ. παρακ. σέ-
 σαγμαί, σέσαξαι, σέσακται. Προστ. σεσάχθω (Κωμ. ἀποσπ. 3,
 130). Μετχ. σεσαγμένος. Ὑπερσ. γ'. πληθ. Ἰων. ἐσεσάχατο παρ'
 Ἡροδ. 2', 62. 70. 73. Μέσ. ἀόρ. ἐσαξάμην. Μετχ. σαξάμενος
 (Λουκ. Περεγρ. 30). Ὁ ἐνεστ. σάσσω. Μέλ. σάσω. Ἀόρ. ἔσασα,
 παρ' Ἰπποκράτει.

Σθέ-ννυ-μι, και σθεννύω ποιητ. και μεταγεν. (ρίζ. σθε =
 σθύνω, μεταβ.). Ἀπαρφ. σθεννύναι. Παρατ. ἐσθέννυν, και ἐσθέν-
 νυν μεταγεν. Μέλ. σθέσω. Ἀόρ. ἔσθεσα. Παρακ. ἐσθηκα ἀμε-

τάθ.—εἶμαι σδυσμένος. Ὑπερσ. ἀμετάθ. ἐσθήκειν, σύνθ. ἀπέσθηκα, ἀπεσθήκειν. Ἄορ. β'. ἀμετάθ. ἐσθην-ης-η' πληθ. ἐσθημεν-ητε-ησαν. Ὑποτ. σθῶ-ῆς-ῆ κτλ. σύνθ. ἀποσθῶ. Προστ. σθῆθι-ήτω κτλ. σύνθ. ἀπόσθηθι-ήτω. Εὐκτ. σθειν-ης-η, γ'. πληθ. σθειεν. Ἄπαρφ. σθῆναι. Μετχ. σθείς-εἶσα-έν, γεν. σθέντος. Μέσ. σθέννυμαι=σθύνω, ἀμετάθ. Ὑποτ. σθεννύωμαι-η-ηται, σύνθ. κατασθεννύηται (Πλατ. Τιμ. 57). Μέλ. σθήσομαι, σύνθ. ἀποσθήσομαι (Πλατ. Νομ. 805). Ὁ παθ. παρακ. ἔσθεσμαι. Ὑπερσ. ἐσθέσμην. Παθ. μέλ. σεσθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσθεσάμην παρὰ μεταγεν. Παθ. ἄορ. ἐσθέσθην μεταγεν., σύνθ. δὲ μετὰ τῆς κατὰ παρὰ Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 3, 8. Παράγ. σθέσις, σεστός, ἄσθεστος, σεσστήρ καὶ σεσστής, σεσστήριος καὶ σεσστικός=ὁ ἔχων δύναμιν ἢ ὁ ἐπιτήδειος, ἄξιος εἰς τὸ σθεννύναι, καὶ τὸ δι' οὐ σθεννύομέν τι ἀσεστήριον πυρὸς ὕδωρ».

Σεθάζομαι (ἀποθ. μέσ.=αἰδοῦμαι, εὐλαβοῦμαι, ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, ἐκ τοῦ σέβας), παρὰ μεταγεν. ἐν γένει ἀντὶ τοῦ σέβομαι. Παθ. ἄορ. μὲ σημ. ἐνεργ. ἐσεθάσθην, καὶ μετχ. σεβασθείς, μεταγεν. Παθ. μέλ. μὲ σημ. ἐνεργ. σεβασθήσομαι, μεταγεν. Μέσ. ἄορ. ἐπικ. ἄνευ αὐξ. σεθάσσατο (Ἰλ. 6, 167). Παράγ. σεβασμός, σεβαστός, σεβαστέον, σεβαστικός.

Σεβίζω, ποιητ. Μέλ. σεβίσω, ἀττ. σεβιῶ μεταγεν. παρὰ Δίωφι τῷ Κασσίῳ 52, 40. Ἄορ. ποιητ. ἐσεβίσαι (Σοφ. Ἄντ. 934). Μέσ. σεβίζομαι μὲ σημ. ἐνεργ., ποιητ. καὶ μεταγεν. Παθ. ἄορ. ἐσεβίσθην μὲ σημ. ἐνεργ., τοῦ ὁποῖου ἢ μετχ. σεβισθείς παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 636. Παθ. σεβίζομαι παρὰ Ἑμπεδοκλ. 396.

Σέβω, ἀττ. Ἄπαρφ. σέβειν. Μετχ. σέβων. Παρατ. μεταγεν. ἔσεβον. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Μέσ. σέβομαι ἀντὶ ἐνεργητ., ἀττ. Παρατ. ἐσεβόμην. Παθ. ἄορ. ἐσέφθην, τοῦ ὁποῖου ἢ μετοχῆ σφθεισα παρὰ Πλάτ. Φαιδρ. 254. Παθ. μέλ. β'. μεταγεν. σεθήσομαι. Ἄπαρφ. σεθήσεσθαι παρὰ Διογ. τῷ Λαερτ. 7, 120. Μέσ. ἄορ. ἀ. μεταγεν. ἐσεψάμην-σέψασθαι παρ' Ἡσυχ. Τὸ ἐνεργ. σέβω εἶναι μεθομνηρ. καὶ ἰσοδ. τῷ σέβομαι, κατὰ πρῶτον παρὰ Πινδ. Ὀλ. 14, 12, καὶ Δισχύλῳ. Παράγ. σεπτός, σεμνός.

Σεῖω. Παρατ. ἔσειον. Μέλ. σεῖσω. Ἄορ. ἔσεισα. Παρακ. σέ-

σεικα. Παθ. και μέσ. σείομαι. Παρατ. έσειόμην. Παθ. παρακ. σείσεισμαι. Παθ. άόρ. έσεισθην. Μέσ. άόρ. έσεισάμην. Παράγ. σεισμός, σειστός.

Σημαίνω (διά σημείου είδοποιώ, παραγγέλλω). Παρατ. έσήμεινον. Μέλ. σημᾶνω. Άόρ. έσήμηνα, αλλά και έσήμᾶνα (Ξενοφ. Έλλ. 2, 1, 5). Παρακ. μεταγεν. σεσήμαγκα. Μέσ. σημαίνομαι. Παρατ. έσημαινόμην. Παθ. παρακ. σεσήμασμαι (Ήροδ. 2, 39. σεσημασμένος, και Πλατ. Νομ. 954). Άπαρφ. σεσημάνθαι. Μέσ. μέλ. σημᾶνοῦμαι. Μέσ. άόρ. έσημηνάμην. Παθ. άόρ. έσημάνθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. σημανθήσομαι. Παράγ. σήμανσις και σημασία, άσήμαντος (α στερητ.), σημαντήρ, σήμαντρον και σημαντήριον=σφραγίς, σημείον έπιτιθέμενον έπί πραγμάτων, ίνα φυλάττωνται· «σήμαντρα σῶα»=σφραγίδες, άπειρακτοι, μη χαλασθεΐσαι.

Σήπω, ρίζ. σαπ. μεταβ.=σαπίζω. Μέλ. σήψω. Άόρ. έσηψα, σύνθ. κατέσηψα (Αΐλ.). Παρακ. 6'. άμετάβ. σέσηπα=εΐμαι σάπιος, σύνθ. άποσέσηπα (Ξενοφ. Άν. 4, 5, 12). Παθ. παρακ. σέσημαι μεταγεν. Παθ. άόρ. έσήφθην μεταγεν. Παθ. άόρ. 6'. έσᾶπην (Πλατ. Φαιδ. 80). Παθ. μέλ. 6'. μεταγεν. σαπήσομαι, σύνθ. μετά τῆς κατά παρά Πλατ. Φαιδ. 86. Παράγ. σῆψις, σηπτός=σαπημένος, σεσηπώς κτλ., θαπρός (έπί τῶν έδωδιμων και τῶν τοιούτων, άπερ εκ τῆς σήψεως κακήν άποπέμπουσιν άποφοράν, ως έν τῇ συνηθείᾳ τὸ σάπιον).

Σιγά-ω-ῶ (εκ τοῦ σιγή=σιωπῶ). Προστ. σίγα. Εὐκτ. σιγῶν, ης, η (άττ. σχηματισμός). Άπαρφ. σιγᾶν. Παρατ. έσίγαωνων. Μέλ. σιγήσομαι με ένεργ. σημ., και μεταγεν. σιγήσω. Άόρ. έσίγησα. Παρακ. σεσίγηκα. Παθ. παρακ. σεσίγημαι. Παθ. άόρ. έσιγήθην. Παθ. μέλ. σιγηθήσομαι. Μετ'όλ. μέλ. σεσιγήσομαι. Παράγ. σιγητέος.

Σίνομαι (άποθ.=άφαρπάζω, όρμῶ έχθρικῶς ἢ ληστρικῶς και άρπάζω ανθρώπους ἢ ζῶα ως λάφυρον, βλάπτω κτλ.) Παρατ. έσινόμην (Ξενοφ. Άν. 3, 4, 16). Μέσ. μέλ. σινήσομαι (Ίπποκρ. 2, 676). Μέσ. άόρ. παρ' Ήροδ. 8, 31. έσινάμην. Εὐρηται δε και ἡ μετχ. τοῦ παθ. παρακ. σεσιμμένος έν έπιγραφῇ. Εΐς μετα-

γεν. εὔρηνται καὶ οἱ τύποι σίνω καὶ σινόω, μέλ. σινώσω. Παράγ σίνις-ιδος=κλέπτῃς, ληστῃς, κακοῦργος· σίντης καὶ σίντωρ=βλαπτικὸς, ἀρπακτικὸς (ἐπίθ. λσόντων καὶ λύκων).

Σιτέω-ῶ=σιτίζω, τρέφω ἐκ τοῦ σίτου. Παρατ. ἐσίτεον-ουν. Μέλ. σιτήσω. Ἄορ. ἐσίτησα. Παρακ. σεσίτηκα. Οἱ χρόνοι οὗτοι ἅπαντες παρ' Ἀττικοῖς ἐν συνθέσει μετὰ τῆς προθέσ. σύν· ἢ δὲ αὔξησις ἐντός, ἦτοι ἔσωθεν, οἶον· συνεσίτουν, συνεσίτησα, συσσεσίτηκα. Μετχ. συσσεσιτηκῶς (Δημ. 19, 191). Παθ. ἀπλοῦν σιτέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐσιτεόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. μεταγεν. σιτήσομαι. Παθ. ἄορ. ἐσιτήθην. *Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Παράγ. σίτησις.

Σιτίζω (μεταβ.=δίδωμι τινι φαγεῖν, τρέφω). Ἄορ. ἐσίτισα (Ξενοφ. συμπ. 4, 9). Οἱ ἄλλοι χρόνοι τοῦ ἐνεργητ. ἐλλείπουσι. Μέσ. σιτίζομαι=τρέφω ἑμαυτόν, ἦτοι τρώγω. Μέσ. μέλ. σιτίσομαι καὶ σιτιοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐσιτισάμην. Παρακ. σεσίτισμαι. Παράγ. σύτισμα καὶ σιτισμός, σιτιστής, σιτιστός=θρεμμένος, ὡς τὸ σιτευτός.

Σιωπάω-ῶ (ἐκ τοῦ σιωπῆ). Παρατ. ἐσιώπαον-ων. Μέλ. σιωπήσομαι με ἐνεργ. σημ., καὶ μεταγεν. σιωπήσω. Ἄορ. ἐσιώπησα (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 13). Παρακ. σεσιώπηκα (Δημ. 6, 34). Παθ. σιωπάομαι-ῶμαι. Ἀπαρφ. σιωπάεσθαι-ᾶσθαι. Παθ. παρακ. μεταγεν. σεσιώπημαι (Διον. Ἄλ. 1, 76). Παθ. ἄορ. ἐσιωπήθην. Παθ. μέλ. σιωπηθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσιωπησάμην. Ἀπαρφ. σιωπήσασθαι παρὰ Πολυβ. 18, 29. Παράγ. σιωπητέον.

Σκάπτω (ρίζ. σκαπ.=σκάπτω, σκαλίζω). Παρατ. ἔσκαπτον. Μέλ. σκάψω (Πλατ. Νόμ. 778). Ἄορ. ἔσκαψα (Ἰπποκρ. Θουκυδ. κατέσκαψα 4, 109, καὶ παρ' Ἡροδ. 7, 156). Παρακ. ἔσκαφα, σύνθ. κατέσκαφα (Ἰσοκρ. 14, 7). Παθ. παρακ. ἔσκαμμαι. Παθ. ἄορ. β'. ἐσκάφην. Παθ. μέλ. β'. μεταγεν. σκαφήσομαι. Παθ. ἄορ. α'. μεταγεν. ἐσκάφθην. Παράγ. σκαπτός, σκαπτήρ, σκαφεύς.

Σκεδά-ννυ-μι (ρίζ. σκεδα. διπλασιάζ. τὸ ν, διότι ἡ ρίζ. εἶναι φωνηεντόληκτος=διασκεδάζω, σκορπίζω, ἀπολύω ἢ διαλύω). Ἀπαρφ. σκεδαννύναι. Μετχ. σκεδαννύς-ύντος. Παρατ. ἐσκεδά-ννυ, καὶ ἐσκεδά-ννυον, σύνθ. κατεσκεδά-ννυον (Δημ. 54, 4).

Μέλ. σκεδάσω μεταγεν., ἀττ. σκεδῶ, ᾶς, ᾶ. Ἄδρ. ἐσκέδασα (σύνθ. μετὰ τῆς διὰ παρὰ Θουκ. 1, 54). Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. σκεδάννυμαι. Παθ. παρακ. ἐσκέδασμαι (Θουκ. 4, 56). Παθ. ἄδρ. ἐσκεδάσθην (Πλατ. Νόμ. 699). Παθ. μέλ. μεταγεν. σκεδα-σθήσομαι. Παράγ. σκεδαστὸς (Πλατ. Τιμ. 37).

Σκέλλω (ρίζ. κελ-σκελ-σκελ-ίω-σκέλλω = ξηραίνω, ξηρόν ποιῶ, καταξηραίνω), μεταγεν. Μέλ. μεταγεν. σκελῶ. Ἄδρ. ἔσκη-λα (ἐπικ.). Ἄδρ. β'. ἀντὶ μέσ. ἔσκλην = ἐξηράνθην, ἀμετάβ. Ἄ-παρφ. ἀπο-σκληῖναι. Εὐκτ. ἀπο-σκληῖν (Ἡσυχ.). Παρακ. ἀντὶ μέσ. ἔσκληκα (ἐκ τῆς ρίζ. σκλε). Ὑπερσ. ἐσκληκεῖν. Μέσ. σκέλ-λομαι. Παρατ. ἐσκελλόμην. Μέλ. σκελοῦμαι (Ἡσυχ.). Εὐρηται καὶ μέλ. σκλησομαι μετὰ τῆς προθ. ἀπὸ Ἄνθ. 11, 37. Παράγ. σκελετός = ἐξηραμμένος, κατὰξηρος, ὅστις εἶναι μόνον πετσί καὶ κόκκαλα, ἰσχνός, λεπτός κτλ., σκλημα, σκληρός.

Σκέπ-τ-ομαι (ἀποθ.ρίζ. σκεπ. = μετὰ προσοχῆς παρατηρῶ). Παρατ. ἐσκεπτόμην (Πλατ. Λαχ. 185). Μέλ. σκέψομαι. Ἄδρ. ἐ-σκεψάμην. Παθ. παρακ. ἐσκεμμαι (ἐνεργητ.), ψαι, πται (Πλατ. Γοργ. 504. Δημ. 21, 192), καὶ παθητ. (παρὰ Θουκ. 7, 62. Ξε-νοφ. Ἑλλ. 3, 3, 8 κτλ.). Παθ. ἄδρ. ἐσκέφθην (Ἰπποκρ. 1, 18. σκεφθῆναι). Μετχ. σκεφθὲν μεταγεν. Παθ. ἄδρ. β'. μεταγεν. ἐσκέ-πην (Π. Δ.). Παθ. μέλ. β'. μεταγεν. σκεπήσομαι (Π. Δ.). Μετ' ὄλ. μέλ. ἐσκέψομαι μετ' σημασίαν παθητ. (Πλατ. πολ. 392). Παράγ. σκεπτέος (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 3, 17.), σκεπτικός, σκέψις.

Σημ. Ὁ ἐνεστώς καὶ παρατ. σπανιότατοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, συν-ηθέστεροι δὲ ἀπὸ τοῦ Πολυβίου. Ἀντὶ δὲ τούτου μεταχειρίζονται τὸ σκοπέω καὶ σκοπέομαι τούς δ' ἄλλους χρόνους καὶ διὰ τὰ δύο ἐκ τοῦ σκέπτομαι.

Σκήπ-τ-ω (ἀκουμβῶ, ρίπτω μεθ' ὄρυγῆς), συνήθ. σύνθετον. Παρατ. ἔσκηπτον. Μέλ. σκήψω. Ἄδρ. ἔσκηψα. Μετχ. σκήψας. Παρακ. ἔσκηφα (Διογ. Λαερ. 1, 118). Μέσ. σκήπτομαι = σκήπτω ἑμαυτόν, ἐπερείδομαι, στηρίζομαι, δικαιολογοῦμαι. Μέσ. μέλ. σκήψομαι (Ἡροδ. 7, 28). Μέσ. ἄδρ. ἔσκηψάμην (Ἰσαΐ. 6, 13. Δημ. 6, 13). Παθ. παρακ. ἔσκημμαι. Παθ. ἄδρ. ἐσκήφθην. Ὑποτ.

σύνθ. ἐπισκηφθῶ-ῆς-ῆ (Πλατ. Νομ. 937). Παράγ. σκῆπτρον, σκηπτός.

Σκιάζω. Παρατ. ἐσκίαζον. Μέλ. ἀττ. σκιῶ. (Καθὼς τὰ εἰς ἴζω, οὕτω καὶ τινὰ εἰς ἄζω σχηματίζ. μέλ. κλινόμενον εἰς τὴν ἄ. συζ. τῶν περισπωμένων). Ἄόρ. ἐσκίασα. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἐσκιάσμαι. Παθ. ἄόρ. μεταγεν. ἐσκιάσθην. Εὐρηται δὲ συνήθως σύνθετον.

Σκιδῶνναι, σύνθ. διασκιδῶνναι. Παρατ. ἐσκιδῶνναι. Μέσ. σκιδῶνναι=ἐκτεινόμεναι, διασκορπιζόμεναι κατὰ διάφορα μέρη. Παρατ. ἐσκιδνάμην. Ἄπαρρ. σκιδνάσθαι, σύνθ. ἀποσκιδνάσθαι παρὰ Θουκ. 6, 98. Μετγ. σκιδνάμενος (Ἡροδ. 8, 23). Παθ. ἄόρ. ἐσκιδνάσθην. Ὑποτ. σκιδνάσθῃ παρ' Ἱπποκρ. 1, 604. Τὸ σκιδῶνναι εἶναι ποιητ. σπανίως ἀπαντῶν παρὰ πεζοῖς· τὸ δὲ σκιδνάμην παρ' Ὀμήρῳ ἰδίως, σπανιώτατα δὲ παρὰ δοκίμοις πεζογράφοις καὶ ἄλλοις μεταγενεστέροις. Οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ σκεδάννυμι, ὅπερ ἴδε.

Σκοπέω-ῶ (ἐκ τοῦ σκοπός=θεωρῶ, προσεκτικῶς περιβλέπω, σκέπτομαι), καὶ μέσ. ἀντὶ ἐνεργ. σκοπέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐσκόπεον-ουν, καὶ ἐσκοπεόμην-ούμην (Θουκ. 2, 43. Πλατ. Γοργ. 514. Ξενοφ. Ἄν. 5, 2, 8). Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἐκ τοῦ σκέπτομαι, οἷον· μέλ. σκέψομαι. Ἄόρ. ἐσκεψάμην. Παρακ. ἔσκεμμαι. Ἴδε καὶ τὴν σημείωσιν τοῦ σκέπτομαι. Εὐρηται δὲ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἀπ' Ἀριστοτέλους οἱ τύποι σκοπίσω, ἐσκόπησα, ἐσκοπησάμην, ἐσκόπημαι. Παράγ. σκόπησις, σκοπητέον.

Σκώπτω (ρίζ. σκωπ.=περιπαίζω, ἐμπαίζω, ἀστείζομαι). Παρατ. ἐσκώπτον. Μέλ. σκώψομαι, καὶ μεταγεν. σκώψω. Ἄόρ. ἐσκώψα. Παθ. παρακ. ἐσκωμμαι,-ψαι,-πται. Προστ. ἐσκώφθω. Ἄπαρρ. ἐσκώφθαι. Παθ. ἄόρ. ἐσκώφθην (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 2, 18). Μέσ. ἄόρ. μεταγεν. ἐσκωψάμην. Παράγ. σκῶμμα, σκῶψις, σκώπτῆς=ὅστις σκώπτει, χλευαστής, περιγελαστής· σκωπτικός=ὁ ἀνέκων, ὁ ἔχων κλίσειν, ἢ ὢν ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν.

Σμαίνω-ῶ=σπογγίζω, πλύνω, ἀλείφω. Τὸ ῥῆμα τοῦτο συναίρει τὸ αε εἰς ἠ ἀντὶ ἄ, οἷον· σμῆς, σμῆ κτλ. Ἄπαρρ. σμῆν ἀντὶ σμᾶν κτλ. Παρατ. ἐσμανον-ων. Μέλ. σμήσω. Ἄόρ. ἐσμησα. Μέσ.

σμάρομαι, γ'. προσ. Ἴων. σμάται παρ' Ἡροδ. 9, 110. Μέσ ἀόρ. ἐσμησάμην παρ' Ἡροδ. 4, 73. *Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Εὐρηται καὶ τύπος σμήχω μεταγεν. Παρατ. ἔσμηχον (Ὅδ. 6, 226). Μέλ. (λείπει). Ἄόρ. ἔσμηξα, μεταγεν. Μέσ. σμήχομαι. Ἄόρ. ἐσμηξάμην. Παθ. παρακ. ἔσμηγμαί. Παθ. ἀόρ. ἐσμήχθην, σύνθ. διασμηχθεὶς Ἄρ. Ν. 1237. Παράγ. σμηκτός, ἄσμηκτος=ἀσφούγιςτος, ἀπάστρευτος (Πολυδ. Β', 34), νεόσμηκτος, Ἰλ. 13, 342.

Σμύχω (καίω διὰ τινος ἀσθενοῦς πυρός, πυρπολῶ), μεταγεν. Παρατ. ἔσμυχον. Ὁ μέλ. λείπει. Ἄόρ. ἔσμυξα. Ἄπαρφ. σμυξαι. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. σμύχομαι=κατακαίομαι ὑπὸ πυρός ἀσθενοῦς, μεταφ. φθείρομαι. Παρακ. ἔσμυγμαί. Μετχ. ἐσμυγμένος παρ' Ἡλιοδ. 7, 21. Ἄόρ. ἐσμύχθην, καὶ β'. ἐσμύγην (Λουκ. νεκρ. διάλ. 6, 4). *Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Σπαράσσω, ἀττ. σπαράττω=βιαίως σύρω, κατακόπτω, ξεσχίζω τι. Παρατ. ἐσπάρασσον καὶ ἐσπάραττον. (Ὁ μέλ. σπαράξω. Ἄόρ. ἐσπάραξα. Παθ. παρακ. ἐσπάραγμαί. Μεσ. μέλ. μὲ ση. παθ. σπαράξομαι παρὰ ποιηταῖς). Ὁ ἐνεστ. σπαράττομαι. Παθ. ἀόρ. ἐσπαράχθην εὐρηνται εἰς μεταγενεστέρους. Τὸ δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ σπαράττομαι εἶναι μέσ.=κινουῦμαι, ταραττομαι. Παράγ. σπάραγμα, σπαραγμός, σπαράκτης=ὄστις σπαράττει.

Σπάω-ῶ, συνήθ. σύνθετον (τραβῶ ἐξω, ἐκβάλλω τι, ἐκριζώνω). Παρατ. ἐσπαον-ων. Μέλ. σπάσω (Λυκοφρ. 484). Ἄόρ. ἐσπᾶσα. Παρακ. ἐσπακα. Παθ. παρακ. ἐσπασμαι (Πλουτ. Κλεομ. 8. Ξενοφ. Ἄν. 1, 5, 9), καὶ ἀντὶ μέσου παρὰ Ξενοφῶντι (Ἄν. 7, 4, 16. Κύρ. Παιδ. 7, 5, 29). Παθ. ἀόρ. ἐσπάσθην. Παθ. μέλ. σπασθήσομαι, σύνθ. διασπασθήσομαι παρὰ Ξενοφ. Ἄν. 4, 8, 10. Μέσ. σπάομαι-ῶμαι=σπῶ τι ἑμαυτῷ. Μέλ. σπάσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐσπασάμην. Παράγ. σπάσμα, σπάσις, σπασμός, ἀντίσπαστος (Σοφ. Τρ. 770), ἀντίσπαστέον (Ἰπποκρ. 2, 6).

Σπείρω. Παρατ. ἐσπειρον. Μέλ. σπερῶ (Πλατ. Τιμ. 41). Ἄόρ. ἐσπειρα (Πλατ. Φαιδρ. 260). Παρακ. μεταγεν. ἐσπαρκα (Π. Δ.). Παθ. παρακ. ἐσπαρμαι (Ξενοφ. Ἀγῆσ. 1, 30. Πλατ. Νομ. 693). Παθ. ἀόρ. ἀ. ἐσπάρθην, β'. ἐσπάρην. Παθ. μέλ. ἀ. σπαρθήσομαι (Π. Δ.), καὶ β'. σπαρήσομαι μεταγεν. Π. Δ. Μέσ.

ἀόρ. μεταβ. ἐσπειράμην (ποιητ.). Παράγ. σπόρος, σπορεύς, σπαρτός, σπαρτέον.

Σπένδω (ρίζ. σπενδ. = κάμνω σπονδήν). Παρατ. ἐσπενδον. Μέλ. σπείσω. Ἄόρ. ἐσπείσα (Πλατ. Νόμ. 806). Παρακ. μεταγεν. ἐσπείκα (Πλουτ. Σερτ. 14). Παθ. παρακ. ἐσπείσμαι (Θουκ. 4, 16. 3, 411). Παθ. ἀόρ. μεταγεν. ἐσπείσθην. Μέσ. σπένδομαι = κάμνω συνθήκην. Παρατ. ἐσπενδόμην. Μέλ. σπείσομαι, ἐκ ρίζ. σπενδ. (Δημ. 19, 163). Παρακ. ἐσπείσμαι. Μέσ. ἀόρ. ἐσπείσάμην (Θουκ. 5, 17). Παράγ. σπονδή, ἄσπείστο; = ἄδυσώπητος, ἀνεξιλέωτος, ἀκαμπτος.

Σπεύδω (συχνότερον οὐδέτερον = ἐπείγομαι, βιάζομαι, μετὰ σπουδῆς τρέχω· καὶ μεταβατ. = ἐρεθίζω, ὠθῶ, ἀναγκάζω τινά, εἰς κίνησιν βάλλω). Παρατ. ἐσπευδον. Μέλ. σπεύσω (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 3, 27). Ἄόρ. ἐσπευσα (Πλατ. Κριτ. 45). Παθ. παρακ. ἐσπευσμαι (Λουκ. ἔρωτ. 33), καὶ ἐσπευμαι (Γαλην.). Μέσ. σπεύδομαι ἀντι ἐνεργητ. Μέλ. σπεύσομαι. Παράγ. σπευστός, σπευστέον (Ἀριστοφ. Λυσ. 320), σπουδή.

Σπουδάζω = μετὰ σπουδῆς καταγίνομαι εἰς τι κτλ., ἐκ τοῦ σπουδή. Παρατ. ἐσπούδαζον. Μέλ. μεταγεν. σπουδάσω (Πολυβ. 3, 5), καὶ παρὰ τοῖς δουλίοις Ἄττ. σπουδάσομαι (Πλατ. Εὐθ. 3. Δημ. 21, 213). Ἄόρ. ἐσπούδασα. Παρακ. ἐσπούδακα (Πλατ. Φαιδρ. 236). Παθ. καὶ μέσ. σπουδάζομαι. Παρακ. ἐσπούδασμαι. Παθ. ἀόρ. μεταγεν. ἐσπούδασθην (Πλουτ. Περ. 24). Παθ. μέλ. μεταγεν. σπουδασθήσομαι. Παράγ. σπουδαστός, σπουδαστέος, σπουδαστής.

Στάζω (ρίζ. σταγ. = σταλάζω). Παρατ. ἔσταζον. Μέλ. στάξω. Ἄόρ. ἔσταξα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. παρακ. ἔσταγμαί, -ξαι, -κται, παρ' Ὀμήρῳ β', 271. Ὑπερσ. ἐστάγμην, -ξο, -κτο, παρ' Ἡροδ. 9, 3. Παθ. ἀόρ. ἐστάχθην παρ' Ἰπποκράτει. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι σπάνιον εἰς τοὺς πεζοὺς Ἄττ., συχνότερον δ' εὐρῆται εἰς τοὺς ποιητάς. Παράγ. στακτός, σταγών.

Σταθμιάω, συνήθως κατὰ μέσ. ἀποθ. διάθεσιν, σταθμάομαι ὦμαι (Πλατ. Λυσ. 205) = μετὰ τὴν στάθμην μετρῶ, ζυγίζω· ἐκ τοῦ στάθμη. Μέλ. μεταγεν. σταθμήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐσταθμισάμην.

Μετχ. σταθμισάμενος παρ' Ἡροδ. 2, 2, 9, 37. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἐστάθμημαι. Ὁ μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. εὔρηται παρ' Ἀριστοφάνει Βατρ. 797. Τοῦ δὲ ἐνεργητ. σταθμᾶω εὔρηται ὁ ἄορ. μόνον εἰς τὴν μετοχὴν παρ' Εὐριπίδῃ σταθμῆσας, Ἰων 1137. Παράγ. σταθμητός (Πλατ. Χαρμ. 154)).

Στέγω (διὰ στέγης σκεπάζω, ρίζα τεγ-στεγ.). Παρατ. ἔστεγον. Μέλ. μεταγεν. στέξω. Ἄορ. μεταγεν. ἔστεξα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. στέγομαι. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐστέχθην. Μέσ. παρατ. ἐστεγόμην. Μέσ. ἄορ. ἐστεξάμην εἶναι ποιητικοί.

Στέλ-λω. Παρατ. ἔστελλον. Μέλ. στελῶ. Ἄορ. ἔστειλα. Παρακ. ἔσταλκα. Ὑπερσ. σύνθ. ἐπεστάλκειν παρὰ Θουκυδ. 5, 37. Παθ. παρακ. ἔσταλμαι. Ὑπερσ. ἐστάλμην, γ'. πληθ. ἐστάλατο παρ' Ἡσιόδῳ. Παθ. ἄορ. ἀ. ἐστάλθην, ἐν ἐπιγραφῇ. Παθ. ἄορ. β'. καὶ ἀντι μέσ. ἐστάλην παρὰ ποιητ. καὶ Ἡροδότῳ 5, 126, ἐν συνθέσει δὲ καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. Παθ. μέλ. β'. σταλήσομαι, ἐν συνθ. παρ' ἄττ. καὶ μεταγεν. Μέσ. στέλλομαι (παρασκευάζομαι). Παρατ. ἐστελλόμην παρ' Ἡροδ. 3, 53. Μέλ. στελοῦμαι (Λυκοφρ. 604). Μέσ. ἄορ. ἐστειλάμην. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὔρηται συνηθέστατα σύνθετον μετὰ τῶν προθέσεων ἐπί, ἀπό. Παράγ. στόλος, ἀπόστολος, στολή.

Στεν-άζω, ρίζ. στεναχ. Παρατ. ἐστενάζον. Μέλ. στενάξω (Λυκοφρ. 973). Ἄορ. ἐστενάξα (Δημ. 27, 69). Παθ. παρακ. μετοχὴ ἐστεναγμένος μεταγεν. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Ὁ δὲ τύπος στενάχω εἶναι ποιητικός. Παράγ. στενακτός, στενακτέος, στεναγμός.

Στένω (στενάζω), Ἰων. στείνω (στενός). Παρατ. ἔστενον. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι πολὺ σπάνιον εἰς πεζούς· ὁ μὲν ἐνεστ. εὔρηται παρὰ Δημοσθένει 18, 244, ὁ δὲ παρατ. παρὰ Λουκιανῷ, συχνότατ. δὲ παρὰ ποιηταῖς. Τὸ δὲ μέσ. στένομαι μόνον παρὰ ποιηταῖς.

Στέργω (ἀγαπῶ, εὐχαριστοῦμαι, ἀρκοῦμαι). Παρατ. ἔστεργον. Μέλ. στέρξω. Ἄορ. ἔστερξα. Παρακ. β'. ἔστοργα (Ἡροδ. 7, 404). Παθ. παρακ. ἔστεργμαι μεταγεν. Ἄορ. ἐστέρχθην μεταγεν. Μέσ. μέλ. ἀντι παθητ. στέρξομαι μεταγεν. Παράγ. στερκτός

(Σοφοκλ. Ο. Τ. 1338), στερκτέος (Δείναρχ. 1, 91), στοργή.

Στερέω-ῶ (ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος), ἐν συνθέσει εὐχρηστον, τὸ δὲ ἀπλοῦν πολὺ σπάνιον, καὶ στερίσκω σπάν. καὶ εἰς ἔνεστ. μόνον παρὰ Θουκ. 2, 43. Μέλ. στερήσω. Ἀόρ. ἐστέρησα. Παρακ. ἀπλοῦς ἐστέρηκα παρὰ Πολυβ. 31, 19. σύνθ. μετὰ τῆς ἀπὸ παρὰ Πλατ. Νόμ. 868. Παθ. στεροῦμαι. Παρατ. ἐστεροῦμην. Παθ. παρακ. ἐστέρημαι. Ἀπαρφ. ἐστερήσθαι. Ἀόρ. ἐστερήθην. Μέλ. στερηθήσομαι. Μέσ. μέλ. ἀντὶ παθ. στερήσομαι (Θουκ. 3, 2. Ἰσοκρ. 6, 28). Παθ. ἀόρ. β'. ποιητ. ἐστέρην. Μετχ. στερεῖς. Μέσ. στεροῦμαι σπαν. ἀντὶ παθ. (Ξενοφ. Ἄν. 1, 9, 13). Εὐρηται καὶ τύπος στερίσκομαι κατ' ἔνεστ. μόνον παρὰ Θουκυδ. 1, 73, καὶ Ἡροδ. 4, 159. καὶ στέρομαι κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. μόνον ἐστεροῦμην (Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 2, 9. Ἄν. 3, 2, 2). Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀμφοτέρων τῶν τύπων ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ στεροῦμαι.

Στέρω = στεφανώνω. Παρατ. ἐστεφον. Μέλ. στέψω. Παθ. καὶ μέσ. στέφομαι μεταγεν. Παθ. παρακ. ἐστεμμαι. Ἀόρ. ἐστέφθην. Μέσ. μέλ. μεταγεν. στέψομαι. Μέσ. ἀόρ. μεταγεν. ἐστεψάμην. Παθ. μέλ. μεταγεν. στεφθήσομαι. Παράγ. στέμμα, στέψις, στεπτός.

Στηρίζω (ρίζ. στερ-στηρ). Παρατ. ἐστήριζον. Μέλ. στηρίζω, στηρίσω καὶ στηριῶ (Π. Δ.). Ἀόρ. ἐστήριξα καὶ μεταγεν. ἐστήρισα. Παθ. καὶ μέσ. στηρίζομαι. Μέσ. μέλ. στηρίζομαι. Ἀόρ. ἐστηριξάμην, καὶ μεταγεν. ἐστηρισάμην. Παθ. παρακ. ἐστήριγμα. Ὑπερσ. ἐστηρίγμην, -ξο, -κτο. Παθ. ἀόρ. ἐστηρίχθην. Μέλ. μεταγεν. στηριχθήσομαι. Παράγ. στήριγμα, στήριξις, στηρικτός, στηρικτέον.

Στίξω (ρίζ. στιγ = στιγματιζω). Παρατ. ἐστιζον. Μέλ. στίξω. Ἀόρ. ἐστιξα. Παθ. παρακ. ἐστιγμαί. Ἀπαρφ. ἐστίχθαι παρ' Ἡροδ. 5, 6. Μετχ. ἐστιγμένος. Παθ. ἀόρ. ἐστίχθην. Παράγ. στικτός (Σοφ. Φιλ. 184), σικτέος (Σχολ. Ἄρ. Πλουτ. 220), σίγμα, στιγμή.

Στόρ-νυ-μι = στρώνω, ἐκτείνω. Παρατ. ἐστόρνυν. Μέλ. στορέσω, παρ' Ἰπποκρ. 3, 201. Ἀττ. στορῶ. Ἀόρ. ἐσπόρσα, παρὰ Θουκ. 6, 48. Μέσ. στόρνυμαι, μεταβ. (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 8,

16). Παρατ. ἐστορνύμην παρά Θεοκρ. 19 (22), 33. Μέσ. ἀόρ. ἐστορεσάμην, 13, 33. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἐστόρεσμαι. Ὑπερσ. μεταγεν. ἐστορέσμην (Δ. Κάσσ. 74, 13). Ἀόρ. μεταγεν. ἐστορέσθην (Πλουτ. ἠθ. 787), καὶ ἐστορήθην εἰς Ἠσύχ. Ὁ τύπος στορέννυμι οὐχ εὔρηται, ἀντὶ δὲ τούτου λαμβάνεται τὸ στρώννυμι, ὅπερ ἴδε. Ὁ δὲ τύπος στόρνυμι μᾶλλον παρά ποιηταῖς ἢ παρά πεζοῖς ἐν χρήσει.

Στοχ-άζομαι, μέσ. ἀποθ. ἐκ τοῦ στόχος=σκοπεύω, σημαδεύω, κρίνω. Παρατ. ἐστοχαζόμην. Μέσ. μέλ. στοχάσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐστοχασάμην (Πλατ. Γοργ. 464). Παρακ. ἐστόχασμαι (Πλατ. Νομ. 635), καὶ μὲ παθ. σημασ. εἰς μεταγεν. Ἀόρ. μεταγεν. ἐστοχάσθην. Παράγ. στοχασμός, στόχασμα, στοχαστής, στοχαστικός.

Στρατεύω=ἐκστρατεύω, ἐκ τοῦ στρατός. Παρατ. ἐστράτευον. Μέλ. στρατεύσω. Ἀόρ. ἐστράτευσα. Παρακ. ἐστράτευκα. Ὑπερσ. ἐστρατεύκειν. Μέσ. στρατεύομαι=ἰπηρετῶ ὡς στρατιώτης. Παρατ. ἐστρατευόμην. Μέλ. στρατεύσομαι. Ἀόρ. ἐστρατεύσάμην. Παρακ. ἐστράτευμαι. Παθ. ἀόρ. ἐστρατεύθην. Παράγ. στρατεύμα, ἀστράτευτος=δὲ μὴ ἐκστρατεύσας.

Στρατηγέω-ᾶ=εἶμαι στρατηγός, ἐκ τοῦ στρατηγός· τούτο δὲ ἐκ τοῦ στρατός καὶ ἄγω. Παρατ. ἐστρατήγεον-ουν, ὁμαλόν. Παράγ. στρατήγημα. Τὸ στρατηγεῖν συνήθως μετὰ γεν. συντάσσεται σημαῖνον εἶναι στρατηγόν, ἡγεῖσθαι· ὅτε δὲ συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. καὶ γεν. ἐμπροθ. ἔχει συνεπτυγμένην ἔννοιαν. Ἰδε Ἄσωπ. εἰσαγ. κέ. § 32.

Στρέφω=(γυρίζω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρος ἢ ἐκ τοῦ πλαγίου, κλίνω, λυγίζω κτλ.). Παρατ. ἐστρεφον. Μέλ. στρέψω. Ἀόρ. ἐστρεψα. Παρακ. ἐστροφα. Μέσ. στρέφομαι, σπανιώτ. ἀπλοῦν παρά πεζοῖς, ἀλλὰ σύνθ. καταστρέφομαι, μέσ. ἀντανακλώμενον, σημαίνει δὲ, καταστρέφω, ἥτοι παντάπασιν στρέφω ἑμαυτῶ, πρὸς ἑμαυτόν, ἐπομένως καθυποτάττω· ἢ δὲ κατὰ τὸ παντάπασιν σημαίνει. Παρατ. ἐστρεφόμην. Μέσ. μέλ. στρέφομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐστρεψάμην, μεταβ. Παρακ. ἐστραμμαι (Ξενοφ. Ἄν. 4, 7, 15), καὶ σύνθ. κατέστραμμαι, -ψαι, -πται (Δημ. Φιλ. Α'. § 6). Ὑπερσ. ἐστράμμην,-

φο,-πτο, σύνθ. κατέστραπτο, γ'. πληθ. Ἴων. κατεστράφατο παρ' Ἡροδ. Α', 27. Παθ. ἀόρ. β'. ἐστράφην, ἀμετάβ. Ξενοφ. Ἄν. 1, 10, 6. Εὐκτ. στραφείην, ης, η. Ἄπαρφ. στραφῆναι. Μετχ. στραφείς. Παθ. ἀόρ. α'. ἐστρέφθην, σπανιώτ. παρὰ πεζοῖς (Πλατ. πολ. στρεφθεῖς 273), συνηθέστ. δὲ παρὰ ποιηταῖς Ἴων. καὶ Δωρ. ἐστράφθην. Παθ. μέλ. β'. στραφήσομαι. Παράγ. στρεπτός (Ἰλ. 5, 113. 15, 203), στρεπτός.

Στρών-νυ-μι (στρώνω), σπάν. καὶ μεταγεν. στρωννύω. Προς. στρώννυ=στρώννυθι (Ἄναξανδρ. εἰς Ἄθην. 2, 29). Παρατ. ἐστρώννυν καὶ μεταγεν. ἐστρώννυον. Μέλ. στρώσω (στρο), καὶ παρὰ Λουκ. Φιλοπ. 24 στρωννύσω. Ἀόρ. ἔστρωσα. Παρακ. ἔστρωκα καὶ Ὑπερσ. ἐστρώκειν παρὰ μεταγεν. Παθ. παρακ. ἔστρωμαι (Θουκ. 2, 24. Ἡροδ. 1, 47. ὑπ-). Ὑπερσ. ἐστρώμην (Ἡροδ. 7, 193, καὶ παρ' Ὀμήρῳ). Παθ. ἀόρ. ἐστρώθην καὶ παθ. μέλ. στρωθήσομαι παρὰ μεταγενεστέροις. Μέσ. μέλ. στρώσομαι (Π. Δ.). Μέσ. ἀόρ. ἔστρωσάμην. Μετχ. στρωσάμενος παρὰ Πausanία καὶ Θεοκρίτῳ 22 (21) 7. Παράγ. στρώμα, στρώσις, στρωτός, στρωμνή, στρώτης καὶ στρωτήρ. Τὸ στρώννυμι ἐσχηματίσθη κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ στόρνυμι, ὅπερ ἴδε.

Στυγέω-ῶ (ρίζ. στυγ=μισῶ, ἀποστρέφομαι). Παρατ. ἐστίγεον-ουν μεταγεν. Μέλ. λείπει. Ἀόρ. ἐστύγησα, καὶ ἔστυξα. Παρακ. ἐστύγηκα, καὶ σύνθ. ἀπεστύγηκα ἀντὶ ἐνεστῶτος (Ἡροδ. 2, 47). Παθ. στυγέομαι-οῦμαι. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἐστύγημαι (Λυκοφρ. 421). Ἀόρ. ἐστυγήθην, ποιητ. Μέσ. μέλ. στυγήσομαι με παθ. σημασ. (Σοφ. Ο. Τ. 672). Ἀόρ. β'. ἐνεργ. ἔστυγον ποιητ. Παράγ. στυγερός=μισητός, βδελυκτός, φρικτός κτλ.

Συλάω-ῶ=ἀρπάζω, ἀφαιροῦμαι, ξεγυμνώνω. Ἄπαρφ. συλάω. Μετχ. συλῶν. Μέλ. συλήσω. Ἀόρ. ἐσύλησα. Πηρακ. σεσύληκα. Παθ. παρακ. σεσύλημαι. Παθ. ἀόρ. ἐσυλήθην. Παθ. μέλ. συληθήσομαι. Μέσ. μέλ. μεταγεν. με σημ. παθ. συλήσομαι. Οἱ τύποι συλέω καὶ συλεύω παρὰ ποιηταῖς.

Συλ-λέγω=(συναθροίζω), καὶ ξυλλέγω. Παρατ. συνέλεγον, καὶ ξυνέλεγον. Μέλ. συλλέξω. Ἀόρ. ξυνέλεξα. Παρακ. συνείλοχα. Παθ. παρακ. συνείλεγμα (λαμβάνει αὔξ. εἰ ἀντὶ ἀναδιπλ.).

Ἄορ. συνελέχθην, καὶ β'. συνελέγην καὶ ξυνελέγην. Παθ. μέλ. β'. συλλεγῆσομαι. Μετχ. συλλεγησόμενος. Μέσ. συλλέγομαι. Μέλ. συλλέξομαι. Ἄορ. συνελεξάμην. Ἰδὲ καὶ λέγω.

Συν-αντάω-ῶ, Ἰων. συναντέω=συναπαντῶ. Παρατ. συνήνταον-ων, αεσ-ας, αε-α. Μέλ. μεταγεν. συναντήσω. Ἄορ. συνήντησα (Ξενοφ. Ἄν. 1, 8, 15). Παρακ. συνήντηκα (Πολυβ. 4. 61). Μέσ. ἀποθ. συναντάομαι-ῶμαι μεταγεν. Μέλ. μεταγεν. συναντήσομαι. Παθ. παρακ. μὲ σημ. μέσ. συνήντημαι μεταγεν. Ἀπλουὺν οὐχ εὔρηται, ἰδὲ καὶ ἀντάω.

Συν-έημι, ἰδὲ ἔημι.

Συρίζω, Δωρ. συρίσδω, καὶ ἀττ. συρίττω. Παρατ. ἐσύριττον. Μέλ. συρίζομαι, συρίζω, συρίσω καὶ συριῶ παρὰ μεταγεν. Ἄορ. ἐσύριξα, καὶ μεταγεν. ἐσύρισα. Εὔρηται παρὰ Πλάτωνι ἢ μετχ. τοῦ παθ. συριττόμενος, καὶ παρ' Ἀίσχίνῃ ἢ Ἀπαρφ. συρίττεσθαι. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.

Σύρω=σέρνω, τραβῶ. Παρατ. ἔσυρον. Μέλ. συρῶ (Π. Δ.). Ἄορ. ἐσύρα. Παρακ. σέσυρκα. Ὁ παθ. παρακ. σέσυρμαι. Παθ. λόρ. β'. ἐσύρην. Παθ. μέλ. β'. συρήσομαι μεταγεν. Μέσ. σύρομαι. Μέσ. ἄορ. ἐσυράμην. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὔρηται συνηθέστ. σύνθ. μετὰ τῶν προθέσ. διά, ὑπό, ἐπί, ἀνά, ἀπό, περὶ καὶ παρὰ.

Σφαγιαζομαι, ἀποθ. μέσ.=θυσιάζω. Παρατ. ἐσφαγιαζόμεν (Ἡροδ. 6, 76. 9, 72). Μέσ. ἄορ. ἐσφαγιασάμην (Ἡροδ. 6, 76. Ξενοφ. Κύρ. Ἄν. 6, 4, 25). Παθ. σφαγιαζομαι, εἰς Ξενοφ. Λακ. 13, 8, καὶ παρὰ ποιητ. Παθ. ἄορ. ἐσφαγιασθην μεταγεν. Παθ. μέλ. μεταγεν. σφαγιασθήσομαι. Τὸ ἐνεργ. σφαγιαζω, ἄορ. ἐσφαγίασα, παρὰ μεταγενεστέροις.

Σημ. Τὸ σφαγιαζεσθαι λέγεται κυρίως ἐπὶ στρατηγῶν καὶ μάντεων τὸ αὐτὸ, Ξενοφ. Ἄν. σ', 4, 25. Ὁ Ξενοφῶν σφαγιαζόμενος ἐβοήθει-αὐτ. Δ', γ', 18, καὶ οἱ μὲν μάντεις ἐσφαγιαζόντο. Ἡροδ. σ', 76.—Θ', 61, 72. Παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ὀρν. 569 εὔρηται καὶ σφαγιαζειν.

Σφάζω, σπάν. εἰς Ἀττικούς, οἵτινες χρῶνται τῷ σφάττω. Παρατ. ἔσφαζον καὶ ἔσφακτον. Μέλ. σφάζω. Ἄορ. ἔσφαξα. Παρακ. μεταγεν. ἔσφακα. Ὑπερσ. μεταγεν. ἐσφάκειν. Παθ. καὶ μέσ.

σφάζομαι, καὶ σφάττομαι ἄττ. Μέσ. μέλ. σφάζομαι. Μέσ. ἄορ. ἔσφαζάμην. Παρακ. ἔσφαγμαί. Παθ. ἄορ. ἄ. σπάν. ἔσφάχθην (Πινδ. Π. 11, 23). Παθ. ἄορ. β'. ἔσφάγην μεταγεν., καὶ παρ' ἄττ. μόνον ἐν συνθέσει (Ξενοφ. Ἄν. 4, 1, 23. κατ-). Παθ. μέλ. β'. σφαγήσομαι. Τὸ μέσ. σφάττομαι μόνον ἐν συνθέσει, οἶον ἀποσφάττομαι κτλ. Παράγ. σφαγή, σφαγεύς, σφακτός.

Σφάλλω, (ρίζ. φαλ. σφαλ. σφαλί-ω-σφάλλω = καταβάλλω, κρημνίζω, κάμνω νὰ πέσῃ). Παρατ. ἔσφαλλον. Μέλ. σφαλιῶ. Ἄορ. ἔσφραλα, Δωρ. ἔσφαλα. Παρακ. μεταγεν. ἔσφαλκα (Πολυβ. 8, 11). Μέσ. σφάλλομαι. Παρατ. ἔσφαλλόμεν. Μέλ. σφαλοῦμαι (Ξενοφ. συμπ. 2, 26). Παθ. παρακ. ἔσφαλμαι (Πλατ. Κρατ. 436). Ὑπερσ. ἔσφάλμην. Παθ. ἄορ. ἄ. μεταγεν. ἔσφάλθην. Παθ. ἄορ. β'. ἔσφάλην. Ὑποτ. σφαλιῶ. Παθ. μέλ. β'. σφαλήσομαι (Θουκ. 5, 113). Εὐρηται καὶ μέσ. ἄορ. β'. ἐν τῇ Ὑποτ. σφάλωνται (Θουκ. 6, 23), ἀλλὰ διορθοῦται διὰ τοῦ σφάλλωνται (ἐνεστ.). Εὐκτ. διασφάλωτο παρὰ Πολυβ. 6, 9, ἀλλὰ καὶ οὗτος διορθοῦται εἰς διασφάλωτο (ἐνεστ.). Τὸ δὲ παθ. σφάλλομαι = πλανῶμαι, ἀπατῶμαι, ἀποτυγχάνω. Παράγ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής (α στερητ.), σφάλτης = ὁ ῥίπτων κατὰ γῆς, ὁ εἰς πτώσιν φέρων, καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁ εἰς σφάλμα ὑποπεσών, πταιστής.

Σφετερίζω (κάμνω τι ἰδικόν μου, οἰκειοποιῶμαι, ἐκ τοῦ σφέτερος). Μέλ. σφετερίσω. Ἄορ. ἔσφετέρισα (Πλατ. Νομ. 843. 715). Εὐχρηστ. ὡς μέσ. ἀποθ. σφετερίζομαι (Ξενοφ. Ἑλλ. 5, 1, 36. Δημ. 18, 71). Μέσ. ἄορ. ἔσφετερισάμην (Δημ. 32, 2). Ὁ μέσ. μέλ. σφετεριοῦμαι. Παρακ. ἔσφετέρισμαι. Ὑπερσ. ἔσφετερισμην παρὰ μεταγεν. Παράγ. σφετερισμός, σφετεριστής = ὁ λαμβάνων καὶ οἰκειοποιούμενος τὸ ξένον ἢ τὸ κοινὸν πρᾶγμα.

Σφίγγω (ρίζ. φηγ. σφιγ. σφιγ-ίω = σφίγγω). Μέλ. μεταγεν. σφίγξω (Π. Δ.). Ἄορ. ἔσφιγξα. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἔσφιγμαί. Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἔσφίγχθην. Παράγ. σφιγμός, σφίγμα, σφίγξ, σφιγκτός, σφιγκτήρ.

Σχάζω (ρίζ. χαδ. σχαδ. = ἀνοίγω τρύπαν, εἰς τοὺς ἰατροὺς ἀνοίγω τρύπαν εἰς τὴν φλέβα, διὰ νὰ τρέξῃ αἷμα), καὶ σχάω, κατασχᾶν παρ' Ἱπποκρ. 2, 471. Μέλ. σχάσω. Ἄορ. ἔσχασα (Ξε-

νορ. κυν. 3, 5). Παθ. παρακ. ἔσχασμαι μεταγεν. Ὑπερσ. μεταγεν. ἔσχάσμην, γ', ἐνικ. ἔσχαστο (Ἡλιοδ. 4, 3). Παθ. ἀόρ. ἔσχάσθην (Ἀθην. 4, 5). Μέσ. ἀόρ. ἔσχασάμην. Παθ. μέλ. μεταγεν. σχασθήσομαι.

Σώζω (ἐκ τοῦ σῶς, προελθ. ἐκ τοῦ σῶος· τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ σάος-σόος-σῶος=ἐλευθερώνω, διακτηρῶ, διαφυλάττω). Παρατ. ἔσωζον. Μέλ. σώσω. Ἀόρ. ἔσωσα. Παρακ. σέσωκα. Παθ. καὶ μέσ. σώζομαι. Μέλ. σώσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἔσωσάμην. Παθ. παρακ. σέσωμαι, γ'. πρόσ. σέσωσται (Ξενοφ. Ἄν. 7, 7, 56. Πλατ. Νομ. 645), καὶ σπανιώτ. σέσωμαι ωται (Πλατ. Κριτία. 109. διὰ—110). Παθ. ἀόρ. ἐσώθην καὶ με μέσ. σημ. Παθ. μέλ. σωθήσομαι. Παράγ. σῶμα, σωστός, σωστέος, σωτέος, ἄ-σωτος, σωτήρ, θηλ. σώτειρα, καὶ σώστης, σωστρον=μισθός, βραβεῖον διδόμενον διὰ λύτρωσιν, σωτηρίαν ἢ διαφύλαξιν τῆς ζωῆς, τῆς υγείας κτλ.

Τ

Ταλαιπωρέω-ῶ (ἐκ τοῦ ταλαίπωρος=κακοπαθῶ μεγάλως, μεγάλους καὶ δυνατούς κόπους ὑποφέρω· μεταβ.=καταπονῶ κατακόπτω, κουράζω, Ἴσοκράτης). Παρατ. ἐταλαιπώρεον-ουν. Μέλ. ταλαιπωρήσω. Ἀόρ. ἐταλαιπώρησα. Παρακ. τσταλαιπώρηκα. Παθ. ταλαιπωρέομαι-οῦμαι. Μέσ. μέλ. με σημ. παθ. μεταγεν. ταλαιπωρήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἐταλαιπωρησάμην μεταγεν. Παθ. ἀόρ. ἀττ. ἐταλαιπωρήθην. Παράγ. ταλαιπώρημα=κόπος, μόχθος, ἀθλιότης κτλ., ταλαιπώρησις=κακοπάθεια, δυστυχία κτλ.

Ταραάσσω, Ἄττ. ταραάττω (ρίζ. ταραχ. ταραχ-ίω-ταράσσω=ταράζω, εἰς ταραχὴν καὶ ἀνησυχίαν φέρω, ἀνακατώνω, ἀνακινῶ κτλ.). Παρατ. ἐταραάσσον. Μέλ. ταραάξω. Ἀόρ. ἐταράξα. Παρακ. ἐπι. τέτρηχα, ἀμετάβ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἀχρήστου τετάραχα, καὶ κατὰ τροπὴν Ἴων. τέτρηχα=εἰς κίνησιν εἰς ταραχὴν εὐρίσκομαι, τεταραγμένος εἰμί. Ὑπερσ. μεταγεν. ἐτεταράχειν. Παθ. ταραάσομαι. Παρατ. ἐταραάσομην. Μέσ. μέλ. ταραάξομαι, ἀντι παθ. (Θουκυδ. 7, 36. 67. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 4, 43). Παρακ. τετάραγμα. Ὑπερσ. ἐτεταράγμην, γ'. ἐτετάρακτο

(Θουκ. 7, 44). Ἄορ. ἐταράχθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. παραχθήσομαι. Παρασχημ.τούτου εἶναι τὸ θράσσω, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ταράσσω, ποιητ. ἀπαντῶν καὶ παρὰ Πλάτωνι διὰ διπλοῦ τ (Πλατ. Θεσιτ. 187).

Τάσσω, Ἄττ. τάττω (ρίζ. ταγ. ταγ-ίω-τάσσω=εἰς τάξιν βάλλω τι, τακτοποιῶ). Παρατ. ἔτασσον καὶ ἔταττον. Μέλ. τάξω. Ἄορ. ἔταξα. Παρακ. τέταχα (Ξενοφ. Οἰκ. 4, 5. συν-Πλατ. Νομ. 625). Παθ. παρακ. τέταγμαί, γ'. πληθ. τετάχεται Ἴων. καὶ Ἄττ. (Θουκ. 3, 13. ἀντι-Ξενοφ. Ἄν. 4, 8, 5). Ὑπερσ. ἐτετάγμην, γ'. πληθ. ἐτετάχато (Θουκ. 4, 31. Ἡροδ. 8, 85). Παθ. ἄορ. ἐτάχθην. Παθ. μέλ. ταχθήσομαι μεταγεν., συνθ. παρὰ δοκίμοις Ἄττ. Παθ. ἄορ. ε'. σπαν. ἐτάγην (Στοβ. 79, 50). Παθ. μέλ. ε'. μεταγεν. ταγήσομαι. Μέσ. τάσσομαι καὶ τάττομαι. Παρατ. ἔτασσομένη καὶ ἔταττόμην. Μέσ. μέλ. (σύνθ.) τάξομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. τετάξομαι (Θουκ. 5, 71). Μέσ. ἄορ. ἐταξάμην. Παράγ. τάγμα, τάξις, τακτὸς (Πλατ. Νομ. 632, τακτέος 631), ἄ-τακτος, ἀταξία.

Τείνω=ἐκτείνω, τεντώνω. Παρατ. ἔτεινον. Μέλ. τενῶ. Ἄορ. ἔτεινα. Παρακ. τέτᾱκα (Π. Δ. Παροιμ. 7, 16. σύνθ. ἀπο-Πλατ. Γοργ. 465). Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι. Παρατ. ἐτεινόμην. Μέσ.μέλ. τενοῦμαι (συνθ. παρα-Θουκ. 3, 46. προ-Δημ. 14, 5). Μέσ. ἄορ. ἐτεινάμην, σύνθ. διτεινάμην. Παρακ. τέταμαι. Παθ. ἄορ. σύνθ. ἐτάθην, ἐξετάθην. Μέλ. ταθήσομαι, σύνθ. παρ' Ἄττ. παρα-ταθήσομαι. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εὐρηται συνηθέστατα ἐν συνθέσει. Παράγ. τόνος, τάσις, τατέος, (ξυν-Πλατ.), τατικὸς.

Τειχιζῶ (ἐκ τοῦ τεῖχος=ἐγείρω τεῖχος, περιτειχιζῶ). Παρατ. ἐτείχιζον (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 10). Μέλ. τειχιῶ (Δημ. 6, 97). Ἄορ. ἐτείχισα. Παρακ. τετείχα (Δημ. 19, 112). Μέσ. τειχιζομαι. Μέλ. τειχιοῦμαι. Ἀπαρρ. τειχειῖσθαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 1, 19). Μέσ. ἄορ. ἐτειχισάμην. Παθ. παρακ. τετείχισμαι. Ὑπερσ. ἐτετειχίσμην. Ἄορ. ἐτειχίσθην. Παράγ. τειχισμα, τειχισμός, τείχισις, τειχιστής=ὁ τεῖχη κατασκευάζων.

Τεκμαίρομαι (ἀποθ. μέσ. ἐκ τοῦ ἀκλίτου ποιητ. τέκμαρ ἢ τέκμαρ=ἄριζω, προσδιορίζω, συμπεραίνω κτλ.). Παρατ. ἔτεκ-

μαϊρόμην. Μέλ. τεκμαροῦμαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 3, 21). Ἄορ. ἐτεκμηράμην (Πλατ. Φαιδρ. 230). Ἄπαρφ. τεκμηράσθαι. Μετχ. τεκμηράμενος. Ἄλλοι χρόνοι οὐχ εὔρηται. Τὸ δὲ ἐνεργ. τεκμαίρω, ἄορ. ἐτέκμηρα, εἶναι μόνον ποιητικόν. Παράγ. τεκμήριον, τέκμαρσις, τεκμαρτός, τεκμαρτέον.

Τελευτάω-ῶ (τελειώνω, ἐκπληρῶ, ἀποθνήσκω, ἐκ τοῦ τελευτή). Εὐκτ. ἄττ. τελευτήην. Παρατ. ἐτελεύταον-ων. Μέλ. τελευτήσω. Ἄορ. ἐτελεύτησα. Παρακ. τετελεύτηκα (Πλατ. Μενεξ. 246). Παθ. ἄορ. ποιητ. ἐτελευτήθην. Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ. τελευτήσομαι (Ἰλ. 13, 100. Εὐρ. Ἴπ. 370).

Σημ. Μετοχικῶς τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκφερόμενον μετ' ἄλλου ῥήματος ἔχει σημ. ἐπιρρήματος, οἷον τελευτῶν εἶπε (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 4, 9. Θουκ. 2, 51) = τελευταῖον εἶπεν, εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου εἶπε κτλ. Οἱ μὲν Ἄττικοί «Τελευτῶν ἐποίησα, τελευτῶσα ἐποίησε, καὶ τελευτῶντες ἐποίησαν» λέγουσιν· οἱ δὲ κοινοὶ «Τελευταῖον» λέγουσι· Θ. Μάγιστρος.

Τελέω-ῶ (ἐκπληρῶ, ἀποτελῶ, περαίνω, ἐκ τοῦ τέλος· καὶ ἐπὶ δόσεως χρημάτων καὶ φόρων σημ. πληρώνω). Παρατ. ἐτέλεον-ουν. Μέλ. τελέσω (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 6, 3), καὶ τελῶ (Πλατ. Πρωτ. 311), Ἰων. τελέω. Ἄορ. ἐτέλεσα. Παρακ. τετέλεκα (Πλατ. Ἄπολ. 20). Ὑπερσ. ἐτετελέκειν. Παθ. καὶ μέσ. τελέομαι-οῦμαι Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ. τελοῦμαι. Ἄπαρφ. τελεῖσθαι (Ἡροδ. 1, 206 καὶ Ὀμ. Ὀδ. 23, 284). Μέσ. ἄορ. μεταβ. καὶ σπάν. ἐτελεσάμην (Δημ. 38, 18. 39, 38). Παθ. παρακ. τετέλεσμαι. Ὑπερσ. ἐτετελέσμην. Παθ. ἄορ. ἐτελέσθην (Δημ. 13, 19). Παθ. μέλ. μεταγεν. τελεσθήσομαι. Παράγ. ἐπιτελεστέος (Ἰσοκρ. 12, 37), τελεστός, τελεστήριος, τελεστής.

Τέλλω (ρίζ. τελ. τελί-ω-τέλλω = ἐκτελῶ, παράγω). Τὸ ἀπλοῦν εἶναι ἄχρηστον παρὰ πεζοῖς, εὔχρηστον δὲ παρὰ ποιηταῖς. Παρατ. ἐτέλλον. Ἄορ. ἔτειλα. Παρακ. μεταγεν. τέταλκα (Ἀριστοτ. μετεωρ. γ'. σ'. ἐπανατεταλκέτω. Πολυβ. 9, 15, 10). Μέσ. ἀντὶ ἐνεργ. σύνθ. ἐντέλλομαι. Μέλ. μεταγεν. ἐντελοῦμαι. Μέσ. ἄορ. ἐνετειλάμην. Παθ. παρακ. ἐντέταλμαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 5, 3), καὶ ἐνεργητ. παρὰ Πολυβ. 17, 2. Ὁ παθ. ἄορ. ἐν τῇ Μετχ. ἐνταλθέντα παρ' Ἠσυχίω. Ἴδὲ καὶ ἀνατέλλω, ἐντέλλω.

Τέμνω (ρίζ. τεμ. = κόπτω, κατακόπτω, σφάζω). Παρατ. ἔ-τεμνον. Μέλ. τεμῶ (Πλατ. Νομ. 944). Παρακ. τέτμηκα (Ἀριστοτ. σοφ. 1, 22), καὶ ἐν συνθ. παρὰ τοῖς δοξίμοις Ἀττικῶς. Ἄορ. β'. ἔτεμον, καὶ σπανιώτ. ἔταμον (Θουκ. 1, 81), συχνότ. δὲ παρὰ ποιηταῖς καὶ Ἡροδότῳ. Μέσ. τέμνομαι = τέμνω ἑμαυτῶ. Μέλ. τεμοῦμαι. Μέσ. ἄορ. β'. ἐτεμόμην (Πλατ. Νομ. 695). Παθ. παρακ. τέτμημαι. Παθ. ἄορ. ἐτμήθην. Μέλ. μεταγεν. τμηθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. τετμήσομαι μεταγεν., καὶ παρὰ Πλατ. πολ. 564 μετὰ τῆς ἐκ, ἐκτετμήσεσθον. Τὸ δὲ παθητ. τέμνομαι = κόπτομαι. Παράγ. τμημα, τμησις, τμητός, τμητέος, τομή, τομεύς.

Τέρπω = εὐφραίνω, εὐχαριστῶ τινα. Παρατ. ἔτερπον. Μέλ. τέρπω. Ἄορ. ἔτερψα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Μέσ. τέρπομαι = τέρπω ἑμαυτόν, ἡδομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω. Παρατ. ἔτερπόμην. Μέλ. ποιητ. τέρφομαι (Ἰλ. 20, 23. Σοφ. Ἄντ 691 κτλ.). Μέσ. ἄορ. ἐτερψάμην σπάν. καὶ ποιητ. Μέσ. ἄορ. β'. (ἐταρπόμην). Ὑποτ. ταρπώμεθα (Ἰλ. 24, 636), καὶ μετ' ἀναδιπλ. τεταρπώμεσθα. Μετχ. τεταρπόμενος (Ὀδ. 1, 410). Παθ. ἄορ. ποιητ., σπάν. εἰς πεζ. ἐτέρφθην (Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 1, 24), καὶ ἐτάρφθην (Ὀμ. Ὀδ. 6, 99. 19, 213). Παθ. ἄορ. β'. ἐπ. ἐτάρφην (Ὀδ. 23, 300). Παθ. μέλ. μεταγεν. τερφθήσομαι (Π. Δ.). Παράγ. τέρψις, τερπνός.

Τεχνάομαι-ῶμαι (ἀποθ. μέσ. = τεχνικῶς κατασκευάζω τι, μηχανῶμαι, ἐφευρίσκω). Παρατ. ἐτεχναίμην ῶμην. Μέσ. μέλ. ποιητ. τεχνήσομαι (Ἰλ. 23, 415). Ἄορ. ἐτεχνησάμην, καὶ σπαν. ἐνεργητ. ἐτέχνησα. Ἀπαρφ. τεχνῆσαι (Ὀδ. 7, 110). Παρακ. τετέχνημαι. Μετχ. τετεχνημένος (Ἰπποκρ. 1, 26). Τοῦ παθητικοῦ τεχνάομαι γ'. ἐνικ. πρόσ. εὐκτ. τεχνῶτο, παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 6, 23. Μετχ. ποιητ. τεχνώμενος. Τὸ δὲ ἐνεργητ. τεχνάω ἀχρηστον παρὰ πεζοῖς.

Τήλω (= λυώνω, φθειρώ, ἐξασθενῶ, μεταβ.). Παρατ. ἔτηκον. Μέλ. τήξω. Ἄορ. ἔτηξα. Παρακ. β'. ἀμετάβ. τέτηκα = εἶμαι λυωμένος (Πλατ. Τιμ. 85). Ὑπερσ. β'. ἐτετήκειν (Ξενοφ. Ἄν. 4, 3, 15). Παθ. παρακ. τέτηγμαι. Παθ. ἄορ. ἀ. σπαν. ἐτήχθην (Πλατ. Τιμ. 61). Παθ. ἄορ. β'. ἐτάκην. Μέσ. μέλ. τήξομαι (Ἰπποκρ. 2, 362). Παθ.

μέλ. β'. τακήσομαι (Ἄνακρ. 10, 16). Μέσ. ἀόρ. μεταγεν. ἐτηξάμην. Παράγ. τήξις, τηκτός (Πλατ. Σοφ. 265).

Τηρέω-ῶ (βίζ. τερ-τηρ.—πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχω, βλέπω, παρατηρῶ, φυλάττω, ἐκ τοῦ τηρός). Παρατ. ἐτήρουν-ουν. Μέλ. τηρήσω. Ἀόρ. ἐτήρησα. Παρακ. τετήρηκα (Ἀριστοτ. οὖρ. β'. 2. Πολύδ. 5, 77). Παθ. τηρέομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. τηρήσομαι (Θουκ. 4, 30). Παθ. παρακ. τετήρημαι. Παθ. ἀόρ. ἐτηρήθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. τηρηθήσομαι. Τὸ δὲ μέσ.τηροῦμαι=τηρῶ ἑμαυτόν, φυλάττομαι, προσέχω. Παράγ. τηρητέος (Πλατ. πολ. 41?).

Τιθασεύω=τὰ ἄγρια θηρία ἡμερώνω καὶ χειροῦν ποιῶ, τροπικῶς δὲ καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λέγεται. Παρατ. ἐτιθάσειον. Μέλ. τιθασεύσω κτλ. ὁμαλόν. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἄλλοι γράφουσι διὰ δύο σίγμα, οἷον τιθασσεύω. Εἰς τὰ ἄριστα ὅμως τῶν ἀντιγράφων δι' ἐνὸς σίγμα γράφεται.

Τίθη-μι (βίζ. θε-ἀναδιπλ. τι-θε-μι=τίθημι), τίθης, τίθησι· τίθεμεν, τίθετε, τιθέσσι. Ὑποτ. τιθῶ. Προστ. τίθει. Εὐκτ. τιθείην. Ἀπαρφ. τιθέναι. Μετχ. τιθείς. Παρατ. ἐτίθην, ἐτίθεις, ἐτίθει, καὶ σπαν. ἐτίθης, ἐτίθη· ἐτίθεμεν, ἐτίθετε, ἐτίθεσαν. Ἀόρ. β'. (ἔθην,-ης,-η), ἀντ' αὐτῶν ὁ ἀόρ. ἀ. ἔθηκα,-ας,-ε· ἔθετον, ἐθέτην· ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν, καὶ σπανιώτ. ἐθήκαμεν, ἐθήκατε, ἔθηκαν ((Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 2, 15. Ἑλλ. 2, 3, 20 κτλ.). Ὑποτ. θῶ, σύνθ. ἐκθῶ. Προς. θές, θέτω, σύνθ. ἔνθες, περιίθες. Εὐκτ. θείην. Ἀπαρφ. θεῖναι. Μετχ. θεῖς, θεῖσα, θέν. Μέλ. θήσω (θε). Παρακ. τέθεικα (θε), ὅπου τὸ ε ἐκτείνεται εἰς εἰ ἀντὶ εἰς η. Ὑπερσ. ἐτθεσκεῖν. Μέσ. τίθεμαι. Ὑποτ. τιθῶμαι. Προστ. τίθεσο. Εὐκτ. τιθείμην,-οῖο,-οῖτο. Ὁ τύπος εἰς οἴμην προτιμᾶται τοῦ εἰς εἴμην, ἥτοι τοῦ τιθείμην,-εῖο,-εῖτο. Παρατ. ἐτιθέμην, ἐτίθεσο, ἐτίθετο κτλ. Μέσ. ἀόρ. β'. ἐθέμην, ἔθου (ἐκ τοῦ ἔθεσο), ἔθετο κτλ. Ὑποτ. θῶμαι, σύνθ. ἐνθῶμαι, ἀποθῶμαι. Προστ. θοῦ, θέσθω, σύνθ. ἐνθοῦ, ἀλλ' ἀπόθου, κατάθου (διότι ἡ πρόθεσις δισύλλαβος). Εὐκτ. θοίμην,-οῖο,-οῖτο. Ἀπαρφ. θέσθαι, σύνθ. ἐκθέσθαι (τονίζ. ὅπου καὶ τὸ ἀπλοῦν). Μετχ. θέμενος. Μέλ. θήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἀ. μεταγεν. ἐθηκάμην, καὶ ἀντ' αὐτοῦ Ἀττικῶς εὔρηται ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἐθέ-

μην. Παρακ. τεθειμαι. Ὑπερσ. ἐτεθειμην. Παθ. ἀόρ. ἐτέθην. Παθ. μέλ. τεθήσομαι, ἀντί ἐθέθην, θεθήσομαι. Ὁ μετ' ὄλ. μέλ. λείπει. Τὸ τίθεμαι, μέσ. ἀντανακλ. ἀναλύεται οὕτω=τίθημι ἑμαυτόν, τίθημι ἑμαυτῶ, τίθημι τὰ ἑμαυτοῦ. Παράγ. θετός (Πλατ. Νομ. 413), θέμα, θέσις, θετός, θήκη, θεσμός, θέτης, θεσμοθέτης, νομοθέτης κτλ.

Τέκτω (προελθὸν ἐκ τοῦ τι-τέκω=γεννῶ, συνήθως ἐπὶ γυναικός). Παρατ. ἔτικτον. Μέλ. τέξομαι, καὶ μεταγεν. τέξῶ. Ἄόρ. ἅ'. ἔτεκον. Προστ. τέκε, -έτω. Εὐκτ. τέκοιμι, -οις, -οι κτλ. Ἀπαρφ. τεκεῖν. Μετχ. τεκῶν. Παρακ. ἅ'. τέτοκα. Παθ. παρακ. μεταγεν. τέτεγμα (Παυσ. 3, 7), καὶ τέτογμα (Συνησ. ἐπιστ. 141). Παθ. ἀόρ. μεταγεν. ἐτέχθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. τεχθήσομαι. Μέσ. ἀόρ. ἅ'. ποιητ. ἐτεκόμην. Ἀπαρφ. τεκέσθαι. Μετχ. τεκόμενος. Παρὰ ποιηταῖς εὐρηναὶ ὁ ἅ'. μέλ. τεκοῦμαι. Ἀπαρφ. τεκεῖσθαι σπαν. καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. ἅ'. ἐτεξάμην. Παράγ. τέκνον, τόκος, τοκετός, τοκεύς.

Τίλλω (μαδῶ, ἐκριζώνω). Παρατ. ἔτιλλον. Μέλ. τιλῶ. Ἄόρ. ἔτιλα. Ἀπαρφ. ἀπο-τίλαι (Ἄρ. Λυσ. 578). Παθ. παρακ. τέτιλμαι (κλίνεται κατὰ τὸ ἤγγελμαι). Παθ. ἀόρ. ἐτίλθην. Μέσ. τίλλομαι. Παρατ. ἐτίλλομην. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. Παράγ. τιλτός, τιλτέος, τίλημα, τιλμός, τίλοις.

Τιμάω-ῶ (ἐκ τοῦ τιμή=τιμῆς ἀξιῶ, ἐν τιμῇ ἢ ἐν ἀξίᾳ ἔχω, εὐλαβοῦμαι, αἰδοῦμαι κτλ.). Παρατ. ἐτίμαον-ων. Μέλ. τιμήσω. Ἄόρ. ἐτίμησα. Παρακ. τετίμηκα. Παθ. καὶ μέσ. τιμάομαι-ῶμαι. Παρατ. ἐτιμαόμην-ώμην. Μέσ. μέλ. τιμήσομαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 15) σπαν., καὶ μὲ σημασ. παθητ. (Θουκυδ. 2, 87). Παθ. μέλ. σπάν. τιμηθήσομαι (Θουκυδ. 6, 80). Μέσ. ἀόρ. ἐτιμησάμην. Παθ. παρακ. τετίμημαι. Παθ. ἀόρ. ἐτιμήθην (Πλατ. Μενεξ. 242). Μετ' ὄλ. μέλ. σπάν. τετιμήσομαι (Λυσ. 31, 24). Παράγ. τιμητέος (Ξενοφ. Ἀπ. 1, 4, 10).

Τιμωρέω-ῶ (ἐκδικοῦμαι, βοηθῶ, κολάζω). Παρατ. ἐτιμῶρεον-ουν. Μέλ. τιμωρήσω. Ἄόρ. ἐτιμώρησα. Παρακ. τετιμώρηκα. Παθ. καὶ μέσ. τιμωρέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐτιμωρέομην-οῦμην. Παθ. παρακ. τετιμώρημαι. Ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην. Παθ. ἀόρ. ἐτι-

μωρήθην. Παθ. μέλ. τιμωρηθήσομαι. Μέσ. μέλ. τιμωρήσομαι. Μέσ. άόρ. έτιμωρησάμην. Ό δέ παθ. παρακ. και Ύπερσ. και με μέσ. σημασίαν. Παράγ. τιμωρητός, τιμωρητέος.

Σημ. Το τιμωρεῖσθαι διαφέρει τοῦ τιμωρεῖν. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν, τιμωρεῖν δὲ τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Ἄμμων. Διαφέρει δὲ καὶ τοῦ κολάζειν καὶ ζημιοῦν· τὸ μὲν γὰρ ζημιοῦν ἀποβλέπει ἰδίως εἰς τὴν ζημίαν, ἣν ὁ ἀλοῦς ἀποτίνει, ὡς ἐκ τῆς εὐχρηστοτάτης δικανικῆς φράσεως δῆλον, ἢ ζημία θάνατος, τὸ δὲ κολάζειν= τιμωρεῖσθαι ἐπὶ ἀμαρτήματι γενομένῳ πρὸς θεραπείαν, τὸ δὲ τιμωρεῖσθαι=ἀποτίνειν τὴν ὑπὸ τῶν νόμων ὀρισμένην καὶ ὀφειλομένην ποινήν. — (Δημ. Φιλ. Α΄, σελ 202 ἔκδ. Βασιάδ. Ποπ. ἐν Ξεν. Ἄν. σελ. 514—5 καὶ 569).

Τῖνω (ρίζ. τί=πληρώνω). Μέλ. τίσω. Ἄόρ. ἔτισα. Ἄπαρφ. τίσαι. Παρακ. τέτιχα. Μέσ. τίνομαι καὶ τινύμαι.=ἐκδικοῦμαι. Ἄπαρφ. τίνυσθαι. Μετχ. τινύμενος. Μέλ. τίσομαι (παρὰ ποιητ. καὶ Ἡρόδ. 1, 10). Μέσ. άόρ. ἐτίσάμην (ποιητ. καὶ Ἰων., σπαν. δὲ εἰς πεζοὺς). Παθ. παρακ. τέτισμαί. Ύπερσ. ἐτετίσμην. Παθ. άόρ. ἐτίσθην (ἐξ-Δημ. 28, 2). Οἱ τύποι τίνυμι καὶ τινύω εἶναι σπάν. εἰς μεταγεν. Ἡ γραφὴ τοῦ τίνυμαι διὰ δύο ν δὲν εἶναι ὀρθή. Εὔρηται δὲ συνθέστ. ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσεων ἀπό, ἐκ. Παράγ. τίσις, τιμή, ἀπο-τιστέον (Ξενοφ. Λακ. 9, 5).

Τιτραῖω (τραῖω), συνηθέστερος ὁ τύπος τετραίνω=τραυπῶ. Μέλ. τετραῖνῶ καὶ τρήσω (Λυκοφρ. 665). Ἄόρ. ἐτέτρηνα, μεταγεν. ἐτέτρανα, καὶ ἔτρησα (συν-Πλατ. Τιμ. 91). Παρακ. τέτρηκα. Παθ. παρακ. τέτρημαι. Ύπερσ. ἐτετρήμην. Παθ. άόρ. μεταγεν. ἐτρήθην. Μέσ. άόρ. μεταγεν. ἐτρήσάμην καὶ ἐτετρηνάμην, ἐν συνθέσει (Γαλην.). Παράγ. τρητός (Οδ. 13, 77, καὶ μεταγεν.).

Τι-τρώ-σκω (ρίζ. τρο. ἀναδιπλ. τιτρο-τιτρώσκω=τραυματιζῶ, πληγώνω). Παρατ. ἐτίτρωσκον. Μέλ. τρώσω. Ἄόρ. ἔτρωσα. Παρακ. μεταγεν. τέτρωκα. Ύπερσ. ἐτετρώκειν. Παθ. τιτρώσκομαι. Μέσ. μέλ. με σημ. παθ. τρώσομαι. Παθ. μέλ. σπαν. τρωθήσομαι (Πλατ. Κριτ. 51). Παρκα. τέτρωμαι (Πλατ. συμπ. 219. ποιητ. καὶ παρ' Ἡρόδ. 8, 18). Ἄπαρφ. τετρώσθαι. Μετχ. τετρωμένος. Παθ. άόρ. ἐτρώθην (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 1, 4). Μετ' ὄλ. μέλ. μεταγεν. τετρώσομαι (Λουκ.). Παράγ. τραῦμα, τραυματίας

τρῶσις, τρωτός=τετρωμένος, πληγωμένος (Ίλ. 21, 568), καὶ ὁ τρωθῆναι δυνάμενος, εἰς τρῶσιν ὑποκείμενος (Ξενοφ. Ἄν. 3, 1, 15).

Τραχύνω (κάμνω τι τραχύ, ἐκ τοῦ τραχύς). Μέλ. τραχυνῶ. Ἄορ. ἐτραχύνω. Παρακ. μεταγεν. ἐν συνθ. τετράχουκα. Παθ. παρακ. μεταγεν. τετράχυσμαι, τετράχυμαι καὶ τετράχυμμαι. Ἄπαρφ. τετραχύνθαι (Πλατ. Πρωτ. 333). Παθ. ἄορ. ἐτραχύνθην (Πλατ. Τιμ. 66).

Τρέμω. Εἰς ἐνεστ. μόνον καὶ παρατ. ἔτρεμον (Πλατ. πολ. 554. Ίλ. 10, 390). Παράγ. τρόμος, τρομερός.

Τρέπω (στρέφω, γυρίζω), Ἰων. τράπω. Παρατ. ἔτρεπον. Μέλ. τρέψω. Ἄορ. ἔτρεψα (Ξενοφ. Ἄν. 1, 8, 24). Παρακ. τέτροφα (Ἄνδοκ. 1, 131), καὶ τέτράφα (Δειναρχ. 1, 108). Παθ. καὶ μέσ. τρέπομαι, Ἰων. τράπομαι. Παρατ. ἐτρεπόμην. Μέσ. μέλ. τρέφομαι (Ξενοφ. Ἄν. 3, 5, 13), καὶ μεταβατικός (Ἄριστοφ. Ἴππ. 276, καὶ Ἰων. τράψομαι). Μέσ. ἄορ. ἐτρεψάμην μεταβ. (Θουκυδ. 7, 78. Ξενοφ. Ἄν. 5, 9, 13). Ἄορ. 6'. ἐτραπόμην με σημ. ἐνεργ. καὶ παθ. σπανίως (Θουκ. 4, 44. Πλατ. Κρατ. 395 ἀν-ετραπέτο). | Προστ. τράπου, -έσθω. Ἄπαρφ. τραπέσθαι. Μετχ. τραπόμενος. Παρακ. τέτραμμαι, -ψαι, -πται, γ'. πληθ. Ἰων. τετράφαται. Ἄπαρφ. τετράφθαι (Θουκ. 7, 73). Ὑπερσ. ἐτετράμμην, -ψο, -πτο, γ'. πληθ. ποιητ. τετράφατο. Παθ. ἄορ. ἀ. ἐτρέφθην (Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 4, 14. 5, 20. Ἄν. 5, 4, 23), καὶ Ἰων. ἐτράφθην (Ἡροδ. 9, 56). Παθ. ἄορ. 6'. ἐτράφην ἀντι μέσ. ἀμετάβ. (Ξενοφ. Ἄν. 5, 4, 23. Πλατ. Λυσ. 213). Ὑποτ. τραπῶ. Εὐκτ. τραπεῖην. Ἄπαρφ. τραπήναι. Μετχ. τραπεῖς, τραπεῖσα, τραπέν (Λουκ. Νεκρ. Διάλ. οἰχῆσεται περιτραπέν=ταχέως θέλει ἀναποδογυρισθῆ). Ὁ 6'. ἐνεργ. ἄορ. ἔτραπον εἶναι ποιητ. Παθ. μέλ. 6'. μεταγεν. τραπήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. τετράψομαι, μεταγεν. Παράγ. τρόπος, τροπή, τρεπτός, τρεπτέος (Πλατ. Νομ. 747), τραπητέον, παρὰ Λουκιανῶ.

Τρέφω, Δωρ. τράφω. Παρατ. ἔτρεφον. Μέλ. θρέψω (Θουκυδ. 2, 46). Ἄορ. ἔθρεψα (Πλατ. Τιμ. 23). Παρακ. ἀμετάβ. τέτροφα (Ὀδ. 23, 237. Ἴπποκρ. 1, 605), καὶ μεταβατ. (Σοφ. Ο. Κ. 186), καὶ τέτράφα ἀμετάβ. μεταγεν. Παθ. παρακ. τέθραμμαι, -

ψαι,-πται. Ἀπαρφ. τεθράφθαι (Πλατ. Γοργ. 525). Μετχ. τεθραμ-
μένος. Παθ. ἀόρ. ἐθρέφθην (Πλατ. πολιτ. 310). Παθ. ἀόρ. ε΄.
ἐτράφην. Παθ. μέλ. ε΄. τραφίσομαι. Μέσ. μέλ. με σημασ. παθ.
θρέφομαι. Μέσ. τρέφομαι. Μέλ. θρέφομαι (Ἰπποκρ. 1, 406. Ξε-
νοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 3, 16. Πλατ. Rep. 568. Κριτ. 54). Παράγ.
τροφή, τροφεύς, θρέμμα, θρέψις, θρεπτός, θρεπτέος (Πλατ.
Rep. 403).

Τρέχω. Παρατ. ἔτρεχον. Μέλ. δραμοῦμαι, καὶ μεταγεν. θρέ-
ζω, καὶ μέσ. θρέζομαι. Ἀόρ. ε΄. ἔδραμον. Ἀόρ. ἀ. σπαν. ἔθρεξα
(Πλουταρχ. Ἀριστ. 20). Παρακ. δεδράμηκα. Παθ. παρακ. δεδρά-
μημαι (Ξενοφ. Οἰκ. 15, 4). Παρακ. ε΄. ποιητ. δέδρομα. Παράγ.
περι-θρεκτέον (Πλατ. Θεαιτ. 160), καὶ μεταγεν. ἀνα-δραμητέον
(Προκλ. ἐν Τιμ. 1, 32), δρόμος, περιδρομος, δρομεύς.

Τρίβω. Παρατ. ἔτριβον. Μέλ. τρίψω. Ἀόρ. ἔτριψα. Ἀπαρφ.
τρίψαι (Ὀδ. 9, 333). Παρακ. τέτριψα (Πλατ. Θεαιτ. δια-143).
Μέσ. τρίβομαι. Μέλ. τρίβομαι καὶ με σημασ. παθ. Μέσ. ἀόρ. ἐ-
τριψάμην. Παρακ. τέτριμμαί,-ψαι,-πται, γ΄. πληθ. τετριμμένοι
εἰσὶ ἢ τετριφᾶται. Ἀπαρφ. τετριφθαι. Μετχ. τετριμμένος. Προστ.
τέτριψο, τετριφθώ· τέτριφθον, τετριφθων· τέτριφθε, τετριφθωσαν
ἢ τετριφθων. Ὑπερσ. ἐτετριμμην,-ψο,-πτο κτλ. Παθ. ἀόρ. ἀ. ἐ-
τριφθην (Θουκ. 2, 77). Παθ. ἀόρ. ε΄. ἐτριβην. Παθ. μέλ. ε΄. τρι-
θήσομαι, καὶ μέσ. τρίβομαι ἀντὶ παθητικοῦ (Θουκ. 6, 18. 7,
42). Παθ. μέλ. ἀ. μεταγεν. τριφθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. τετριψο-
μαι. Παράγ. τριπτός, τριπτέος, ἄτριπτος (Ὀδ. 21, 151).

Τρώγω. Παρατ. ἔτρωγον. Μέσ. μέλ. τρώξομαι (Ξενοφ. συμπ.
4, 8). Ἀόρ. ε΄. ἔτρωγον. Ἀόρ. ἀ. ἔτρωξα. Ὑποτ. τρώξῃ (Ἰπποκρ.
2, 536). Παθ. παρακ. τέτρωγμαί. Ἄλλους χρόνους δὲν ἔχει.
Παράγ. τρωκτός (Ξενοφ. Ἄν. 5, 3, 12).

Τυγχάνω (ρίζ. τυχ. κατὰ πρόσληψιν ἑνὸς ν πρὸ τοῦ χαρα-
κτῆρος καὶ τῆς συλλαβῆς ἀν μετὰ τὸν χαρακτ.). Παρατ. ἐτύχχα-
νον. Μέσ. μέλ. τεύξομαι (τευχ) (Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 8, 10). Ἀόρ.
ε΄. ἔτυχον. (Ἀόρ. ἐτύχησα ἐπικ.). Παρακ. τετύχηκα (τυχε)
Θουκ. 1, 32, καὶ μεταβ. (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 4, 2). Παθ. παρακ.
μεταγεν. Μετχ. ἐπι-τετευγμένος (Πολυβ. 6, 53). Εὐρῆται καὶ

ἀόρ. ἐν τῇ Μετχ. ἐν τευχθαίς, μεταγεν. (Πολυβ. 35, 6). Μέσ. ἀόρ. ἐν τῇ Ἀπαρφ. τεύξασθαι (Π. Δ. Μασ. 15, 7).

Τύπ-τ-ω (ρίζ. τυπ. κατὰ πρόσληψιν τοῦ τ-τυπτ. = κτυπῶ, πληγῶνω κτλ.). Παρατ. ἔτυπτον. Μέλ. μεταγεν. τύψω, Ἄττ. τυπτήσω (Πλατ. Γοργ. 527). Ἀόρ. σπαν. εἰς Ἄττ. ἔτυψα, καὶ ἐτύπτησα οὐχὶ Ἄττ., ἀντὶ τοῦτου οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπάταξα, ἔπαισα (ἐκ τοῦ πατάσσω, παίω, ἄπερ ἴδε). Παρακ. μεταγεν. τέτυφα καὶ τετύπτηκα. Ἀόρ. β'. ἐνεργ. σπαν. ἔτυπον (ποιητ.). Παθ. καὶ μέσ. τύπτομαι. Παρακ. τέτυμμαι, -ψαι, -πται. Ἀπαρφ. τετύφθαι. Μετχ. τετυμμένος, καὶ τετύπτημαι μεταγεν. Παθ. ἀόρ. μεταγεν. ἐτυπτήθην, καὶ β'. ἐτύπην. Μέσ. μέλ. ἀντὶ παθ. τυπτήσομαι. Ἀόρ. ἐτυψάμην (Ἡροδ. 2, 40. ἀπο-τύψονται). Παράγ. τυπτητέος, παρὰ Δημοσθ. 54, 44.

Τύφω (ρίζ. θυφ-τύφ. = καπνίζω, κρυφοκαίω). Προς. τύψε. Παρατ. ἔτυφον, ποιητ. (Σοφ. Ἄντ. 1009). Ἀόρ. ἐν Ἀπαρφ. θυψαι παρ' Ἠσυχίω. Παρακ. τέθυφα (Κωμ. ἀποσπ.). Παθ. τύφομαι μεταγεν. = καπνὸν ἢ ἀτμὸν ἐκπέμπω, ἐξατμίζομαι, ὑποκαίομαι, καταναλίσκομαι ἡσυχῇ καὶ κατὰ μικρὸν ἐπὶ τοῦ πυρός. Παρακ. τέθυμμαι. Μετχ. τεθυμμένος (ἐπι-Πλατ. Φαιδρ. 230). Παθ. ἀόρ. β'. ἐτύφην. Ὑποτ. ἐπι-τυφῆ παρ' Ἀριστ. Λυσ. 221. 222. Παθ. μέλ. τύφήσομαι, ἐκ-τυφήσομαι (Κωμ. ἀποσπ.).

Υ

Υβρίζω (οὐδ. = εἶμαι ὑβριστής, ἤτοι φέρομαι ὑπερκράνως, ἀθαδῶς β'. μεταβ. = μεταχειρίζομαι τινα ἀλαζονικῶς, ὑπερκράνως, ἀθαδῶς, ἀτιμάζω, διαρθείρω). Παρατ. ὑβρίζον. Μέλ. ὑβριῶ. Ἀπαρφ. ὑβριεῖν (Δημ. 21, 221), καὶ μέσ. ὑβριῶμαι (Ἄριστ. Ἐκκλ. 666). Ἀόρ. ὑβρισα. Παρακ. ὑβρικα. Ὑπερσ. ὑβρίκειν (Δημ. 3, 14). Παθ. παρακ. ὑβρισμαί (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 2, 4, 5). Ἀόρ. ὑβρίσθην (Πλατ. Νομ. 885). Παθ. μέλ. ὑβρισθήσομαι. Παράγ. ὑβριστέος, παρὰ Δημ. 54, 44, ὑβριστός, ὑβριστής.

Υγιάνω (οὐδ. = εἶμαι ὑγιής). Μέλ. ὑγιανῶ. Ἀόρ. ὑγιάνω (Δημ. 54, 1), Ἰων. ὑγίηνα (Ἰπποκρ. 5, 86). Ὁ παθ. παρακ.

ὕγιασμα, ἀόρ. ὕγιασθην καὶ μέλ. ὕγιασθήσομαι παρὰ μεταγενεστέροις ἐκ τοῦ τύπου ὕγιαζω=κάνω ὕγιη, ἱατρεύω. Παθ. ὕγιαζομαι=ὕγιής γίνομαι, ἱατρεύομαι (Ἀριστοτ. Ἠθ. 33). Παρ' Ἰπποκρ. (1, 10, 2, 8) εὑρηται καὶ παθ. ἀόρ. ὕγιάνθην. Παράγ. ὕγιανσις καὶ ὕγιαντός παρ' Ἀριστοτέλει.

Ἑπι-ισχνέ-ομαι-οὔμαι (=κρατοῦμαι ὑπὸκάτω, ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω εἰς ἑμαυτόν, ἐπαγγέλλομαι, ὑπόσχομαι), καὶ ποιητ. καὶ Ἰων. ὑπίσχομαι. Παρατ. ἐπισχνομένη-οὔμην. Μέλ. ὑποσχῆσομαι (Δημ. 19, 324). Παρακ. ὑπέσχημαι (Ξενοφ. Οἰκ. 3, 1). Ἀπαρφ. ὑπεσχῆσθαι. Μετχ. ὑπεσχημένος (Θουκ. 8, 48. Δημ. 23, 18). Ὑπερσ. ὑπεσχῆμην. Μέσ. ἀόρ. 6'. ὑπεσχόμεην. Προστ. ὑπόσχου. Ὑποτ. ὑπόσχωμαι. Μετχ. ὑποσχόμενος. Ἀπαρφ. ὑποσχέσθαι. Οὕτω καὶ ἀμπισχνοῦμαι ἢ ἀμπέχομαι. Μέλ. ἀμφέξομαι. Ἀόρ. ἠμπισχόμεην καὶ ἠμπεσχόμεην (φορῶ, ἐνδύομαι). Παράγ. ὑπόσχεσις.

Ἐστερέω-ᾶ (ἐκ τοῦ ὕστερος=ὑστερος, ἢ ὀπίσω εἶμαι, καὶ ἐπὶ χρόνου=ἄργῳ νὰ ἔλθω, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα). Μέλ. μεταγεν. ὑστερήσω. Ἀόρ. ὑστέρησα. Παρακ. μεταγεν. ὑστέρηκα. Ὑπερσ. ὑστερήκειν, γ'. πρόσωπ. ὑστερήκει παρὰ Θουκ. 3, 31. Παθ. ἀόρ. μεταγεν. ὑστερήθην.

Ἐφ-αένω (ρίζ. ἔφ.). Παρατ. ἔφαινον. Μέλ. ἔφανῶ (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 654). Ἀόρ. ἔφηνα, καὶ μεταγεν. ἔφᾶνα (Ἄνθ. 6, 269). Παρακ. μεταγεν. ἔφαγκα. Παθ. παρακ. ἔφασμαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. μετὰ τῆς παρὰ 5, 4, 48). Παθ. ἀόρ. ἔφάνθην (Πλατ. Τιμ. 72). Μέσ. ἔφαινομαι μεταβ.=ἔφαινω τι ἑμαυτῶ. Μέσ. ἀόρ. ἔφηνάμην (Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 11, 6. Πλατ. Φαιδ. 87). Παράγ. ἔφαντός (Ὀδ. 13, 136, καὶ Θουκ. 2, 97), ἔφανσις, ἔφάντης (δόκιμον καὶ μεταγενέστερον).

Ἐω (ῶ)=βρέχω. Παρατ. ποιητ. ἔων. Μέλ. ἔσω. Ἀόρ. ἔσα ποιητ. καὶ μεταγεν. Παθ. ἔσμαι. Μέσ. μέλ. με σημ. παθ. ἔσομαι (Ἡροδ. 2, 14). Παθ. ἀόρ. ἔσθην (Ἡροδ. 3, 10. Πλουτ. Ῥωμ. 24). Παθ. μέλ. μεταγν. ἔσθήσομαι. Παρακ. ἔσμαι, μετχ. ἔφ-υσμένοσ, παρὰ Ξενοφ. κυν. 9, 5.

Φαίνω (ρίζ. φαν-φάννω-φαίνω=φανερώνω, δηλοποιῶ, κάμνω τι γνωστὸν κοινῶς). Παρατ. ἔφαινον. Μέλ. φᾶνω. Ἄδρ. ἔφηνά. Παρακ. ἀ. πέφαγκα (ὅπου τὸ ν τῆς ρίζ. τρέπεται εἰς γ. Ἐκτὸς δὲ τοῦ παρακ. τούτου, οἱ ἄλλοι παρὰ μεταγεν. μόνον ἀπαντῶσι, διότι τὸν εἰς-γκα τύπον τοῦ ἐνεργ. παρακ. ἀπέφευγον οἱ δόκιμοι συγγραφεῖς, εἴτε ἀποβάλλοντες τὸ ν, οἷον κέκρικα, κέκλικα (κρίνω, κλίνω), εἴτε μεταχειριζόμενοι τὸν τύπον τοῦ β'. παρακ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀ. παρακ.). Παρακ. β'. ἀμετάβ. πέφηνά=φαίνομαι, εἶμαι φανερός. Μέσ. καὶ παθ. φαίνομαι. Παρατ. ἐφαινόμην. Μέλ. φανοῦμαι (θα φανῶ). Μέσ. ἀδρ. ἐφηνάμην μεταβ., πεζογραφ. ἀπ-εφηνάμην=γνώμην ἐξεφράσθην. Παθ. ἀδρ. ἀ. σπαν. ἐφάνθη=εἰδείχθη. Παθ. ἀδρ. β'. ἀντι μέσ. ἐφάνην=ἐφανερῶθη. Ὑποτ. φανῶ. Εὐκτ. φανείην. Ἄπαρφ. φανῆναι. Μετχ. φανείς,-εῖσα,-έν. Παθ. μέλ. β'. φανήσομαι (Πλατ. Εὐθύδ. 289, καὶ παρὰ ποιηταῖς). Παρακ. πέφασμαι, πέφανσαι, πέφανται· πεφάσμεθον, πέφανθον· πεφάσμεθα, πέφανθε, πεφασμένοι εἰσί. Προς. (πέφανσο), πεφάνθω· πέφανθον, πεφάνθων· πέφανθε, πεφάνθωσαν. Ἄπαρφ. πεφάνθαι. Μετχ. πεφασμένος. Παράγ. ἄφαντος (Ἰλ. 6, 60).

Φαντάζομαι (=παρουσιάζομαι, φαίνομαι, νομίζω), ἀποθ. Παρατ. ἐφανταζόμην. Μέλ. φαντασθήσομαι (Πλατ. συμπ. 211). Παθ. ἀδρ. ἐφαντάσθην. Μετχ. φαντασθέντα (Πλατ. Φιλ. 38). Τὸ ἐνεργητ. φαντάζω=φανερώνω τι, δείχνω, εἶναι μεταγεν. (Καλλιστρ. 14). Μέσ. μετὰ αἰτιατ. φαντάζομαι=βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου. Παράγ. φανταστός.

Φάσκω=φημί (λέγω, ἔξαιρ. καταφάσκω, βεβαιῶνω τι μετὸν λόγον μου, ἔτι δὲ στοχάζομαι, νομίζω). Μετχ. φάσκων,-ουσα (Θουκ. 3, 70. Πλατ. Θεαιτ. 190). Παρατ. ἐφασκον (Πλατ. Νομ. 901). Παθ. παρατ. ἐφάσκετο, ποιητ. (Σοφ. Φιλ. 114). Οἱ ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ φημί, ὅπερ ἴδε.

Φεῖδομαι, ἀποθ. μέσ. (=φειδωλεύομαι, οἰκονομῶ, μεταχειρίζομαι τὴ μετὰ μεγάλην μετρούτητα). Προστ. φείδου. Μετχ. φει-

δόμενος. Παρατ. ἐφειδόμεν. Μέλ. φείσομαι (Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 1, 24. Πλατ. Ἀπολ. 31). Ἀόρ. ἐφείσαμην (Πλατ. Μενέξ. 242).

Παρακ. μεταγεν. πέφεισμαι. Μετχ. πεφεισμένος.

Ἐφέρω (ἐπὶ ἀλόγων ζώων, βόσκω, τρέφω), Ἴων. καὶ ποιητ. Παρατ. ποιητ. καὶ πεζογρ. ἔφερον (Πλατ. Κριτ. 115). Πλήν τοῦ παρατ. ἄλλος χρόνος παρὰ πεζοῖς δὲν ἀπαντᾷ.

Ἐφέρω (οἶω, ἐνέκω, ἐνέγκω). Παρατ. ἔφερον. Μέλ. οἶσω. Ἀόρ. ἄ. ἤνεγκα, -ας, -ε· δουλκ. ἤνεγκάτην· πληθ. ἤνέγκαμεν, -ατε, -αν. Ὑποτ. ἐνέγκω. Εὐκτ. ἐνέγκαιμι, γ'. πληθ. ἐνέγκαιεν. Προστ. β'. πρόσ. μεταγεν. ἔνεγκον, -άτω· ἐνέγκατε. Ἀπαρφ. μεταγεν. ἐνέγκαι. Μετχ. ἐνέγκας. Ἀόρ. β'. ἤνεγκον. Ὑποτ. ἐνέγκω. Προστ. ἔνεγκε, -έτω. Εὐκτ. ἐνέγκοιμι. Ἀπαρφ. ἐνεγκεῖν. Μετχ. ἐνεγκών, καὶ σπανιώτ. ἐνέγκας. Παρακ. ἐνήνοχα (ἐκ ρίζ. ἐνεκ. μετ' ἀττ. ἀναδιπλ. ἐνεχα-ἤνεχα-ἤνοχα-ἐνήνοχα). Μέσ. φέρομαι=φέρω ἐμαυτῶ, φέρω μαζί μου, φέρω ἀπό τι. Μέλ. οἶσομαι, καὶ μὲ παθ. σημ. (Ξενοφ. Οἰκ. 18, 6. ἐξ-Ἡροδ. 8, 49). Παρακ. ἐνήνεγμαι, -εξαι, -εκται· καὶ σπαν. μεταγεν. (οἶσμαι), γ'. πρόσ. προεῖσται (Λουκ. Παρασιτ. 2). Ὑπερσ. ἐννήεγμην, -εξο, -εκτο. Παθ. ἄορ. ἤνεχθην. Παθ. μέλ. ἐνεχθήσομαι, καὶ μεταγεν. οἰσθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἄ. ἤνεγκάμην (ἔφερα μαζί μου), ἤνέγκω, ἤνέγκατο. Ὑποτ. ἐνέγκωμαι. Προστ. ἔνεγκαι. Ἀπαρφ. ἐνέγκασθαι. Μετχ. ἐνεγκάμενος. Μέσ. ἄορ. β'. (ἤνεγκόμην) σπαν. Προστ. ἐνέγκου (Σοφ. Ο. Κ. 470), ἄλλ. ἐνεγκοῦ. Παράγ. οἰστός (Θουκ. 7, 75), οἰστέος (Σοφ. Ἀντ. 310), ἐνεκτέος (Στοβ. 79, 42), συμ-φερτός Ἰλ. 13, 237).

Ἐφεύγω. Παρατ. ἐφευγον. Μέλ. φεύξομαι, καὶ φευξοῦμαι, -ῆ ἢ εἶ, -εῖται (ὁ β'. τύπος τοῦ μέλλ. καλεῖται Δωρικὸς). Ἀόρ. β'. ἔφυγον. Ἀπαρφ. φυγεῖν (ἐκ τῆς ἀπλῆς ρίζης φυγ.). Παρακ. β'. πέφυγα. Ὑπερσ. β' ἐπεφεύγειν. Παθ. παρακ. (πέφυγμα), πεφυγμένος, ἐπικ. Ὁ μέλ. φεύξω καὶ ὁ ἄορ. ἐφευξα μεταγεν. Προσχημ. τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι τὸ φυγγάνω. Παρατ. ἐφύγγανον, διεφύγγανον παρὰ Θουκυδ. 7, 44. Παράγ. φευκτός (Σοφ. Αἴ. 222), φευκτέος (Ξενοφ. Ἀπομν. 2, 6, 4).

Ἐφράζω (ρίζ. φρ.—λέγω ἐν γένει, β'. λέγω ναί, βεβαιώνω,

φρονῶ, νομίζω), φής, φησί· πληθ. φαμέν, φατέ, φασί. Ὑποτ. φῶ, φῆς, φῆ κτλ. Προστ. φάθι ἢ φαθί, φάτω· φάτον, φάτων· φάτε, φάτωσαν καὶ φάντων. Εὐκτ. φαίην, φαίης, φαίη· φαίητον, καὶ φαίητον, φαίητην, καὶ φαίητην· φαίημεν, καὶ φαίμεν, φαίητε, καὶ φαίτε, φαίεν (εἰς τὸν δούκ. καὶ πληθ. συγκόπτεται τὸ η). Ἄπαρφ. φᾶ'ναι. Μετχ. φάς-φάντος, φᾶσα, φάν (εἰς τοὺς Ἄττ. πεζογρ. ἄχρηστος). Παρατ. συνηθέστ. μὲ σημ. ἀορ. ἔφην, ἔφης, συνήθως ἔφρησθα, ἔφρη· ἔφρατον, ἔφᾶ'την· ἔφᾶμεν, ἔφᾶτε, ἔφᾶσαν. Μέλ. φῆσω. Ἄορ. ἔφρησα. Ὑποτ. φῆσω. Εὐκτ. φῆσαιμι. Ἄπαρφ. φῆσαι. Μετχ. φῆσας. Παρακ. εἴρηκα. Μέσ. ἀντι ἐνεργ. (φάμαι), μόνον ἢ μετχ. εἰς Ἄττ. πεζ. φάμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. 1, 6, 3). Παρατ. ἐφάμην ποιητ. καὶ παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 1, 21. ἔφατο, ἀλλ' ἄλλοι ἔφρη. γ'. πληθ. ἔφραντο (Λυσ.). Εὐρηται ἐν τῇ προστ. καὶ τὸ γ'. πρόσωπ. τοῦ παθ. παρακ. πεφάσθω, παρὰ Πλατ. Τιμ. 72. Σύνθ. σύμφημι, β'. πρόσ. συμφῆς (ὁ ἐνεστ. τοῦ ῥήματος τούτου ἐγκλί- νεται, ὡς καὶ τοῦ εἰμί, πλὴν τῶν β'. ἐνικ. προσώπων). Παράγ. φατέος, Πλατ. Φιλ. 56.

☉**φθά-νω** (φθάω)=προσθάνω, προλαμβάνω. Παρατ. σπάν. ἔφθανον. Μέλ. φθάσω (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 4, 38. 7, 1, 19), καὶ μέσ. φθήσομαι (Θουκυδ. 5, 10, 8, 12. Πλατ. πολ. 375). Ἄορ. ἔφθᾶσα. Ἄπαρφ. φθάσαι. Μετχ. φθάσας. Ὁ παρακ. ἔφθακα, Ὑ- περσ. ἐφθάκειν παρὰ μεταγεν. Παθ. ἀορ. μεταγεν. ἐφθάσθην. Ἄορ. β'. ἐφθην, -ης, -η· ἐφθημεν, -ητε, -ησαν (κατὰ τὰ εἰς μι, ἐπὶ τοῦ ἔσθην κλινόμεν.). Ὑποτ. φθῶ, φθῆς, φθῆ. Εὐκτ. φθαίην (ποιητ. καὶ μεταγεν.). Ἄπαρφ. φθῆναι (Θουκ. 3, 89). Μετχ. φθῆς (Ἡροδ. 3, 71). Μέσ. ἀορ. β'. ἐν τῇ μετχ. φθάμενος, ἐπικ. ἀντι ἐνεργ. (Ἰλ. 13, 386 καὶ παρ' Ἡσιόδω).

☉**φθέγγομαι** (ρίζ. φθεγ-φθεγ-ίομαι-φθέγγομαι, μέσ. ἀποθ.= λαῶ, φωνάζω). Παρατ. ἐφθεγγόμην. Μέλ. φθέγγομαι (Πλατ. Φιλ. 49), Δωρ. φθεγξοῦμαι (Θεοκρ. 15, 99). Ἄορ. ἐφθεγξάμην, -έγξω, -έγξατο. Παρακ. ἐφθεγγμαι, ἐφθεγγξαι, ἐφθεγγκται, ἐφθέγγεθα κτλ. Παράγ φθεγγκτός (Πλουτ. Μ. 1017), φθόγγος.

☉**φθείρω** (ρίζ. φθερ-φθερ-ίω-φθειρώ=καταστρέφω, ἀφανίζω). Παρατ. ἐφθειρον. Μέλ. φθερῶ (Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 2, 11. Πλατ. Πρωτ.

360). Ἄορ. ἔφθειρα, καὶ μεταγεν. ἔφθερσα (Λυκοφρ. 1402). Παρακ. ἔφθαρκα (Δειναρχ. 1, 64). Ὑπερσ. ἐφθάρκειν. Παρακ. ἑ'. ἔφθορα. Παθ. παρακ. ἔφθαρμαι, γ'. πληθ. ἐφθάρταται (Θουκ. 7, 12, 3, 13, 1, 24. Πλατ. Νομ. 708). Ἄπαρφ. ἐφθάρθαι. Μετχ. ἔφθαρμένος. Παθ. ἄορ. ἑ'. ἐφθάρην. Μέλ. φθαρήσομαι (Ἰπποκρ. 1, 598), ἐν συνθ. καὶ παρ' Ἀττ. (δια-Πλατ. Ἀπολ. 29, 2). Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ. φθεροῦμαι (Θουκ. 7, 48), καὶ μεταγεν. οὐχὶ εἰς Ἀττικοὺς φθαροῦμαι. Παράγ. φθαρτός, ἄ-φθαρτος, ἀ-φθαρσία, φθορά, φθορεύς, διαφθορεύς.

Σημ. Ὁ ἑ'. παρακ. ἔφθορα εὐρηταί μεταβ. = ἔχω φθείρει, ὡς ὁ ἔ-φθαρκα, καὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. ποιηταῖς. Ἄλλ' Ἴων. καὶ παρὰ μεταγεν. ἔφθορα, διέφθορα, εἶναι ἀμετάβ. = εἶμαι ἐφθαρμένος.

☞ **Φθίνω** (φθίω), ἀμετάβ. κατὰ παθ. καὶ μέσ. διάθ. = μαραίνομαι, χάνομαι, φθείρομαι, καὶ μεταβ. = μαραίνω, φθείρω, κατα-τρώγω, ποιητ., σπαν. εἰς πεζογρ. Παρατ. ἐφθινον. Μέλ. φθίσω. Ἄορ. ἐφθισα (μεταβατ.). Παρακ. ἀμετάβ. καὶ μεταγεν. ἐφθικα. Μέσ. φθίνομαι, ἀμετάβ. Μέλ. φθίσομαι. Παρακ. ἐφθίμαι. Ὑπερσ. ἐφθίμην. Ἄπαρφ. φθίσθαι. Μετχ. φθίμενος (τὸν νεκρὸν, τὸν τε-θνεῶτα σημαίνει), σπαν. εἰς πεζογρ. (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 8, 18). Ὁ μέλ. φθινήσω, ἄορ. ἐφθίνησα, παρακ. ἐφθίνηκα εἶναι με-ταγεν. Παράγ. φθίσις, φθιτός = πᾶν ὅ,τι ἐμαράνθη, ἐφθάρη, ἀπέ-θανεν, ὅ,τι εἶναι φθαρτόν, πρόσκαιρον.

Σημ. Κατὰ τινὰς ὁ ὑπερσ. ἐφθίμην εἶναι καὶ ἄορ. κατὰ συγχοπὴν (Εὐρ. Ἰππ. 839. Σοφ. Ο. Τ. 962, 970), καὶ διὰ τοῦτο ἔχει καὶ εὐκτ. φθίμην, ἴο, ἴτο (Ὁδ. Κ. 51. λ. 330), ὑποτ. φθίωμαι, μὲ συστολὴν φθί-ομαι, φθίεται, ἄπαρφ. φθίσθαι, μετχ. φθίμενος. Ὁ δὲ παράγ. ἐνεστ. φθί-νω εἶναι ἀμετάβ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ Γ', 29, τῷ Πλάτῳ καὶ γενικῶς εἰς τὴν φράσιν, μὴνὸς φθίνοντος, καὶ ἔχει μέλ. φθίσομαι, παρακ. ἐφθίμαι. Τὸ ἰ τοῦ φθίνω καὶ φθίω εἰς μὲν τοὺς ἐπο-ποιοὺς εἶναι μακρόν, εἰς δὲ τοὺς Ἀττ. ποιητὰς βραχύ. Τοῦ παρακ. ἔ-φθίμαι τὸ ἰ εἶναι εἰς ὅλους βραχύ. Παρασχ. τούτου εἶναι τὸ φθινύθω, παρ' Ὀμήρῳ καὶ Εὐριπίδῃ.

☞ **Φθονέω-ῶ**, ἐκ τοῦ φθόνος. Παρατ. ἐφθόνεον-ου. Μέλ. φθο-νήσω. Ἄορ. ἐφθόνησα. Παθ. φθονέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐφθονεόμην-ου. Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. φθονήσομαι (Ξενοφ. Ἱέρ. 11, 13).

Παθ. ἄορ. ἐφθονήθην. Παθ. παρακ. μεταγεν. ἐν τῇ μετοχῇ ἐφθονημένος.

❶ **Φιλέω=ῶ** (ἐκ τοῦ φίλος=ἀγαπῶ, φιλικῶς ὑποδέχομαι). Παρατ. ἐφίλειον-ουν. Μέλ. φιλήσω. Ἄορ. ἐφίλησα. Παρακ. ποιητ. πεφίληκα. Παθ. φιλέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐφιλεόμην-οῦμην. Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. φιλήσομαι (Ἄντιφ. 1, 19). Πᾶθ. μέλ. μεταγεν. φιληθήσομαι. Παθ. παρακ. πεφίλημαι, καὶ μεταγεν. πέφιλμαι. Παθ. ἄορ. ἐφιλήθην. Μετ' ὄλ. μέλ. ποιητ. πεφιλήσομαι (Καλλιμ. Δηλ. 270).

❷ **Φιλοτιμέομαι=οὔμαι** (ἐκ τοῦ φιλότιμος, ἀποθ. παθ.=εἶμαι φιλότιμος, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι ν' ἀποκτήσω τιμὴν). Παρατ. ἐφιλοτιμέομην-οῦμην. Μέσ. μέλ. φιλοτιμήσομαι. Παθ. μέλ. φιλοτιμηθήσομαι, μεταγεν. μὲ μέσ. σημασ. Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἐφιλοτιμησάμην. Παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. ἐφιλοτιμήθην, ἀντὶ τοῦ παρὰ μεταγεν. ἐφιλοτιμησάμην. Παρακ. πεφιλοτίμημαι. Ὑπερσ. μεταγεν. ἐπεφιλοτιμήμην.

❸ **Φιλοφρονέομαι=οὔμαι** (ἐκ τοῦ φιλόφρων=προσφέρομαι πρὸς τινὰ μὲ φιλοφρόνησιν, φιλίαν, εὖνοιαν κτλ.), ἀποθ. μέσ. Μέλ. μεταγεν. φιλοφρονήσομαι (Λουκ. Τιμ. 48). Μέσ. ἄορ. ἐφιλοφρονησάμην (Ξενοφ. Ἄν. 4, 5, 34. Κύρ. Παιδ. 5, 1, 8). Παθ. ἄορ. μὲ μέσ. σημασ. ἐφιλοφρονήθην (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 40). Τὸ ἐνσργητ. πολὺ σπάνιον καὶ μεταγενέστερον. Παράγ. φιλοφρονητέον, φιλοφρόνησις.

❹ **Φλέγω** (μεταβ.=καίω, πυρπολῶ, κατακαίω τι, παροξύνω τινὰ ἀμετάβ.=καίει, φλογίζεται τι, λάμπει, φέγγει). Παρατ. ἐφλεγον. Μέλ. φλεξώ. Ἄορ. ἐφλεξα. Παθ. φλέγομαι. Παρατ. ἐφλεγόμην. Παρακ. μεταγεν. πέφλεγμαι (Λουκοφρ. 806). Παθ. ἄορ. ἐφλέχθην (κατ-Θουκ, 4, 133). Παθ. ἄορ. β'. μεταγεν. ἐφλέγην (Λουκ. θ. διάλ. 9, 2). Μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημασ. φλέξομαι. Παρασχ. τούτου εἶναι τὸ φλεγέθω, ποιητ. μόνον κατ' ἐνεστῶτα ἐν χρήσει, μεταβ.=καίω, κατακαίω τι. Παράγ. ἄφλεκτος (Εὐριπ. Ἦλ. 1334), εὐφλεκτος.

❺ **Φοβέω=ῶ** (μεταβ. ἐκ τοῦ φόβος=προξενῶ φόβον εἰς τινὰ, ἐξαιρ. τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν, τὸν κάμνω νὰ φύγῃ διὰ φόβον).

Παρατ. ἐφόβησον-ουν. Μέλ. φοβήσω. Ἄορ. ἐφόβησα. Μέσ. φοβέσομαι-οὔμαι=φοβῶ ἑμαυτόν. Παρατ. ἐφοβεόμην-ούμην. Μέλ. φοβήσομαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 7, 13. Πλατ. Νομ. 649). Μέσ. ἄορ. μεταγεν. ἐφοβησάμην. Παθ. παρακ. με μέσ. σημασ. πεφόβημαι Ἵπερο. ἐπεφοβήμην. Παθ. ἄορ. ἐφοβήθην. Παθ. μέλ. σπάν. φοβηθήσομαι, ἀντί τοῦ φοβήσομαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 3, 3, 30). Παράγ. φοβητός, φοβητέος (Πλατ. πολ. 452).

Σημ. Τὸ φοβοῦμαι ἐκφύσεώς του παθ. ὄν, κατὰ τὴν σύνταξιν ἀνήκει εἰς τὰ μέσχα, ἢ δ' ἐπιφερομένη αἰτιατικὴ δὲν σημαίνει τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν ἀντικείμενον, ὡς εἰς τὰ μεταβατικά, ἀλλὰ τὸ εἰς τὸ ὑποκείμενον ποιοῦν τὴν ἐνέργειαν αἰτίον, ἤτοι τὸ πρόσωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ ἔμποιοῦν τὸν φόβον εἰς τὸ ὑποκείμενον. Ἰδὲ καὶ Εἰσχγ. Ἑλλ. συντάξ. Ἀσωπίου § 35 καὶ 47.

Φορέω (φέρω), εὐχρ. παρασχ. τοῦ φέρω=φέρνω, κουβαλῶ τι). Παρατ. ἐφόρεσον-ουν. Μέλ. φορήσω, καὶ μεταγεν. φορέσο. Ἄορ. ἐφόρησα, καὶ ἐφόρεσα (καὶ παρὰ μεταγεν.). Παρακ. πεφόρηκα. Μέσ. καὶ παθ. φορέσομαι-οὔμαι. Μέσ. μέλ. με παθ. σημασ. φορήσομαι ἀντί τοῦ ἄχρ. φορηθήσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐφορησάμην. Παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. ἐφορήθην. Παθ. παρακ. πεφόρημαι. Παράγ. φορητός (Αἰσχ. Πρ. 979).

Φράζω (Δωρ. φράσθω, ρίζ. φραδ.=λέγω, διμιλῶ, δεικνύω, σημαίνω). Παρατ. ἐφραζον. Μέλ. φράσω (Πλατ. Φιλ. 25). Ἄορ. ἐφρᾶσα (Πλατ. Μεν. 92. Ξενοφ. Ἄν. 2, 3, 3, 4, 5, 29. Ἑλλ. 4, 6, 38). Πρωστ. φράσον-άτω. Παρακ. πέφρακα (Ἴσοκρ. 5, 33). Μέσ. φράζομαι, ποιητ.=λέγω, στοχάζομαι κατ' ἑμαυτόν, σκέπτομαι κτλ. πολλάκις παρ' Ὀμήρω. Μέσ. μέλ. φράσομαι. Μέσ. ἄορ. ἐφρασάμην. Παρακ. με παθ. καὶ μέσ. σημασ. πέφρασμα (Ἴσοκρ. 15, 195). Παθ. ἄορ. με μέσ. σημασ. ποιητ. καὶ παρ' Ἡροδ. ἐφράσθην. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ποιητὰς ἔχει ἄορ. β'. ἐφρᾶδον καὶ ἐπέφραδον, καὶ παθ. παρακ. πέφραδμαι. Μετγ. πεφραδμένος. Παράγ. φραστέος (Πλατ. ἐπιστ. 312), ἄφραστος, φράσις, εὐ-φραδής, ἀ-φραδής, εὐ-φραστος.

Φράσσω, Ἄττ. φράττω (ρίζ. φραγ-φραγ-ίω=φράζω, περικυκλώνω, περικλείω τι). Παρατ. ἐφρασσον καὶ ἐφραττον. Μέλ.

φράζω (φραγ). Ἄορ. ἔφραξα. Παρακ. μεταγεν. πέφραγα καὶ πέφρακα. Παθ. παρακ. πέφραγμα, -ξαι, -κται. Ὑπερσ. ἐπεφράγημῃ, -ξο, -κτο (Ἡροδ. 7, 142). Παθ. ἄορ. ἐφράχθην (Πλατ. Νομ. 779), ποιητ. καὶ μεταγεν. (Ἱπποκρ. 2, 666). Παθ. ἄορ. β'. μεταγεν. ἐφράγην (Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 28, 2). Παθ. μέλ. ἄ. μεταγεν. φραχθήσομαι, καὶ β'. φραγήσομαι εἰς Ν. Δ. Μέσ. μέλ. φράξομαι. Μέσ. ἄορ. ἐφραξάμην. Μετχ. φραξάμενος (Θουκ. 8, 35). Τὸ μέσ. φράττομαι = προφυλάττομαι, διαφεντεύομαι. Σπανιώτ. παρασχ. τοῦ φράσσω εἶναι τὸ φράγνυμι, ἔξαιρ. ποιητ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγεν. λογογρ. χρήσιμον. Ὁ παρατ. ἐν συνθ. παρὰ Θουκ. 7, 44 ἀπεφράγγυσαν. Τὸ δὲ μέσ. φράγνυμι εἶναι ποιητ. καὶ μεταγεν. (Σοφ. Ἄντ. 241 ἐν συνθ. ἀποφράγγυσαι. Πλουτ. Καισ. 24-φράγγυται). Παρατ. ἐφραγγύμην παρὰ Πλουτ. Φωκ. 11. Παράγ. ἀφρακτος παρὰ Θουκ. 1, 6.

Ἐφρέω. Εἶναι εὐχρηστον μόνον εἰς τὰ σύνθετα, ἐκφρεῖν, εἰσφρεῖν, διαφρεῖν (ἐκφέρειν, εἰσβιβάζειν, διαβιβάζειν). Παρατ. εἰσέφρεον-ουν (Δημ. 20, 53). Μέλ. εἰσφρήσω. Ἄορ. μεταγεν. εἰσέφρησα. Μέσ. (εἰσφρέομαι-οῦμαι). Παρατ. εἰσεφρέομην-οῦμην (Εὐρ. Τρ. 647). Μέλ. εἰσφρήσομαι (Δημ. 8, 15). Παθ. ἄορ. ἐφρήσθην. Παρ' Εὐρ. εὐρ. ἢ μετοχ. τοῦ παθ. β'. ἄορ. ἐπεισφρεῖς.

Ἐφρίσσω, Ἄττ. φρίττω (φρίκω) = ἄνορθοῦνται αἱ τρίχες μου, τρομάζω. Παρατ. ἔφρισσον. Μέλ. φρίξω (φρικ). Ἄορ. ἔφριξα (ποιητ. καὶ παρὰ Πλατ. Φαιδρ. 251). Παρακ. ἀντὶ ἐνεστ. πέφρικα (ποιητ. καὶ μεταγεν.). Μετχ. πεφρικῶς (ποιητ. καὶ παρὰ Δημ. 18, 323). Ὑπερσ. ἀντὶ παρατ. ἐπεφρίκειν (Πλουτ.). Ὁ μέσ. ἄορ. ἐφριξάμην παρὰ μεταγενεστέροις.

Ἐφρονέω-ῶ (ἐκ τοῦ φρήν-ενός = ἔχω τὰς φρένας μου, συλλογίζομαι, νομίζω, ἔχω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον φρόνημα). Παρατ. ἐφρόνεον-ουν. Μέλ. φρονήσω. Ἄορ. ἐφρόνησα. Παρακ. πεφρόνηκα. Παράγ. φρόνημα, φρονηματίας = ὁ ἔχων μεγάλην πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, μεγαλόψυχος, γενναῖόφρων, ἔτι δὲ ὁ ἔχων ὑπὲρ τὸ δέον πεποίθησιν εἰς ἑαυτόν, ἐπομένως ἀλαζών, αὐθάδης κτλ., φρόνησις, φρονητέον.

Ἐφροντίζω. Παρατ. ἐφρόντιζον. Μέλ. ἄττ. φροντιῶ (Ξενοφ.

Ἄπομν. 2, 4, 24), καὶ μέσ. φροντιοῦμαι, ποιητ. Ἄδρ. ἐφρόντισα (Πλατ. Ἄπολ. 25). Παρακ. πεφρόντικα (Ξενοφ. Ἄπομν. 3, 3, 8). Παθ. ἐνεστώσ· φροντιζόμενος, παρὰ Ξενοφ. Ἱερ. 7, 10. Παθ. παρακ. εἰς μετοχὴν μεταγεν. πεφροντισμένος. Παράγ. φροντιστέον (Πλατ. Κριτ. 48).

Φρουρέω-ῶ (ἐκ τοῦ φρουρός, ἀμετάβ. = ἵσταμαι εἰς φρουράν, εἶμαι διωρισμένος εἰς φρουράν, φυλάττω ὡς φρουρός, μεταβ. = φυλάττω τὸν τόπον εἰς ὃν διωρίσθην). Παρατ. ἐφρούρεον-ουν. Μέλ. φρουρήσω. Ἄδρ. ἐφρούρησα. Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. σπάν. φρουρέομαι-οῦμαι. Παρατ. ἐφρουρεύομην-οῦμην (ἀμφοτέροι παρὰ δοκιμοίς). Μέσ. μέλ. μὲ σημασ. παθ. φρουρήσομαι, ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου φρουρηθήσομαι. Παράγ. φρούρημα, φρούρησις, φρουρητός, φρουρητήρ = ὁ φρουρῶν, φυλάττων τι.

Φρύγω (ρίζ. φρυγ. = φρυγανίζω, ξηραίνω ἐπὶ τοῦ πυρός). Παρατ. ἐφρύγον (ἀμφοτέ. ποιητικοί). Μέλ. φρύξω, παρ' Ἡροδ. 8, 96. Ἄδρ. ἐφρυξα. Παθ. παρακ. πέφρυγμαῖ (Θουκ. 6, 22). Παθ. ἄδρ. ἐφρύχθην, καὶ ἅ'. ἐφρύγην. Οἱ τύποι φρύσσω καὶ φρύττω εἶναι μεταγεν. Παράγ. φρυκτός, φρυγμός = τό νά φρυγανίζῃ, νά ξηραίνῃ τίς τι εἰς τὸ πῦρ, φρύγανον συνήθ. κατὰ πληθ. ἀριθ. παρ' Ἡροδ. 4, 62, ὡσαύτως καὶ παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ξενοφ. Ἄν. 4, 3, 8. ἀφρύγανα συλλέγοντες ὡς ἐπὶ πῦρ, διὰ νά ἀνάψωσι φωτιάν.

Φυγγάνω. Ἐν συνθ. καταφυγγάνω (Αἰσχίν. 3, 208), ἀπαφυγγάνω (Δημ. 23, 74). Παρατ. διεφύγγανον (Θουκ. 7, 44), καὶ ἐφύγγανον, ἀπλ. μεταγεν. Τὸ ῥῆμα τοῦτο εἶναι προσχημ. τοῦ φεύγω. Οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ φεύγω, ὅπερ ἴδε.

Φυλάσσω, ἀττ. φυλάττω (ρίζ. φυλακ-φυλακ-ίω = φυλάσσω). Παρατ. ἐφύλασσον καὶ ἐφύλαττον. Μέλ. {φυλάξω. Ἄδρ. ἐφύλαξα (Πλατ. Νομ. 415). Προστ. φύλαξον, -άτω. Ἀπαρφ. φυλάξαι. Παρακ. πεφύλαχα, σύνθ. (παρα-Πλατ. Νομ. 632. δια-Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 8, 6, 3). Μέσ. φυλάσσομαι καὶ φυλάττομαι. Παρατ. ἐφυλασσόμην καὶ ἐφυλαττόμην. Μέσ. μέλ. φυλάξομαι, μὲ σημ. παθ. (Ξενοφ. Οἰκ. 4, 9). Μέσ. ἄδρ. ἐφυλαξάμην. Παθ. παρακ. μὲ σημασ. μέσ. πεφύλαγμαῖ (Ξενοφ. Ἑλλ. 7, 5, 9). Παθ. ἄδρ. ἐφυλάχθην.

Παθ. μέλ. μεταγεν. φυλαχθήσομαι. Τὸ μέσ. φυλάττομαι=φυλάττω ἑμαυτόν, προσέχω, φυλάττομαι ἀπὸ τι. Παράγ. φυλακτέον (Πλατ. πολ. 416).

Φυτεύω. Μέλ. φυτεύσω (Ξενοφ. Οἶκ. 19, 13). Ἄορ. ἐφύτευσα (Πλατ. Τιμ. 80). Παθ. παρακ. πεφύτευμαι (Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 10). Παθ. ἄορ. ἐφυτεύθην. Παθ. μέλ. μεταγεν. φυτευθήσομαι. Μέσ. φυτεύομαι. Μέλ. φυτεύσομαι, ποιητ. Ἄορ. ἐφυτευσάμην (Ξενοφ. Ἀπομν. 1, 1, 8). Ὁ ἐνεργ. παρακ. πεφύτευκα εἶναι μεταγεν. Παράγ. φύτευμα, φυτευτός, φυτευτής, φυτευτήριον.

Φύω (γεννῶ, παράγω, βλαστάνω, φυτρῶνω), μεταβ. καὶ σπαν. ἀμετάβ. Παρατ. ἔφυον. Μέλ. φῦ'σω=θὰ παραγάγω. Ἄορ. ἔφῦσα=ἐγέννησα. Ἄορ. β'. ἀμετάβ. ἔφῦν=ἐγεννήθην. Ὑποτ. φύω,-ωσι (Πλατ. Φαιδρ. 251). Εὐκτ. φύην,-ύη. Ἀπαρφ. φῦναι (Πλατ. πολ. 489). Μετχ. φύς, γεν. φύντος (Πλατ. πολ. 461), οἱ φύντες=οἱ γονεῖς, οἱ γεννῶντες (μεταβ.). Παρακ. ἀμετάβ. πέφῦκα=εἶμαι γεννημένος, εἶμαι ἐκ φύσεως (Πλατ. Νομ. 649). Ὑπερσ. ἐπεφύκειν (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 1, 9. Πλατ. Τιμ. 69. Κρατ. 389). Μέσ. ἀμετάβ. φύομαι. Παρατ. ἐφύομην. Μέλ. φύσομαι (Πλατ. Νομ. 831), καὶ παρὰ μεταγεν. (Ἰπποκρ. 1, 399 ἐκφύσεται). Παθ. ἄορ. β'. ἐφύ'ην (Θεόφρ.). Ὑποτ. φυῶ, γ'. πληθ. φυῶσι (Πλατ. πολ. 494. Φαιδρ. 251). Ἀπαρφ. φυῆναι, μετχ. φυεῖς, εἰς ἀδοκίμους συγγραφεῖς, ἀντὶ φύς, φῦναι. Ὁ μέλ. φυήσομαι καὶ ὁ παθ. ἄορ. ἐφύθην παρὰ μεταγεν. Παράγ. φύσις, φυτός, φυτόν, φυτικός, φυτώριον ἢ φυτώρειον.

X

Χάζω (ἄποσύρομαι, ὑποχωρῶ). Σύνθ. ἐν τῇ μετοχῇ μόνον ἀμετάβ. παρὰ Ξενοφ. Ἄν. 4, 1, 16. ἀναχάζοντες. Παρατ. μεταγεν. ἀνεχάζον. Ἄορ. ποιητ. καὶ μεταβ. (Πινδ. Ν. 10, 69. ἀνεχασσαν). Ὁ Ὀμηρος ἔχει ἄορ. β'. με ἀναδιπλ. καὶ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, κέκαδον (Ἰλ. 11, 334), ὁ ὁποῖος ἔχει ἴδιον μέλ. κεκαδήσω με μεταβ. σημασ., καὶ σημαίνει ἀφαρπάζω (Ὀδ. 21, 153. 170). Μέσ. ἐπ. χάζομαι. Παρατ. ἐχαζόμην (Ξενοφ. Ἄν. 4, 7, 10. ἀνεχάζετο, καὶ ἀπλοῦς παρ' Ὀμ. 3, 32). Μέλ. (χάζομαι),

ἐπ. χάσσομαι. Ἄορ. ἐχασάμην, ἐπ. χασσ- (Ἰλ. 13, 193). Ἀπαρφ. χάσσασθαι (Ἰλ. 12, 172), διαχάσασθαι παρὰ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 1, 31. Ἄορ. ῥ'. ἐπ. κεκαδόμεν.

Χαίρω (ρίζ. χαρ-χαρ-ίω-χαίρω, ὡς καὶ παρ' ἡμῶν). Παρατ. ἔχαιρον. Μέλ. χαιρήσω, καὶ μεταγεν. χαρῶ, χαρήσομαι καὶ χαροῦμαι. Ἄορ. μεταγεν. ἐχαίρησα (Πλουτ. Λουκούλ. 25). Παρακ. κεχάρηκα (Ἀριστοφ. σφ. 764. κεχαρηκῶς Ἡρ. 3, 42. ἐπ. κεχαρηκότα Ἰλ. 7, 312). Παθ. ἄορ. ῥ'. ἀντι ἐνεργ. ἐχάρην. Εὐκτ. χαρεῖην. Ἀπαρφ. χαρήναι (κατὰ τὰ εἰς μι). Μέσ. ἀντι ἐνεργητ. βάρβαρ. χαίρομαι (Ἀριστοφ. Εἰρ. 291). Παρακ. κεχάρημαι καὶ κέχαρμαι. Μετχ. κεχαρημένος καὶ κεχαρμένος παρὰ ποιηταῖς. Τὸ χαίρειν μετὰ τοῦ ἐὼ ποιεῖ φράσιν, χαίρειν ἐὼ, σημαίνουσαν, ἀφίνω ὑγείαν, ἀποχαιρετῶ, ἐπομ. παραιτοῦμαι. Παράγ. χαρτὸς (Σοφ. Εὐλ. 1457. Πλατ. Πρωτ. 358).

Χαλεπαίνω (ἐκ τοῦ χαλεπός = ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμῶνω). Παρατ. ἐχάλειπαινον. Μέλ. χαλεπανῶ (Πλατ. Φαιδ. 116). Ἄορ. ἐχάλειπνα. Παθ. εἰς Ἀπαρφ. χαλεπαίνεσθαι, παρὰ Πλατ. πολ. 337. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 5, 2, 8. Ἄορ. ἐχαλεπάνθη, παρὰ Ξενοφ. Ἄν. 4, 6, 2. Κύρ. Παιδ. 3, 1, 38.

Χαρίζομαι (ἀποθ. μέσ. = λέγω ἢ πράττω τι πρὸς χάριν τινός). Παρατ. ἐχαρίζομην. Μέλ. Ἄττ. χαρισῶμαι (Θουκ. 3, 40. Ξενοφ. Ἄν. 7, 6, 2). Ἄορ. ἐχαρισάμην, (Πλατ. Μεν. 75). Παρακ. κεχάρισμαι (Ξενοφ. Ἑλλ. 4, 8, 9). Ἀπαρφ. κεχαρίσθαι. Προστ. κεχαρίσθω (Πλατ. Φαιδρ. 250). Μετχ. κεχαρισμένος, ἐπίρ. κεχαρισμένως. Ὑπερσ. ἐκεχαρίσμην, ἐκεχάριστο (Ἡροδ. 8, 5). Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἐχαρίσθην. Μέλ. μεταγεν. χαρισθήσομαι. Παράγ. χαριστέον (Πλατ. Φαιδρ. 227).

Χάσκω (ρίζ. χαν. κατὰ πρόσληψιν τοῦ σκ. καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν ἐγένετο χάσκω = στέκω μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα). Ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀχρήστου ἐνεστ. χαινῶ ἔχομεν μέλ. χανοῦμαι. Ἄορ. ῥ'. ἐχᾶνον. Ἀπαρφ. χανεῖν. Μετχ. χανῶν (Ἰλ. 4, 182. Ὀδ. 12, 350. Σοφ. Αἶ. 1227. Ἀριστοφ. σφ. 342). Παρακ. κέχηνα. Ἀπαρφ. κεληνέναι (Χρυσοστ. περὶ τοῦ κατὰ Θεὸν πολιτεύεσθαι). Μετχ. κεληνῶς-ότος (Πλατ. πολ. 529). Προστ. κελήνετε, μὲ σημασ.

ἐνεστῶτος. Ὑπερσ. ἐκεχῆναι. Εὐρηται καὶ ἀόρ. Ὑποτ. ἐν συνθ. παρ' Ἱπποκρ. 3, 12. ἀναχάνηται.

Χέζω. Παρὰ Κωμικοῖς, μάλιστα δὲ παρ' Ἀριστοφ. εὐχρηστον. Μέλ. χέσομαι, καὶ μᾶλλον εὐχρ. χεσοῦμαι (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1235). Ἄορ. ἔχεσα (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 320. ἐν-347), καὶ β'. ἀόρ. ἔχeson. Ἀπαρφ. χεσεῖν (Ἀριστοφ. Θεσμ. 570). Παθ. παρακ. κέχesμαι. Μετχ. κέχesμένος (Ἀριστοφ. Ἀχ. 1170). Παρακ. β'. κέχoδα (Ἀριστοφ. Βατρ. 479. ἐγκέχoδα. Ὅρν. 68. ἐπικέχoδώς). Μέσ. ἀόρ. ἔχesάμην (Ἀριστοφ. Ἱππ. 1057).

Χειρόω-ῶ (ἐκ τοῦ χεῖρ=πιάνω τι μὲ τὰς χεῖράς μου, μεταχειρίζομαι), σπάνιον, εὐρίσκεται ἐν Ἀριστοφ. σφ. 443. καὶ παρ' ἀδοκίμοις πεζογρ., συνηθέστατα δὲ τὸ μέσ. χειρόομαι-τοῦμαι=καταδαμάζω, ὑποτάσσω, νικῶ. Παρατ. ἐχειροόμην-οῦμην. Μέλ. χειρῶσομαι. Ἄορ. ἐχειρῶσαμην. Παρακ. κειρῶομαι, καὶ παθ. Παθ. ἀόρ. ἐχειρῶθην (Θουκ. 4, 19). Παθ. μέλ. χειρωθήσομαι.

Χέω (ρίζ. χυ-χέω-χεῖω=χύνω), χέεις-εἶς, χέει-εἶ· χέετον-εἶτον· χέομεν, χέετε-εἶτε, χέουσι (συναίρ. ὅπου ἀπαντῶσι δύο ε). Παρατ. ἔχουν, ἔχεες-εις, ἔχεε-ει· ἐχέετον-εἶτον, ἐχέετην-εἶτην· ἐχέομεν, ἐχέετε-εἶτε, ἔχουν. Μέλ. Ἀττ. χέω (ὡς ὁ ἐνεστ.), χεῖς, χεῖ, καὶ μεταγεν. χεῶ (ἐκ χεῶ Π. Δ.). Ἀόρ. ἔχεα. Προστ. ἐγγεάτω (Ξενοφ. συμπ. 2, 23). Εὐκτ. χέαιμι. Ὑποτ. χέω. Ἀπαρφ. σύνθ. συγγέαι (Ἰσαϊ. 5, 18). Μετχ. ἐγγέας (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 1, 3, 9), ἐπ. ἔχεα καὶ μεταγεν. ἔχευσα (Ἀνθ. 14, 124, 8). Παρακ. μεταγεν. κέχῡκα (Πολυβ. 5, 84). Μέσ. χέομαι, ἐπ. χεύομαι. Παρατ. ἐχέομην, ἐχέου, ἐχέετο-εἶτο κτλ. (συναίρ. ὅπου ἀπαντῶσι δύο ε). Μέλ. χέομαι. Ἄορ. ἐχεάμην. Ὑποτ. χέωμαι. Ἀπαρφ. χεάσθαι. Μετχ. χεάμενος. Ἐπ. ἐχευάμην. Ἄορ. β'. συγκοπτ. ποιητ. (ἐχῡμην), ἐχῡτο. Παρακ. κέχῡμαι, καὶ παθ. Ὑπερσ. ἐκεχῡμην. Παθ. ἀόρ. ἐχῡθην. Μέλ. χυθήσομαι (συν-Δημ. 23, 62). Ὁ δὲ τύπος χύνω εἶναι μεταγεν., τοῦ ὁποίου ὁ ἀόρ. εὐρηται παρὰ Ξενοφ. Ἀπομν. 4, 3, 8. διαχῡσαι, καὶ παρ' Ἀριστοφ. ὄρν. 210, χῡσον, προστ. Παράγ. χυτός, χυτήρ, χύτρα.

Χορεύω (ἐκ τοῦ χορός). Παρατ. ἐχόρευον. Μέλ. χορεύσω (Δημ. 39, 23). Παρακ. κειχόρευκα (Πλατ. Νομ. 654). Μέσ. ἀντι

ἐνεργ. εἰς τοὺς δραματ. ποιητάς. Μέλ. χορεύομαι (Αἰσχυλ. Ἄγ. 31), καὶ μεταγεν. Παθ. ἀόρ. ἐχορεύθην (Εὐρ. Ἡρακλ. Γ. 879. Πλάτ. Νόμ. 655). Παθ. παρακ. ἀπροσώπως κεχόρευται (Ἀριστοφ. Ν. 1510), καὶ μεταγεν. Μέσ. ἀόρ. ἀντὶ ἐνεργ. ποιητ. ἐχορευσάμην. Παράγ. χορευτέον, χορευτής, χορευτικός.

Χῶω (χώνω). Ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἐνεστώτος τοῦ παρὰ μεταγεν. εὐχρηστοτ. ῥήματος χωνύω καὶ χώννυμι (Πολυβ. 1, 47. Κρησ. ἐπιστ. Ρ. 5. Θεοφρ. κτλ.). Ἀπαρφ. χούν. Παρατ. ἐχοοῖν (Θουκ. 2, 75). Μέλ. χώσω (χο). Ἀόρ. ἐχῶσα (Δημ. 25, 84. Πλάτ. Νομ. 947). Παρακ. κέχῳκα (Δημ. 55, 28. ἀνακεχωκότες). Παθ. παρακ. κέχῳσμαι. Παθ. ἀόρ. ἐχῶσθην (Ἡροδ. 2, 137. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 3, 17). Παθ. μέλ. χῳσθήσομαι, ποιητ. καὶ μεταγεν. Παράγ. χῳστός, χῳστέον.

Χρά-ομαι-ῶμαι (κάμνω χρῆσίν τινος, μεταχειρίζομαι). Ἀποθ. μέσ. συναίρει τὸ αε κατὰ τοὺς Ἄττ. εἰς η, οἶον' χράεται-ῆται, χράεσθε-ῆσθε. Ἀπαρφ. χράεσθαι-ῆσθαι. Εὐκτ. χραοίμην-ῶμην, χράοιο-ῶο, χράοιτο-ῶτο κτλ. συναίρ. τὸ αοι εἰς φ. Προστ. χράου-χρῶ, χράεσθω-ῆσθω, χράεσθε-χρῆσθε κτλ. Μέλ. χρῆσομαι. Ἀόρ. ἐχρησάμην. Παρακ. καὶ μὲ παθ. σημασ. κέχρημαι. Ἀπαρφ. κεχρηῆσθαι. Μετχ. κεχρημένος. Ὑπερσ. ἐκεχρήμην. Παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην. Μετ' ὄλ. μέλ. κεχρήσεται (Θεοκρ. 16, 73, ἄλλοι δὲ κεχαρήσεται). Παράγ. χρηστός, χρηστέος (Σοφ. Τρ. 3. Ξενοφ. Ἀπομν. 3, 1, 11), χρῆσις.

Χράω-ῶ (=δίδω χρησμόν, μαντεύω). Συναίρει τὸ αε κατὰ τοὺς Ἄττ. εἰς η ἀντὶ εἰς ᾱ, χράεις-ῆς, χράει-ῆ, ἀλλ' Ἴων. καὶ μεταγεν. χράς, χρά κτλ. (Ἡροδ. 4, 155. 1, 55. χράν 8, 135). Παρατ. ἐχραον-ων, ἐχραες-ης, ἐχραε-η, καὶ παρὰ μεταγεν. ἐχραεσ-ᾶς, ἐχραε-ᾶ. Μέλ. χράσω. (ποιητ. καὶ παρ' Ἡροδ. 1, 19). Ἀόρ. ἐχρησα (Θουκ. 5, 32). Παρακ. κέχρηκα. Ὑπερσ. ἐκεχρήκειν, μεταγεν. Μέσ. χράομαι-ῶμαι=ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν' χράη-χρηῆ, χράεται-ῆται κτλ. Μετχ. χραόμενος-ώμενος (Θουκ. 1, 126). Μέλ. χρῆσομαι. Παρακ. κέχρησμαι (Ἡροδ. 4, 164. 7, 141. Ἄλλοι δὲ κέχρημαι), καὶ κέχρημαι (Ἀριστοτ. Ῥητ. 2, 23, 12). Ὑπερσ. ἐκεχρήσμεν ἢ ἐκεχρήμην. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην παρὰ

ποιητ., ἀλλὰ καὶ παρὰ Θουκ. 3, 96, καὶ Ἡροδότῳ 1, 63. Παράγ. χρησιμός, χρήστης=ὁ χρησιμὸν διδούς, χρησιμοδότης, καὶ δανειστῆς (ἐκ τοῦ κίχρημι=δανειζώ), χρηστήριος.

Χρή, ἀπροσ.=πρέπει, εἶναι χρεία. Ὑποτ. χρῆ. Εὐκτ. χρεῖη. Ἀπαρφ. χρῆναι. Μετχ. τὸ οὐδ. χρεῶν (ἄκλιτ.). Παρατ. ἐχρῆν, καὶ ἄνευ αὐξ. χρῆν. Μέλ. χρήσει. Ἀόρ. ἐχρησε. Ἴδὲ καὶ ἀπόχρη-

Χρήζω, Ἰων. χρηρίζω, Δωρ. χρηρίδω=ἔχω ἀνάγκην, ἐπιθυμῶ. Τοῦ ῥήματος τούτου μόνον ὁ ἔνεστ. εἰς Ἀττ. πεζογρ., ὁ δὲ παρατ. ἐχρηζον παρὰ ποιητ. καὶ Ἡροδότῳ.

Χρίω (ἀλείφω, μυρώνω). Παρατ. ἐχρῆον. Μέλ. χρίσω. Ἀόρ. ἐχρίσα. Παρακ. κέχρικα (ἅπαντες παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγεν.). Μέσ. χρίομαι. Παρατ. ἐχρίομην, μεταγεν. Μέλ. χρίσομαι, ποιητ. καὶ μεταγεν. Ἀόρ. ἐχρίσαμην (Ξενοφ. συμπ. 4, 7). Παθ. παρακ. κέχρισμαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 5, 22), καὶ κέχριμαι (Ἡροδ. 4, 195). Ὑπερσ. ἐκεχρίσμην, γ'. πρόσ. ἐκέχριστο (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 1, 2). Παθ. ἀόρ. ἐχρίσθην. Παθ. μέλ. χρισθήσομαι (Π. Δ.). Παράγ. χριστός (Αἰσχ. Πρ. 480), χριστέον, χρίσμα, χρίσις, χριστιανός, χρίστης.

Χρώζω (ποιητ.=χρωματίζω, βάφω), καὶ μεταγεν. χρώννυμι, -ύω (χρώς). Μέλ. χρώσω. Ἀόρ. ἐχρωσα. Παρακ. κέχρωκα. Παθ. παρακ. κέχρωσμαι. Παθ. ἀόρ. ἐχρώσθην. Ἀπαρφ. χρωσθῆναι (Πλατ. Θεαιτ. 156). Μέλ. χρωσθήσομαι.

Χώννυμι, ἴδε χόω.

Χωρέω-ῶ (χῶρος)=ὑποχωρῶ, προχωρῶ κτλ. Παρατ. ἐχώρεον-ουν. Μέλ. χωρήσω, σπαν. εἰς Ἀττ. ἀπλοῦς (Θουκ. 1, 82), ἀλλ' ἐν συνθέσει μετὰ τῶν προθέσ. ἀνά, ἀπό, ἐν, πρό, πρὸς, σὺν (Θουκ. ἀνά-7, 72. Ἰσαί. ἐγ-3, 34. Πλατ. πολ. ἐγ-536. Θουκ. προ-3, 4. Ξενοφ. Ἑλλ. συγ-3, 2, 12. Ἰσοκρ. 6, 13), καὶ Μέσ. μέλ. ἀπλοῦς καὶ ἐν συνθέσει, χωρήσομαι, παρὰ δοκίμοις Ἀττ. Ἀόρ. ἐχώρησα. Παρακ. κεχώρηκα (Θουκ. 1, 122. Πλατ. σοφ. 253). Παθ. παρακ. κεχώρημαι. Ἀόρ. ἐχωρήθην. Μετχ. συγχωρηθεῖς (Ξενοφ. Ἑλλ. 3, 2, 31). Παθ. μέλ. μεταγεν. συγ-χωρηθήσομαι. Παράγ. χωρητέον (Δ. Ἀλ. 1, 56), ἀναχωρητέον (Πλατ. Κριτ. 51).

Ψ

Ψ^αύω (=ἐγγίζω, ψηλαφῶ). Μέλ. ψάυσω. Ἀόρ. ἔψαυσα. Παρακ. μεταγεν. ἔψαυκα. Παθ. παρακ. ἔψαυσμαι (παρ—Ἰπποκρ. 2, 335). Παθ. ἄορ. μεταγεν. ἔψαύσθην (Διοσκ. Ματ. 2, 16). Μέσ. ψάυομαι (Διοσκ. 5, 27).

Ψ^αώ-ῶ (=τρίβω, χαλνῶ). Συναιρεῖ τὸ αε κατὰ τοὺς Ἀττ. εἰς ἡ ἀντὶ εἰς $\bar{\alpha}$, οἶον ψάεις-ῆς, ψάει-ῆ. Ἀπαρρ. ψῆν. Παρατ. ἔψαον-ων, ἔψαας-ης, ἔψαε-η κτλ. Μέλ. ψήσω. Ἀόρ. ἔψησα. Παθ. καὶ μέσ. ψάομαι-ῶμαι. Μέλ. ἀποψήσομαι. Ἀόρ. ἀπεψησάμην (Ἀριστοφ. Εἰρ. 1231, βατρ. 490). Παθ. παρακ. ἔψηγμαι, καὶ μεταγεν. ἔψησμαι ἢ ἔψημαι. Ἀόρ. μεταγεν. ἐψήχθην (ψήχω). Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀπαντᾷ συνηθέστ. σύνθετον.

Ψ^εέγω (κατηγορῶ, μέμφομαι). Παρατ. ἔψεγον. Μέλ. ψέξω. Ἀόρ. ἔψεξα. (Ἀπαντες οἱ χρόνοι παρὰ δοκίμοις). Παρακ. καὶ Ὑπερσ. δὲν ἔχει. Παθ. ψέγομαι. Παρατ. ἐψεγόμεν. Παρακ. ἔψεγμαί, γ'. πρόσ. ἔψεκται, παρ' Ἰπποκράτει. Ὁ παθ. ἄορ. β'. ἐπέγην καὶ δ β'. παρακ. ἔψογα παρὰ μεταγενεστέρους. Παράγ. ψεκτός, ψεκτέος.

Ψ^εεύδω (=ἀποδεικνύω ψευδές, ἀπατῶ). Παρατ. ἔψευδον. Μέλ. ψεύσω. Ἀόρ. ἔψευσα. Μέσ. ψεύδομαι. Παρατ. ἐψευδόμην. Μέλ. καὶ μὲ παθ. σημασ. ψεύσομαι. Ἀόρ. ἐψευσάμην. Παθ. παρακ. καὶ μὲ μέσ. σημασ. ἔψευσμαι, γ'. πρόσ. ἔψευσται (Δημ. 52, 23). Ὑπερσ. ἐψεύσμην, γ'. πρόσ. ἔψευστο (Θουκ. 5, 83). Παθ. ἄορ. ἐψεύσθην. Παθ. μέλ. ποιητ., καὶ μεταγεν. ψευσθήσομαι. Μετ' ὄλ. μέλ. ἐψεύσεται, ἄλλοι δὲ ψεύσεται (Εὐρ. Ἀνδρ. 346). Τὸ ψεύδομαι σημαίνει λέγω ψεύδη, ἢ λέγων ψεύδη ἀπατῶ τινα· γενικῇ δὲ συντάσσ. σημαίνει ἀπατῶ ἑμαυτόν, ἀποτυγχάνω.

Ψ^ηηφίζω (ἐκ τοῦ ψῆφος=διὰ ψήφων ἀριθμῶ, δίδω τὴν γνώμην μου διὰ τῆς ψήφου). Τὸ μὲν ψηφίζεσθαι λέγεται περὶ τοῦ δήμου, ὅστις κατὰ τὰς ἐπικρατεστέρας εὐρεθείσας ψήφους ἀποφασίζει, τὸ δὲ ψηφίζειν, καὶ συνηθέστερον ἐπιψηφίζειν, περὶ τοῦ ἔχοντος τὸ δικαίωμα τοῦ θέτειν τὴν ὑπόθεσιν εἰς ψηροφορίαν. Μέλ. ψηφιδῶ. Ἀόρ. σπᾶν. καὶ μὲ σημασ. μέσ. ἐψήφισα. Παρακ. ἐψήφι-

κα. Παθ. και μέσ. ψηφίζομαι. Παρατ. ἐψηφίζομην. Μέλ. ψηφίσομαι (Λυσ. 12, 44), και ψηφιοῦμαι (Ἰσαϊ. 6, 2. Πλατ. συμ. 177. Θουκ. 7, 48. Δημ. 43, 84). Ἄόρ. ἐψηφισάμην. Παθ. παρακ. και με μέσ. σημασ. ἐψηφισμαι. Ὑπερσ. ἐψηφισμην. Παθ. ἀόρ. ἐψηφίσθην (Θουκ. 6, 8). Παθ. μέλ. ψηφισθήσομαι. Μετχ. ψηφισθησόμενος (Ἰσοκρ. 6, 92). Παράγ. καταψηφιστέος (Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 4, 9).

Ψύχω (=φυσῶ, ἀερίζω, δροσίζω). Παρατ. ἐψυχον. Μέλ. ψύξω. Ἄόρ. ἐψύξα. Παρακ. πέψυκα, πεψυκῶς (Ἀνθ. 7, 115). Παθ. ψύχομαι. Παρακ. ἐψυγμαι, ἐψυγμένος (Πλατ. Κριτ. 120), γ'. πρόσ. ἐψύκται (Ἰπποκρ. 6, 512). Ἄπαρσ. ἐψύχθαι. Μετχ. ἐψυγμένος. Παθ. ἀόρ. ἐψύχθην (Ξενοφ. κυν. 5, 3. Πλατ. Τιμ. 60, 76). Παθ. ἀόρ. εἴ. ἐψύχην, και μεταγεν. ἐψύγην. Ἄπαρσ. ψυγήναι. Μετχ. ψυγείς-γέντος. Παθ. μέλ. ἀ. ψυχθήσομαι, εἴ. ψυγήσομαι, μεταγεν. Παράγ. ψυκτός (Ἠσύχ.), ψυκτέος (Ἰπποκρ. 2, 159).

Ὠδίνω (ὠδίζε) = ἔχω πόνους τῆς γέννας, ἢ τίκτω, γεννῶ με πόνους, ἐν γένει, αἰσθάνομαι σφοδρούς πόνους. Μόνον ὁ ἐνεστ. παρά Πλάτωνι, οἱ δ' ἄλλοι χρόνοι εὐρηναί εἰς μεταγενεστ., ἦτοι ὁ παρατ. ὠδίνων (Π. Δ.), ὁ μέλ. ὠδινήσω (Π. Δ.), ὁ ἀόρ. ὠδίνησα, ὁ μέσ. ἀόρ. ὠδινησάμην και ὁ παθ. ἀόρ. ὠδινήθην.

Ὠθέω-ῶ (=σπρώχνω, ἀποκρούω). Παρατ. σπαν. εἰς Ἄττ. ὠθεον-ουν, και ἐώθεον-ουν. Μέλ. ὠθήσω ποιητ., και ὦσα εἰς Ἄττ. (Πλατ. πολ. 415. Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 6, 4, 18, ἐξ-). Ἄόρ. ἔωσα, Ἴων. ὄσα (Ἡροδ. 3, 78. 7, 167), και μεταγεν. ὠθησα (Δίων Κασσ. ἀποσπ. 207). Παρακ. μεταγεν. ἔωκα. Παθ. παρακ. ἔωσμαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 7, 1, 36), και ἐν συνθ. (ἀπ-Θουκ. 2, 39. περι-3, 57. Ξυν-Πλατ. Τιμ. 59), και Ἴων. ὄσμαι. Μετχ. ἀπ-ωσμένος παρ' Ἡροδ. 5, 69. Ἄόρ. παθ. ἐώσθην (Πλατ. Τιμ. 60). Παθ. μέλ. ὠσθήσομαι. Μέσ. ὠθέομαι-οῦμαι = ὠθῶ ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποκρούω, ἐώσαντο τοὺς Πέρσας = ἔωσαν ἀφ' ἐαυτῶν, ἀπέκρουσαν (Πλουτ. Ἀριστ. § 19). Παρατ. ὠθέομην-οῦμην. Μέλ. ὠσομαι. Ἄόρ. ἐώσάμην εἰς Ἄττ. (Θουκ. 4, 43), ἐπ. και Ἴων. ὠσά-

μην (Ἡροδ. 9, 25. Ἰλ. 16, 592). Παράγ. ὠστός, ὠστέος, μεταγεν., ἀπωστός (Σοφ. Αἴ. 1019).

ᾠνόμομαι-οὔμαι (ἀποθ. μέσ.=ἀγοράζω, μισθώνω). Παρατ. ἐωνέομην-οὔμην (Ξενοφ. Ἰππ. 8, 2. Δημ. 38, 8), καὶ Ἴων. ὠνούμην (Ἡροδ. 3, 139). Μέλ. ὠνήσομαι (Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. 4, 5, 41). Ἄορ. μεταγεν. ἐωνησάμην καὶ ὠνησάμην, ἀντί τοῦ Ἄπτ. ἐπριάμην, -ω, -ατο κτλ., ὅπερ ἴδε. Παθ. παρακ. μέ σημασ. ἐνεργ. ἐώνημαι (Λυσ. 7, 2), καὶ μέ σημασ. παθ. παρὰ Πλάτωνι (Πολ. 563. Λυσ. 32, 21). Ὑπερσ. ἐωνήμην. Παθ. ἄορ. ἐωνήθην (Ξενοφ. Ἄπομν. 2, 7, 12. Πλατ. Νομ. 850. Ἰσαϊ. 6, 19). Παράγ. ὠνητός (Θουκ.), ὠνητέος (Πλατ. Νομ. 849).

ὠρύομαι (μέσ. ἀποθ.=βρυχώμαι, οὐρλιάζω, μουγγρίζω, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ἐξαίρ. ἐπὶ σκύλων, λύκων, λεόντων κτλ.). Παρατ. ὠρύομην. Μέσ. ἄορ. ὠρυσάμην (ἀπαντες παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις).

ὠφελέω-ῶ (βοηθῶ, ὠφελῶ), μεταβ. Παρατ. ὠφέλεον-ουν. Μέλ. ὠφελήσω. Ἄορ. ὠφέλησα. Παρακ. ὠφέληκα (Ἰσαϊ. 5, 45. Πλατ. Γοργ. 511). Ὑπερσ. ὠφελήκη ἀντί ὠφελήκειν, παρὰ Πλάτ. Ἄπολ. 31. Παθ. παρακ. ὠφέλημαι. Ὑπερσ. ὠφελήμην. Παθ. ἄορ. ὠφελήθην. Παθ. μέλ. ὠφεληθήσομαι. Μέσ. μέλ. μέ σημασ. παθ. ὠφελήσομαι (Θουκ. 6, 18. Ξενοφ. Ἄπομν. 1, 6, 14. 3, 7, 9. Πλατ. πολ. 343. Λυσ. 19, 61). Παράγ. ὠφελητέος (Ξενοφ. Ἄπομν. 2, 1, 28).

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΝΟΜΑΤΑ.

Α

Ἄδολέσχης, ὁ, ἀδόλεσχος (Ἀριστοτ. Θεόφρ.).

Ἄηδών, ἡ. Γεν. ἀηδόνας (ἀηδοῦς Σοφ. Αἵ. 629 χορ.). Δοτ. ἀηδόνη. Αἵτ. ἀηδόνα (ἀηδῶ, ποιητ.). Κλητ. ἀηδοῖ κτλ.

Ἄθως, ὁ (ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ). Γεν. Ἄθω. Δοτ. Ἄθω. Αἵτ. (Ἄθων) καὶ Ἄθω. Κλητ. ὦ Ἄθως, καὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσ. γεν. Ἄθωνος κτλ.

Αἰδώς, ἡ (=ἐντροπή). Γεν. αἰδούς-οῦς. Δοτ. αἰδοῖ-οῖ. Αἵτ. αἰδόα-ω. Κλητ. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκ. τὰ αἰδώ, ταῖν αἰδοῖν. Πληθ. ὄν. αἰ αἰδοί. Γεν. τῶν αἰδῶν. Δοτ. ταῖς αἰδοῖς. Αἵτ. τὰς αἰδούς. Κλητ. ὦ αἰδοί.

Αἰθήρ, ὁ (=καθαρώτατος ἀήρ). Γεν. αἰθέρος. Δοτ. αἰθέρι. Αἵτ. αἰθέρα. Κλητ. ὦ αἰθήρ (ἐν χρήσει μόνον καθ' ἐνικόν).

Ἄλς, ἡ (=θάλασσα). Γεν. ἄλός. Δοτ. ἄλί. Αἵτ. ἄλα. Κλητ. ὦ ἄλς. Πληθ. οἱ ἄλες (=τὸ ἄλας). Γεν. ἄλῶν. Δοτ. ἄλσιν. Αἵτ. ἄλας. Κλητ. ἄλες.

Ἄλως=ἄλῶνιον (ἡ). Γεν. ἄλω. Δοτ. ἄλω. Αἵτ. ἄλω, κατὰ τὴν β'. Ἄττ. κλίσιν. Πληθ. ἄλω. Γεν. ἄλων. Δοτ. ἄλως. Αἵτ. ἄλως. Ἄπαντᾶ δὲ καὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσιν, οἶον· Γεν. ἄλωνος. Δοτ. ἄλωνι. Αἵτ. ἄλωνα καὶ ἄλωα. Πληθ. ἄλωνες κτλ.

Ἄμνός, ἄρσ. καὶ θηλ. Γεν. ἄρνός, (ρίζ. ἄρν. ἄνευ ὀνομ.). Δοτ. ἄρνί. Αἵτ. ἄρνα. Δυϊκ. ἄρνε, ἄρνοῖν. Πληθ. ἄρνες καὶ ἄρνοί. Γεν. ἄρνῶν. Δοτ. ἄρνάσι. Αἵτ. ἄρνας. Ἡ ὀνομ. ἄμνός εἶναι μεταγεν. Τὸ δὲ θηλ. ἄμνάς εὑρηται παρὰ Θεοκρίτῳ.

Ἄμφω. Ἄντων. ἐπιμεριστ., ἀριθ. δυϊκοῦ. Γεν. καὶ Δοτ. ἀμφοῖν, καὶ πλέον οὔ.

Ἄναξ (ὁ). Γεν. ἀνακτος. Δοτ. ἀνακτι. Αἰτ. ἀνακτα. Κλητ. ὦ ἀναξ, καὶ κατ' ἀφαιρέσειν ὠναξ, καὶ μόνον ἐπὶ Θεοῦ ἀνα. Ὁ δυϊκ. καὶ πληθ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ'. κλίσιν.

Ἄνθρω. ῥίζ. ἀνερ. Γεν. ἀνδρός. Δοτ. ἀνδρί. Αἰτ. ἀνδρα. Κλητ. ἀνερ. Δυϊκ. ἀνδρε. Γεν. καὶ δοτ. ἀνδροῖν. Πληθ. ἀνδρες. Γεν. ἀνδρῶν. Δοτ. ἀνδρᾶσιν. Αἰτ. ἀνδρας. Οἱ μὴ συγκεκομμένοι τύποι ἀνέρος, ἀνέρι ἀνέρες, ἀνέρων ἀπαντῶσι παρὰ ποιηταῖς. Δοτ. πληθ. πολλάκις παρ' Ὁμήρῳ ἀνδρῆσιν.

Ἀπόλλων. Γεν. Ἀπόλλωνος. Δοτ. Ἀπόλλωνι. Αἰτ. Ἀπόλλωνα καὶ Ἀπόλλω συνηθέστ. Κλητ. Ἀπολλων (συστέλλει τὸ ω εἰς ο ἀναβιβάζ. καὶ τὸν τόνον).

Ἄρης. Γεν. Ἄρεως καὶ ποιητ. Ἄρεος. Δοτ. Ἄρεϊ-ει. Αἰτ. Ἄρεα-η καὶ Ἄρην. Κλητ. Ἄρες.

Ἄστήρ. Γεν. ἀστέρος. Δοτ. ἀστέρι. Αἰτ. ἀστέρα. Πληθ. ἀστέρες, καὶ ποιητ. οὐδ. ἄστρα. Γεν. ἀστέρων. Δοτ. ἀστράσι.

B

Βοῦς, ἄρσ. καὶ θηλ. Γεν. βοός. Δοτ. βοῖ. Αἰτ. βοῦν. Κλητ. βοῦ. Δυϊκ. βός, βοοῖν. Πληθ. βόες (βοῦς). Γεν. βοῶν. Δοτ. βουσίν. Αἰτ. (βόας) βοῦς. Κλητ. βόες (βοῦς).

Γ

Γάλα (τό). Γεν. γάλακτος. Δοτ. γάλακτι. Δοτ. πληθ. γάλαξι. Γάλακτα, γαλάκτων παρὰ μεταγενεστέρως.

Γαστήρ (ἡ) = κοιλία. Γεν. γαστρός. Δοτ. γαστρί. Αἰτ. γαστέρα. Πληθ. γαστέρες. Γεν. γαστέρων. Δοτ. γαστράσι.

Γέλως. Γεν. γέλωτος. Δοτ. γέλωτι. Αἰτ. γέλωτα, καὶ παρὰ ποιητ. καὶ μεταγεν. γέλω.

Γέρας (τό) = βραβεῖον. Γεν. γέρασος-ως. Δοτ. γέραϊ-α. Πληθ. γέραα-α κτλ.

Γήρας, κατὰ τὸ γέρας. Γεν. (γήραος) γήρωσ. Δοτ. (γήραϊ) γήρα κτλ.

Γόνου, ῥίζ. γονατ. Γεν. γόνατος. Δοτ. γόνατι. Πληθ. γόνατα κτλ. Κατὰ τὸ γόνου κλίνεται καὶ τὸ δόρου.

Γραῦς (ή) = γραῖα. Γεν. γραῖός. Δοτ. γραῖί. Αἰτ. γραῦν. Κλητ. γραῦ. Δυϊκ. γραῖε, -οῖν. Πληθ. Γραῖες καὶ γραῦς. Γεν. γραῶν. Δοτ. γραυσίν. Αἰτ. (γραῖας) γραῦς. Κλητ. γραῖες καὶ γραῦς.

Γυνή. Γεν. γυναικός. Δοτ. γυναικί. Αἰτ. γυναῖκα. Κλ. γύναι. Πληθ. γυναῖκες. Γεν. γυναικῶν. Δοτ. γυναιξίν. Αἰτ. γυναῖκας. Παρά ποιητ. εὐρίσκ. καὶ αἰτ. γυνήν. Κλ. ᾧ γυνή. Πληθ. γυναί. Αἰτ. γυνάς.

Δάκρυον. Γεν. δακρύου, κλίνεται ὁμαλῶς, πλὴν τῆς δοτ. πληθ. δάκρυσιν ἐκ τοῦ ποιητ. δάκρυ, τοῦ ὁποῦ προσχ. εἶναι τὸ δάκρυον.

Δάκτυλος (ὀ), ὁμαλ. Πληθ. δάκτυλοι, καὶ οὐδέτερ. δάκτυλα ποιητικῶς.

Δεῖνα, ἄρσ. θηλ. καὶ οὐδ. Γεν. δεῖνος. Δοτ. δεῖνι. Αἰτ. δεῖνα. Πληθ. ἄρσ. καὶ θηλ. δεῖνες. Γεν. δεῖνων. Αἰτ. δεῖνας. Εἶναι ἄντων. ἀόριστος, ἥτις ὅτε μὲν μένει ἄκλιτος, ὅτε δὲ κλίνεται ὡς ἄνωτέρω.

Δένδρον. Γεν. δένδρου. Δοτ. πληθ. δένδροις καὶ δένδρεσιν ἐκ τοῦ Ἴων. τὸ δένδρος.

Δέπας (τό) = ποτήριον. Γεν. δέπας. Δοτ. δέπαϊ καὶ δέπα. Πληθ. δέπαα καὶ δέπα. Δοτ. δέπασι.

Δεσμός. Γεν. δεσμοῦ κτλ. Πληθ. δεσμοὶ καὶ δεσμά, δέσμα-τα μόνον ποιητικῶς.

Δημήτηρ (ή). Γεν. Δήμητρος. Δοτ. Δήμητρι. Αἰτ. Δήμητρα, καὶ Δήμητραν μεταγεν. Κλ. Δήμητερ.

Δόρυ (τό). Γεν. δόρατος (δορατ.). Δοτ. δόρατι καὶ δορί. Πληθ. δόρατα. Δοτ. δόρασι. Κατὰ τὸ γόνου κλίνεται, ἕπερ ἴδε.

Δυσμαῖ (αί). Γεν. δυσμῶν. Δοτ. δυσμαῖς. Αἰτ. δυσμάς. Ἑλληνιστικὸν κατ' ἀριθμόν, ἅπαντῶν μόνον εἰς πληθυντικόν.

Ε

Ἔαρο (τό) = ἀνοιξίς, καὶ ἐκ συναίρ. ἦρ. Γεν. ἔαρος καὶ ἦρος. Δοτ. ἔαρι καὶ ἦρι. Αἶτ. ἔαρ-ἦρ. Δυϊκὸν καὶ πληθ. δὲν ἔχει.

Ἐγγελευς (ή) = χέλι. Γεν. ἐγγέλυος. Δοτ. ἐγγέλυϊ. Αἶτ. ἐγγελυον. Πληθ. ἐγγέλεις. Γεν. ἐγγέλεων. Αἶτ. ἐγγέλεις.

Εἰκόν (ή). Γεν. εἰκόνοσ κτλ. Ἡ γεν. εἰκοῦσ. Αἶτ. εἰκό. Αἶτ. πληθ. εἰκοῦσ παρὰ ποιηταῖσ ἀπαντῶσιν.

Ἐτησίαε (οῖ) = ἐνιαῦσοι ἀνεμοὶ περιοδικοὶ ἀνεμοὶ, κοινῶσ μελτέμια. Γεν. ἐτησιῶν. Δοτ. ἐτησίαισ. Αἶτ. ἐτησίασ. Μόνον εἰς τὸν πληθυντικόν.

Ζ

Ζεῦσ (ό). Γεν. Διός. Δοτ. Διύ. Αἶτ. Δία. Κλ. Ζεῦ. Οἱ τύποὶ Ζηνός, Ζηνί, Ζήνα εἶναι ποιητικοί.

Ζυγός (ό) = ὁ κοιν. ζυγός ἢ ζυγός = ζυγαριά. Πληθ. τὰ ζυγά. Ἐτερος τύπος τὸ ζυγὸν συνηθέστερος τοῦ ζυγός.

Η

Ἡρωσ (ό). Γεν. ἦρωσ. Δοτ. ἦρωι. Αἶτ. ἦρωα καὶ ἦρω. Πληθ. ἦρωεσ, καὶ ἦρωσ ποιητ. Γεν. ἦρώων. Δοτ. ἦρωσι. Αἶτ. ἦρωασ, καὶ ἦρωσ ποιητικόν.

Θ

Θαλήσ. Γεν. Θάλεω. Δοτ. Θαλῆ. Αἶτ. Θαλῆν. Ἡ γεν. Θαλοῦ καὶ Θάλητοσ. Δοτ. Θάλητι. Αἶτ. Θάλητα παρὰ μεταγενεστέροισ.

Θέμις (ή) = τὸ δίκαιον. Γεν. θέμιδοσ. Δοτ. θέμιδι. Αἶτ. θέμιν. Πολλάκισ μένει ἀκλιτον καὶ κατ' Αἶτ. θέμισ. Ὡσ κύριον δὲ ὄνομα ἔχει γεν. Θέμιδοσ καὶ Θέμιτοσ. Δοτ. Θέμιδι. Αἶτ. Θέμιν.

Θραξ (ό). Ὀνομα ἐθνικόν. Γεν. Θρακός. Δοτ. Θρακί. Αἶτ. Θρακα. Δυϊκ. Θρακε, Θρακοῖν. Πληθ. Θρακεσ. Γεν. Θρακῶν. Δοτ. Θραξίν. Αἶτ. Θρακασ.

Θριξ (ή). Γεν. τριχός. Δοτ. τριχί. Αίτ. τρίχα. Πληθ. τρίχες. Δοτ. θριξί (ν).

Θυγάτηρ (ή). Γεν. θυγατρός. Δοτ. θυγατρί. Πληθ. δοτ. θυγατράσι. Οί μὴ συγκεκομμένοι τύποι θυγατέρος κτλ. εἶναι τῶν ποιητῶν.

Θῶς (δ, ή) = τσακάλι. Γεν. θωός. Δοτ. θωί. Αίτ. θῶα. Δυϊκ. γεν. καὶ δοτ. θῶοιν. Πληθ. θῶες. Γεν. θῶων. Δοτ. θωσί. Αίτ. θῶας.

Η

Ίδρως. Γεν. ἰδρῶτος. Δοτ. ἰδρῶτι καὶ ἰδρῶ. Αίτ. ἰδρῶτα καὶ ἰδρῶ. Πληθ. ἰδρῶτες. Γεν. ἰδρῶτων κτλ. ὁμαλῶς κατὰ τὴν γ' κλίσειν.

Κ

Κακός-ή-όν. Παραθετ. κακίων, κάκιστος, καὶ χεῖρων, χείριστος, καὶ κακώτερος μεταγεν. καὶ παρ' Ὀμήρῳ.

Κάλως (δ) = παλαμάρι. Γεν. κάλου καὶ κάλωος Ἄττ. καὶ κάλω. Δοτ. κάλω. Αίτ. κάλων, καὶ παρ' Ἡροδ. κάλον. Δυϊκ. κάλω, κάλων. Πληθ. κάλω καὶ κάλωες, κάλοι ἐν ἐπιγραφῇ. Γεν. κάλων. Δοτ. κάλωσ καὶ μεταγεν. κάλοις. Αίτ. κάλωσ, κάλους καὶ κάλωας.

Κλεις (ή) = τὸ κλειδίον. Γεν. κλειδός. Δοτ. κλειδί. Αίτ. κλειν, κλειδα μεταγεν. Πληθ. κλειδες. Αίτ. κλειδας καὶ κλεις ἐκ συναίρεσεως. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἄττικοὺς ἡ ἐνικ. ὄνομ. κλής. Γεν. κληδός. Αίτ. κληδα, καὶ αἰτ. πληθ. κληδας (Αἰσχύλ.).

Κοινωνός (δ, ή), ὁμαλ. κατὰ τὴν β'. κλίσειν. Πληθ. κοινωνοί, καὶ κοινῶνες. Αίτ. κοινωνούς, καὶ κοινῶνας. Οἱ τύποι κοινῶνες, κοινῶνας, ἀπὸ τοῦ κοινῶν-ῶνος, ὅπερ μόνον εἰς ὄνομ. καὶ αἰτ. πληθ. εὔρηται παρὰ Ξενοφ., σημαῖον σύντροφος, συμπράκτωρ, σύμβουλος κτλ., αἱ δὲ ἄλλαι πτώσεις ἀναπληροῦνται ἀπὸ τοῦ κοινωνός.

Κύνων, ἀρσ. καὶ θηλ. Γεν. κυνός. Δοτ. κυνί. Αίτ. κύνα. Κλ. κύον. Δυϊκ. κύνε, κυνοῖν. Πληθ. κύνες. Γεν. κυνῶν. Δοτ. κυσίιν. Αίτ. κύνας.

Λ

Λίπα, αίτιατ. άντί έπιρρήμ. έν χρήσει. Παρ' Ομήρω άει μετά του άλείψαι και άλείψασθαι λίπ' έλαίω, και χρίσαι και χρίσασθαι λίπ' έλαίω. Έτι δέ και έν τῷ 'Αττ. πεζῷ λόγω «άλείφασθαι και χρίσασθαι λίπα», άλείφουμαι μέ λάδι. Παρά μεταγεν. ὅμως άπαντᾶ ὄνομ. λίπας. Δοτ. λίπαϊ και λίπα.

Λύχνος (δ). Πληθ. οί λύχνοι και τᾶ λύχνα. Δοτ. λύχνοις και λύχνοισι, παρά Λουκιανῶ.

Μ

Μιάλη = μασχάλη. Μόνον ή γεν. έν τῇ φράσει «ὑπό μάλης» = ὑποκάτω τῆς μασχάλης.

Μάρτυς, ἄρσ. και θηλ. Γεν. μάρτυρος. Δοτ. μάρτυρι. Αίτ. μάρτυρα και σπαν. μάρτυν. Κλ. μάρτυς. Πληθ. μάρτυρες. Δοτ. μάρτυσιν. Αίτ. μάρτυρας.

Μέγας, θηλ. μεγάλη, οὐδ. μέγα. 'Η μέν ὄνομ. αίτ. και κλητ. του ἄρσ. και οὐδ. έν τῷ ένικῷ ἀριθμῷ έκ του μέγας, ὅλαι δέ αί ἄλλαι πτώσεις και οί ἀριθμοί έκ του ἀχρήστου μέγας ὁμαλῶς κατά την α. και β'. κλίσιν. Παραθετικά, μείζων ἄρσ. και θηλ., μείζον οὐδ. μέγιστος, -η-ον, και μεταγεν μεγαλότερος.

Μίνως. Γεν. Μίνω (κατά την β'. 'Αττ. κλίσιν), και Μίνωος (κατά την γ'. κλίσιν). Δοτ. Μίνω (κατά την β'. 'Αττ. κλίσιν), και Μίνωι (κατά την γ'. κλίσιν). Αίτ. 'Αττ. Μίνω, Μίνων και Μίνωα. Αίτ. πληθ. Μίνωας.

Μήτηρ. Γεν. μητρός. Δοτ. μητρί. Αίτ. μητέρα. Κλ. μητερ. Πληθ. μητέρες. Δοτ. μητρᾶ'σι. Αίτ. μητέρας.

Μύκης (δ) = μανιτάρι. Γεν. μύκητος. Δοτ. μύκητι. Αίτ. μύκητα και μύκην. Πληθ. μύκητες. Δοτ. μύκησιν. Αίτ. μύκητας. οί τύποι κατά την α. κλίσιν. μύκου, μύκαι, μύκαις παρά μεταγενεστέροις.

Ν

Ναῦς (ή). Γεν. νεώς. Δοτ. νηί. Αίτ. ναῦν. Κλ. (ναῦ). Δυϊκ.

Γεν. καὶ Δοτ. νεοῖν. Ἡ ὄνομ. καὶ αἰτ. δὲν εὐρίσκεται. Πληθ. νῆες.
Γεν. νεῶν. Δοτ. νευσί (ν). Αἰτ. ναῦς.

Νέωτα, αἰτ. μόνον ἐν τῇ φράσει «ἐς νέωτα» = τοῦ χρόνου.

Νύξ. Γεν. νυκτός. Δοτ. νυκτί. Πληθ. νύκτες. Δοτ. νυξί κτλ.

Νῶτος (ὁ) σπανιώτ., καὶ συνηθέστ. τὸ νῶτον. Ὁ πληθυντ. ἀμφοτέρων τῶν τύπων τὰ νῶτα.

Οἰδίπους. Γεν. Οἰδίποδος καὶ Οἰδίπου. Δοτ. Οἰδίποδι. Αἰτ. Οἰδίποδα καὶ Οἰδίπουν. Κλητ. Οἰδίπου. Πληθ. Οἰδίποδες. Γεν. Οἰδιπόδων ὡς οὐσιαστ. παρ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1042.

Οἶς (ὁ, ἡ) = πρόβατον. Γεν. οἴος. Δοτ. οἴι. Αἰτ. οἶν. Δυϊκ. οἶε, οἴοιν. Πληθ. οἶες. Γεν. οἴων. Δοτ. οἴσι (ν). Αἰτ. οἶας καὶ οἶς.

Ὄναρ (τὸ) = ὄνειρον, μόνον εἰς ὄνομ. καὶ αἰτ. ἀπαντᾷ. Πολλὰκις δὲ καὶ ἐπιρρ. τίθεται, σημαῖνον καθ' ὕπνον, εἰς τὸν ὕπνον.

Ὄνειρος (ὁ). Γεν. ὄνειρου, καὶ κατὰ μεταπλασμόν, ἦτοι ἐξ ἄλλης ρίζης, ὄνειρατος. Δοτ. ὄνειρατι. Πληθ. ὄνειρατα. Γεν. ὄνειράτων. Δοτ. ὄνειρασιν. Αἰτ. ὄνειρατα. Ὁ δὲ τύπος τῆς πληθ. ὄνομ. ὄνειροι παρὰ Πλουτάρχῳ. Τὸ ὄνειρον ὁ Εὐστάθιος παράγει παρὰ τὸ, ὃν εἴρειν = ἄλληθες ἀγγέλλειν.

Ὄρνεις, ἀντὶ ὄρνιθς (ὁ, ἡ) = πτηνόν. Γεν. ὄρνιθος. Δοτ. ὄρνιθι. Αἰτ. ὄρνιν καὶ ὄρνιθα. Κλ. ὄρνι. Πληθ. ὄρνιθες καὶ ὄρνεις. Γεν. ὄρνιθων καὶ ὄρνειων. Δοτ. ὄρνισιν. Αἰτ. ὄρνιθας, ὄρνεις καὶ ὄρνις (Δημοσθ.). Κλ. ὄρνιθες καὶ ὄρνεις.

Ὄψ (τὸ) = αὐτίον, ἀντὶ ὄψ. Γεν. ὠτός. Δοτ. ὠτί. Δυϊκ. ὦτε, ὠτοῖν. Πληθ. ὦτα. Γεν. ὠτων. Δοτ. ὠσίν. Αἰτ. ὦτα.

Ὄφελος (τὸ) = ὠφέλεια. Ἐν τῇ ὄν. μόνον καὶ αἰτ. εὐρίσκεται.

Παις, ἐκ τοῦ πάϊς (ὁ, ἡ). Γεν. παιδός. Δοτ. παιδί. Αἰτ. παιδα. Κλ. παῖ. Δυϊκ. παῖδε, παῖδوين. Πληθ. παῖδες. Γεν. παίδων. Δοτ. παισίν. Αἰτ. παιδας.

Πάτριος (ὁ) = πάππος, θεῖος πρὸς μητρός, συγγενής. Γεν. πάτρω καὶ πάτριος. Δοτ. πάτρω καὶ πάτριω. Αἵτ. πάτρων καὶ πάτρωα. Πληθ. πάτρω καὶ πάτριες. Γεν. πάτρων καὶ πατρώων. Δοτ. πάτριος καὶ πάτριωσι. Αἵτ. πάτριος καὶ πάτριως. Δυϊκ. πάτρω καὶ πάτριωε. Γεν. καὶ Δοτ. πάτρων καὶ πατρώοιν. Κατὰ τὴν β'. ἄττ. καὶ κατὰ τὴν γ'. κλίσιν.

Πλέως, πλέα, πλέων, κατὰ τὴν β'. ἄττ. κλίσιν τὸ οὐδ. εἰς τὸν πληθ. τρέπει τὸ ω εἰς α, οἶον· τὰ πλέα, σύνθ. δικατάλ. ὁ ἢ ἔμπλεως, τὸ ἔμπλεων, ἔκπλεως πληθ. τὸ οὐδ. ἔκπλεα (ἀλλὰ καὶ ἔκπλεω), ἔμπλεως, ἔμπλεα. Ἐπίρ. ἐμπλέως. Τὸ πλέως Ἄττ. ἀντί τοῦ πλέος.

Πνύξ (ἡ) = τόπος, ὅπου συνηθοῖζετο καὶ ἐβουλεύετο ὁ δῆμος ἐν Ἀθήναις. Γεν. Πυκνός. Δοτ. Πυκνί. Αἵτ. Πύκνα· μὴ Ἄττ. δὲ Πυκός, Πυκί, Πνύκα.

Ποσειδῶν. Γεν. Ποσειδῶνος. Δοτ. Ποσειδῶνι. Αἵτ. Ποσειδῶνα καὶ Ποσειδῶ. Κλ. Πόσειδον, ὅπου συστέλλεται τὸ ω καὶ ὁ τόνος ἀναβιβάζεται.

Πράξος. Γεν. πράξου. Δοτ. πράξω. Αἵτ. πράξον. Κλ. πράξος, πράξε. Δυϊκ. πράξω, πράξοιν. Πληθ. πράξοι καὶ πραεῖς. Γεν. πραέων. Δοτ. πραέσιν. Αἵτ. πράξους καὶ πραεῖς. Κλ. πράξοι καὶ πραεῖς. Θηλ. πραεῖα. Γεν. πραεῖας κτλ. κατὰ τὴν α. κλίσιν. Οὐδ. πράξον, ὀμαλὸν κατὰ τὴν β'. κλίσιν. Πληθ. πραέα. Γεν. πραέων, Δοτ. πραέσιν. Αἵτ. πραέα.

Πρεσβευτής (ὁ) = ἀπεσταλμένος. Γεν. πρεσβευτοῦ καὶ πρέσβευς. Δοτ. πρεσβευτῆ. Αἵτ. πρεσβευτήν. Κλ. πρεσβευτά. Πληθ. πρεσβευταὶ καὶ πρέσβεις. Γεν. πρεσβευτῶν καὶ πρέσβειων. Δοτ. πρεσβευταῖς καὶ πρέσβεισιν. Αἵτ. πρεσβευτὰς καὶ πρέσβεις.

Πρέσβυς (ὁ) ἢ πρεσβύτης = γέρον. Γεν. πρεσβύτου. Δοτ. πρεσβύτη. Αἵτ. πρέσβυν καὶ πρεσβύτην. Κλ. πρεσβύτα, καὶ πρεσβύτα καὶ πρέσβυ. Ὁ δυϊκ. καὶ πληθ. ὀμαλῶς ἐκ τοῦ πρεσβύτης κατὰ τὴν α. κλίσιν.

Πυρ (τό). Γεν. πυρός. Δοτ. πυρί. Πληθ. πυρά. Γεν. πυρῶν. Δοτ. πυροῖς. Κατὰ τὴν β'. κλίσιν ἐν τῷ πληθ. ἀριθμῷ.

Σ

Σῶος σῶς καὶ **Σῶος**. Γεν. σώου. Δοτ. σώφ. Αἵτ. σῶον καὶ σῶν. Πληθ. σῶοι. Γεν. σώων. Δοτ. σώοις. Αἵτ. σώους καὶ σῶς. Θηλ. σώα καὶ σῶς, σπαν. σᾶ. Γεν. σώας κτλ. ὄμαλ. κατὰ τὴν ἄ. κλίσιν. Οὐδ. σῶον καὶ σῶν. Γεν. σώου κτλ. ὄμαλ. Πληθ. σῶα καὶ σᾶ. Γεν. σώων. Δοτ. σώοις. Αἵτ. σῶα καὶ σᾶ.

Σέβας (τό). Μόνον ὄνομ. καὶ αἵτ.

Σῆς (ὀ) = μικρὸς σκώληξ καταφθειρὼν τὰ ὑφάσματα, κοινῶς σάρακας, σκόρος. Γεν. σεός, μεταγ. σητός. Πληθ. σέες. Γεν. σέων. Αἵτ. σεάς. Πληθ. μεταγεν. σῆτες. Γεν. σητῶν. Αἵτ. σῆτας καὶ σεῖς.

Σῆτος (ὀ). Γεν. σίτου κτλ. Πληθ. σῆτα. Γεν. σίτων. Δοτ. σίτοις. Αἵτ. σῆτα καὶ σίτους (Εὔσταθ.).

Σκότος (ὀ). Γεν. σκότου κτλ., καὶ οὐδ. κατὰ τὴν γ'. κλίσ. σκότος. Γεν. σκότεος-ους. Δοτ. σκότεϊ-ει κτλ.

Στάδιον (τό). Γεν. σταδίου. Δοτ. σταδίῳ κτλ. Πληθ. στάδια καὶ συνηθέστ. στάδιοι. Αἵτ. σταδίους καὶ στάδια.

Σταθμός (ὀ). Γεν. σταθμοῦ. Δοτ. σταθμῶ κτλ. Πληθ. τὰ σταθμά (= ἡ πλάστιγξ), καὶ οἱ σταθμοί.

Σκῶρ (τό). Γεν. σκατός καὶ σκάτους (μεταγεν.). Δοτ. σκατί καὶ σκάτει.

Τ

Τάν, μόνον ἐν τῇ κλητ. ὦ τάν ἢ ὦ τᾶν = ὦ φίλε, καὶ πληθ. ὦ φίλοι.

Ταῶς (ὀ) = παγώνιον. Γεν. ταώ. Δοτ. ταῶ, καὶ ταῶνι (γ'. κλίσ.). Αἵτ. ταὼν καὶ ταῶνα. Πληθ. ταῶ καὶ ταῶνες. Γεν. ταῶν. Δοτ. ταῶς, καὶ ταῶσιν (γ'. κλίσ.). Αἵτ. ταῶς καὶ ταῶνας.

Τυφῶς (ὀ) = ἄνεμοστρόβιλος. Γεν. Τυφῶ καὶ Τυφῶνος. Δοτ. Τυφῶ καὶ Τυφῶνι. Αἵτ. Τυφῶ καὶ Τυφῶνα.

Υ

Υῖός (ὀ). Γεν. υῖέος. Δοτ. υῖεῖ. Αἵτ. υῖέα. Κλητ. ὦ υῖέ. Δυϊκ. υῖέε, υῖέοιν. Πληθ. υῖεῖς. Γεν. υῖέων. Δοτ. υῖέσιν. Αἵτ. υῖέας καὶ υῖεῖς.

Σημ. Οἱ τύποι υἱοῦ, υἱῶ, υἱόν, υἱοὶ κτλ. ἰδιάζουσι παρ' Ἡσιόδου καὶ Ὀμήρου.

Ἦπαρ (τὸ) = ἀληθῆς καὶ πραγματικὴ ὄπτασις, ἣν βλέπει τις ἐξυπνος ὢν, ἀντίθετον τοῦ ὄναρ· ὅθεν Ὀδ. Τ. 747. οὐκ ὄναρ, ἀλλ' Ἦπαρ = δὲν εἶναι ὄνειρον, ἀλλ' ἀληθὲς φαινόμενον κτλ. Τὸ ὄνομα τοῦτο εὐρίσκεται κατ' ὄνομ. καὶ αἰτιατ. μόνον.

Φρέαρ (τό). Γεν. φρέατος καὶ φρητός. Δοτ. φρέατι. Αἰτ. φρέαρ. Πληθ. φρέατα κτλ.

Φροῦδος-η-ον = μάταιος, πρόσκαιρος, ἀνωφελής. Πληθυντ. φροῦδοι, φροῦδαι, φροῦδα. Ἄλλας πτώσεις δὲν ἔχει. Τὸ φροῦδος εἶναι σύνθ. ἐκ τοῦ πρὸ καὶ ὀδός, ὅπου τὸ π τῆς προθέσ. ἔγεινε φ, ὥσπερ τὸ φροίμιον, ἐκ τοῦ προσίμιον, καὶ τὸ φρουρός, ἐκ τοῦ προρός. Κατὰ λέξιν φροῦδος = ὅστις ἀνεχώρησεν, εὐρίσκεται καθ' ὀδόν, ὅστις, ἢ ὅ, τι ἐξέλιπεν, ἠφανίσθη κτλ.

Χεῖρ. Γεν. χειρός. Δοτ. χειρί. Αἰτ. χεῖρα. Δυϊκ. χεῖρε, χειροῖν καὶ χεροῖν. Πληθ. χεῖρες. Γεν. χειρῶν. Δοτ. χερσίν. Αἰτ. χεῖρας.

Χοῦς (ὁ) = σωρὸς χώματος. Γεν. χοός. Δοτ. χοῖ. Αἰτ. χοῦν, κατὰ τὸ βοῦς. Πληθ. χόες. Γεν. χοῶν. Δοτ. χουσίν. Αἰτ. χόας.

Χοῦς καὶ Χοεύς (ὁ) = μέτρον ῥευστῶν. Γεν. χοός καὶ χοῶς (ἐκ τοῦ χοεύς). Δοτ. χοῖ. Αἰτ. χοῦν καὶ χοῶ. Πληθ. χόες. Γεν. χοῶν. Δοτ. χουσίν. Αἰτ. χόας καὶ χοῶς.

Χρέως (τὸ), κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. Γεν. χρέως (μεταγεν.), τὰ δὲ λοιπὰ ἐκ τοῦ χρέος. Γεν. χρέους. Πληθ. χρέα. Γεν. χρεῶν, καὶ πλέον οὔ.

Χρῶς (ὁ) = δέριμα. Γεν. χρωτός. Δοτ. χρωτί καὶ χρῶ. Αἰτ. χρῶτα. Πληθ. χρῶτες. Αἰτ. χρῶτας (Διον. Ἀλικ.).

ΟΜΩΝΥΜΟΙ ΛΕΞΕΙΣ.

Α

1 "Αδρα, ἡ νέα θεραπαινίς, θαλαμηπόλος. αἶρα, ἡ, λεπτή ἀνέμου πνοή (ἀεράκι δροσερόν). 2 "Αγγος, -εος, τὸ, ἀγγεῖον, σκεῦος. ἄγκος, -εος, τὸ, φάραγξ, κοιλάς. 3 "Αγνός, ἡ, ὄν, ἀμόλυντος, καθαρός, ἱερός. ἄγνως, ἐπίρ. καθαρῶς, σωφρόνως. ἄγνώξ, -ῶτος, ὁ, ἡ, 1) ἐνεργ. ὁ μὴ γνωρίζων, ἀνίδεος· 2) παθητ. ὁ μὴ γνωσκόμενος, ἀγνώριστος. 4 "Αγριότης, -ήτος, ἡ, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀγρίου. "Αγριώτης, ὁ, -ῶτις, ἡ, ὁ ἀγροῖκος, ὁ βοσκός. 5 "Αγιος, -ίου, -ιον, ἱερός, εὐσεβής. ἄγιος, ὁ, ἡ, ὁ ἄνευ μελῶν, ἀδύνατος. 6 ἀγωνία, ἡ, ἀτεκνία, ἀφορία. ἀγωνία, ἡ, ταραχή, λύπη. 7 "Αδαίης, καὶ ἀδαίης, ὁ, ἡ, ἀμαθής, ἀπειρος. ἀδαής, ὁ, ἡ, (δέος) ἀροθος, τολμηρός.	8 "Αδεικτος, ὁ, ἡ, (δείκνυμι) ὁ μὴ δειχθείς. ἄδηκτος, ὁ, ἡ, (δάκνω) ὁ ἀδάγκαστος. 9 "Αδορος, ὁ, ἡ, ἀγδατος. ἄδωρος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ δίδων δῶρα. 10 "Αειδής, -έος, ὁ, ἡ, (εἶδος) ἀόρατος, δυστυχής. ἀηδής, ὁ, ἡ, (ἡδύς) ἄνοσος. 11 "Αθηρος, ὁ, ἡ, (θήρα) ὁ μὴ ἔχων κυνήγιον. ἄθυρος, ὁ, ἡ, (θύρα) ὁ μὴ ἔχων θύραν, ἀνοικτός. 12 "Αθρήσεις, αἰολ. ἀόρ. τοῦ ἀθρέω=θεωρῶ, παρατηρῶ. ἄθροίσεις, αἰολ. ἀόρ. τοῦ ἀθροίζω. 13 Αἶ καὶ αἶ, ἐπίρ. σχετικιστικόν. <u>αἶ</u>, ἀσθρον πληθ. θηλυκόν, <u>αἶ</u>, ἀναφορ. ἀντων. πληθ. ἀριθμός. 14 "Αρῶ (-έω) μέλ. τοῦ λέγω. <u>αἶρῶ (έω)</u> ἐνεστ. κυριεύω. 15 Αἶνος, ὁ, ἔπαινος, λόγος. Αἶνος, ἡ, πόλις Θράκης. ἔιος, ἐπίθ. περυσινός παλαιός. 16 Αἶνω (-έω-ῶ) ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω. ἐνώ (-όω-ῶ), ἐνώνω,

- 17 **Αἴξ**, ἡ, γ. αἰγός, ἡ γίδα.
 ἄξ, πρόθεσις=ἐκ.
 ἄξ ἀριθμητικ. ἀπόλυτον=6.
- 18 **Αἶπος**-εος, τὸ, ὕψωμα,
 κορυφή.
 ἔπος-εος, τὸ, λόγος ὁμιλία.
- 19 **Αἰτύκρω**, ω, ὁ, ἡ, ὁ ἔ-
 χων ὑψηλά κέρατα.
 ἐπέκκρω, ὁ, ἡ, ὁ γινόμε-
 νος ἐν δέντρει.
- 20 **Αἰρετικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐκ-
 λέγων, ὁ ἀνήκων εἰς αἵ-
 ρεσιν, κακόδοξος.
 ἐρετικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπι-
 τήδειος εἰς κωπηλασίαν.
- 21 **Ἄκηρος**, ὁ, ἡ, ὁ κατα-
 σκευαζόμενος ἄνευ κηροῦ.
 ἄκυρος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων
 κῆρος, ἀνίσχυρος.
- 22 **Ἄκλειστος** ἢ ἀκλήστος,
 μὴ κεκλεισμένος, ἀνοικτός.
 ἄκλυστος, ὁ, ἡ, ὁ ἀκλυ-
 δώνιστος, ὁ γαλιηνιαῖος.
- 23 **Ἄκλητος**, ὁ μὴ προσκε-
 κλημένος, ἀνόνητος.
 ἄκλιτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀλύγι-
 στος, ἄκαμπτος.
 ἄκλυτος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἀκου-
 ὤμενος.
- 24 **Ἄκόλλητος**, ὁ, ἡ, ὁ μὴ
 κολλῶν.
 ἀκόλυτος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ κο-
 λυόμενος, ἀνεμπόδιστος.
- 25 **Ἄλειπτος**, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἀ-
 πομείνας ὀπίσω, ἀνίκητος.
 ἄληπτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπιστος,
 ἀκατανόητος.
- 26 **Ἄλη**, ἡ, ἡ περιπλάνησις,
 πλάνη.
 ἄλλη, θηλ. τοῦ ἄλλος.
- 27 **Ἄλλος**, η, ον, ἀντωνυμ.
 =ἕτερος, διάφορος.
 ἄλλως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἄλλος,
 ἄλλοιως, διαφορετικά.
 ἄλως, ω, ἡ, τὸ ἄλῳν.
- 28 **Ἄμμα**, ἐπίρ. χρονικόν, συγ-
 χρόνως, εὐθύς, ὁμοῦ.
 ἄμμα, -τος, τὸ, δεσμός,
 κόμβος.
- 29 **Ἄμειρος**, ὁ, ἡ (ἀ-μοῖρα)
 ἀμέτοχος, ἀτυχής.
 ἄμυρος, ὁ, ἡ (ἀ-μῦρον), ὁ
 μὴ ἀλιμμένος μύρω.
- 30 **Ἄνκιμος**, ὁ, ἡ, ὁ χωρὶς
 αἶμα.
 ἄνεμος, ὁ, σφοδρὰ κίνησις
 τοῦ ἀέρος.
- 31 **Ἄναπολῶ**, -έω, στρέφω
 ἐν νῶ, λογίζομαι (ζανα-
 ενθυμοῦμαι).
 ἀναπολῶ, έω, μεταπω-
 λῶ (ζαναπολῶ).
- 32 **Ἄνεμιμένος**, -η, -ον, πα-
 θητ. παρακ. τοῦ ἀνήμεν
 ἀπολελυμένος, ἀνίσχυρος.
 ἀνημιμένος, η, ον, παθ.
 παρακ. τοῦ ἀνάπτω, ἐξηρ-
 τημένος, κρεμασμένος.
- 33 **Ἄνομος**, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔ-
 χων νόμον.
 ἄνομος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων
 ὄμους.
- 34 **Ἀπέκλεισα**, ἀόρ. τοῦ ἀπο-
 κλείω.
 ἀπέκλυσα, ἀόρ. τοῦ ἀπο-
 κλύω, =ἔπλυνω.
- 35 **Ἄπειρος**, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔ-
 χων πείραν, ἀμαθής.
 ἄπηρος, ὁ, ἡ, ὁ ὑγιής, σώος.

- 36 **Ἀποθήσω**, μέλ. τοῦ ἀπο-
τίθηναι = ἀποβάλλω, ἀ-
πορίπτω.
ἀποθύσω, μέλ. τοῦ ἀπο-
θύω = θύω μέρος τινός.
ἀπωθήσω, μέλ. τοῦ ἀπω-
θῶ = ἀποδιώκω.
- 37 **Ἀπόκλεισις, -εως**, ἡ ἀ-
ποδιώξις.
ἀπόκλεισις, -εως, ἡ παρεκ-
τροπή.
ἀπόκλυσις, -εως, ἡ, ζέ-
πλυμα.
- 38 **Ἀπόρρητος**, ὁ, ἡ, ὁ ἀ-
πηγορευμένος.
ἀπόρρητος, ὁ, ἡ, ὁ ἀπό-
τεινος βέων.
- 39 **Ἀπτός, ἡ, ὄν**, ψηλαφη-
τός, πιαστός.
ἀπτός, -ῶτος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ
πεσών, ὁ μὴ σφάλλων.
- 40 **Ἄρα**, σύνδεσμ. συλλογι-
στικός = λοιπόν, ἴσως.
ἄρα, σύνδεσμ. ἐρωτηματι-
κός, = ἄρα γε, τάχα.
- 41 **Ἄρομα**, τό, τόπος δι' ἀ-
ροτρίαν.
ἄρομα, τό, θυμάμα, εὐω-
δίασμα.
- 42 **Ἄφιλος**, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔ-
χων φίλον
ἄφυλλος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ ἔχων
φύλλα.
- 43 **Ἄχρηστος**, ὁ, ἡ, ὁ μὴ
χρήσιμος.
ἄχρηστος, ὁ, ἡ, ὁ μὴ χρι-
σμένος.
- Β**
- 44 **Βόλος**, ὁ, ἡ, βολή, τὸ δι-
χτυον.
- βῶλος**, ἡ καὶ ὁ, τμήμα χῶ-
ματος, σβῶλος.
- 45 **Βούνομος**, ὁ, ὁ βοσκό-
μενος ἀπὸ βόας.
βουνομος, ὁ, θεραπευτικὸς
τῶν βοῶν, ὁ νέμων βόας
(ἐπὶ βουκόλων καὶ τόπου
βοσκῆς).
- 46 **Βρωτός**, ὁ, ὁ θνητός, οὐ-
σιαστικόν = ὁ ἄνθρωπος.
βρωτός, ἡ, ὄν, ὁ φαγώ-
σιμος, τροφή.
- Γ**
- 47 **Γεγονός**, μετοχ. τοῦ γί-
γνομαι.
γεγωνός, μετοχ. τοῦ γε-
γωνέω = τρώζω.
- Δ**
- 48 **Δαίρω**, δέρνω.
δέρω, γδέρνω.
- 49 **Δεῖ**, ῥ. ἀπρόσωπον = χρέη,
πρέπει.
δεῖ, μόριον = δά, τῷ ὄντι.
δεῖ πρόθεσις = διά.
δέι = Διί, δοτ. τοῦ Ζεῦς.
- 50 **Δεῖγμα**, τό, τὸ δεικνύμε-
νον, τὸ δείξιμον.
δεῖγμα, τό, τὸ δάγμασμα.
- 51 **Δύω**, ἀριθμητ. ἀπόλυτ. = 2.
δύω, ῥ. βουτῶ.
- Ε**
- 52 **Ἐάν**, σύνδ. ὑποθετικ. ἦν, ἂν.
ἐάν, ἀπαρ τοῦ ἐάν-ω ἀφίνω.
- 53 **Ἐδεισα**, ἄορ. = ἐφοβήθην.
ἐδησα, ἄορ. τοῦ δέω = δένω.
- 54 **Ἐέργω**, ἐμποδίζω, ἀπο-
κλείω τινὰ ἐξω.
εἴργω (καὶ εἴργνυμι), κλείω
τινὰ ἐντός, φυλακίζω.
- 55 **Ἐκτείνω** ῥ. = τευτῶνω.

- ἐκτένω, β. = πληρώνω.
 56 Ἐνήσω, μέλ. τοῦ ἐνήμι, = πέμπω, ἐμπνέω.
 ἐνοίσω, μέλ. τοῦ ἐμφέρω.
 57 Ἐκτίσω, μέλ. τοῦ ἐκτί-
 νουμι, = πληρώνω.
 ἐκτίσω, ἀόρ. τοῦ κτίζομαι.
 ἐκτήσω, ἀόρ. τοῦ κτάομαι-
 ὠμαι = ἀποκτῶ.
 58 Ἐμπειρος (πεῖρα), δοκι-
 μασμένος.
 ἔμπυρος (πῦρ), ὁ ἐντός
 τοῦ πυρός, ζεσταμένος.
 59 Ἐμποιῶ, (ἐν-ποιῶ), κά-
 μνω τι ἐντός.
 ἔμπυῶ, ἔχω ἀπόστημα.
 60 Ἐν, ἀριθμ. ἀπόλυτον = 1.
 ἐν, πρόθεσις μονοσύλλαβος.
 61 Ἐνοῦσα, μετχ. τοῦ ἐνόω,
 = ἐνώνω.
 ἐνοῦσα, μετοχ. τοῦ ἐνεμι
 = ἐνουπάρχω.
 αἰνοῦσα, μετχ. τοῦ αἰνέω-
 ὦ = ἐπαινῶ.
 62 Ἐξαιρῶ (-έω), ἐκβάλλω,
 ἐξάγω.
 ἐξερῶ (ἐκ-ἐρέω, -ῶ μέλ. τοῦ
 λέγω) μέλ. τοῦ ἐξαγορεύω.
 63 Ἐξεις μέλ. τοῦ ἔχω.
 ἔξις καὶ πληθ. ἔξεις, ἡ, συν-
 ἦθεια.
 64 Ἐρρησεν, ἀόρ. τοῦ ῥήσ-
 σω = σχίζω.
 ἔρρυσεν, ἀόρ. τοῦ ῥύω =
 γλυτώνω.
 65 Ἐστι, γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. εἰμί.
 ἔστης γ'. ἐκικ. τοῦ ἀορ. ἐ'.
 τοῦ ἴστημι.
 66 Ἐτε, ἐπίρ. χρονικόν.
 ἔτη, πληθ. τοῦ ἔτος.

- αἶτει, προστ. τοῦ αἰτέω-ῶ
 = ζῆτει.
 67 Ἐτοιμος, ἡ, ον, προ-
 πάρεσκευασμένος.
 ἔτυμος, ἡ, ον, ἀληθής.
 68 Εὐθύς, εἶς, ὅ = ἴσιος.
 εὐθύς, ἐπίρ. χρονικόν.
 69 Εὐρος, ὁ, ἄνεμος ἀνατο-
 λικός, (σιρόκος).
 εὐρος, -εος, τό, τὸ πλάτος.
 70 Εὐφορος ὁ, ἡ, ὁ εὐκό-
 λως φερόμενος.
 ἔφορος, ὁ, ἐπιστάτης.
 71 Ἐως, ἡ, = ἡώς, αὐγή.
 ἔως, ἐπίρ. χρονικόν.
 Ζ
 72 Ζῆ, γ'. ἐνικ. τοῦ ζάω-ῶ,
 εἶμαι ζωντανός.
 ζεῖ, γ'. ἐνικ. τοῦ ζέω-ῶ,
 εἶμαι ζεστός, βράζω.
 Παροιμία = Ζεῖ ἡ χύτρα, ζῆ ἡ φελλο
 (εἶναι τις πλούσιος, ἔχει φίλους).
 73 Ζωή, ἡ, ἡ ζωή, ὁ βίος, ἡ
 τοῦ ζῶου σύστασις.
 ζώη, ἡ, τὸ ἐπάνω τοῦ μέ-
 λιτος καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ
 καλεῖται γραῦς.
 Η
 74 Ἡ ἄρθρον θηλ. γένους.
 ἡ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. τῆς
 ὑποτ. τοῦ εἶμι.
 ἡ γ'. ἐνικ. τοῦ προτ. τοῦ εἶμι
 ἡ φημί
 ἡ σύνδ. διαζευκτικός.
 ἡ ὀνομασ. θηλ. τῆς ἀναφορκ.
 ἡ δοτικῆς ἀντωνυμίας.
 ἡ δοτικῶφανές ἐπίρ. ἐκ τῆς
 ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας.
 ἡ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑ-
 ποτ. τοῦ ἴημι.

4 Or. εἶπον ἡ φημί

4 Or. εἶ βαίω

- οἱ ἄρθρον, πληθ. ἀριθμοῦ.
 οἱ καὶ ἐγκλιτ. οἱ, δοτικὴ
 τῆς γ'. προσ. ἀντωνυμίας.
 οἱ ὄνομ. πληθ. τῆς ἀναφ. ἀντωνυμίας.
 εἰ σύνδεσμος ὑποθετικὸς.
 εἰ β'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ εἰμί.
 εἰ, β'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ εἰμί.
- 75 "Ἦδιον, οὐδέτ. συγκριτικὸν τοῦ ἡδύς.
 ἴδιον, οὐδέτ. τοῦ ἴδιος.
- 76 "Ἡμέρα, ἡ, ἡ ἡμέρα.
 ἱμέρα, ἡ, πόλις Σικελίας.
- 77 "Ἡμερος, α, ον, ὁ μὴ ἄγριος.
 ἴμερος, ὁ, μεγάλη ἐπιθυμία, πόθος.
- 78 "Ἦδον, παρτ. τοῦ ἄδω = ψάλλω.
 εἶδον, ἄρ. τοῦ δράω-ῶ.
- 79 "Ἦν ἄ. ἐνικ. τοῦ παρατ. εἰμί.
 ἦν γ'. ἐνικ. τοῦ παρατ. τοῦ συγκεκομμένου ρ. φημί.
 ἦν αἰτιατ. τοῦ θηλ. | τῆς ἀναοῖν γεν. καὶ δοτ. | φρ. ἀντ.
 ἦν σύνδεσμος ὑποθετικὸς.
 ὦν αἰτιατικ. τοῦ ὄς = χοῖρος.
- 80 "Ἡπαρ, τὸ σηκώτιον.
 ὕπαρ, (μόνον ὄνομας. καὶ αἰτιατ. ὀπτασία ἐξύπνου.
- 81 "Ἡρηκα παρκα. τοῦ αἰρέω = κυριεύω.
 εἶρηκα παρκ. τοῦ λέγω.
- 82 "Ἡς, β'. ἐνικ. τοῦ παρτ. εἰμί.
 ἦς γεν. τοῦ ἐνικ. | τῆς ἀναφ. οἰς ὁστ. τοῦ πληθ. | ἀντωνυμ. οἰς ὄνομ. ἐνικ. ἢ πληθ. τοῦ οἰς = πρόβατον.
 εἰς ἀριθμητικ. ἀπόλυτ. = 1.
 εἰς πρόθεσις = ἐς.
- ἔς ἡ, γεν. ἰνός = δύναμις.
 ὄς, γεν. ὄος = χοῖρος.
- 83 Θύρα, ἡ, ἡ θύρα (πόρτα).
 θήρα, ἡ, τὸ κυνήγιον.
- 84 Ἰδία, θηλ. τοῦ ἐπιθ. ἴδιος.
 ἴδια, δοτικοφανὲς ἐπίρ. = ἰδιαιτέρως.
 ἡδεῖα, θηλ. τοῦ ἐπιθέτου ἡδύς = γλυκύς.
 εἰδυῖα, μετγ. θηλ. γέν. τοῦ εἰδώς = ἡξεύρων.
- 85 Ἰδη γ'. ἐνικ. τοῦ ἄορ. τῆς ὑποτ. τοῦ εἶδον.
 ἴδοι γ'. ἐνικ. τοῦ ἄορ. τῆς εὐκτ. τοῦ εἶδον.
 εἶδη ὄνομ. ἢ αἰτιατ. πληθ. τοῦ εἶδος.
 εἶδει δοτικὴ τοῦ εἶδος.
 ἦδη ἐπίρ. χρονικόν.
 ἦδη ὑπερσ. τοῦ οἶδα.
- 86 Ἰδιότης, ἡ, τὸ ἰδιάζον εἰς ἕκαστον ὄν.
 ἰδιότης, ὁ, ὁ μὴ ἔχων ἀρχὴν τινά, πολίτης.
- 87 Ἰη καὶ ἴει γ'. ἐνικ. ὄρις. τοῦ ἴημι.
 ἴη γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. τοῦ εἰμί.
 ἴοι γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ εἰμί.
 ἴει ὄριστ. τοῦ ὕω = βρέχω.
 ἴη ὑποτ. τοῦ ὕω.
 εἴη γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ εἰμί.
 εἴη γ'. ἐνικ. τοῦ β'. ἄορ. τοῦ ἴημι.
 οἶοι ὄνομ. πληθ. τῆς ἀντωνυμίας οἶος.
- 88 Ἰκέτης, ὁ, ὁ παρακαλῶν.
 οἰκέτης, ὁ, δούλος οἰκογενείας.

- 89 **Ἰλη**, ἡ, ἄθροισμα ἀνθρώπων, τάγμα στρατιωτῶν.
Ἰλη, ἡ, δάσος, ξύλα.
- 90 **Ἰλλώδης, -εος**, ὁ, ἄλληθωρίζων.
Ἰλλώδης, -εος, ὁ, δασώδης.
- 91 **Ἰός**, ὁ, ἡσκαωρία, ἀθλητήριον.
Ἰός, ὁ, τὸ παιδί τινός.
- Κ**
- 92 **Καινός, ἡ, ὄν**, νέος, καινούργιος.
κενός, ἡ, ὄν, ἐλαφρὸς, ἄδειος, μάταιος.
- 93 **Κάλλος, -εος**, τό, ἡ εὐμορφία, ὠραιότης.
κάλλος, ὁ, παλαμάρι, σχοινίον χονδρὸν.
- 94 **Καλός, ἡ, ὄν**, καλός, εὐμορφος.
καλώς, ἐπίρρημα (1).
- 95 **Κάμηλος**, ἡ, ἡ καμήλα.
κάμηλος, ἡ, σχοινίον χονδρὸν, γούμενα.
- 96 **Κατάφορος**, ὁ, ἡ, ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, ὁ κατωφερής.
κατάφορος, ὁ, ἡ, ὁ συληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρῳ.
- 97 **Κήλησις, -εως**, ἡ θέλιξις, γοήτευσις.
κύλισις, -εως, ἡ κυλίνθησις, κύλισμα.
- 98 **Κινῶ, (=έω, ῶ)**, κινῶ, σαλεύω.
κοινῶ (=όω, ῶ), κάμνω τι κοινόν, μολύνω.
- κινῶ (=έω)** σιλῶ, τοῖς χεῖλεσιν ἀσπάζομαι.
- 99 **Κέστη, ἡ**, σενδοῦκι πλεκτόν, σπετέτι.
κέστις, ἡ, καλαθάκι.
κύστις καὶ κύστη, φούσκα, σακοῦλι.
- 100 **Κλήμα**, τό, τὸ κλήμα, τὸ κάμνον σταφυλάς.
κλήμα, τό, ἡ φυσικὴ κατάστασις τόπου τινός.
- 101 **Κουίτις, ἔδος**, ἡ κούνια, κλίνη.
κουίτις ἔδος, ἡ, κάλαθος, κουτάκι.
- 102 **Κόλλημα**, τό, τὸ κολλημένον.
κόλυμα, τό, ἐμπόδιον.
- 103 **Κόλλησις, εως**, ἡ, κόλλημα, ἡ πράξις τῆς κολλησιῶς.
κόλυσις, εως, ἡ, ἐμπόδισμα.
- 104 **Κολλητικός, ἡ, ὄν**, ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κολλᾷ.
κολυτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἔχων τὴν ἐξιν νὰ ἐμποδίξῃ.
- 105 **Κόλον**, τὸ φαγητόν, τροφή, τὸ μέγα ἔντερον.
κόλον, τό, τμήμα, μέρος σώματος (χεῖρ, ποῦς).
- 106 **Κοπεύς, εως**, ὁ, ἡ σμίλη, ἐργαλεῖον δι' οὗ κόπτουσι.
κοπεύς, πληθ. κοπεῖς, ξύλα πλατέα διὰ κόπας.
- 107 **Κόρη**, αἰτ. τοῦ κόρη = κοράσιον.
κόρου, αἰτ. τοῦ κόρου = περικεφαλαία.

(1) Ἡσύμπτωσις αὕτη τοῦ ἐπιθέτου καὶ ἐπίρρηματος γίνεται εἰς τὰ ἐξόχονα τῆς δ'. κλ. ἐπίθετα καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν μεσότητος ἐπίρρηματα.

- 108 **Κρητίς**, ἡ, κριωλία γῆ·
κρητιτής, ὁ, δικαστής, ὁ κρίνων.
- 109 **Κυρίσσω**, μέλ.-ίζω, κτυ-
πῶ μὲ τὰ κέρατα, κερα-
τίζω.
κηρύσσω, μέλ.-ύζω, φω-
νάζω ὡς κῆρυξ, ἢ διὰ τοῦ
κῆρυκος.
- 110 **Κόμη**, ἡ, γειτονία, συνοικία
κόμη, ἡ, αἱ τρίχες τῆς κε-
φαλῆς.
- 111 **Κοιμήτης**, ὁ, -εις, ἡ, ὁ
γειτών, ἡ γειτόνισσα.
κοιμήτης, ὁ ἀστήρ.
- Λ**
- 112 **Λῆμα**, (ἐκ τοῦ λάω-ω), θέ-
λημα, ἀπόφασις.
λήμιμα, τό, (ἐκ τοῦ λαμ-
βάνω) τὸ ληφθέν τὸ διδόν-
μενον, τὸ δῶρον, εἰσόδημα.
λύμα, τό (ἐκ τοῦ λύω, λούω)
ρύπος, ἀκαθαρσία, λέρα.
λεῖμιμα, τό, (ἐκ τοῦ λείπο-
μαι) τὸ μένον ἐκ τινος,
τὸ ῥευστον.
- 113 **Λειμός**, ὁ, πείνα.
λοιμός, ὁ, νόσος πανώλης.
- 114 **Λείκνος**, ὁ λαιμαργός.
λύκνος, ὁ, τὸ λυχνάρι.
- 115 **Λοπάς**, ἄδος, πιάτον,
γαβάθα.
λωπάς, ἄδος, προθειά,
μάλλινον ὕφασμα, φόρεμα.
- Μ**
- 116 **Μέθη**, ἡ, τὸ ἐκ τῆς οἴ-
νοποσίας ἀποτέλεσμα.
μέθυ, τό, οἶνος (ἽΟμηρος).
- 117 **Μεσῶ**, (ὦ), ἐλαττώνω.
μεσῶ, κατηγῶ, διδάσκω τι-
νὰ μυστήρια.
- 118 **Μέλει**, (ἀπρός.) μοι τι-
νός=φροντίζω περὶ τινος.
μέλι, εἶδος, τό, τὸ μέλι.
μέλλεις, γ'. ἐνικ. τοῦ μέλ-
λω=σκοπεύω.
- 119 **Μήλον**, τό, ὁ καρπὸς τῆς
μηλέας.
μύλον, αἶτ. τοῦ μύλος.
- 120 **Μέσος**, εὖος, τό, ἀπο-
στροφή, ἀπέχθεια.
μύσος, εὖος, τὸ βδέλυγ-
μα, σιχασία.
- 121 **Μοιχός**, ὁ ὑβρίζων γυ-
ναῖκα, κακοήθης ἀνὴρ.
μοχός, τό, ἐσώτατον τινός
(κόλπου, οἰκίας).
- Ν**
- 122 **Νῆξις**, ἡ, τὸ κολύμβημα.
νύξις, ἡ, κέντημα, ἀφορμή.
- 123 **Νεῖν**, ἀπαρρ. τοῦ νέω=
κολυμβῶ· οὐδὲ νεῖν ἐπι-
σταται. Παροιμία.
νῶν, ἐπίρ. χρονικόν=τώρα.
τᾶ νων, σύνδ. βεβαιωτικός.
νεν, ἀντων. προσωπικὴ γ'.
προσ. αἶτ.=αὐτὸν, αὐτήν.
- 124 **Νοτέζω**, ὑγραίνω.
νωτέζω, στρέφω τὰ νῶτα.
- 125 **Νότος**, ὁ, ἄνεμος, νοτιάς.
νώτοξ, πληθ. τὰ νῶτα, ἡ
ράχις.
- Ο**
- 126 **Ὀδοός**, ὁ, τὸ δόντι.
ὄδοός, τάς, αἶτ. τοῦ ὀδός.
ὀδοός, μετοχ. τοῦ δίδω-
μι=ὅστις ἔδωκεν.
- 127 **ὀῖσθα**, β'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ
οἶδα=ἤξεύρω.
ῆσθα, β'. ἐνικ. πρόσ. τοῦ
ὑπερσ. τοῦ οἶδα.

- ἤσθα**, ἑ. ἐνικ. πρόσ. τοῦ παρατ. τοῦ εἰμί.
- 128 **Οἶος**, ἀντων. ὁποῖος.
οἶος, ἐπιθ. μόνος, ἐξ οὗ οἰωνός.
- 129 **Οἰωνός**, ὁ, πτηνὸν σαρκοφάρον, ἐκ τούτου σημεῖον εἰς πρόγνωσιν τοῦ μέλλοντος.
οἰωνός, ὁ, υἱὸς τοῦ υἱοῦ, ἐγγονός.
- 130 **Ὀνεος**, ὄν, ἐκ τοῦ ὄνου (γαῖδουρίσειος).
ὄνιος, (ἐκ τοῦ ὄνος, ὄνέομαι), ὁ πρὸς ἀγορὰν προκείμενος.
- 131 **Ὀξίνα**, γεν. ὀξίνης, ἐργαλείον γεωργικὸν βωλοκόπι.
ὀξίνης, γεν. ὀξίνου, οἶνος ξίνος.
- 132 **Ὀρος**, ὄ, ὄριον, σύνορον.
ὄρος, εὐρος, τό, βουνόν.
ὄρός, ὄ, τὸ τυρόγαλον.
- 133 **Ὀψ**, ὀπός, φωνή.
ὠψ, ὠπός, πρόσωπον.
ὀπός, ὄ, τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ῥευστόν.
- III
- 134 **Παιδεία**, ἡ, μάθησις.
παιδεία, ἡ παιδικὴ ἡλικία.
παιδιά, ἡ, παιγνίδι.
- 135 **Παιδίον**, τό, τὸ παιδί.
πεδίον, τό, ἡ παιδιάς.
- 136 **Πάλαξ**, ἐπίρ. πρὸ πολλοῦ.
πάλαξ, αἰ, ὄνομ. πληθ. τοῦ πάλη=ἄγων.
- 137 **Πάλην**, ἐπίρ. ἄλλην μίαν φράσιν.
πάλην, τήν, αἰτ. τοῦ πάλη.
- 138 **Πεῖνα**, ἡ, ἡ πείνα, ἐπιθυμία τροφῆς.
πένα, ἡ, ἡ πῖνα, θαλάσσιον ὄστρακόδερμον.
πένα=πίνος, λέρα.
- 139 **Πεινώ**, (-άω), ἔχω πείναν.
πινῶ, εἶμαι γεμάτος λέρας.
- 140 **Πεῖρα**, ἡ, δοκιμῆ.
πήρα, ἡ, σάκκος.
- 141 **Πεῖσις**, (παίθω), ἡ πειθῶ, τὸ πείθειν.
πεῖσις, (πάσχω), πάθος, πάθησις.
- 142 **Πειστικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ πείθειν.
πιστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐμπνέων πίστιν, εὐλικρινής.
- 143 **Πηγῆ**, ἡ, μέρος, ἐξ οὗ ἐξέρχεται ὕδωρ.
πυγῆ, ἡ, τὰ ὀπίσθια.
- 144 **πέστις**, -εως, ἡ πεποίθησις, βεβαιότης ἀποδεδειγμένη.
πύστις, -εως, ἡ ἐρώτησις, ἔρευνα, εἰδησις, φήμη.
- 145 **Πλέεν**, ἀπαρρ. τοῦ πλέω.
πλήν, ἐπίρ.=χωρίς, ἐκτός.
- 146 **Πῶμα**, τό, πιστόν, τὸ πινόμενον.
δεῦτε πῶμα πίωμεν καινόν.
πῶμα, τό, ποῦμα, σκέπασμα, εὐρεν ἡ λιπάς τὸ πῶμα (=ἐκύλισεν ἡ τέντζερι κ' ἤῤετὸ καπάκι).
- 147 **Πῶρος**, ὄ, πέραςμα, διάβασις.
πῶρος, τὸ παρὶ, εἶδος λίθου.
- 148 **Πρήξιμα**, τό, πρήξιμον.
πρέξιμα, τό, καὶ πριονίδι, καὶ μαθηματικὸν σχῆμα.

149 **Πτήσσω**, φοβίζω, ἐκφοβῶ.
πτίσσω, ξεφλουδίζω.
πτύσσω, διπλώνω, μαζώνω.
πτύσω, μέλ. τοῦ πτύω =
 φτύνω.

150 **Πῶλος**, ὁ, ὁ υἱός, ὁ νεο-
 γέννητος ἵππος ἢ ὄνος.
πόλος, ὁ, τὰ ἄκρα τοῦ
 ἄξονος τῆς ὑδρογείου
 σφαίρας κτλ.

P

151 **Ῥύμα**, τό, = ῥεῦμα πο-
 ταμός.

ῥῦμα, τό, (ῥύομαι) τρά-
 βηγμα, ἔλκυσμα.

ῥῆμα, τό, λόγος.

152 **Ῥύσις, -εως**, ἡ, ῥητόν.
ῥύσις, -εως, (ῥύομαι = λυ-
 τρώνω), λύτρωσις.

ἀλλά ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ
 πονηροῦ.

ῥύσις, εως, ἡ, (ῥέω) ῥεῦσις.

Σ

153 **Σῆς**, σητός, ὁ, σκώληξ.
σῦς, συός, ὁ, ἡ, ὁ χοῖρος.
σῆς, γεν. ἐνικ. ἰκτητ. ἀντω
σοῦς, δοτ. πλθ. ἰνυμία.

154 **Σκύλα**, πλθθ. τοῦ σκυ-
 λον, λάφυρα.

Σκύλλα, ἡ, τέρας θαλάσσιον
 ἢ Σκύλλα καὶ Χαρυβδίδις.

σέλλα, ἡ, εἶδος φυτοῦ,
 σκυλλοκρόμμυδον.

155 **Σιμήχω**, σφογγίζω,
σιύχω, καίω χωρίς φλόγας,
 καταναλίσκω ἐξωτερικῶς.

156 **Σορός**, ὁ, ξυλοκράββα-
 τον, λάρναξ.

σωρός, ὁ, τὰ ἐπ' ἀλλήλων
 πολλά.

T

157 **Τείνων**, μετοχή τοῦ τεί-
 νω = ἐκτείνω.

τένων, μετοχή τοῦ τίνω =
 πληρώνω.

τένων, γεν. πλθθ. τίς.

158 **Τυθός**, ὁ, ἡ, μικρός, νέος.
τιθός, ὁ, ἡ θηλή, ἡ ῥώγα
 τοῦ μαστοῦ.

159 **Τέως**, ἐπίρ. χρονικόν =
 μέχρι τότε ἕως τότε.

Τέως, ἡ, τῆς β'. κλ. πόλις
 τῆς Ἰωνίας παράλιος ἀ-
 πέναντι τῆς Σάμου.

160 **Τρήμα**, τό, (τιτραίνω)
 τρύπα, στόμιον.

τρέμμα, (τρέβω) τὸ τριμ-
 μένον, κοπανισμένον.

Υ

161 **Ῥδρία**, ἡ, στάμνα.

ὑδρεία, ἡ, (ὑδρεύω) = ὑ-
 δρευσις, ἄρδευσις, πότι-
 σμα, βρέξιμον.

162 **Υϊκός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀνή-
 κων εἰς υἱόν.

υῦκός, ἡ, ὄν, χοιρινός,
 γουρουνήσιος.

163 **Ῥπνος**, ὁ, ὁ ὑπνος.

ἱπνός, ὁ, φούρνος, λέβης.

Φ

164 **Φάρος** καὶ φᾶρος, τό,
 ἱμάτιον, συνδών.

Φάρος, ἡ, νῆσος πλησίον
 τῆς Ἀλεξανδρείας.

φάρος, ὁ, τόπος σχισμέ-
 νος ἀυλακωμένος.

165 **Φίλον**, αἶτ. τοῦ φίλος.

φύλλον, τό, φύλλον τῶν
 δένδρων, τῶν βιβλίων κτλ.

φῦλον, τό, ἡ γενεά, τὸ γένος.

- φίλος ἔδωκε πρὸς φίλον
 τριαντάφυλλον με φύλλον
 καὶ παρήγγειλ' εἰς τὸν φίλον
 φίλε φύλαττε τὸ φύλλον
 ἀπ' τὸ γυναικεῖον φύλλον
 ὡς τοῦ φίλου σου τὸ φύλλον.
- 166 **Φῶς**, γεν. φωτός, τό, φῶς
 τοῦ ἡλίου, τοῦ λύχνου κτλ.
φῶς, γεν. φωδός, ἡ, φου-
 σκαλίδα εἰς τὸ δέρμα.
φῶς, ὁ, γεν. φωτός, ἀνὴρ.
- Χ**
- 167 **Χῆρος**, α, ὄν, ὁ στερη-
 θεὶς τῆς συζύγου ἀνὴρ.
χοῦρος, ὁ, τὸ γουροῦνι.
- 168 **Χορικός**, ἡ, ὄν, ὁ ἀ-
 νήκων εἰς τὸν χορὸν.
χωρικός, ἡ, ὄν, (χώρος =
 τόπος) χωρητικός, ἡ, ὄν.
- 169 **Χωρήσει**, (χωρέω), ἀπαρ.
 ἀρ. = δέξασθαι.
χωρήσει, (χωρίζω), ἀπαρφ.
 ἀρ. = μερίσαι.
- 170 **χρῆσις**, -εως, ἡ, (χρό-
 μαι-ῶμαι) μεταχειρήσις.
χρῆσις, -εως, ἡ, (χρῖω) ἄ-
 λειψις.
- 171 **Χηλός**, σενδοῦχι.
χηλός, χόρτα, τροφή διὰ
 τὰ ζῶα.
χυλός, τὸ τρώγιμον ὑγρὸν
 τῶν φυτῶν.
- 172 **Χειρώ**, -ῶ, μεταχειρί-
 ζομαι, πῖνῶ τι με τὰς
- χειράς μου.
Χηρό-ῶ, (χῆρος = ἔρη-
 μος) κενόνω, ἀδειάζω.
- 173 **Χεῖμαρρος**, ὁ, ἡ, ἀντι
 χεῖμαρρος, ποταμός.
χεῖμαρος, ὁ, τὸ ἐμβολον,
 καὶ ἡ πλημύρα.
χίμαρος, ἀρσ. τράγος, καὶ
 θηλ. ἡ ἐνιαυσία αἰετῆ, βετοῦλι.
- 174 **Χειροδοσκός**, ὁ, ἡ, χει-
 ρόβιος, ὁ ζῶν ταῖς χειρσί.
χοιροδοσκός, ὁ, ἡ, ὁ βό-
 σκων χοίρους.
- Χ**
- 175 **ἄ**, κλητικὸν ἐπιφώνημα.
ῶ, θυμαστικὸν ἐπιφώνημα.
ὦ, ὑποτακτικὴ τοῦ εἰμί.
- 176 **ἄμμος**, ὁ, (νῶμος) τὸ
 ὄστον τὸ συνδέον τὸν
 βραχίονα με τὸν κορμόν.
ὀμως, σύνδ. ἐναντιωματικ.
- 177 **ἄμμός**, ἡ, ὄν, ἄβρασος,
 ἄωρος, ἀπάνθρωπος.
ὀμῶς, ἐπίρ. παλαιόν = ὁ-
 μοίως, παρομοίως.
ὀμῶς, ἐπίρ. σκληρῶς, με
 τρόπον ἀπάνθρωπον.
- 178 **ἄπῆ**, ἡ, ὄψις, κύταγμα.
ὀπῆ, ἡ, τρύπα.
- 179 **ἄρα**, ἡ, ὁ καιρός, ὁ
 προσδιωρισμένος καιρός.
ῶρα, ἡ, φροντίς, ἐπιμέλεια.

Παρομοιώσεων διορθώσεις.

Σελ. 6 στ. 5. αὐτῶ, ἀντὶ αἰτῶ. Σελ. 12 σημ. στ. 3. ἠνέφγμαι, ἀντὶ
 ἀλέφγμαι. Σελ. 23. σημ. στ. 2. καὶ ἡ, ἀντὶ εἰς ἡ. Σελ. 30. στ. 34. ἐδε-
 διήμην, ἀντὶ ἐδεδιητήμην. Σελ. 56. στ. 26. μετὰ τὸ οὐδ. τεθνεὺς πρό-
 σθες, ἢ τεθνεός. Σελ. 72. στ. 33. ἐκόματς, κηκόμακς, κομάσομαι, γρά-
 φε διὰ τοῦ ὦ.